

Te Kwader Trouw

De naad van objectificatie doorheen isolement

Te kwader trouw

de naad van objectificatie doorheen isolement

Allerlei soorten behuizingen en beschuttingen zoals bunkers, hutjes, caravans en huizen waren de aanleiding voor het maken van een nomadische sculptuur. Deze publicatie neemt je mee in een persoonlijk archief van de maker. Drieënveertig objecten staan geclassificeerd in een systeem volgens de stockage die binnen diens atelier gehanteerd wordt. Het idee van isolement in een persoonlijke verzameling staat centraal. De mens zondert zichzelf af, verzamelt, bewaart, beschermt en neemt opnieuw afscheid. Het is een voorstelling van een persoon die zelf niet in beeld komt. Diens objecten worden gebundeld, verplaatst en tentoongesteld.

Sculptuur en mode zijn de hoofdpijlers van het werk dat in dit atelier wordt gemaakt. Ze spelen constant in op elkaar. Ook in deze publicatie wordt er bij elk object teruggekoppeld naar mode en silhouetten. Elk object wordt afgebeeld en beschreven aan de hand van de definitie van wat het is. Ze grijpen terug naar emoties en momenten die op hun beurt in dichtvorm en verhaal worden beschreven.

NIEUW DIERLIJK ————— DIERLIJK

+50cm

-50cm

TEXTIEL
KUNSTSTOF
HOOFD
STAAL

— GROTE VOLUMES
— BETON IJZERS MALLEN
— VOLLE VOLUMES
— BUIZEN ROND
— BUIZEN VIERKANT

— PLATEN

— BALKEN

KUNSTSTOF HOOFD STAAL

— BAKUORMEN
— GROTE OBJECTEN
— KLEINE OBJECTEN
— BETON IJZER ARMATUUR
— BUIZEN VIERKANT HOL
— BUIZEN ROND HOL
— VERINGEN
— PLATEN
— BALKEN

— KLEINE OBJECTEN

— GROTE OBJECTEN

— PLATEN

— Dieblijk

Koeien hebben een onderkaak met 12 kiezen (6 aan elke kant) en 8 snijtanden. De bovenkaak heeft alleen 12 kiezen maar geen snijtanden. In plaats van snijtanden zit er een gladde en harde rand in de bovenkaak, waartegen de koe het gras of hooi met de snijtanden van de onderkaak snijdt. Daarna slikt hij het gras betrekkelijk snel door.

Bij het eten spelen de kiezen geen grote rol, dat gebeurt pas bij het herkauwen. Dan wordt de opgewerkte voedselbrok tussen de kiezen fijngemalen. De kaken gaan hierbij van voor naar achter en van links naar rechts, niet open en dicht. Hierdoor slijten de kiezen vrij snel. Bij nieuw doorgelopen kiezen gaat het herkauwen lastiger dan bij afgesleten kiezen, die emailrichels hebben. Tussen die richels kan de herkauwbrok superfijn gemalen worden, waarna het voedsel weer teruggaat naar de pens.

Voordat koeien hun blijvende tanden en kiezen krijgen, hebben ze eerst een melkgebit. De blijvende tanden en kiezen blijven lang doorgroeien. Aan een koeiengebit is tot op zekere leeftijd een inschatting te maken van hoe oud het dier is.

Het is een min of meer witte en gecalcificeerde structuur in de mond van veel dieren. Tand en kiezen vormen samen met de kiezen het gebit. De tand bestaat uit de volgende zes componenten: glazuur of email, tandbeen of dentine, tandpulpa, ook nog tandmerg, tandholte of pulpakamer, bloedvat en zenuw.

In de bek gekeken
inmiddels begluurd door meneer
een volumineuze snor van zijn lip gedonderd
verzegeld blijft zijn

waar de vegetatie zich naar binnen richt
waar groen gruis word
een individu wiens locatie
nooit een thuis laat bloeien

het knelt aan de grenzen waar links en rechts bijna raakt
een nooit verzegelde kloof gestegen tot een tijdloze onzekerheid

Het Verhaal van de Snor en de Tijdloze Onzekerheid

Er was eens een man genaamd Meneer, een zonderlinge figuur die in een klein, afgelegen dorpje woonde. Hij stond bekend om zijn volumineuze snor, die als een donderwolk van zijn lippen hing. Die snor was zijn trots, maar ook zijn bescherming. Niemand wist wat er achter die snor schuilging, want Meneer sprak zelden en als hij dat deed, waren zijn woorden net zo mysterieus als de man zelf.

Meneer had een klein huisje aan de rand van een dichtbegroeid bos. De vegetatie leek zich naar binnen te richten, alsof het de geheimen van zijn huis wilde opslokken. Het huisje was altijd omgeven door een groene waas van mos en klimplanten, die hem als een beschermende mantel omhulden. Binnen deze groene cocon voelde Meneer zich veilig, hoewel het ook een gevoel van isolatie met zich meebracht.

De dorpsbewoners respecteerden Meneer, maar ze waren ook een beetje bang voor hem. Ze noemden hem soms "de man zonder thuis," omdat hij, ondanks zijn huis, nooit echt een thuis leek te hebben. Hij had geen familie, geen vrienden, en leek altijd op zoek naar iets dat hij nooit kon vinden.

Eens per week wandelde Meneer naar het dorpsplein om zijn boodschappen te doen. Zijn blik was altijd gericht op de grond, zijn ogen verscholen achter de dikke, borstelige snor. De mensen in het dorp fluisterden als hij langsliep, maar niemand durfde hem direct aan te spreken.

Op een dag kwam er een jonge vrouw naar het dorp, haar naam was Lila. Ze was nieuw in de buurt en wist niets van de geheimzinnige Meneer. Toen ze hem op een ochtend tegenkwam op het plein, begroette ze hem vriendelijk. "Goedemorgen, Meneer!" zei ze met een glimlach.

Meneer keek op, zichtbaar verrast door de spontane vriendelijkheid. Zijn ogen, vaak verstopt achter zijn snor, onthulden een glimp van de eenzaamheid die hij zo lang had verborgen. "Goedemorgen," mompelde hij, bijna onhoorbaar.

Lila was een nieuwsgierige ziel en liet zich niet afschrikken door zijn terughoudendheid. Ze begon een gesprek met hem, ondanks de aarzelende antwoorden die ze kreeg. Na verloop van tijd begon Meneer zich iets meer open te stellen. Hij vertelde haar over zijn leven, over de vegetatie die hem leek te omarmen, en over de kloof van onzekerheid die altijd aan zijn ziel knaagde.

Lila luisterde aandachtig en stelde voor om samen een keer door het bos te wandelen. Tot haar verrassing stemde Meneer toe. Tijdens hun wandeling liet Meneer langzaam zijn muren zakken. Hij begon te beseffen dat de vegetatie die zich naar binnen richtte, niet alleen een barrière was, maar ook een kans om nieuwe wortels te laten groeien.

Langzaam maar zeker begon Meneer te veranderen. Zijn snor bleef even volumineus, maar zijn blik was nu opener, zijn woorden minder mysterieus. De dorpsbewoners merkten het ook en begonnen hem anders te behandelen. Meneer, de man zonder thuis, begon eindelijk een plek te vinden waar hij echt thuishoorde.

De tijdloze onzekerheid bleef soms aan hem knagen, maar nu had hij een bondgenoot in Lila en een dorpsgemeenschap die hem accepteerde zoals hij was. En zo begon de groene waas om zijn huis niet langer te knellen, maar te bloeien, net zoals Meneer's hart.

The Fairly OddParents

The Fairly OddParents is een Amerikaanse animatieserie gemaakt door Butch Hartman voor Nickelodeon. De serie volgt de avonturen van Timmy Turner, een 10-jarige jongen met twee sprookjespeetouders genaamd Cosmo en Wanda, die hem wensen vervullen om zijn dagelijkse problemen op te lossen.

De serie is ontstaan uit korte films over Nickelodeons animatieworkshop Oh Yeah! Tekenfilms die werden uitgezonden van 1998 tot 2002. Vanwege hun populariteit kregen de korte films later groen licht en werden ze een serie van een half uur, die in première ging op 30 maart 2001. De serie eindigde oorspronkelijk op 25 november 2006, met in totaal vijf seizoenen en 80 seizoenen. afleveringen, maar werd nieuw leven ingeblazen in 2008. De productie van de serie werd opnieuw stopgezet nadat Hartman Nickelodeon in februari 2018 verliet. Het is Nickelodeons tweede langstlopende animatieserie, na SpongeBob SquarePants (1999-heden).

Op 24 februari 2021 werd aangekondigd dat er een spin-off live-action-serie in ontwikkeling was voor Paramount+. De serie The Fairly OddParents: Fairly Odder ging in première op 31 maart 2022. Een vervolgreeks, getiteld The Fairly OddParents: A New Wish, gaat in première op 20 mei 2024.

Stelling

The Fairly OddParents vertelt het verhaal van een 10-jarige jongen genaamd Timmy Turner die wordt verwaarloosd door zijn ouders en misbruikt door zijn babysitter, Vicky. Op een dag krijgt hij twee feeënpeetouders, Cosmo en Wanda, die al zijn wensen vervullen om zijn ellendige leven te verbeteren. Deze wensen werken echter meestal slecht en veroorzaken een reeks problemen die Timmy moet oplossen. Eerdere afleveringen van de serie draaien meestal om Timmy die probeert zijn dagelijkse leven thuis, op school en elders in de stad te beheersen met zijn vrienden, Chester en AJ, en af en toe zijn ouders, terwijl hij ook probeert een mislukte wens in vervulling te laten gaan en uiteindelijk, uiteindelijk een les leren. Later in de serie wenst Timmy dat Cosmo en Wanda een baby zouden krijgen, die ze Poof noemden, en veel later krijgt Timmy een sprookjeshond genaamd Sparky. Nog later in de serie verhuist een nieuw meisje genaamd Chloe Carmichael, die dol is op delen, dieren en alles wat ecologisch vriendelijk is, de buurt in, en Timmy moet Cosmo en Wanda met haar delen vanwege een tekort aan beschikbare feeën.

Aan het begin van de serie was Vicky de belangrijkste antagonist, maar naarmate de serie vorderde, werden er veel meer schurken geïntroduceerd, waaronder Denzel Crocker, Timmy's gekke leraar die de wereld wil bewijzen dat feeën bestaan; Francis, de pestkop op school; Remy Buxaplenty, een jong miljardairkind, dat van plan is Timmy's feeënpeetouders kwijt te raken vanwege zijn enorme jaloezie jegens hem omdat hij twee sprookjespeetouders heeft vergeleken met die van hem, genaamd Juandissimo Magnifico, Wanda's ex; Dark Laser, een parodie op Darth Vader, die Timmy en de aarde wil vernietigen; de Pixies, waarvan bekend is dat ze evenveel macht uitoefenen als feeën, maar ze behandelen hun magische krachten als een bedrijf. Het primaire doel van de Pixies is om de controle over Fairy World en de aarde over te nemen; de anti-feeën, die lijken op de echte feeën, maar met tegengestelde persoonlijkheden en karaktereigenschappen. Anti-feeën staan er ook om bekend dat ze ongeluk veroorzaken; en Norm the Genie, die een plan bedenkt om bevrijd te worden van zijn lamp en wraak te nemen op Timmy.

Instelling

The Fairly OddParents speelt zich af in de fictieve stad Dimmsdale, Californië. Dimmsdale heeft op sommige bergen in de buurt van de stad een bord geplaatst dat een parodie is op het Hollywood Sign. In de aflevering "Vicky Loses Her Icky" onthult de burgemeester van Dimmsdale de "Welkom in Dimmsdale - mooiste stad ter wereld!" teken. Aan het einde van de aflevering verandert de president van de Verenigde Staten echter het woord "Nicest" in "Meanest". Dimmsdale lijkt van gemiddelde grootte te zijn, met een binnenstad met grote gebouwen, wolkenkrabbers en een stadhuis, maar ook met bovenstedelijke gebieden met woningen in de voorsteden (inclusief de buurt waar Timmy, zijn ouders en zijn vrienden wonen) en bedrijven, zoals Timmy's school. ; een ziekenhuis; een gevangenis; een sportcomplex genaamd de Dimmadome, vernoemd naar de oprichter en eigenaar, Doug Dimmadome, een man die eigenaar is van een lokale tv-zender en diverse restaurants en winkels, evenals een park in het centrum van de stad.

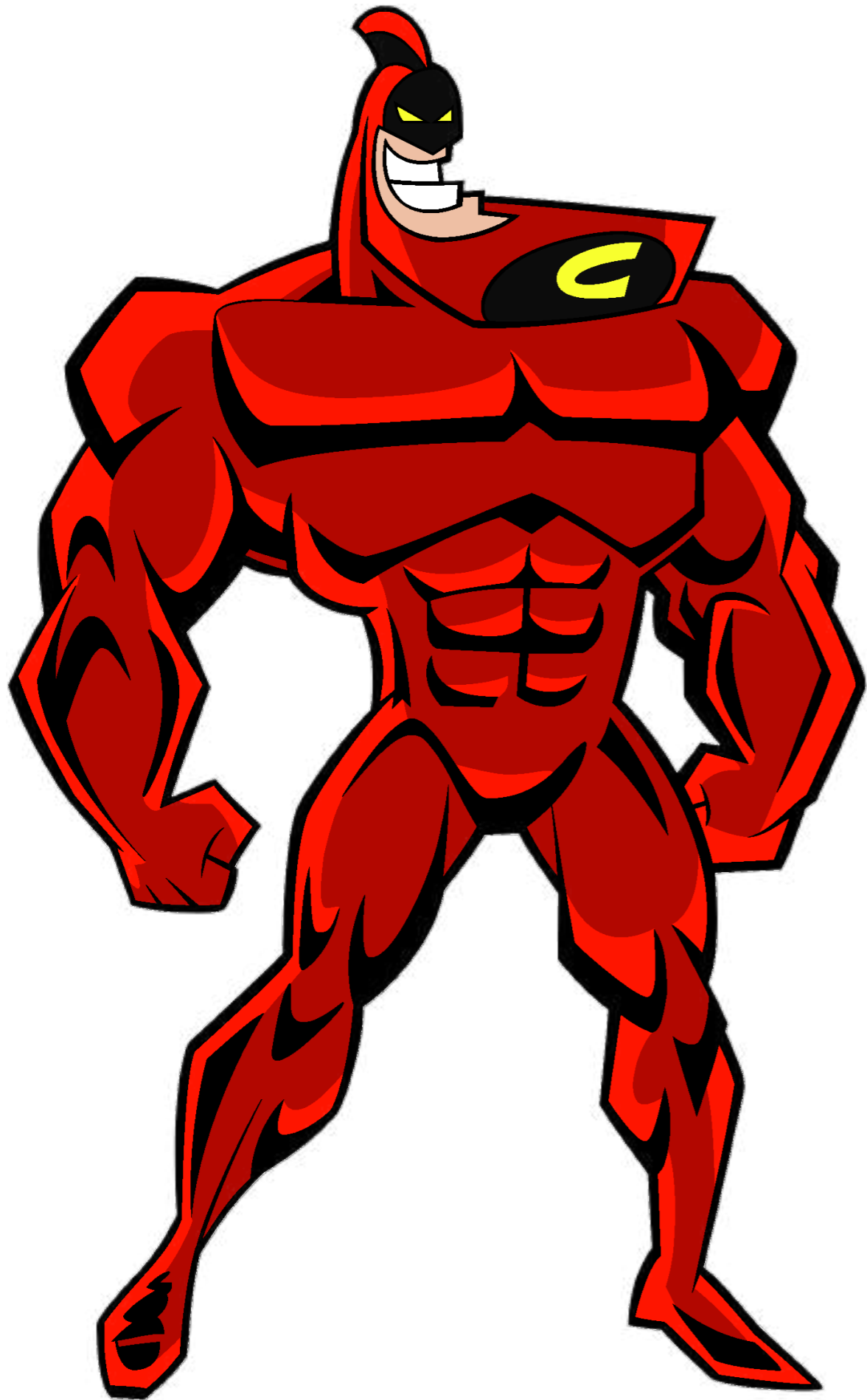
Dimmsdale lijkt ook landelijke landbouwgrond buiten de stad te hebben. De volwassenen die in Dimmsdale wonen zijn bijzonder debiel en regelen situaties vaak met zaken als woedende menigten, maar ze slagen er nog steeds in een werkende en functionerende samenleving te vormen. In de aflevering "Welke heks is welke?" er werd onthuld dat Dimmsdale werd gesticht in de jaren 1660 en vernoemd naar een man genaamd Dale Dimm.

Wanneer de show dat nodig heeft, verandert hij van locatie naar Fairy World, de thuisbasis van de feeën, een zwevende wereld bovenop een paar wolken en gekleurd met een overvloed aan roze en paars. Fairy World wordt afgebeeld als een grote metropool met huizen, straten, verschillende soorten gebouwen en wolkenkrabbers. De meeste gebouwen in Fairy World hebben kronen en sterren boven hun dak. De feeën hebben een beschaving zoals die van mensen, maar hun voornaamste krachtbron is magie, die ook hun wereld overeind houdt. Een grote regenboog fungeert als de brug tussen Fairy World en de aarde, hoewel de brug alleen ter decoratie lijkt te bestaan, aangezien feeën via magie van en naar de aarde teleporteren. Fairy World maakt eigenlijk geen deel uit van de aarde, maar wordt afgebeeld als een aparte wereld in de ruimte, gelegen nabij de baan van de aarde, die alleen toegankelijk is via magie. Een van de meest opvallende bezienswaardigheden in Fairy World is het gloeiende toegangsbord aan de andere kant van de regenboogbrug en de gigantische toverstaf in het centrum van Fairy World die de magie van de feeën aandrijft. Jorgen Von Strangle, een enorme en stoere fee met een Oostenrijks accent (vergelijkbaar met dat van Arnold Schwarzenegger), treedt op als de leider van de feeën en Fairy World. Jorgen heeft persoonlijk een hekel aan Timmy aan het begin van de serie, maar raakt na verloop van tijd voor hem op.

Een andere locatie die in de show te zien is, is de stad Chincinnati, de geboorteplaats van Timmy's favoriete superheld uit het stripboek, de Crimson Chin. Andere locaties zijn onder meer de donkere en verwrongen Anti-Fairy World, de duistere tegenhanger van Fairy World waar de Anti-feeën verblijven

De term schubben wordt gebruikt voor overlappende plaatjes die aan een kant vastzitten en zo een oppervlak bedekken met een niet geheel gladde betegeling. In ruimere zin worden ook zaken als schubben aangeduid die erop lijken. In de biologie zijn er nog andere definities van schubben.

Zal mijn aas verliezen?
in duizenden pinnetjes ligt mijn rust doorboord
met zijn gelaatstrekken als ondergoed lijkt hij wel heel
daar, in die frituur bovenop de grauwe heuvel gevonden

waar een hond zijn vlekken verliest
iemand neerwaarts scheurt en zich vergist
het smaakt altijd zo zout wanneer ik er aan denk
hoe vaak de haak zijn nek, de lip net mist

die frequentie zal vergaan
in de loop van de “dat zien we wel”
als rusten roest en de stoel vlam vat
dan pas

tussen prikkelbaarheid en koude wafels door
zaten de muggen hun poten geklemd
om acht uur werd ik vergist door mistig uitzicht
toen er naast werd geslagen en de pinnetjes vertrokken

Het Verhaal van de Grauwe Heuvel en de Pinnetjes van Rust

Op de top van een grauwe heuvel stond een kleine, rokerige frituur, een plek die op het eerste gezicht niets bijzonders leek te zijn. Toch had deze plek iets mysterieus, een aantrekkingskracht die mensen deed stoppen en hun gedachten deed dwalen. Hier, op deze heuvel, waar de lucht altijd doordrongen was van de geur van vet en zout, werd een verhaal van verlies en zoektocht geboren.

De frituur werd gerund door een oude man met een gezicht dat door de jaren en zorgen was getekend. Zijn gelaatstrekken waren als versleten ondergoed, dof en vol vouwen. Hij leek verloren, net als de vele zielen die zijn frituur bezochten. Zijn naam was Herman, maar de meesten kenden hem gewoon als de Frituurman.

Elke avond kwam er een hond langs, een zwerfhond met vlekken die ooit glanzend waren maar nu dof en vaal. Het was alsof de hond zijn identiteit verloor, zijn vlekken net zo verweerd als de herinneringen van Herman. De hond was een trouwe bezoeker, altijd zoekend naar een verloren stukje comfort, net als de klanten van de frituur.

Onder hen was een man genaamd Peter, een visser die zijn aas altijd leek te verliezen. Hij kwam vaak naar de frituur, met zijn gedachten vol van de momenten waarop zijn haak net de nek of lip van een vis miste. Hij voelde zich doorboord door duizenden pinnetjes van rusteloosheid. Zijn ogen dwaalden vaak af naar de horizon, waar de zee en de lucht elkaar ontmoetten in een melancholische omhelzing.

Het zout van de zee vermengde zich met de zoutige geur van de frituur, en elke keer dat Peter hieraan dacht, smaakte het bitter. Hij kon de momenten niet vergeten waarop hij net miste, waarop zijn aas verloren ging. De frequentie van deze mislukkingen zou uiteindelijk vervagen, vertelde hij zichzelf, in de loop van de tijd, in de zin van “dat zien we wel.”

verloren

Op een dag, terwijl Peter op een van de oude, roestige stoelen zat, begon het te regenen. De regen sloeg tegen de ramen van de frituur en vormde een mistig uitzicht. Herman en Peter keken zwijgend naar buiten, de ene in gedachten verzonken over zijn verloren aas, de ander over zijn verloren jeugd.

Tussen de prikkelbaarheid en de koude wafels van de frituur door, zat Herman vaak stil, zijn gedachten verward door herinneringen. Muggen klemde zich aan de randen van hun borden en de uren verstreken traag. Om acht uur, toen de mist zijn dichte sluier om de heuvel trok, gebeurde er iets merkwaardigs. De pinnetjes van rust, die Peter altijd had gevoeld, leken ineens te verdwijnen.

Herman keek op en zag de verwarring in Peters ogen verdwijnen. Hij stond op, pakte zijn jas en liep naar buiten, de regen trotserend. Herman volgde hem met zijn blik totdat hij verdween in de nevel. De hond met de vlekken liep naast Peter, een trouwe metgezel in de zoektocht naar verloren rust.

Die avond, toen de mist optrok en de laatste klanten vertrokken waren, besepte Herman iets. Misschien was het niet de frituur zelf die mensen aantrok, maar het gevoel van gedeeld verlies en de hoop op iets meer. De rusteloosheid van duizenden pinnetjes kon verdwijnen als je het juiste moment vond om los te laten.

En zo, op die grauwe heuvel, bleef de frituur staan, een bakken van verloren zielen die elkaar vonden in de warmte van vet en zout, in de gedeelde verhalen van verlies en hoop.

Visser

Over het algemeen droegen vissers zeer zware kleding, vergelijkbaar met die van zeelieden uit Noord-Europa. Ze werden blootgesteld aan alle weersomstandigheden, overdag en ‘s nachts, en het was essentieel dat ze gezond bleven omdat ze onvervangbaar waren. Ze hadden kleding nodig die geschikt was voor koude, vochtige omstandigheden.

Vissers uit Normandië, die in tonnen stonden, droegen een oude hoed of pet. Bij mooi weer trekken ze een overhemd, een kort stoffen vest of een wollen vest aan, gemaakt van een soort ratine met een lange, ongesneden pool. Ze droegen ook een wijde, knielange broek van wol waarin ze hun vest of overhemd stopten.

Als het echt koud was, trokken ze een overjas met capuchon of een mouwloze jas tot op de heup aan, en een broek van kalfs- of schapenvacht. De haren of wol van de kleding zaten aan de binnenkant en zorgden voor warmte. Tijdens rustperiodes behandelden de vissers hun leren kleding en schoenen enige tijd met talg en visolie om ze soepel en waterdicht te houden.

Vissers droegen een groot leren schort om hun kleding schoon en droog te houden. Om hun armen en handen tegen de kou te beschermen, hadden velen stoffen of leren mouwbeschermers die over hun handen reikten. Als het warm was, rolden ze ze op en lieten ze hun armen bloot. Als er veel vis was, droegen ze alleen een overhemd. Ze droegen ook wanten gemaakt van frites om te voorkomen dat ze zich in hun handen zouden snijden.

De meeste vissers uit Normandië droegen houten sabots. Sommigen hadden heuplange laarzen. Anderen hadden lichtere laarzen die tot aan de knie of net daarboven reikten. Hun schoeisel was aangepast aan gladde oppervlakken die vaak nat waren en bedekt met vissenschubben. De zolen en hakken waren gespijkerd.

De salter droeg bijna altijd canvas, maar geen schort. Hij had een meerlaagse legging van geteerd canvas en beschermde soms zijn hand met een leren want. Net als de rest van de bemanning droeg hij sabots, schoenen die geschikt waren voor het werken in natte omstandigheden. Sabots waren onhandig, maar ze weerhielden de salter er niet van om ladders tussen de dekken op en af te gaan of zijn werk aan boord van het schip te doen.

De vissers hadden ook behoefte aan verandering van kleding. De kapitein moest ervoor zorgen dat iedereen, vooral de leerlingen en de jongens, goed gekleed was, want als de mannen geen kleren hadden om zich om te kleden als ze nat waren, zouden ze ziek worden. Als dat zou gebeuren, zouden ze niet kunnen werken, zouden ze zorg nodig hebben, en zou hun ziekte kunnen worden overgedragen op de rest van de bevolking.

Vissers hebben altijd bescherming tegen de elementen nodig gehad en een vroege innovatie waren met olie behandelde stoffen jassen (waarbij hars of vet werd gebruikt) om het water af te stoten en hun wollen kleding daaronder droog te houden. De vroege oliedoeken uit de twintigste eeuw waren meestal in doffe tinten, maar toen het verven gemakkelijker werd, werden ze gemaakt in helderdere oranje, gele en rode tinten – des te beter om te worden opgemerkt als er iemand overboord valt. De stinkende en afbreekbare oliedoeken werden vervangen door met rubber beklede katoenen parka's.

Wanneer het ‘moderne vissen’ precies begon, is een discussie voor een andere dag, maar we beginnen in de jaren vijftig – het tijdperk van de Mitchell 300, Dick Walker en de lancering van Angling Times. Een van de oprichters van dit tijdschrift was Bernard Venables, wiens originele Mr Crabtree Goes Fishing-boek in 1949 werd gepubliceerd. Een blik op zijn favoriete visserskleding – die tot aan zijn dood in 2001 grotendeels onveranderd bleef – is indicatief voor die tijd. Een zwaar jasje, een soort hoed en een stropdas waren aan de orde van de dag, terwijl zowel meneer Crabtree als Bernard graag een pijp rookten.

EVOLUTIE GEEN REVOLUTIE - Jaren zestig

Het waren misschien de Swinging Sixties in Carnaby Street, maar aan de oevers van de rivier waren de zaken kalmer. Er begon een beweging af te stappen van stijve jassen en stropdassen, met de opkomst van door de mens gemaakte waterdichte materialen, maar dikke truien en warme mutsen waren nog steeds gebruikelijk. .

DE MAN IN HET ROOD - Jaren 70

River Trent-topper Jan Porter maakte eind jaren zeventig een doelbewust plan om zich te onderscheiden van de massa en werd ‘the Man in Red’.

Het begon met een rode baret gekocht door één vriendin, daarna een felrood Coca-Cola-trainingspak, voordat het uitgroeide tot een volwaardige look.

HET WILSON GEST - Jaren 80

John Wilsons tv-serie Go Fishing bracht het vissen naar miljoenen mensen, en daarmee ook het kenmerkende grinniken van de gastheer, dijhoge steltlopers en – het meest opvallend – zijn vest.

Het werd een onmisbaar item en de belangrijkste accessoires waren onder meer een hengelsportclub-badge, een vastgeklemd pincet en polaroids.

RETRO RETOUR - Jaren 90

A Passion for Angling is verantwoordelijk voor het ontstaan van vele carrières in de hengelsport, maar het tv-debuut in 1993 heeft ook bijgedragen aan een retro-revival dankzij de kenmerkende verschijning van Chris Yates.

De liefde van de excentrieke visser voor rieten vismanden, gespleten hengels en ouderwetse kleding sprak in de jaren negentig tot de verbeelding van vissers. Gewaxte Barbour-jassen, hertenstalkerhoeden en vingerloze handschoenen werden weer in de mode. Wanneer het ‘moderne vissen’ precies begon, is een discussie voor een andere dag, maar we beginnen in de jaren vijftig – het tijdperk van de Mitchell 300, Dick Walker en de lancering van Angling Times. Een van de oprichters van dit tijdschrift was Bernard Venables, wiens originele Mr Crabtree Goes Fishing-boek in 1949 werd gepubliceerd. Een blik op zijn favoriete visserskleding – die tot aan zijn dood in 2001 grotendeels onveranderd bleef – is indicatief voor die tijd. Een zwaar jasje, een soort hoed en een stropdas waren aan de orde van de dag, terwijl zowel meneer Crabtree als Bernard graag een pijp rookten.

EVOLUTIE GEEN REVOLUTIE - Jaren zestig

Het waren misschien de Swinging Sixties in Carnaby Street, maar aan de oevers van de rivier waren de zaken kalmer. Er begon een beweging af te stappen van synthetische jassen en stropdassen, met de opkomst van de door de mens gemaakte synthetische materialen, maar dikke truien en warme mutsen waren nog steeds bedacht. .

DE MAN IN HET ROOD - Jaren 70

River Trent-topper Jan Porter maakte eind jaren zeventig een doelbewust plan om zich te onderscheiden van de massa en werd ‘the Man in Red’.

Het begon met een rode baret gekocht door een vriendin, daarna een felrood Coca-Cola-trainingspak, voordat het uitgroeide tot een volwaardige look.

HET WILSON GEST - Jaren 80

John Wilsons tv-serie Go Fishing bracht het vissen naar miljoenen mensen, en daarmee ook het kenmerkende grinniken van de gastheer, dijhoge steltlopers en – het meest opvallend – zijn vest.

Het werd een onmisbaar item en de belangrijkste accessoires waren onder meer een hengelsportclub-badge, een vastgeklemd pincet en polaroids.

RETRO RETOUR - Jaren 90

A Passion for Angling is verantwoordelijk voor het ontstaan van vele carrières in de hengelsport, maar het tv-debuut in 1993 heeft ook bijgedragen aan een retro-revival dankzij de kenmerkende verschijning van Chris Yates. De liefde van de excentrieke visser voor rieten vismanden, gespleten hengels en ouderwetse kleding sprak in de jaren negentig tot de verbeelding van vissers. Gewaxte Barbour-jassen, hertenstalkerhoeden en vingerloze handschoenen werden weer in de mode.

AGE OF REALTREE - Jaren 2000

We kunnen pionier Jan Porter nogmaals bedanken voor zijn bijdrage aan het voortstuwen van deze trend. Hij leidde Shimano's Tribal-team van specimenjagers die van top tot teen gekleed waren in Amerikaans geïnspireerde Realtree-camouflage. Zelfs zijn busje zat onder het spul, en een paar jaar lang waggelden alle serieuze vissers op grote vissen rond als wandelende rietvelden.

Naarmate de patronen vervaagden tijdens het wassen, vervaagde ook de aantrekkingskracht van Realtree.

VAN HET ZWEMMEN NAAR DE PUB - Jaren 2010

De visserijmode heeft over het algemeen een ander pad bewandeld dan de daadwerkelijke kledingtrends, maar door de enorme populariteit van de karpervisserij in de jaren 2010 ontstonden er toegewijde kledingbedrijven die probeerden de kloof tussen de bivvy en de winkelstraten te overbruggen. Diem, opgericht door topskateboarder en visser Mark Munson, was de eerste die er succes mee maakte en andere merken zoals Fortis, Navitas en Wofte hebben dit voorbeeld gevolgd.

DE HUIDIGE DAG - 2020

Hi-tech materialen hebben een impact gehad op viskleding, maar misschien zitten we een beetje in een stilte als het om trends gaat. Speci-jagers hebben zich gevestigd op saaie groene en bruine tinten, terwijl matchmannen de neiging hebben om een vleugje kleur te vertonen. We bevinden ons in het tijdperk van de merkadvocaat, waarbij zelfs niet-gesponsorde vissers op elke reis de naam van hun favoriete fabrikant dragen.

De Aran Sweater is vernoemd naar de eilandengroep voor de westkust van Ierland, waar hij vele generaties geleden voor het eerst werd gecreëerd. De Aran-eilanden liggen aan de monding van de Galway Bay aan de Atlantische Zee en zijn de plek waar vissers en boeren woonden en samenwerkten.

De Aran-trui

De traditionele Ierse Aran-trui werd in deze omgeving vervaardigd en wordt sindsdien van generatie op generatie doorgegeven en wordt beschouwd als het ultieme Ierse Clan Heritage-symbool. Het is nog steeds erg populair in veel breikringen en wordt ook gedragen door degenen die de oorsprong en symboliek ervan waarderen.

Aran-sweaters zijn zeer gewild en maken vele jaren na hun creatie nog steeds een behoorlijk fashion statement. In de jaren vijftig waren veel van de mannen op de Aran-eilanden vissers van beroep, en uit noodzaak om de koude en barre omstandigheden van de zee te bestrijden, maakten de vrouwen voor hun echtgenoten aran-truien om ze warm te houden, vandaar de naam visserstruien. we kennen het allemaal vandaag de dag.

Vanwege hun populariteit bij de lokale Ierse vissers werden ze ook op het eiland verkocht, waardoor sommige gezinnen in hun levensonderhoud konden voorzien, en er werd een bloeiende nieuwe basisconomie geboren.

De ingewikkelde kabels, noppen en steekpatronen maken deze kledingstukken om een aantal redenen populair. Ze zijn lastig te breien, geven de kleding een esthetische aantrekkingskracht en voegen warmte en dikte toe. Destijds duurde het met de hand breien van een aran-trui tussen de 3 en 6 weken.

De oorsprong van de Aran-trui is terug te voeren op Guernsey, een eiland 650 kilometer ten zuidoosten van de Aran-eilanden. Een groot deel van de handel op Guernsey was afhankelijk van de visserij, en de kledingvereisten van vissers waren behoorlijk veeleisend.

De kleding van een zeevarende arbeider moest duurzaam zijn, gemakkelijk te repareren, vlekbestendig, gemakkelijk te verplaatsen, de drager warmte kunnen geven en, indien mogelijk, water buiten kunnen houden. Dus de gansa trui.

De Gansa was een eenvoudig ontwerp, waardoor vrij verkeer mogelijk was. De donkerblauwe kleur was vlekbestendig tegen een aantal vloeistoffen en het breiwerk was strak om de drager droog te houden. Na verloop van tijd werden de hechtingen ingewikkelder.

Naarmate de populariteit van de Gansa groeide, ontwikkelden breiers het stiksel verder, met merkbare verschillen in Ierland en Schotland. Er werden verschillende soorten kabelsteken gebruikt: diamantroosters, platen, touwen en het Keltische knoopontwerp.

Het duurde niet lang of de steekpatronen bedekten de hele trui, waardoor een nog esthetischer kledingstuk ontstond. Het duurde niet lang voordat er commerciële belangstelling ontstond en de aran-trui begon echt in populariteit te groeien.

Naarmate het evolueerde, werd de moderne Aran-trui vervaardigd met dikker garen, werden de truien plat gebreid en werden de naden aan elkaar genaaid, en werden de stiksels losser. Dit verminderde de hoeveelheid tijd die nodig was om een trui te breien, waardoor de aranproductie toenam.

De Aran-trui staat bekend om zijn stikpatronen en fijne kneepjes en wordt beschouwd als zowel een praktische keuze als een fashion statement.

ARAN SWEATER MYTHEN

Een mythe over de Aran-trui is dat de steken verbonden zijn met familienamen. Volgens de legende vertegenwoordigt elke steek de achternaam van een familie, zodat de visser verdwaald is op zee. De familie zou het lichaam kunnen identificeren aan de hand van de steek op de trui. trui Hoewel het een interessant verhaal is, is het nog niet bewezen! Hoewel de aran-truien inderdaad werden gebreid om de visser op zee warm en gezellig te houden, is het idee dat elke steek een familienaam is, helaas een mythe.

Vanwege de groeiende bevolking van de Aran-eilanden in die tijd, introduceerde de regering een bestuur genaamd The Congested Districts Board als een manier om met ideeën te komen om de levensstandaard op het eiland te verbeteren. Ze hebben veel moeite gestoken in de landbouw, de visserij en het breien voor de dames.

De bevolking van de Aran-eilanden besloot enkele Schotse vissers over te halen om de eilandbewoners het een en ander te leren. Ze brachten ook enkele Schotse dames mee die lieten zien hoe ze truien moesten breien voor de kost. Dus namen de Ierse dames hun idee over en maakten er hun eigen idee van: het garen dat ze in Ierland gebruikten was veel dikker dan de fijne Schotse wol en het ontwerp had veel meer patronen, dan alleen de top die de Schotse versie had.

ARAN SWEATER STEKEN EN HUN BETEKENISSEN

Aran-breisteken zijn mooi, ingewikkeld en vertegenwoordigen de levens van de vissers die ze droegen. Ze moeten met de hand zijn gebreid en zouden symbolisch zijn geweest voor de natuur, de zee en de vissersfamilies die op de Aran-eilanden woonden. De patronen op de Aran-sweaters zijn gebaseerd op de Ierse traditie. Elke steek vertegenwoordigt een andere betekenis en symboliseert iets belangrijks. Hier zijn enkele van de meest populaire steken en hun betekenis. We hebben een groot assortiment aranvesten en Ierse truien met een scala aan Ierse steken in elke stijl.

DE MANDSTEEK

Deze steek vertegenwoordigt de mand die de visser gebruikte en zijn hoop deze te vullen met zijn vangsten.

BLACKBERRY-STEEL

Dit staat symbool voor de rijke overvloed van de natuur en kan ook religieuze implicaties hebben.

KABELSTEEK

Dit is misschien wel de meest voorkomende steek op Ierse truien, en is verkrijgbaar in verschillende vormen. De gewone kabel illustreert de touwen van Ierse vissers en belooft veel geluk en veiligheid op zee. Een vergulde steek illustreert hoe het dagelijks leven en hard werken met elkaar verweven zijn. De kabelsteek is prachtig te zien op een van onze best verkochte Ierse truien: de traditionele Ierse Aran-trui in prachtig roze!

LEVENSBLOOM OF TRINITY STITCH

Er wordt gezegd dat deze steek een lang leven en sterke kinderen belooft. Er wordt ook gedacht dat religieuze connotaties vertegenwoordigd zijn.

TRELLISSTEEK

Deze steek staat symbool voor de landschapspatronen van omheinde velden, vergezeld van ruw uitgehouwen stenen die de bewoners beschermen tegen harde wind op het eiland.

IERSE MOSSTEEK

Dit wordt vaak gebruikt als diamantvuller en suggereert een respectabele oogst. Het symboliseert carrageenmos, een soort zeewier aan de Ierse kust dat wordt gebruikt als voedsel en als meststof op dorre velden.

HONINGRAATSTEEK

Deze steek herinnert aan de bij die hard werkt en verzekert een beloning voor arbeid.

DIAMANTSTEEK

Deze steek symboliseert de vormen van mesh-visnetten en staat ook voor succes en rijkdom.

ZIGZAGSTEEK

Deze steek vertegenwoordigt de ups en downs waarmee getrouwde stellen worden geconfronteerd.

Fisherman's Smock

Dit eerbiedwaardige werkkledingstuk is al meer dan een eeuw een essentiële buitenlaag voor Britse vissers, maar is ook populair bij schilders, beeldhouwers, pottenbakkers, ambachtslieden... en winkeliers! Dus wat is het en waarom vinden we het leuk?

De visserskiel is een klassiek voorbeeld van functionele, functionele kleding. De hierboven afgebeelde visser uit Folkestone draagt de traditionele zakloze versie. De kiel werd oorspronkelijk uit zeildoek gesneden, waardoor dit kledingstuk een sterke en stevige extra laag is. Dit hield de drager warm en droog, beschermde zijn wollen trui en was comfortabel en gemakkelijk om in te werken. De iets verkorte mouwen voorkwamen dat de manchetten nat werden - een kenmerk dat ook te zien is bij Guernsey-truien en Bretonse overhemden - terwijl de strakke pasvorm en hoge halslijn verzekerd van maximale bescherming tegen de elementen.

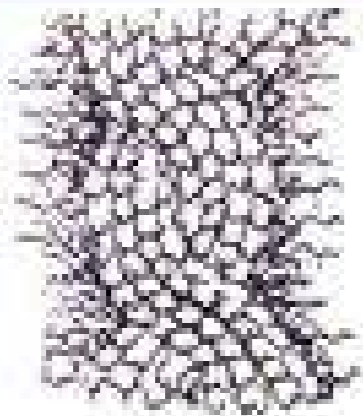
In 1910, de hoogtijdagen van de haringindustrie, werden kiel geleverd aan vissersgemeenschappen in heel Groot-Brittannië. Maar het was niet alleen een uniform waar vissers in werkten; het praktische, functionele karakter van de visserskiel zorgde ervoor dat het door veel kunstenaars en ambachtslieden werd overgenomen.

De goedkope, stevige, gemakkelijk te vinden kiel boden de perfecte bescherming voor zowel kunstenaars als zeilers. Hier draagt beeldhouwer Barbara Hepworth een kiel terwijl ze schetst. In de eerste decennia van de twintigste eeuw werd St. Ives in Cornwall een populaire bestemming voor kunstenaars. We kunnen ons goed voorstellen dat ze geïnspireerd zijn door de kleding die de plaatselijke zeelieden dragen, zoals dit nogal bonte gezelschap van de kust in Mousehole, waarvan de witte kiel de oorsprong van hun zeildoek verraden.

In lijn met deze oorsprong zijn onze kiel ook gemaakt van zeildoek, dat mooi wast en verouderd, net als goede denim. De enige wijziging die we hebben aangebracht aan het origineel zijn langere mouwen en een drievoudige opgestikte zak.

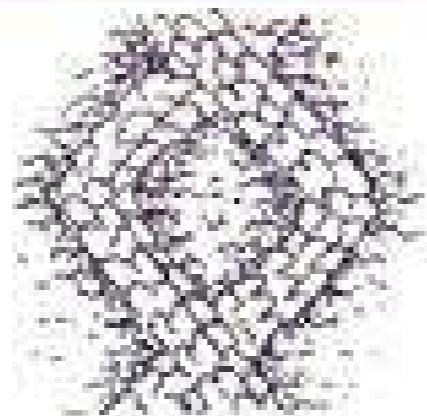
ARAN STITCHES

Cable

LUCK

Diamonds

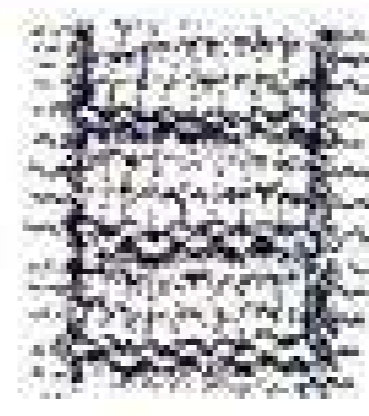
WEALTH

Tree of Life

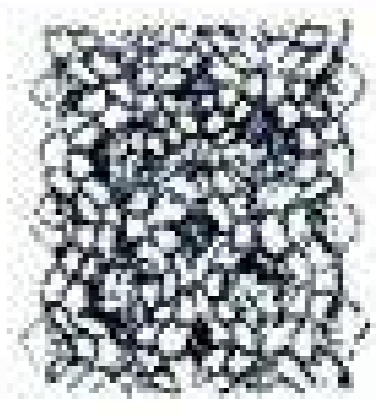
FAMILY

Ladder of Life

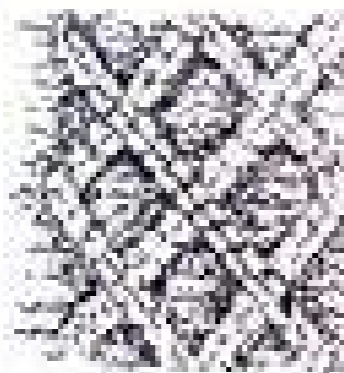
HEALTH

Honeycomb

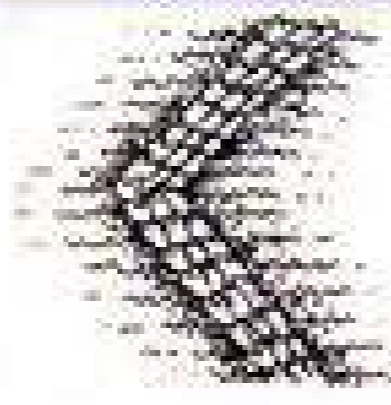
WORK

Trellis

SUCCESS

Zig Zag

LOVE

Irish Moss

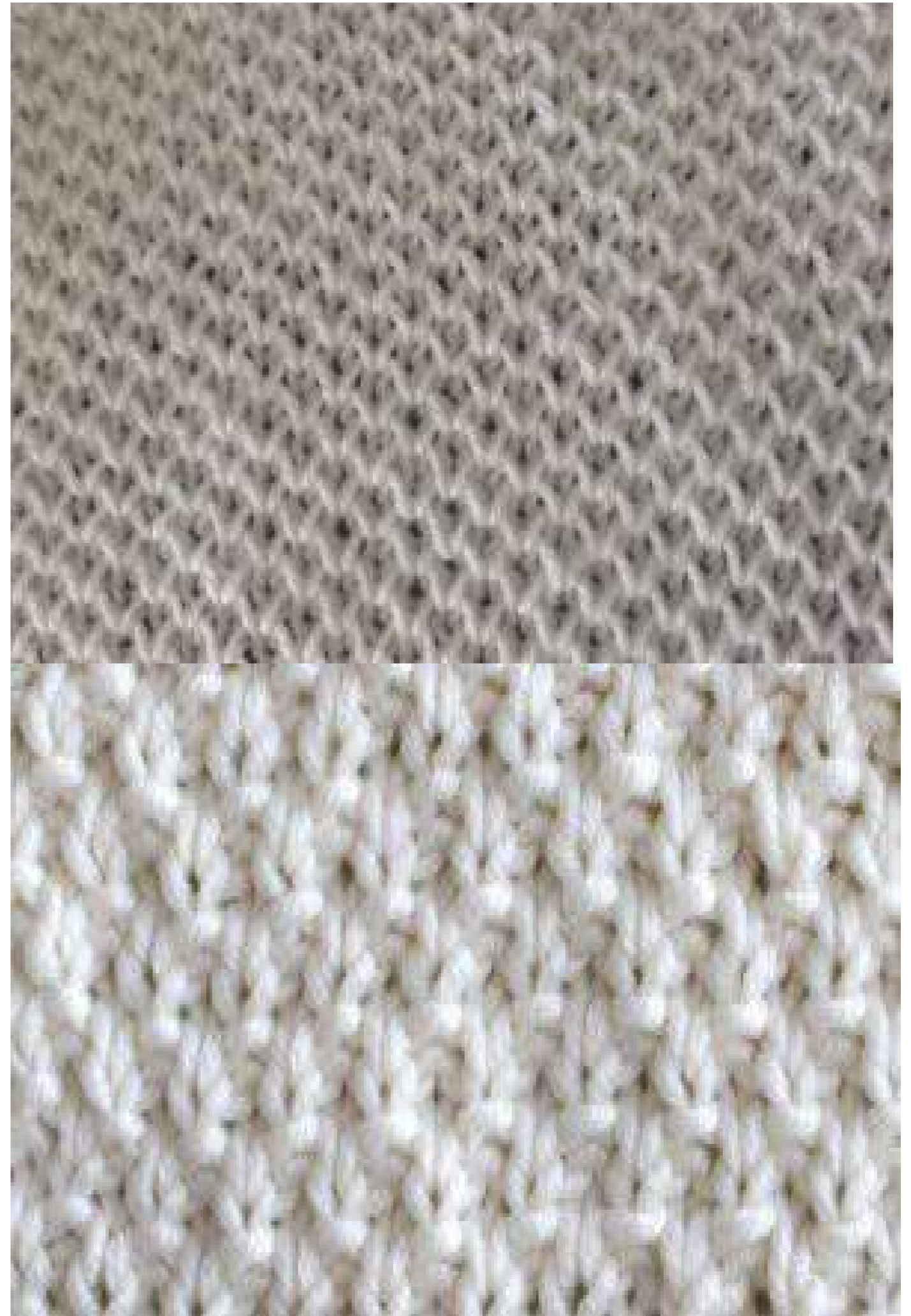

NATURE

Trinity

GOD

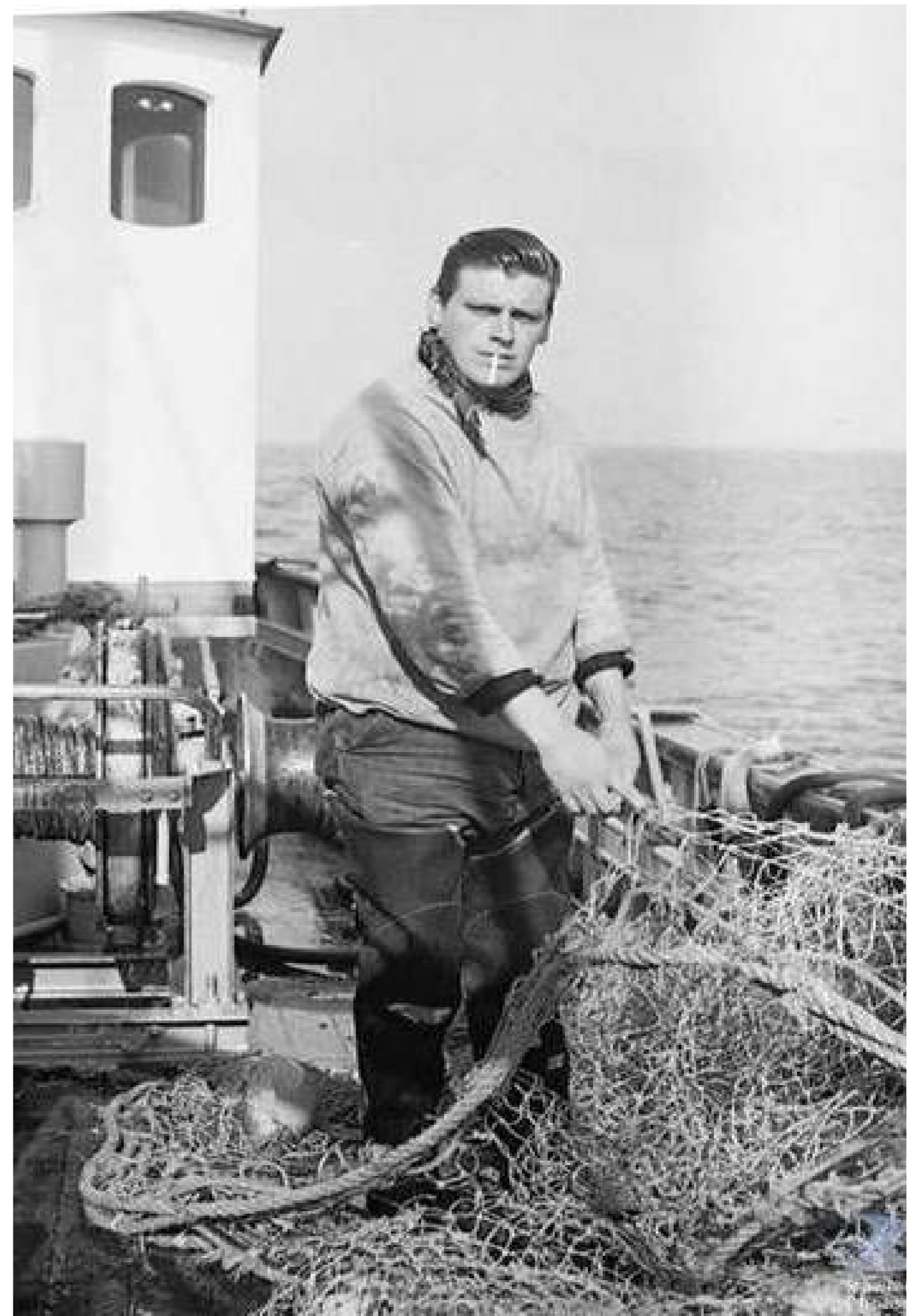
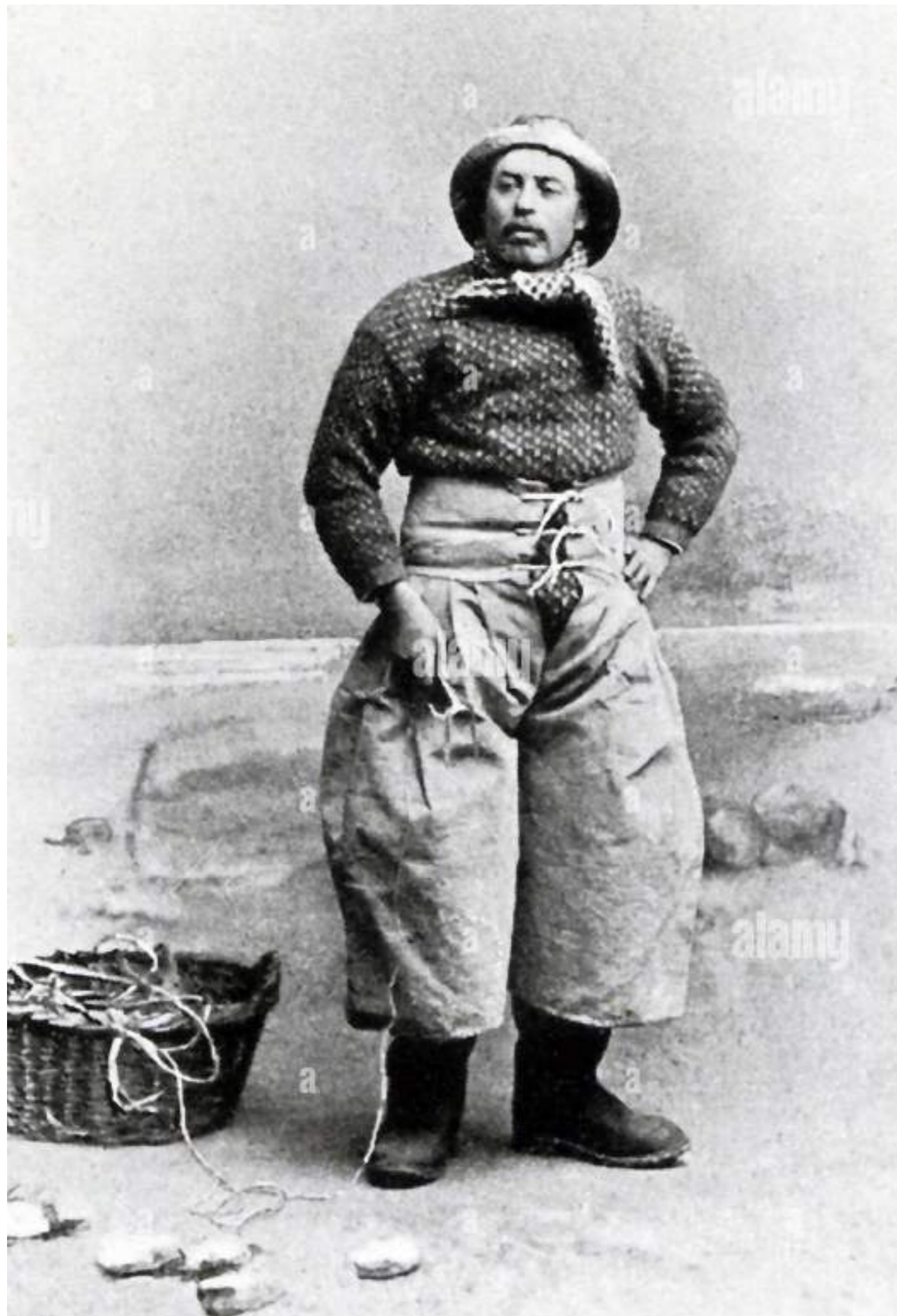

Het oor, Latijn: auris, is een orgaan waarmee geluidsgolven worden opgevangen om door de hersenen als geluid te worden ervaren. Het is het uitwendige orgaan van het gehoor en wordt vaak als synoniem gebruikt voor oorschelp.

kleine oren vangen naar de mest onderuit de hoop
duw mijn pakje sigaretten dieper tegen mijn verwachtingen in
achter de coulissen rollen de eurostukken uit mijn zak
de container vervoert een grasgeur

In een klein dorpje, omringd door eindeloze velden, leefde een man genaamd Willem. Zijn leven was een routine van simpele genoegens en alledaagse beslommeringen, maar achter de façade van zijn gewone bestaan schuilde een dieper verhaal.

Elke ochtend liep Willem door de velden naar zijn werk, zijn kleine oren vingen de geluiden van de natuur op, en hij rook de mest die onderuit de hoop dampte. Hij droeg altijd een pakje sigaretten bij zich, stevig tegen zijn verwachtingen aangedrukt in zijn jaszak. Ondanks de neerwaartse spiraal van zijn leven, vond hij troost in deze kleine gewoontes.

Achter de coulissen van zijn dagelijkse bestaan vielen de eurostukken soms onopgemerkt uit zijn zakken. De financiële onzekerheid hing als een schaduw over hem heen, maar hij liet zich er niet door uit het veld slaan. Elke dag duwde hij door, letterlijk en figuurlijk, terwijl de container vol grasgeur langsreed, een herinnering aan het simpele plattelandsleven.

een witte streep over groen gereden scheurt het vel van de grond
ze staart me aan als Pepsi zonder prik

Op een dag reed Willem over een grasveld, een witte streep getrokken over het groen. De grond leek te scheuren onder de banden van zijn oude tractor. Hij keek op en zag haar staan: een vrouw, haar ogen leeg als een blikje Pepsi zonder prik. Haar aanwezigheid bracht hem terug naar zijn jeugd, naar de tijd toen hij appels bakte op de lampenkap en voetbalde zonder ooit pauze te nemen.

dat brengt me terug naar appels bakken op de lampenkap
waar de voetbal geen pauze kent,
de man zijn aardappelen in mercedes naar spanje brengt

In die tijd kende hij een man, een vriend die zijn aardappelen in een Mercedes naar Spanje bracht. Het was een rare combinatie, maar het symboliseerde de dromen en ambities die mensen konden hebben, ongeacht hun omstandigheden. Voor Willem stond die herinnering symbool voor een leven dat hij ooit had gewild, maar nooit had bereikt. Woensdagen en soep hadden ooit betekenis voor hem gehad. Zijn moeder maakte altijd soep op woensdag, en die moest heet geblazen worden. Nu, in de stilte van zijn volwassenheid, waren deze dingen slechts vage herinneringen. De dagen van de week smolten samen, en de simpelheid van vroeger leek ver weg.

woensdag en soep bestaan niet meer
ze moest altijd heet geblazen zijn
op zijn muil geslagen tussen worst en wezen
een kalkoen ontnomen van verstand gebleven

Een keer had hij een ruzie gehad, een klap gekregen tussen de worst en de wezen van een familiefeest. Het was een van die momenten die zijn kijk op het leven veranderden. Net zoals de kalkoen die hij eens had zien rondlopen, ontnomen van verstand, zo voelde Willem zich vaak: verloren in de complexiteit van het bestaan.

Nu, staande in het veld met de vrouw zonder prik, besepte hij iets. Misschien was het leven niet bedoeld om altijd te begrijpen, maar om te ervaren. De herinneringen van appels bakken, voetballen, en de geur van gras zouden altijd bij hem blijven, maar hij moest leren om in het nu te leven.

Willem stak een sigaret op en ademde diep in. Hij keek naar de vrouw en glimlachte flauwtjes. Misschien, dacht hij, was het tijd om de witte streep over het groen te volgen en te zien waar die hem zou brengen. De toekomst was onzeker, maar voor het eerst voelde hij zich klaar om die tegemoet te treden.

Lichaamsmodificatie

Lichaamsmodificatie (of lichaamsverandering) is het opzettelijk veranderen van de menselijke anatomie of het menselijke fysieke uiterlijk. In de breedste definitie omvat het huidtatoeages, sociaal aanvaardbare versiering (bijvoorbeeld gewone oorpiercings in veel samenlevingen) en religieuze overgangsrituelen (bijvoorbeeld be-snijdenis in een aantal culturen), evenals de moderne primitieve beweging.

Lichaamsmodificatie wordt om een grote verscheidenheid aan redenen uitgevoerd, waaronder esthetiek, sek-suele verbetering, overgangsrituelen, religieuze overtuigingen, om groepslidmaatschap of verbondenheid weer te geven, ter herinnering aan geleefde ervaringen, traditionele symboliek zoals axis mundi en mythologie, om lichaamskunst te creëren , onder meer vanwege de schokwaarde en als zelfexpressie.

Een vrouw met een tatoeage van een vlinder op haar heup.

Wat telt als ‘lichaamsmodificatie’ varieert per cultuur. In westerse culturen wordt het knippen of verwijderen van iemands haar gewoonlijk niet als lichaamsaanpassing beschouwd. Lichaamsmodificatie kan worden ver-geleken met lichaamsversiering door lichaamsmodificatie te definiëren als “de fysieke verandering van het fysieke lichaam kan tijdelijk of permanent zijn, hoewel de meeste permanent zijn en het lichaam voor altijd veranderen”.

Een vrouw met een tatoeage van een vlinder op haar heup.

Hoewel een volledige tonsuur gebruikelijk is, geven sommige hindoes er de voorkeur aan wat haar op het hoofd achter te laten, wat dit ritueel onderscheidt van de ongunstige tonsuur die optreedt bij de dood van een ouder. Degenen die volledige tonsuur beoefenen, offeren het haar over het algemeen ritueel aan hun familie-god. Velen reizen naar tempels zoals de beroemde Tirumala Venkateswara-tempel van Heer Vishnu om deze ceremonie uit te voeren.

Een vrouw met een tatoeage van een vlinder op haar heup.

Lichaamspiercing – permanente plaatsing van sieraden via een kunstmatige fistel; soms verder gemodificeerd door uitrekken

Oorpiercing – het meest voorkomende type lichaamsaanpassing

Parelvorming – ook bekend als genitale kralen

Nekring - er worden meerdere nekringen of spiralen gedragen om het effect te geven dat de nek wordt uitge-rekt (in werkelijkheid worden de sleutelbeenderen verlaagd)

Tatoeëren – injectie van een pigment onder de huid

Zwart worden van tanden

Oogtatoeëren – injectie van een pigment in de sclera

Extraoculair implantaat (oogbolsieraden) – de implantatie van sieraden in de buitenste laag van het oog

Oppervlaktepiercing – een piercing waarbij de ingangs- en uitgangsgaten door hetzelfde vlakke deel van de huid worden geprikt

Microdermale implantaten

Transdermaal implantaat – implantatie van een voorwerp onder de dermis, maar dat op één of meer punten de huid verlaat

Subdermale implantaten

Subdermale implantaten – implantatie van een voorwerp dat zich geheel onder de dermis bevindt, inclusief hoornimplantaten

Verwijdering of splitsing

Haar knippen

Ontharing

Genitale modificatie en verminking:

Vrouwelijke genitale verminking

Verkleining van de clitoriskap – verwijdering van de clitoriskap

Clitoridectomie – verwijdering van de clitoris

Infibulatie - verwijdering van de uitwendige geslachtsorganen (en hechten van de vulva)

Schaamlipcorrectie - wijziging (verwijdering, verkleining, verbetering of creatie) van de schaamlippen

Voorhuidherstel – technieken om te proberen de voorhuid te herstellen

Emasculatie – volledige verwijdering van de mannelijke geslachtsorganen (orchiectomie plus penectomie)

Genitale frenectomie

Meatotomie – splijten van de onderkant van de eikel

Orchiectomie – verwijdering van de testikels

Penectomie – verwijdering van de penis

Subincisie – splijten van de onderkant van de penis, ook wel urethrotomie genoemd

Tepel verwijderen

Tepelsplitsing

Nullificatie – het vrijwillig verwijderen van lichaamsdelen. Lichaamsdelen die gewoonlijk worden verwijderd door degenen die lichaamsvernietiging beoefenen, zijn onder meer de penis, testikels, clitoris, schaamlippen en tepels. Soms kan bij mensen die een vernietiging wensen, de diagnose genderdysforie, identiteitsstoornis van de lichaamsintegriteit of apotemnofilie worden gesteld.[9]

Taalfrenectomie – dit is om het externe fysieke uitsteeksel van de tong te vergroten.

Tongsplijting - tweedeling van de tong, vergelijkbaar met een slang

Langdurig geweld toepassen

Sommige lichaamsaanpassingen zijn het resultaat van langdurige activiteiten of praktijken die gepaard gaan met het uitoefenen van kracht, zoals vernauwing, op een deel van het lichaam.

Tightlacing – binding van de taille en vormgeving van de romp

Craniale binding - wijziging van de vorm van de hoofden van baby’s, nu uiterst zeldzaam

Borststrijken - Het drukken (soms met een verwarmd voorwerp) op de borsten van een geslachtsrijpe vrouw om hun groei te voorkomen.

Voetbinding - compressie van de voeten van meisjes om ze om esthetische redenen aan te passen

Borstimplantaten

Jelqing – penisvergroting met fysieke oefeningen door gebruik te maken van een melkbeweging, om de om-trek te vergroten, voornamelijk gedurende een periode van twee tot drie maanden; er worden geen gewichten of afstandsvoorzieningen gebruikt

Niet-chirurgische verlenging van organen door langdurig uitrekken met behulp van gewichten of afstands-apparaten. Sommige culturele tradities schrijven voor of moedigen leden van één geslacht (of beide) aan om één orgaan te laten uitrekken totdat permanente herdimensionering heeft plaatsgevonden, zoals:

De ‘girafachtige’ gestrekte halzen (soms ook andere organen) van vrouwen onder de Birmese Kayan-stam, het resultaat van het dragen van koperen spoelen eromheen. Hierdoor worden het sleutelbeen en de bovenste ribben samengedrukt, maar dit is medisch niet gevaarlijk. Het is een mythe dat het verwijderen van de ringen ervoor zorgt dat de nek gaat ‘floppen’; Padaung-vrouwen verwijderen ze regelmatig om schoon te maken enz. Uitgerekte lippiercings – bereikt door het inbrengen van steeds grotere plaatjes, zoals die van klei die door sommige stammen uit het Amazonegebied worden gebruikt.

Schaamlippen strekken of trekken om het seksuele genot te vergroten door stimulatie, met name het bereiken van een orgasme dat squirt, meerdere orgasmes die vaak samenvloeien na de climax.

Voorhuidherstel of stretching om de fysieke omvang te vergroten, de voorhuid ongevoelig te maken, de voor-huid verder langs het hoofd te verplaatsen voor verbeterde gevoeligheid en het uiterlijk ervan te verbeteren. anderen

Human branding – gecontroleerde verbranding of cauterisatie van weefsel om opzettelijke littekenvorming aan te moedigen

Oorvorming (waaronder bijsnijden, oor wijzen of “elfing”

Scarificatie – het snijden of verwijderen van dermis met de bedoeling opzettelijke littekenvorming of keloïd-vorming aan te moedigen

Het slijpen van menselijke tanden – had doorgaans het uiterlijk van een soort dier.

Yaeba – het opzettelijk verkeerd uitlijnen of afdekken van tanden om een scheef uiterlijk te geven. Populair in Japan.

Tandablatie of tandenkloppen - de handeling waarbij opzettelijk de tanden worden uitgeslagen, vaak als overgangsritueel of om aan een esthetisch ideaal te voldoen. Algemeen beoefend onder Australische Aboriginals en inheemse Hawaïianen vóór de 20e eeuw, en waargenomen in archeologische complexen over de hele wereld.

1. Versiering

Een versiering is over het algemeen een accessoire of sieraad dat wordt gedragen om de schoonheid of status van de drager te verbeteren. Ze worden vaak gedragen om de drager te verfraaien, te versterken of te onderscheiden, en om de culturele, sociale of religieuze status binnen een specifieke gemeenschap te definiëren. Wanneer ze worden gedragen om de economische status te tonen, zijn de items vaak zeldzaam of onbetaalbaar voor anderen. Versieringen zijn meestal kleurrijk en worden gedragen om de aandacht te trekken. Ze hebben een lange geschiedenis over de hele wereld, van veren of botten tot moderne accessoires, zoals sieraden. Versieringsvoorwerpen worden ook gebruikt door krijgers en door andere leden van het leger om rang of prestatie te tonen.

Deze omvatten cosmetica, sieraden, kledingaccessoires, gezichtshaar, vingernagelmodificatie, piercings, lipplaten, tatoeages, vlechten en hoofddeksels.

Groepen die versiering beoefenen zijn onder meer de yakuza, het leger, religieuze instellingen, tribale groepen en de punkcultuur. Versieringsvoorwerpen kunnen ons vertellen over iemands rang, sociale status, geslachtsrol, gebied van herkomst, enz. Een voorbeeld zijn de kralenjuwelen die door de Maasai-stam worden gedragen, wat zeer specifiek is voor hen en enkele verwante stammen.

In de islamitische cultuur omvatten versieringen petten zoals de kufi en taqiyah voor mannen, en de hijab voor vrouwen.

2. kapsels

Het eerste kapsel voor een mens heeft in bepaalde culturen en religies een speciale betekenis. Het kan worden beschouwd als een overgangsrite of een mijlpaal.

In de hindoeïstische traditie wordt haar vanaf de geboorte geassocieerd met minder positieve aspecten of kwaliteiten uit vorige levens. Dus op het moment van het scheren wordt het kind vers geschoren om aan te geven dat hij bevrijd is van het verleden en naar de toekomst gaat. Er wordt ook gezegd dat het scheren van het haar de juiste groei van de hersenen en zenuwen stimuleert, en dat de sikha, een plukje aan de kruin van het hoofd, het geheugen beschermt.

Hindoes beoefenen een verscheidenheid aan rituelen vanaf de geboorte tot de dood. Gezamenlijk staan deze bekend als sa-skāra's, wat zuiveringsriten betekent, en er wordt aangenomen dat ze het lichaam zuiver en geschikt maken voor aanbidding. Het eerste kapsel van een jongen, bekend als choula of mondan, is zo'n samskara en wordt beschouwd als een gebeurtenis met grote voorspoed. De wetboeken of smritis schrijven voor dat een jongen in zijn eerste of derde jaar moet worden geknipt, maar wanneer een gezin dat doet, varieert dit in de praktijk. Het eerste knipbeurtje van een meisje vindt doorgaans plaats op de leeftijd van elf maanden.

Hoewel een volledige tonsuur gebruikelijk is, geven sommige hindoes er de voorkeur aan wat haar op het hoofd achter te laten, wat dit ritueel onderscheidt van de ongunstige tonsuur die optreedt bij de dood van een ouder. Degenen die volledige tonsuur beoefenen, offeren het haar over het algemeen ritueel aan hun familiegod. Velen reizen naar tempels zoals de beroemde Tirumala Venkateswara-tempel van Heer Vishnu om deze ceremonie uit te voeren.

Mongoolse kinderen krijgen hun eerste knipbeurt op jonge leeftijd tussen 2 en 5 jaar. Afhankelijk van de maankalender krijgen jongens hun eerste knipbeurt in het oneven jaar en meisjes in het even jaar. Het ritueel van het knippen van de eerste haar heet Sevleg Urgeeh of Daahi Urgeeh. Het is een grote gelegenheid voor het hele gezin als er gasten worden uitgenodigd. Elke gast knipt een haarlok, zegt zijn beste wensen tegen het kind en geeft een geschenk en geld.

Veel orthodoxe en chassidische joodse jongens krijgen hun eerste knipbeurt als ze drie jaar oud zijn. De haarknipceremonie staat in het Jiddisch bekend als de upsherenish of upsherin (“afscheren”), en in het Hebreeuws als halaqah. In Israël zijn er ook niet-religieuze gezinnen die zich aan deze gewoonte houden en het haar van hun zoons pas op driejarige leeftijd knippen. Op de feestdag van Lag BaOmer wordt een massale haarknipceremonie gehouden bij het graf van rabbijn Simeon bar Yohai in de Galilese stad Meron.

De Aqiqah-ceremonie omvat het scheren van het hoofd van het kind zeven dagen na de geboorte en het zalven van het hoofd van het kind met saffraan. Het is traditioneel om goud of zilver ter waarde van het haar aan een goed doel te geven. Dit hoeft niet te gebeuren door het haar daadwerkelijk te wegen; als het te moeilijk is om dat te doen, is het voldoende om het gewicht te schatten en het papiergeld te geven dat gelijkwaardig is aan de prijs van die hoeveelheid goud of zilver.

Het rituele eerste kapsel (Pools: postrzyżyny) was een voorchristelijke heidens-Slavische traditie die in Polen tot ver in de 18e eeuw overleefde. Dit eerste kapsel vond traditioneel plaats tussen de leeftijd van 7 en 10 jaar, en werd uitgevoerd door de vader van de jongen of een vreemdeling, die zo in het gezin van de jongen zou terechtkomen. Vóór die leeftijd was het leven van de jongen verbonden met zijn moeder en werd hij als kind behandeld. Het rituele kapsel, gekoppeld aan het verlenen van een extra voornaam (meestal de derde), markeerde het volwassen worden van de jongen en een overgang naar de mannenwereld, waarin hij door zijn vader zou worden verzorgd. Het ritueel vormde ook de formele daad van erkenning door de vader van de jongen als zoon.

In de traditie van de Cook Eilanden is de knipceremonie een overgangsritueel voor jonge jongens. Bij deze grote bijeenkomsten zit de jongen op een stoel bedekt met tivaevae (dekbedden). Terwijl zijn haar wordt geknipt, bestrijken leden van de gemeenschap de jongen met geld of andere geschenken. De gewoonte dient om wederzijdse banden binnen de uitgebreide familie en gemeenschap te onderhouden.

Traditioneel knippen Niueaanse jongens hun haar niet, dat liefdevol wordt verzorgd door zussen, moeders en vaders. Als de jongens tieners worden, wordt er een ceremonie gehouden waarbij vrouwen het haar voor de laatste keer verzorgen voordat het wordt geknipt. Leden van de uitgebreide familie bestrijken de jongeren met bankbiljetten – allemaal onderdeel van een grote informele Niueaanse economie die gezinnen met elkaar verbindt en ervoor zorgt dat de gemeenschap voor haar eigen mensen zorgt.

Maleisische kinderen krijgen hun eerste knipbeurt nadat de bevallingsperiode van de moeder voorbij is. Dit kan ongeveer 40 tot 44 dagen duren, maar recentelijk gebeurde dit in slechts 20 dagen. Nadat deze periode voorbij is, is het gebruikelijk om uitgebreide familie uit te nodigen voor de ceremonie waarbij het haar van het kind wordt geknipt. Deze ceremonie heet Cukur Jambul. Het doel van Cukur Jambul is om de nieuwe baby in de clan te verwelkomen, het dient ook het secundaire doel om uitgebreide familie in staat te stellen hun relaties met elkaar te hernieuwen. Nadat Cukur Jambul is begonnen met het voorlezen uit de Koran, brengt de vader of moeder het kind naar iedereen die een deel van het haar van de baby gaat knippen. Deze mensen zijn meestal grootouders, leden van de marhabangroep, plaatselijke oudsten en religieuze leiders. Het is gebruikelijk dat degenen die het knipwerk doen, de baby iets kleins geven, zoals wat geld. Het haar wordt vaak gewogen om het gewicht in goud, of het handiger equivalent, aan de armen te doneren. Het wordt later in een soort kom gedaan en begraven in het bijzijn van naaste familieleden om de ceremonie af te ronden.

In de Yazidi-traditie (voornamelijk in Iran) omvat de bisk-ceremonie het doorknippen van de twee of drie eerste lokken van een babyjongen, volgens oude tradities op de 40e dag na de geboorte om aan de sjeik en pir van het gezin te worden gegeven, maar in de moderne praktijk 7 tot 11 maanden, en bewaard door de familie. De biskceremonie wordt door de meeste jezidi's uit Turkije en Armenië beschouwd als het centrale inwijdingsritueel en Syrië. In de Europese diaspora wordt de term vaak vertaald als doop. De ceremonie doet denken aan de islamitische 'aqiqa die op de zevende dag na de geboorte wordt gevierd, maar de jezidi-ceremonie vindt in een later stadium plaats, als het kind al een naam heeft gekregen.

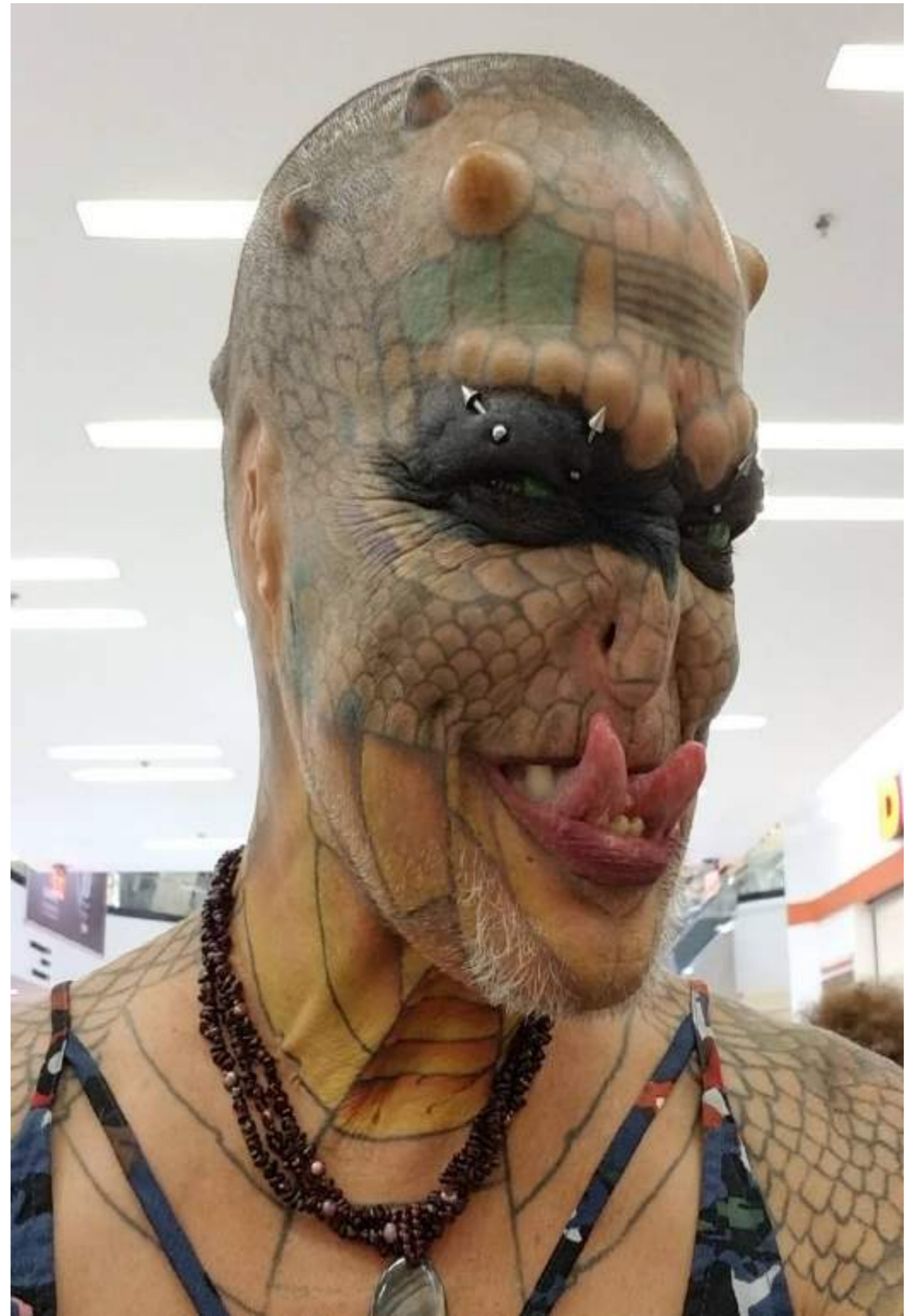
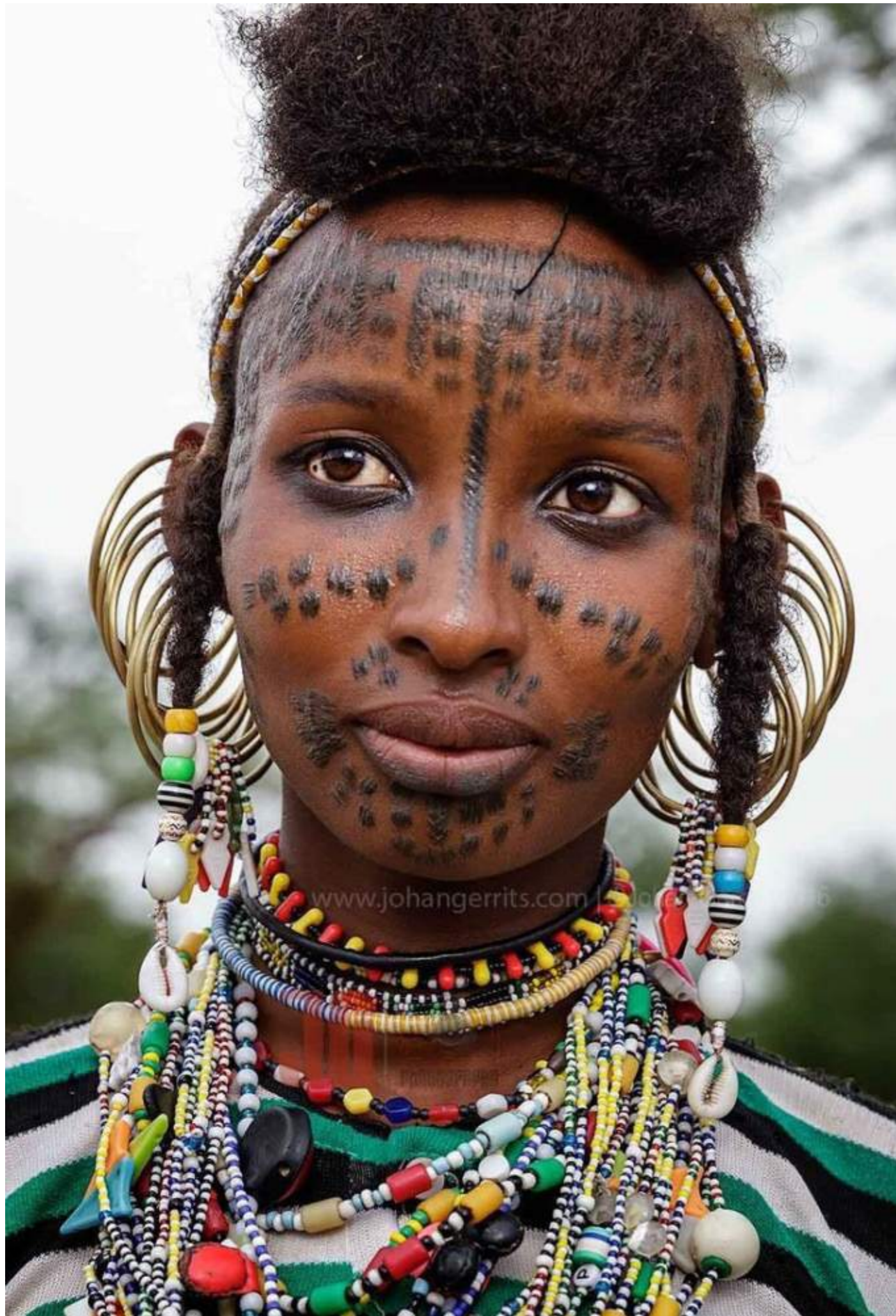

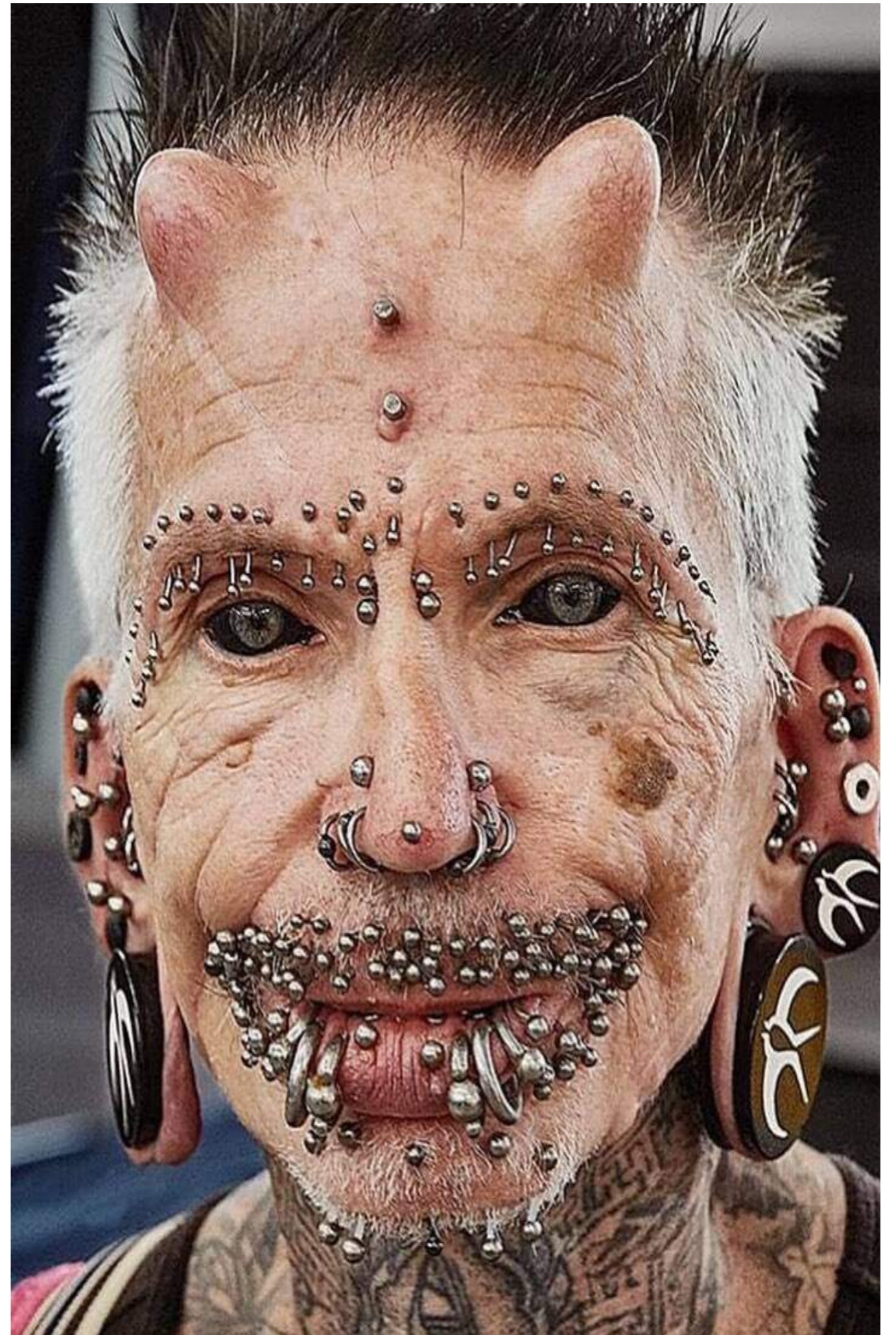
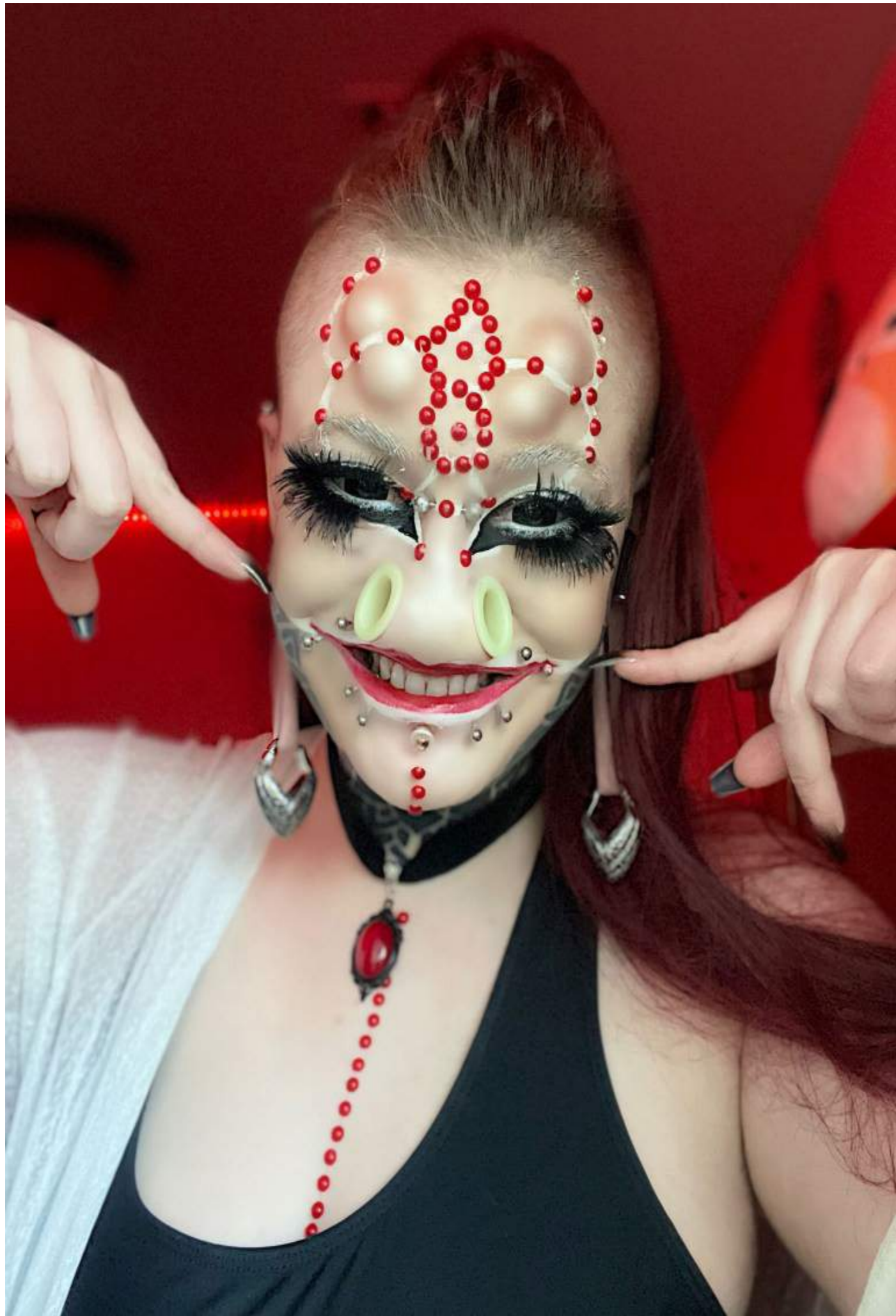

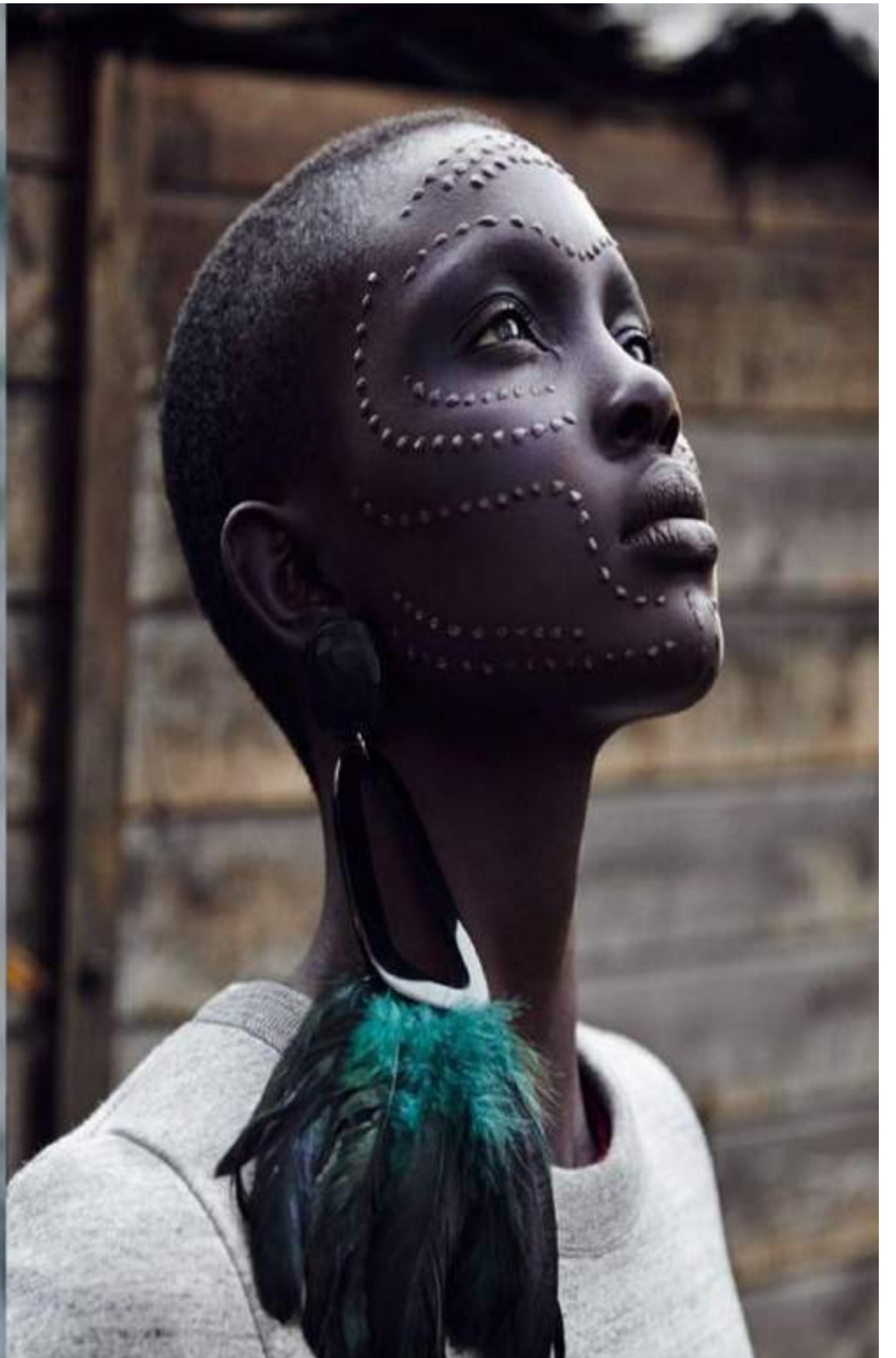

Een hoef is een hoornen overdekking van het uiteinde van de voet. Het is in feite een vergrote en versterkte nagel. Van een hoef wordt gesproken als het de nagel is die bij het staan en lopen de grond raakt.

de punten van mijn voeten onthullen
hoe twee geiten de ford bemanden
tussen alle nachten die eindigden op gras
krekels die me de eerste les lazen

links en rechts kan alleen voorwaarts
gesplitst als voortanden op de bodem van de kuip
de hoogste bomen zouden daar altijd wind voor mij vangen

zetelpraat noem ik dat
in alle kleuren besproken
vriendschappen vergaan jong op pensioen
een wit huisje aan een baai zal ik nooit verlaten

Het Verhaal van de Twee Geiten en de Gespleten Voortanden

In een afgelegen streek, omringd door uitgestrekte velden en hoge bomen, stond een wit huisje aan de baai. Hier woonde Thomas, een man die zijn dagen vulde met eenvoudige genoegens en diepzinnige overpeinzingen. Zijn leven was een mozaïek van herinneringen en dromen, waarin de werkelijkheid en verbeelding vaak vervlochten raakten.

De punten van zijn voeten onthulden verhalen van een ver verleden. Hij herinnerde zich de nachtelijke escapades waarin twee geiten de Ford van zijn grootvader bemanden. Het was een komisch gezicht, de dieren die nieuwsgierig over het stuur loerden terwijl de auto stilletjes op het gras stond geparkeerd. De nachten eindigden vaak op datzelfde gras, onder een sterrenhemel waarin krekels de eerste lessen van de natuur voorlazen.

In de wereld van Thomas kon links en rechts alleen voorwaarts betekenen. Hij had geleerd dat het leven niet stilstond, net zoals zijn gespleten voortanden altijd de bodem van de kuip raakten. Het was een herinnering aan zijn jeugd, een valpartij die hem fysiek tekende, maar ook mentaal sterker maakte. Hij had geleerd te accepteren dat sommige wonden nooit helemaal genezen, maar dat ze je ook kunnen vormen.

De hoogste bomen in de omgeving vingden altijd de wind voor Thomas. Hun fluisteren was een bron van troost en inspiratie. Hij noemde zijn diepzinnige gesprekken met zichzelf en de natuur 'zetelpraat'. In alle kleuren besproken, vonden deze gesprekken vaak plaats in een oude leunstoel bij het raam van zijn huisje. De wereld buiten was levendig, maar binnenin dat huisje vond hij de rust die hij zocht.

Vriendschappen kwamen en gingen, velen vergingen jong, alsof ze vroegtijdig met pensioen gingen. Thomas had geleerd dat mensen in je leven komen en gaan, en dat je soms alleen verder moet. Toch was er een constante: het witte huisje aan de baai. Het was zijn toevluchtsoord, zijn veilige haven in een wereld die constant veranderde.

Het huisje was meer dan een woning; het was een symbool van zijn onveranderlijke kern. De wereld mocht dan veranderen, stormen mochten woeden, maar dat witte huisje zou hij nooit verlaten. Het was zijn anker in een zee van onzekerheid, een plek waar zijn verhalen, herinneringen en dromen samenkwamen.

En zo leefde Thomas zijn leven, geleid door de lessen van krekels, de wind in de bomen en de stille kracht van zijn zetelpraat. Zijn voeten, gespleten voortanden en twee geiten in een Ford waren allemaal onderdeel van het rijke tapijt van zijn bestaan. En in dat witte huisje aan de baai, vond hij alles wat hij ooit nodig had.

Moonshiners

Moonshine is een sterke drank, die traditioneel illegaal wordt gemaakt of gedistribueerd. De clandestiene verspreiding ervan staat bekend als smokkelen. De naam is afgeleid van een traditie waarbij de alcohol 's nachts werd gemaakt, waardoor detectie werd vermeden. In de eerste decennia van de 21e eeuw hebben commerciële distilleerderijen de term overgenomen vanwege zijn outlaw-cachet en zijn ze begonnen met het produceren van hun eigen wettelijk gesanctioneerde, nieuwe "maneschijn", waaronder veel gearomatiseerde variëteiten, die in zekere zin hun traditie voortzetten en over het algemeen een vergelijkbare methode hebben. en/of productielocatie.

Slecht geproduceerde maneschijn kan vervuild zijn, voornamelijk door materialen die zijn gebruikt bij de constructie van de ketel. Stills waarin autoradiatoren als condensors worden gebruikt, zijn bijzonder gevaarlijk; in sommige gevallen kan glycol geproduceerd uit antivries een probleem zijn. Radiatoren die als condensors worden gebruikt, kunnen ook lood bevatten bij de aansluitingen op de leidingen. Het gebruik van deze methoden heeft geresulteerd in blindheid of loodvergiftiging bij degenen die bedorven drank consumeerden. In het Verenigde Staten-tijdperk stierven velen door het innemen van ongezonde stoffen met hun maneschijn. De consumptie van met lood besmette maneschijn is een ernstige risicofactor voor jicht, een zeer pijnlijke maar behandelbare medische aandoening die de nieren en gewrichten beschadigt.

De kop die onmiddellijk na het voorschot komt, bevat doorgaans kleine hoeveelheden andere ongewenste verbindingen, zoals aceton en verschillende aldehyden. Foezelalcoholen zijn andere ongewenste bijproducten van de fermentatie die in het “naschot” zitten en doorgaans ook worden weggegooid.

Tijdens het alcoholverbod (1919-1933) was het transport en het brouwen/teelt van alcohol verboden. Sommige mensen die Moonshine (een soort whisky) brouwden, deden dat midden in een bos of weide. Moonshiners werden vaak gezocht door wetshandhavingsinstanties.

Vaak moesten de autoriteiten de vermeende criminelen te voet volgen. Om gevangenneming te voorkomen, veranderden sommige moonshiners hun schoenen omdat een reeks menselijke voetafdrukken verdacht zou zijn en indicatief zou zijn voor mensen die alcohol brouwen of vervoeren. Concreet trekken ze koeienschoenen aan.

Hoefafdrukken waren bedoeld om ervoor te zorgen dat de politie de sporen überhaupt nooit zou volgen. Als ze een still tegenkwamen, zouden ze er uiteraard iets aan doen. Maar bij hoefafdrukken is de gedachte dat als de politie deze afdrukken zou tegenkomen, ze er niets van zouden denken, terwijl ze, als ze menselijke voetafdrukken zouden tegenkomen, deze mogelijk zouden volgen en uiteindelijk een still zouden ontdekken.

In een artikel uit 1922 uit een inmiddels ter ziele gegane krant uit St. Petersburg, Florida, genaamd de Evening Independent, stond een verhaal over moonshiners die ‘koeienschoenen’ droegen om inkomstenbronnen te misleiden – in plaats van verdachte voetafdrukken achter te laten in de aanloop naar hun geheime stills, lieten ze onschuldige uitziende hoefafdrukken in het vuil en het gras. Shiners dragen ‘koeschoenen’. Een nieuwe methode om verbodsagenten te omzeilen werd hier vandaag onthuld door A.L. Allen, directeur van de staatshandhavingsautoriteit, die wat hij een ‘koeschoen’ noemde, liet zien als het nieuwste wat de obsessies van maneschijners betreft.

De koeienschoen is een strook metaal waaraan een houten blok is vastgemaakt dat lijkt op de hoef van een koe, die aan de menselijke voet kan worden vastgebonden. Een man met een paar schoenen zou een spoor achterlaten dat lijkt op dat van een koe.

De gevonden schoen werd opgehaald in de buurt van Port Tampa, waar enige tijd geleden een still stond. Het zal naar de verbodsafdeling in Washington worden gestuurd. Agenten denken dat de uitvinder zijn idee heeft ontleend aan een Sherlock Holmes-verhaal waarin de slechterik zijn paard beslagen heeft met schoenen waarvan de afdruk leek op die van de hoef van een koe.

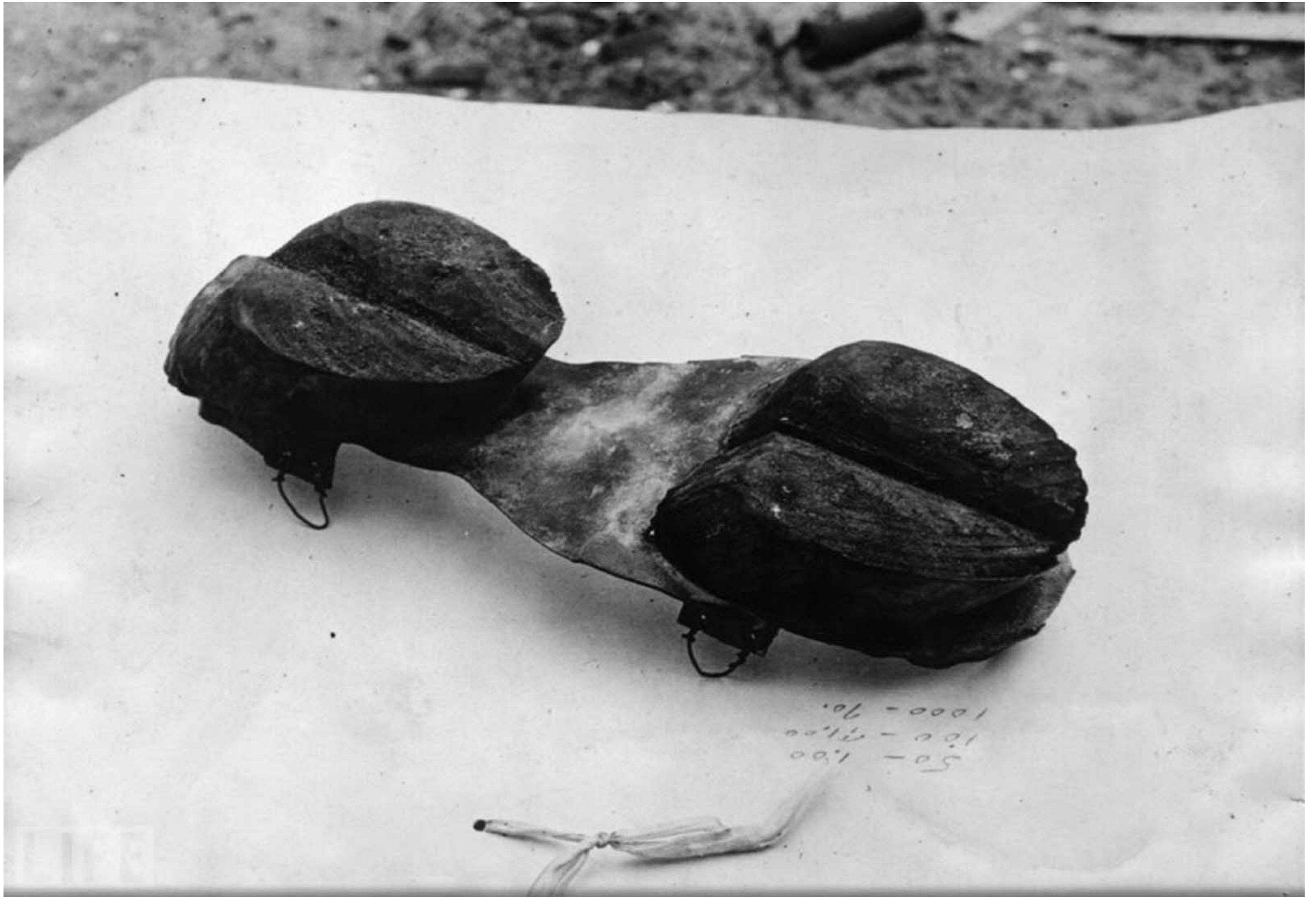
Moonshine is een term die wordt gebruikt om gedistilleerde dranken van hoge kwaliteit te beschrijven, die doorgaans illegaal worden geproduceerd. Aangenomen wordt dat het woord ‘maneschijn’ is afgeleid van de term ‘moonrakers’ die werd gebruikt voor vroege Engelse smokkelaars en de clandestiene (dat wil zeggen, bij het licht van de maan) aard van de activiteiten van illegale distilleerders uit de Appalachen die whisky produceerden en distribueerden. De destillatie werd ‘s nachts uitgevoerd om niet betrapt te worden op het distilleren.

Tegenwoordig verwijst ‘Moonshine’ meestal naar zelfgemaakte drank en het is nog steeds illegaal, maar om verschillende redenen. De enige reden dat het illegaal is, is omdat de overheid er geen belastingen op kan heffen. Bovendien is het, in tegenstelling tot bier en wijn, illegaal om zonder vergunning sterke drank te maken

Moonshine bevat meer alcohol dan andere, het is puur en kan dodelijk zijn. Het kan veel meer blindheid of andere gezondheidsproblemen veroorzaken dan gewone alcohol.

Het verbod in de Verenigde Staten was gericht op de productie, het transport en de verkoop van alcoholische dranken; er werden echter uitzonderingen gemaakt voor medicinaal en religieus gebruik. Alcoholgebruik was volgens de federale wetgeving nooit illegaal.

Het landelijke verbod begon in de Verenigde Staten pas in 1920, toen het Achttiende Amendement op de Amerikaanse grondwet in werking trad en in 1933 werd ingetrokken met de ratificatie van het Eenentwintigste Amendement.

Bot is een hard beenweefsel dat aanwezig is bij veel dieren zoals bij de mens. Het bestaat uit onder andere collageen en calciumfosfaat. De botten bestaan uit een harde buitenlaag (de cortex) en het beenmerg. Botten hebben als functie het ondersteunen van lichaamsstructuren, het beschermen van interne organen en om (samen met spieren) beweging mogelijk te maken. Botten zijn betrokken bij de vorming van nieuwe bloedcellen, die dagelijks in grote hoeveelheden worden aangemaakt door het beenmerg. Ook spelen ze een rol bij het calciummetabolisme en dienen ze als mineraalopslag. Het geheel van alle botten van een dier wordt skelet of geraamte genoemd en bij vissen de graat of graten. Evolutionaire alternatieven voor botten zijn schelpen en chitine.

het is mijn alleen
mijn loopgraaf
wat zand zegt
iets begraaft, elke korrel knarst

niets is nu
en nu is niets
het is er donker in de bek gekeken
de camouflage opvallend

over knikkende kniën gesproken
ik leef subtiel en bleef
een goede acteur lijkt wel een dier

Het Verhaal van de Loopgraaf en de Subtiële Acteur

In een uitgestrekt veld, verscholen achter golvende duinen, lag een diepe loopgraaf. Deze loopgraaf was de enige plek waar Samuel zich werkelijk thuis voelde. Het was zijn toevluchtsoord, zijn eigen wereld waar de buitenwereld niet binnen kon dringen. Hier sprak het zand tegen hem, iedere korrel een fluistering van het verleden, een geheim dat diep begraven lag.

In de stilte van de loopgraaf was er niets, en toch was dat niets alles voor Samuel. "Niets is nu, en nu is niets," herhaalde hij vaak in zijn gedachten, een mantra die hem hielp de tijd te begrijpen. De duisternis in de loopgraaf was als een bek die hem opslokte, een plek waar camouflage zowel bescherming bood als opvallend was in zijn eenzaamheid.

Elke stap in het zand bracht een knarsend geluid met zich mee, alsof de aarde zelf met Samuel sprak. Hij had zijn leven subtiel geleefd, een meester in het verdwijnen in de achtergrond. Toch voelde hij zich soms als een goede acteur, die zich meer dierlijk dan menselijk voelde. Zijn instincten, zijn overlevingsdrang, alles draaide om het voortbestaan in deze zelfgekozen eenzaamheid.

Over knikkende knieën gesproken, Samuel kende de angst en onzekerheid die bij elke dag kwam kijken. Hij leefde voorzichtig, altijd op zijn hoede, maar toch met een zekere gratie die hem als een dier in het wild deed bewegen. Hij wist wanneer hij zich moest terugtrekken en wanneer hij naar voren moest stappen.

Zijn enige metgezel in deze wereld was een oude hond, die net als hij de kunst van het onopvallend leven had geleerd. Samen zwierven ze door de duinen, vonden troost in elkaars gezelschap, en begrepen de stilte die hen omringde. De hond was voor Samuel wat de loopgraaf voor zijn ziel was: een bron van onvoorwaardelijke steun.

Het zand zei veel tegen Samuel, maar het grootste geheim dat het vertelde, was dat alles tijdelijk was. Elke korrel die knarste, herinnerde hem eraan dat zelfs de diepste loopgraaf op een dag zou verdwijnen, opgeslokt door de tijd. En toch, in die vergankelijkheid, vond hij een zekere vrede. Want hij wist dat zijn aanwezigheid, hoe subtiel ook, deel uitmaakte van een groter geheel.

Hij leefde in de nuances, de kleine bewegingen en de stiltes tussen de woorden. In zijn loopgraaf had hij alles wat hij nodig had, en meer. De camouflage die hij droeg, was zowel een schild als een onthulling van zijn ware aard. En zo, als een goede acteur die zijn rol perfect speelt, vond Samuel zijn plek in de wereld, verstopt in de openheid van zijn eigen eenzaamheid.

En terwijl de zon onderging en de schaduwen langer werden, wist Samuel dat hij zijn bestemming had gevonden. Hij was één met het zand, één met de duisternis, en in die eenheid vond hij zijn vrijheid.

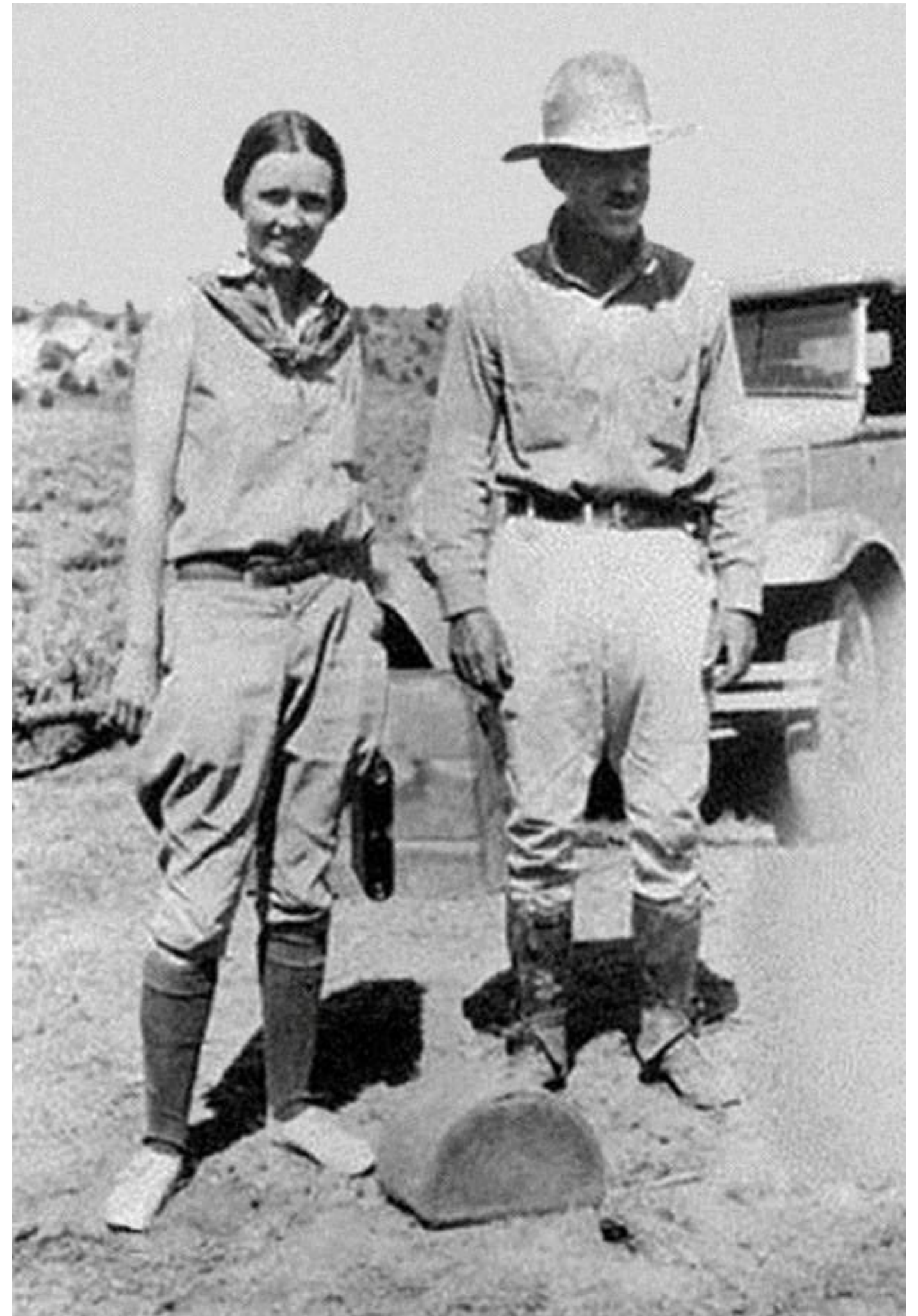
Archeoloog

De kleding van archeologen is in de loop der jaren geëvolueerd, maar behoudt over het algemeen een praktisch en functioneel karakter. In de begindagen van de archeologie, in de 19e eeuw, droegen archeologen vaak formele kleding, zoals pakken en hoeden, vergelijkbaar met de mode van die tijd.

Naarmate het veldwerk intensiever werd, verschoof de focus naar comfortabelere en beschermende kleding. In de 20e eeuw begonnen archeologen stevige broeken, shirts met lange mouwen en laarzen te dragen om zichzelf te beschermen tegen scherpe voorwerpen, insectenbeten en blootstelling aan de zon.

Tegenwoordig zijn archeologen zich bewust van zowel comfort als veiligheid tijdens opgravingen, en hun kleding is vaak aangepast aan specifieke omstandigheden, zoals hitte, kou of modderige terreinen. Over het algemeen blijven duurzaamheid en bescherming tegen de elementen de kern van archeologische kleding.

In de jaren 1900, 10, 20, 30, 40 en 50 kleeften archeologen, paleontologen en veldbiologen zich in het veld op dezelfde manier als in de Indiana Jones-films. De eerste drie films spelen zich af in de jaren dertig. Zelfs vrouwen kleeften zich zo. Mijn overgrootvader en grootvader kleeften zich zo in het veld. De mensen droegen hoeden, kaki kleding die het vuil niet liet zien, en dichtgeknoopte overhemden met lange mouwen. De dingen die in de films niet realistisch zijn, zijn het leren jasje, het losgeknoopte overhemd en het dragen van een vest of het mouwloos zijn. Mannen droegen hun overhemden dichtgeknoopt.

Hertachtigen (Cervidae) zijn een familie van herkauwende, evenhoevige zoogdieren die zich kenmerken door het gewei van het mannetjeshert. Een mannelijk hert heet hert of bok en een vrouwelijk hert heet hinde. Bij reeën spreekt men echter gewoonlijk van bok en geit, bij rendieren en elanden van stier en koe. Er zijn zo'n veertig soorten in 16 geslachten en vier onderfamilies.

knik elders

"Dans van Geluksvogels"

mijn allerbeste geluksvogels zullen omringd fladderen
elke klank genoten laat zo zijn sporen na

wanneer de witte wenteling door de lucht zondigt
het licht zich verpopt naar een donkere waas
onder de luster waar het liedje zijn laatste zin klinkt
de joker de koning doet zwijgen

In een wereld van knikkende hoofden elders, dansen mijn allerbeste geluksvogels om me heen, als een kleurrijk schouwspel van vreugde en vrijheid. Elke klank die we samen genieten, laat zijn sporen na, als een herinnering aan de momenten van geluk die we delen.

Maar wanneer de witte wenteling door de lucht zondigt, als de onschuldige dans van de vogels wordt verstoord door duisternis, verandert het licht en verpopt het zich naar een donkere waas. Onder de luster, waar het liedje zijn laatste zin klinkt, wordt de joker de koning en doet zwijgen, als een plotselinge wending in het verhaal van ons geluk.

Toch blijven we dansen, mijn geluksvogels en ik, in de schaduw van de duisternis, onze vleugels gespreid en onze harten vervuld van hoop. Want zelfs in de donkerste momenten kunnen we nog steeds het licht vinden, als we maar blijven geloven in de kracht van vreugde en liefde om ons te leiden.

Krampus

De Krampus is een beestachtige duivel uit de folklore van de Alpen-regio's. Het woord komt van het Oudhoogduitse woord voor klauw: Krampen. De Krampus is in de Alpenregio de metgezel van Sint-Nicolaas. Hij komt voor in onder andere Beieren, Oostenrijk, Hongarije, Slovenië, Kroatië, Italië en Tsjechië.

Van oudsher vermommen jonge mannen zich als de Krampus in de eerste twee weken van december. Vooral op de avond van 5 december voor Sint-Nicolaasdag zwerven ze over de straten en jagen kinderen (en volwassenen) angst aan met roestige bellen en kettingen. Het idee hierachter is dat met de geluiden de kwade geesten die rond midwinter aanwezig zijn verjaagd worden.

Ook komen Krampussen binnen in huizen. Terwijl Sinterklaas cadeautjes uitdeelt aan brave kinderen, is de Krampus een dreiging voor straf voor de stoute kinderen. Hij geselt ze of stopt ze in zijn zak, waarna de stoute kinderen meegenomen worden naar het bos (zie ook man met de zak). In enkele plattelandsgebieden is het traditie dat de Krampus jonge vrouwen met een tuchtroede straft. Een auteur uit Stiermarken schrijft in 1780: 'In Oostenrijk was het vroeger gebruikelijk dat een van de kosters de heilige Nicolaas uitbeeldde terwijl een andere zich schrikwekkend verkleedde als diens knecht; in deze kledij gingen ze vervolgens bij de huizen naar binnen, de kinderen die zich goed gedroegen kregen een cadeau, de stoute kinderen kregen de knecht achter zich aan, die deed alsof hij hen wilde meenemen.'

Deze figuur kwam ook in andere streken voor, met namen als Knecht Ruprecht (Midden- en Noord-Duitsland), Barrel of Bartholomeus (Stiermarken), Schmutzli (Deutschschweiz), Klauflauf(mann) of Strohhart (Beieren), Pöpel of Hüllepöpel (Würzburg), Zember (Cheb), Belzmärte en Pelzmärtel (Zwaben en Franken). Meestal waren deze figuren verbonden met het Sint-Nicolaasfeest, maar soms met het Kerstfeest of - in het laatste geval - met Sint-Maarten.

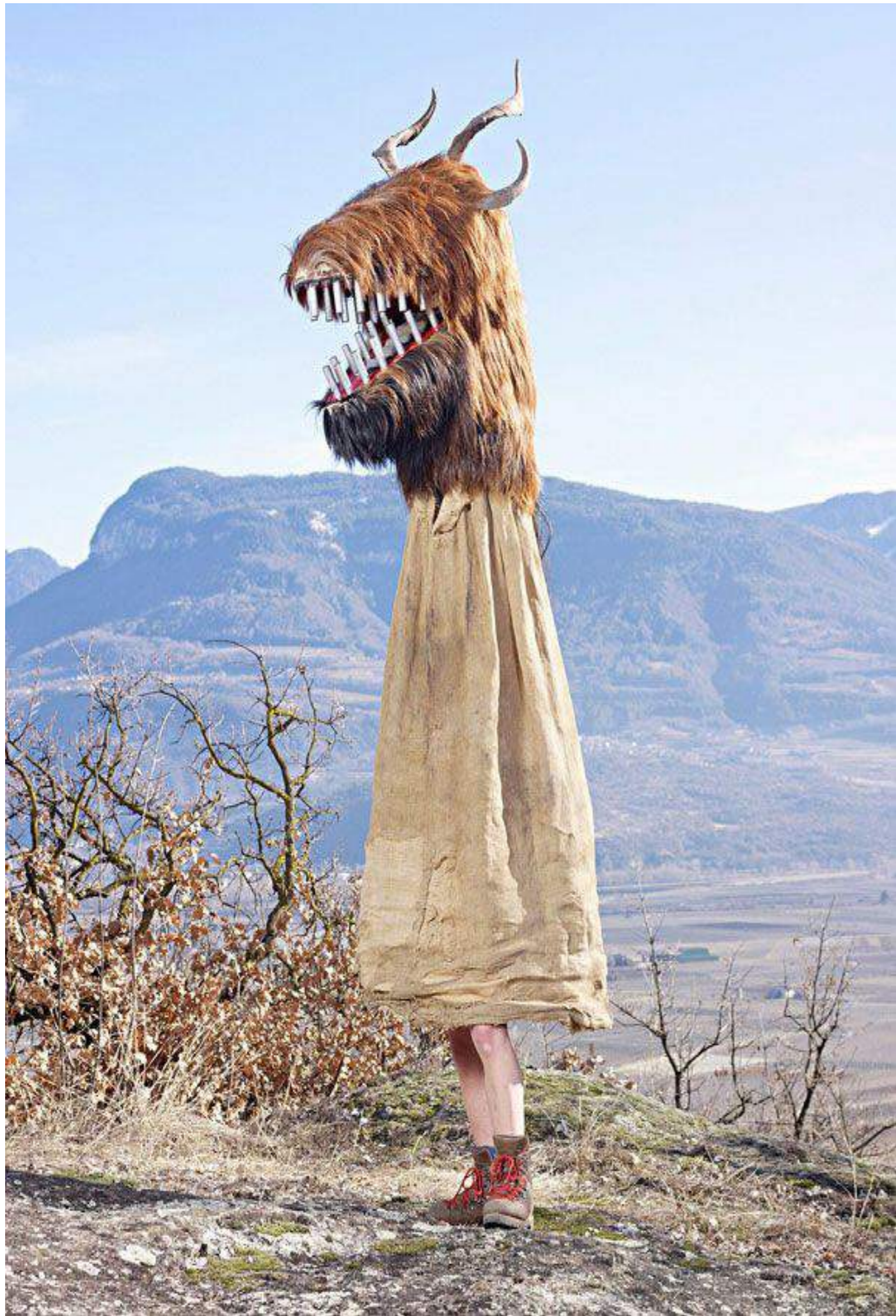
Het uiterlijk van de Krampus kan per dorp verschillen; zo wordt in bepaalde regio's het hoofd zwart geschminkt. Moderne krampusuitdossingen bestaan meestal uit rode houten maskers, de huid van een zwart schaap en hoorns. Jonge mannen in plattelandsgemeenschappen nemen deel aan de krampusevenementen. Ze wedijveren om het mooiste kostuum, er gaat behoorlijk wat werk zitten in het maken ervan. In bepaalde gebieden verkleden leden van de vrijwillige brandweer zich, de mannen rijden dan op een wagen door het dorp. In wintersportplaatsen worden tegenwoordig processies gehouden waarin ook Krampus meeloopt, maar dit is voornamelijk voor de toeristen.

Hoewel de gestalte van de Krampus uit de voorchristelijke tijd dateert, kreeg hij waarschijnlijk een plek in de geloofswereld van de middeleeuwen. Er bestaan echter geen bronnen van voor de zestiende eeuw die de rituelen rond de Krampus bevestigen. Ten tijde van de inquisitie was het verboden zich te verkleeden als duivel; hierop stond de doodstraf. In sommige gebieden zoals de Alpenregio was de kerk niet bij machte middeleeuwse gebruiken, die men zag als heidens, uit te roeien.

Vanaf het midden van de zeventiende eeuw voerden de kloosterscholen de sinterklaastraditie weer in. Bij gezamenlijke bedeltochten werd de figuur van Sint Nicolaas begeleid door opgeschoten jongens, verkleed als afschrikwekkende gestalten en duivels of voorzien van dierenmaskers. Terwijl de goedheiligman de kinderen vroeg of ze zich goed hadden gedragen en geschenken gaf aan de 'brave' kinderen, werden 'stoute' kinderen bang gemaakt met het dreigement dat de Krampus ze zou bestraffen. De duivelsgestalte werd op deze manier geïntegreerd in het katholieke feest. Volgens sommige theorieën hoopte de kerk, door de Krampus een "hulpje" van Sinterklaas te maken, dit als heidens ervaren symbool te neutraliseren.

Zuid-Amerikaanse hoornkikkers (*Ceratophrys*) zijn een geslacht van kikkers uit de familie Ceratophryidae. Er zijn acht soorten die voorkomen in tropisch Zuid-Amerika. Alle soorten leven in vochtige bossen en zijn bodembewoners.

een kikker versteend
de verklikker die smeekt
korte ademhaling maakt plaats
twaalf op één nacht, verbleven aan de vaat

Het Verhaal van de Versteende Kikker en de Plinten van Ongeduldigheid
Diep in het hart van een dichtbegroeid bos, waar de stilte en de duisternis elkaar omarmden, lag een verlaten huisje. In dat huisje woonde Emma, een jonge vrouw met een ziel zo oud als de bomen om haar heen. Haar dagen waren gevuld met eenzaamheid en verlangen, maar ook met mysterie en verbeelding.

waarneming van een einde vertelt nooit een verhaal
de kat in de zak is reeds gevonden
geruis verdenken van behoren
vanuit België tot Vietnam bedacht

Op een dag, terwijl Emma door het bos dwaalde, stuitte ze op een versteende kikker. Het beeld van het dier, gevangen in steen, raakte haar diep. Het was als een verklikker die smeekte om bevrijd te worden, een symbool van de vergankelijkheid van het leven. Ze voelde haar ademhaling kort worden terwijl ze twaalf keer op één nacht aan de vaat verbleef, gevangen in haar eigen gedachten.

Maar in die momenten van duisternis en eenzaamheid, besepte Emma dat de waarneming van een einde nooit een volledig verhaal vertelde. Ze wist dat de kat in de zak al gevonden was, maar dat er nog steeds geruis was om te onderzoeken. Van België tot Vietnam, haar gedachten reisden verder dan de grenzen van haar kleine wereld.

ik lig beneden aan de trap tussen de plinten van mijn ongeduldigheid
waar een brug door mijn huis loopt kan ik mijn haar niet laten zakken
een kaligheid wekt nostalgie naar visjes in een plastieken fles
op plaatsen waar mijn naam geweten was
voordat het drinken verging met het instorten van de dam

Soms vond ze zichzelf beneden aan de trap, tussen de plinten van haar ongeduldigheid. De brug die door haar huis liep, leek haar haar niet te laten zakken, een metafoor voor de obstakels die ze moest overwinnen. Haar kaligheid wekte nostalgie naar de tijd toen ze nog jong was, toen ze visjes ving in een plastic fles op plaatsen waar haar naam nog gekend was.

Maar het leven ging verder, en met elke dag die voorbijging, voelde Emma haar grip op de wereld verslappen. Het drinken verging met het instorten van de dam, een symbool van de onvermijdelijke verandering die het leven met zich meebracht. En toch, te midden van al deze chaos, vond Emma een vorm van rust in de eenzaamheid van haar bos, omringd door de stille getuigen van de tijd.

En terwijl de wereld om haar heen veranderde, bleef Emma daar staan, als een standbeeld in de stroom van het leven. Haar hart was als de versteende kikker, gevangen in de tijd, maar nog steeds levendig en vol van verlangen. Want in die momenten van stilte en eenzaamheid, vond ze een soort van vrede, wetende dat ze haar weg zou vinden, zelfs als het pad vol obstakels was.

Kikker

Een vorm van leer genaamd kikkerleer is gemaakt van kikkerhuid. Het is gemaakt van licht, dun leer met een opvallend ontwerp van kleine, ronde schubben die op vissenschubben lijken. Kikkerleer wordt vaak gebruikt om hoogwaardige producten te maken, waaronder portemonnees, portemonnees en schoenen. Het wordt af en toe gebruikt voor kleding en accessoires in de modewereld. De huid van de kikker wordt verwijderd en behandeld met verschillende chemicaliën om deze te behouden en te verzachten voordat er leer van wordt gemaakt. Door de beperkte beschikbaarheid in vergelijking met andere leersoorten is kikkerleer een relatief zeldzame en dure leersoort.

Ossenkikkers, ook bekend als gigantische groene kikkers of brulkikkers, worden voornamelijk aangetroffen in tropische en subtropische gebieden van Amerika. Ze zijn te vinden in landen als Mexico, Brazilië, Colombia, Ecuador, Bolivia en Peru. Deze kikkers bewonen een verscheidenheid aan habitats, waaronder regenwouden, moerassen, vijvers, rivieren en zelfs menselijke nederzettingen in de buurt van waterbronnen.

In sommige regio's, vooral in Latijns-Amerika, worden ossenkikkers als voedsel geconsumeerd. Hun gespierde achterpoten, die een aanzienlijke hoeveelheid vlees bevatten, worden als een delicatessen beschouwd. In bepaalde gebieden wordt op ossenkikkers gejaagd of gefokt om aan de vraag naar deze vleesbron te voldoen.

De huid van ossenkikkers heeft een uniek kenmerk. Het is dik en robuust. Dit maakt het geschikt voor de leerproductie. In landen waar ossenkikkers voorkomen, wordt hun huid gebruikt voor de productie van leer. Het leer wordt vaak gebruikt bij de vervaardiging van portemonnees en andere accessoires.

WIKI

De citroen (*Citrus limon*) is een plant uit de wijnruitfamilie (*Rutaceae*). Hij levert citrusvruchten met een zure smaak die veroorzaakt wordt door het aanwezige citroenzuur dat ook in veel andere citrusvruchten voorkomt.

Het Verhaal van de Brief in het Rood en het Venster onder de Grond

In een wereld van onuitgesproken woorden en verborgen verlangens, lag een brief, verloren in het rode licht van de avondzon. De woorden op het papier leken te vervagen, alsof ze nooit meer uit het rood zouden springen. Het was alsof de boodschap verloren was gegaan in de chaos van het leven.

Ondertussen zwermde de vis door het zand, een stille getuige van de eeuwige cyclus van het bestaan. Elke dag was een herhaling van gekonkel, een dans van stilte en herinnering die de mondhoeken weigerde te verroeren naar de wollige wolken die voorbij dreven.

Het is alsof de brief nooit meer uit het rood springt
vis door zand zwemt
elke dag slaat op gekonkel in de stilte van een dodende herhaling,
die de mondhoeken weigert te verroeren naar de wollige wolken

Voor de verteller was het liever met zijn been buiten dan met zijn voeten in de stront. Hij koos voor actie, voor beweging, zelfs als dat betekende dat hij tegen de stroom in moest zwemmen. Het grootste protest was een werkwoord in zijn gevoel, een daad van verzet tegen de vastgeroeste vlekken van het verleden.

Maar soms, te midden van al het tumult, ontdekte hij een venster onder de grond. Een glimp van waarheid, een moment van helderheid te midden van de duisternis. Hij ervoer de lelijkheid van het leven, maar hij omarmde het, smeedde het nest dicht, als een vogel die zijn eieren beschermt tegen de storm.

Liever met mijn been er buiten dan met mijn voeten in de stront
Het grootste protest bleek een werkwoord in mijn gevoel gevolgd
Omdat de zwaarste oorlog de vastgeroeste vlek blijkt

En in dat laatste kwartier, dat moment van inzicht, ontdekte hij de komende uren. Hij zag de toekomst, vol mogelijkheden en kansen, en hij wist dat hij sterker uit de strijd zou komen. Want zelfs in de diepste duisternis kon hij het licht vinden, als hij maar bereid was om te kijken.

Zo heb ik het venster onder de grond ontdekt
de lelijkheid ervaren
smeed het nest dicht
Alsof dat laatste kwartier de komende uren ontdekte

Oogstzak

Een oogstzak is bedoeld voor het oogsten van tuinbouwgewassen en fruit. Hierdoor kan de machinist handsfree werken terwijl hij staat. Deze oogstzak biedt comfort, ergonomie en productiviteit voor de gebruiker omdat de last gelijkmatig over de schouders wordt verdeeld en het laden van groenten in de voorste positie de noodzaak om voorover te buigen en het lichaam te strekken vermindert.

Het kenmerk van deze zak is de mogelijkheid om het fruit en de groenten te lossen door het onderste deel van de zak, dat vooraf is opgevouwen, los te maken en in kratten over te brengen. Hierdoor bespaart u tijd en wordt er altijd in een ergonomische houding gewerkt. Deze tas beschikt over meerdere draagmogelijkheden waardoor hij perfect af te stellen is op de drager. Het is bijzonder geschikt voor geoogste gewassen zoals sperziebonen, erwten, komkommers, augurken enz. Ook geschikt voor: appels, peren, perziken, abrikozen enz.

Speelgoed zijn voorwerpen die voornamelijk gebruikt worden door kinderen om mee te spelen. Mensen hebben de neiging om te spelen. Jonge kinderen spelen vaak maar ook vele volwassenen doen het graag. Het kan zonder hulpmiddelen (stoeien, ravotten), maar vaak wordt er specifiek speelgoed gebruikt.

een nieuw plan gestippeld
op een reisje geboekt tijdens de meest miserabele momenten
wanneer je nikst met krullende tenen en fikkende vingers

dan weet je toch wat het ding is
tot toen ik geen “ding” spreken mocht
de kar me vervoerde
bijna mee met bloemen werd verkocht

doorwortelde schoenen
op het randje in zijn geërgerd wezen
vallende herhalingen als alzheimer
twee vliegen geklapt

Het Verhaal van het Nieuwe Plan en de Doorwortelde Schoenen

In een wereld vol chaos en verwarring, stippelde Emma een nieuw plan uit. Het was een plan geboren uit de diepste dalen van haar ziel, op momenten waarop zelfs de krullende tenen en fikkende vingers geen troost konden bieden. Maar juist op die miserabele momenten vond ze de kracht om vooruit te kijken, om een reisje te boeken naar een plek van hoop en verandering.

Het was alsof ze het ding begreep, het mysterie dat het leven soms leek te zijn. Maar toen ze geen woorden mocht spreken over dat “ding,” werd ze gedwongen om te zwijgen, om te luisteren naar de fluisteringen van haar ziel. De kar die haar vervoerde, leek haar bijna mee te slepen naar een wereld vol bloemen, een wereld waarin ze kon bloeien en groeien.

Met doorwortelde schoenen, diep verankerd in de grond van haar bestaan, stapte Emma op het randje van haar geërgerd wezen. Ze voelde de herhalingen van het leven als een vorm van Alzheimer, een eindeloze cyclus van vergeten en herinneren. Maar ze wist dat zelfs in die duistere momenten, er kansen waren om te groeien, om te leren, om te veranderen.

Het was alsof ze twee vliegen in één klap sloeg, haar nieuwe plan en haar doorwortelde schoenen als de symbolen van haar vastberadenheid en veerkracht. En zo, terwijl ze de wereld tegemoet trad, wist Emma dat ze klaar was voor wat er ook op haar pad mocht komen. Want zelfs in de diepste duisternis kon ze het licht vinden, als ze maar bereid was om te kijken.

The Grinch

De film speelt zich af in een fantasiewereld die bevolkt wordt door humanoïde wezens genaamd Who's. Kerstmis staat weer voor de deur, en aangezien dit het belangrijkste feest voor de Who's is, zijn de voorbereidingen in volle gang. In het midden van dit alles staat de jonge Who Cindy Lou. Zij is als enige overtuigd dat het kerst alleen nog maar draait om geschenken en eten, en al lang niet meer om gezelligheid. Wanneer ze het postkantoor bezoekt, komt ze de Grinch tegen; een monsterlijke Who die normaal afgezonderd op een berg leeft. Geschrokken door de Grinch, valt Cindy in de postsorteermachine. Tot haar verrassing redt de Grinch haar, maar wil dit niet toegeven.

Ondanks de Grinch' slechte humeur en enge uiterlijk, begint Cindy te twijfelen aan het feit of hij wel echt zo'n monster is als iedereen beweert. Ze doet wat onderzoek, en ontdekt dat de Grinch altijd al een buitenbeentje is geweest. Hij was altijd al een grappenmaker en probleemzoeker, maar hij was niet echt kwaadaardig. Toen hij nog een kind was, werd hij altijd gepest vanwege zijn uiterlijk, vooral door August May-Who (de huidige burgemeester van het dorp). Alleen zijn vriendin Martha May Whovier was aardig voor hem. Tijdens een kerstmis ging het fout: de Grinch maakte voor Martha een kerstcadeau en probeerde zichzelf te scheren om er wat beter uit te zien. Zijn klasgenoten bespotten hem echter om zijn cadeau en veel snijwonden die hij bij het scheren had opgelopen. Dit was voor de Grinch de druppel. Met schijnbaar bovenmenselijke kracht vernielde hij de kerstversieringen, en maakte zijn haat tegen het feest bekend. Daarna verdween hij op de berg naast het dorp, alwaar hij in een grot ging wonen. Met zijn vaardigheden op het gebied van machines heeft hij de grot omgevormd tot een huis, maar zijn jaren van afzondering hebben hem gemaakt tot wat hij nu is.

Cindy beseft dat ze wellicht de enige is die de Grinch' begrijpt, en ze zoekt hem tegen beter weten in op in zijn huis. Ze haalt hem over om naar het dorp te gaan en zich verkiesbaar te stellen als duizendste "Holiday Cheermeister" (een variatie op ceremoniemeester). De Grinch wijst het aanbod eerst af, maar gaat later toch akkoord en toont zich voor het eerst in jaren weer in het openbaar. De verbitterde May-Who gebruikt de verkiezingsceremonie echter om de Grinch nog eens goed te vernederen. De Grinch draait wederom door, wijst de Who's op het feit dat Kerst alleen nog maar om geschenken draait, en vlucht weg, een spoor van vernielingen achterlatend.

Terug op de berg begint de Grinch met een wraakplan. Hij maakt een eigen versie van de Kerstmans slee, waarmee hij die nacht het hele dorp afreist en overal alle kerstcadeaus, versieringen en maaltijden steelt. Hij neemt de spullen mee naar de berg, alwaar hij ze in een afgrond wil gooien.

De volgende ochtend is de kerstsfeer ver te zoeken in het leeggeplunderde dorp, totdat Cindy's vader de dorpingen erop wijst dat de Grinch gelijk had. Kerst is de afgelopen jaren veel te commercieel geworden. Hij ziet zelf nu in dat samen zijn met zijn familie alles is wat hij werkelijk nodig heeft voor kerst. De anderen Who's komen ook langzaam tot inkeer. Op de berg hoort de Grinch het vrolijke kerstgezag uit het dorp, en beseft dat zijn missie gefaald heeft. Eindelijk krijgt de kerstgedachte ook hem te pakken, en zijn voorheen veel te kleine hart groeit tot driemaal zijn oude formaat. Cindy verlaat het dorp, en zoekt de Grinch op. Samen reizen ze op de slee terug naar het dorp, alwaar de Grinch alle gestolen spullen teruggeeft. Iedereen verwelkomt hem, behalve de burgemeester. Martha, die eerder in de film van de Burgemeester een huwelijksaanzoek kreeg, geeft hem de verlovingring terug met de woorden dat de Grinch haar ware liefde is. Die avond viert het hele dorp kerst in de grot van de Grinch.

Het was niet gemakkelijk om een kostuum voor Carrey aan te trekken. Het proces omvatte gezichtsprotheses, van top tot teen omhuld met groen jakbont en vergrote contactlenzen waar de nepsneeuw van het stel steeds in terechtkwam. Carrey beschreef het proces als "elke dag levend begraven worden" en zei dat het in totaal acht en een half uur duurde, hoewel hoofdmake-up artist Rick Baker zich herinnerde dat het meer dan twee en een half uur duurde.

Carrey zelf onderging zijn eigen martelingen. Steeds krankzinniger geworden door de 'gruwelijke' ervaring van het dragen van het Grinch-kostuum waar hij uiteindelijk 92 dagen in doorbracht, schakelde producer Brian Grazer een man in die CIA-agenten trainde hoe ze martelingen moesten doorstaan om hem te helpen ermee om te gaan.

The Grinch, ook wel bekend als Dr. Seuss' How the Grinch Stole Christmas!, is een Amerikaanse film uit 2000, gebaseerd op het gelijknamige boek van Dr. Seuss. De film werd geregisseerd door Ron Howard. De hoofdrol werd vertolkt door Jim Carrey.

Een vouwbalg is meestal een deel van aan elkaar gekoppelde (of samengestelde) voertuigen, namelijk treinen, trams of gelede bussen. De vouwbalg maakt het mogelijk om veilig van het ene naar het andere gedeelte van het voertuig te lopen. Rubberen balgen van spoorwegrijtuigen zijn zodanig gemaakt om zonder extra handelingen te combineren of te splitten.

duw me in mijn enthousiasme in
geel geblazen tinten
sloeg op het aanzicht
bekoopt en bekocht beklonken

zet je er over
over een twee drie vier vijf maal driehonderdvijfenzestig keer weer
naar grasgeurige handen gewreven
toen mijn neefje gangster was

door die lens keek ik
op naar durf doen
scherpe potloden slijten ook
handen achter mijn rug gerust

kon geen enkele bal benauwen
vierkant gevangen in mezelf vertrouwen
hoge bomen vangen geen wind
het enige kind

Het Verhaal van het Gele Enthousiasme en de Scherpe Potloden

In een wereld doordrenkt van geel geblazen tinten, voelde hij zijn enthousiasme bruisen als een overstromende rivier. Hij werd meegevoerd door de stroom van haar eigen opwinding, haar hartslag versneld bij het aanzicht van nieuwe mogelijkheden. Maar al snel bekwam haar het besef dat enthousiasme zijn tol eiste, dat elke vreugde ook een prijs had.

Toch zette hij door, keer op keer, honderden keren opnieuw. Hij wreef haar handen geurend naar gras, herinnerend aan de onbezonnenheid van haar jeugd, toen zijn neefje nog een kleine gangster was. Door de lens van die herinnering keek hij naar de wereld, naar het durven doen en het scherpen van zijn potloden.

Haar handen rustten achter haar rug, een teken van vertrouwen in haar eigen kunnen. Ze wist dat ze geen enkele bal kon benauwen, dat ze vierkant in zichzelf kon vertrouwen. Ze keek op naar de hoge bomen, wetende dat ze geen wind vingen, maar toch voelde ze zich als enige kind, vastberaden om haar eigen pad te volgen.

Met scherpe potloden in haar handen, klaar om haar gedachten op papier te zetten, voelde Emma de kracht van haar eigen creativiteit. Ze wist dat elke lijn die ze trok, elke gedachte die ze opschreef, een deel van haarzelf was, een uiting van haar innerlijke kracht en wijsheid.

En zo, temidden van het gele enthousiasme en de scherpe potloden, vond Emma haar weg in de wereld. Ze wist dat haar jeugdige onbezonnenheid haar had gevormd, maar dat haar volwassenheid haar de kracht gaf om te groeien en te bloeien. Want zelfs als enig kind, wist ze dat ze niet alleen was. Ze had zichzelf, haar enthousiasme en haar scherpe potloden, en dat was genoeg om haar vooruit te stuwten, keer op keer.

Bibendum

In het Engels gewoonlijk de Michelin Man of Michelin Tire Man genoemd, is de officiële mascotte van het Michelin-bandenbedrijf. Een mensachtige figuur bestaande uit gestapelde witte banden, geïntroduceerd op de tentoonstelling in Lyon van 1894, waar de gebroeders Michelin een stand hadden. Hij is een van 's werelds oudste handelsmerken die nog steeds actief worden gebruikt. De slogan Nunc est bibendum ("Nu is het tijd om te drinken") is ontleend aan Horace's Odes (boek I, ode xxxvii, regel 1). Hij wordt ook wel Bib of Bibelobis genoemd.

Michelin domineerde decennialang de Franse bandenindustrie en blijft een toonaangevende internationale bandenfabrikant. De beroemde reisgidsen worden veel gebruikt door reizigers. Bibendum werd visueel afgebeeld als een heer van de industrie, een meester van alles wat hij onderzocht, en een patriottische exponent van de Franse geest. In de jaren twintig drong Bibendum er bij de Fransen op aan om het superieure fabriekssysteem van Amerika over te nemen, maar patriottisch de 'inferieure' producten van die fabrieken te overtreffen. Toen auto's beschikbaar kwamen voor de middenklasse, volgden de advertenties van het bedrijf en breidden de restaurant- en hotelgidsen zich uit naar een breder scala aan prijscategorieën.

Tijdens het bijwonen van de Universele en Koloniale Expositie in Lyon in 1894 merkten Édouard en André Michelin een stapel banden op die bij Édouard de figuur van een man zonder armen deden vermoeden. Vier jaar later ontmoette André de Franse cartoonist Marius Rossillon, in de volksmond bekend als O'Galop, die hem een afgewezen beeld liet zien dat hij had gemaakt voor een brouwerij in München: een grote, koninklijke figuur die een groot glas bier vasthoudt en de zin van Arnaut citeert Nunc est bibendum ("Nu is het tijd om te drinken"). André stelde onmiddellijk voor om de man te vervangen door een figuur gemaakt van banden, en O'Galop paste de eerdere afbeelding aan tot het symbool van Michelin. Tegenwoordig is Bibendum een van 's werelds meest erkende handelsmerken en vertegenwoordigt Michelin in meer dan 150 landen.

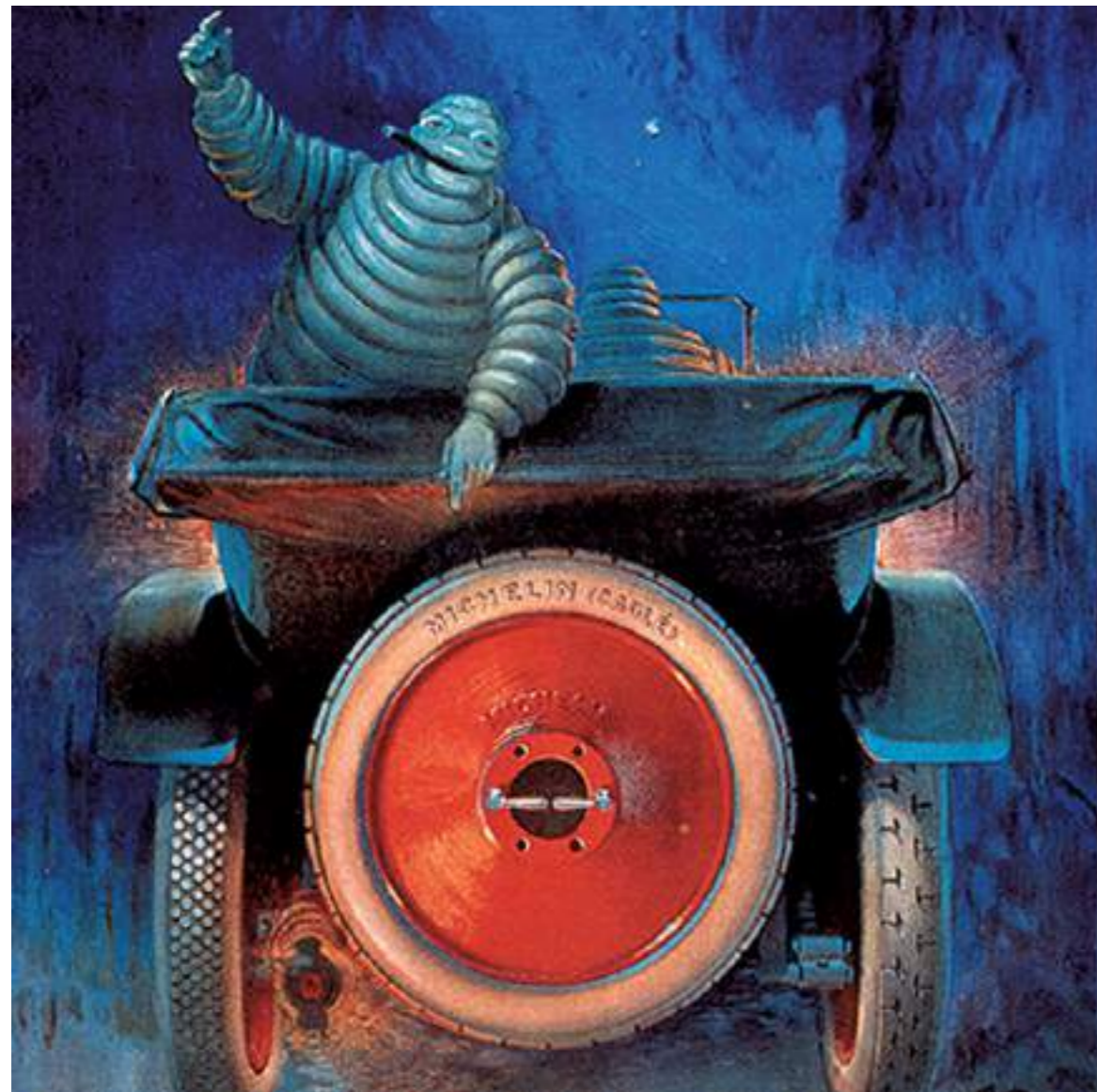
Op de poster uit 1898 was te zien hoe hij de toast Nunc est bibendum aanbood aan zijn magere Brand X-concurrenten met een glas vol gevaren op de weg, met de titel en het label C'est à dire: À votre santé. Le pneu Michelin boit l'obstacle. Het glas van het personage is gevuld met spijkers en gebroken glas, wat impliceert dat Michelin-banden gemakkelijk gevaren op de weg kunnen overwinnen.

Het bedrijf gebruikte dit basisposterformaat vijftien jaar lang en plaatste de nieuwste producten op de tafel vóór de figuur. Het is onduidelijk wanneer de naam "Bibendum" werd aangenomen. Op zijn laatst was het in 1908, toen Michelin Curnonsky de opdracht gaf een krantencolumn te schrijven met de titel "Bibendum". In 1922 hield Michelin in de Verenigde Staten een wedstrijd om het personage een naam te geven.

Rubberbanden waren oorspronkelijk grijswit of licht of doorschijnend beige. In 1912 werden ze zwart toen er koolstof aan werd toegevoegd als conserveermiddel en versterkingsmiddel. Het bedrijf veranderde de kleur van Bibendum ook in zwart en plaatste hem op die manier in verschillende gedrukte advertenties. Ze besloten de verandering achterwege te laten, daarbij verwijzend naar drukwerk en esthetische kwesties.

De vorm van Bibendum is door de jaren heen veranderd. O'Galop's logo was gebaseerd op fietsbanden, droeg een pince-nez-bril met sleutelkoord en rookte een sigaar. In de jaren zestig werd Bibendum rennend getoond, vaak ook met een band, en rookte hij niet meer. In 1998, zijn 100-jarig jubileum, werd een afgeslankte versie van hem aangenomen, die de kleinere, kleinere banden van moderne auto's weerspiegelde. Een geanimeerde versie van Bibendum is verschenen in Amerikaanse televisieadvertenties, met een puppy die qua uiterlijk op hem lijkt.

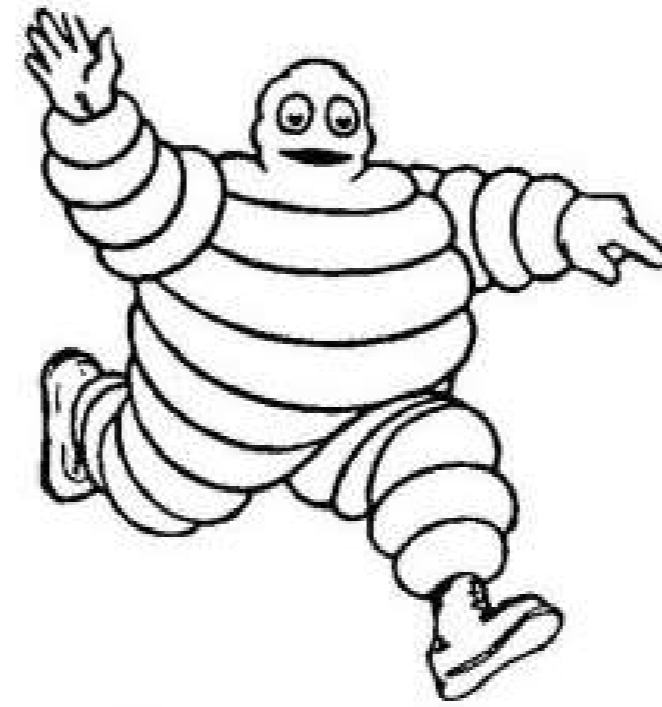

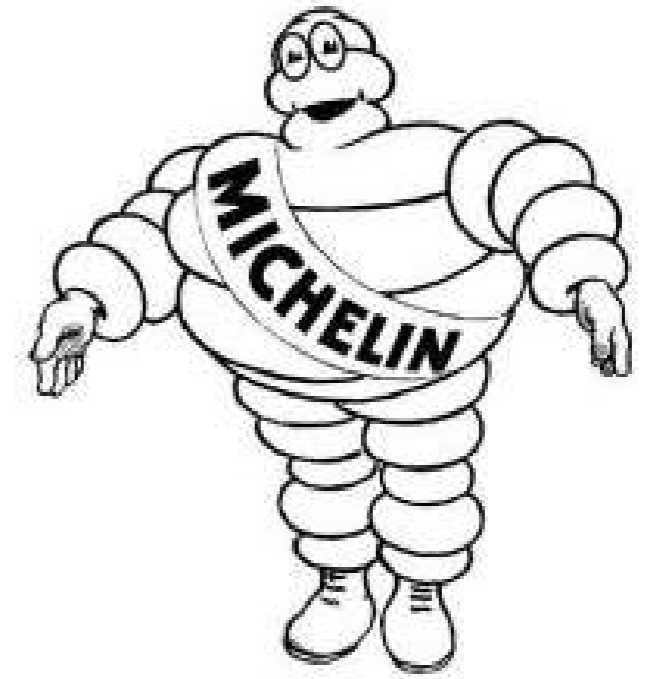
1898

1910

1925-30

1950-60

1970

1980-90

1998-2000

Aujourd'hui

Zeemijn

Een type mijn dat bestaat uit een metalen omhulsel met een explosieve lading, een ontstekingsmechanisme dat gekoppeld is aan een sensor, een verankeringsmechanisme en een neutralisatiemechanisme. Een zeemijn kan geplaatst worden ter hoogte van de waterlijn, kan zweven tussen de waterlijn en de bodem, of kan zich bevinden op de bodem van de zee. Als er een vaartuig of een onderzeeër in de buurt passeert, kan het ontstekingsmechanisme van de mijn geactiveerd worden. De explosieve lading bevat TNT (trinitrotolueen). TNT is onoplosbaar in water, en blijft werkzaam gedurende tientallen jaren, waardoor oude mijnen nog steeds explosief kunnen zijn. Sommige mijnen kunnen een explosieve lading bevatten tot 1.5 ton

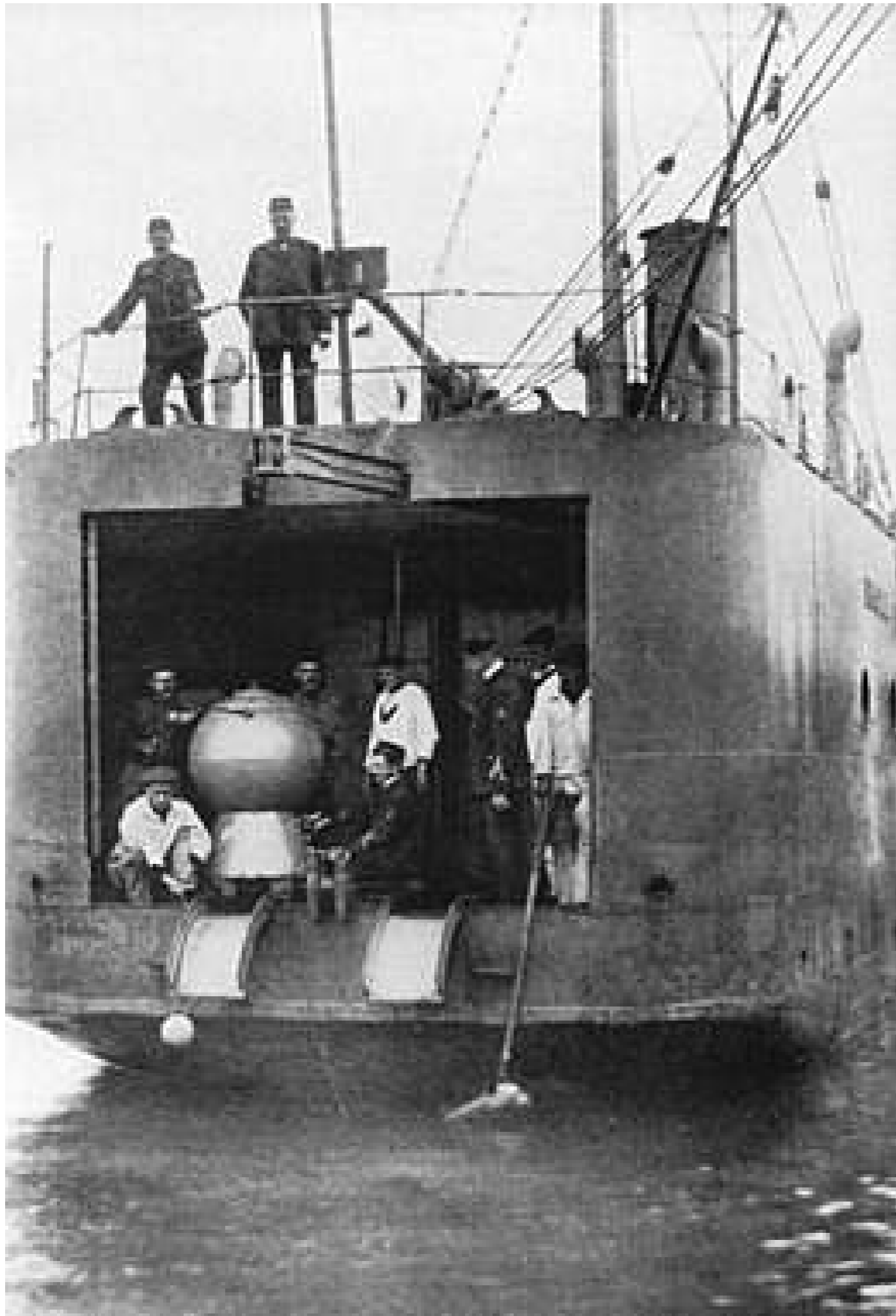

ВМР. 730.00.000

II. 11 № 009

II-11-20

Massage is de praktijk van het toepassen van gestructureerde of ongestructureerde druk, spanning, beweging, of trilling – manueel of met mechanische hulp – op de zachte weefsels van het lichaam, met inbegrip van de huid, spieren, bindweefsel, pezen, ligamenten, gewrichten, lymfevaten, organen van het maag-darmstelsel en reproductief systeem, ter verhoging van enigerlei aspect van het welzijn van de massee (dat is: degene die wordt gemasseerd). Dit kan met of zonder massageolie worden gedaan.

oh lieve vreemde luister naar mezelf
kon alles twintig keer horen als elke krekel zijn poten raakt
dode toon aan de andere kant van de lijn legt me het zwijgen op
zelfs de bloemenwinkel begint stilaan te verwelken in de drukte van het leven

alsof ik ga trouwen in een tent op het dak
mijn jeugd liep me blijkbaar voorbij door gebrek aan bier en tijdsverdrijf
tussen waardeloze verspillingen
schiet mijn pijl
mijn koersfiets raak ik geen grond meer

In de drukte van het leven, fluisterde de vreemde naar zichzelf, zijn stem een echo in de leegte. Hij kon alles twintig keer horen, zoals de krekel zijn poten raakte, elke noot een herinnering aan een verloren tijd. Maar aan de andere kant van de lijn lag een dode toon, die hem het zwijgen oplegde en hem alleen liet met zijn gedachten.

Zelfs de bloemenwinkel, ooit zo levendig en kleurrijk, begon te verwelken onder de last van het bestaan. Het was alsof hij zou gaan trouwen in een tent op het dak, zijn jeugd voorbijgegaan door gebrek aan bier en tijdsverdrijf tussen waardeloze verspillingen. Zijn pijl schoot, maar op zijn koersfiets raakte hij geen grond meer, zijn doelen onbereikbaar geworden in de chaos van het leven.

vraag af maar weet wel een antwoord
je bedenkt het even en droomt weer weg tot je het leven schenkt
ik kom namelijk al van bergen steppegras waarin ik nachtenlang bedacht
waar de muizen voor altijd op tafel kunnen dansen

Hij vroeg zich af, maar wist toch een antwoord. Want zelfs in zijn momenten van twijfel, kon hij zichzelf terugvinden in zijn dromen. Hij kwam namelijk van bergen steppegras, waar hij nachtenlang had nagedacht over de betekenis van het leven. Waar de muizen voor altijd op tafel konden dansen, een symbool van vrijheid en onbegrensde mogelijkheden.

In die dansende muizen vond de vreemde troost, een herinnering aan zijn eigen veerkracht en doorzettingsvermogen. Want zelfs als de wereld om hem heen verwelkte, wist hij dat er altijd iets moois te vinden was in de kleinste momenten. En zo, te midden van zijn eigen twijfels en angsten, bleef hij dansen op de muziek van zijn eigen hartslag, vastberaden om zijn weg te vinden in de wereld, hoe hobbelig die weg ook mocht zijn.

Astrochimp

Ham (juli 1957 – 19 januari 1983), een chimpansee, ook bekend als Ham de Chimp en Ham de Astrochimp, was de eerste grote aap die de ruimte in werd gelanceerd. Op éénendertig januari 1961 vloog Ham een suborbitale vlucht op de Mercury-Redstone 2-missie, onderdeel van Project Mercury van het Amerikaanse ruimteprogramma.

Hams naam is een acroniem voor het laboratorium dat hem voorbereidde op zijn historische missie: het Holloman Aerospace Medical Center, gelegen op de Holloman Air Force Base in New Mexico, ten zuidwesten van Alamogordo. Zijn naam was ook ter ere van de commandant van het Holloman Aeromedical Laboratory, luitenant-kolonel Hamilton “Ham” Blackshear.

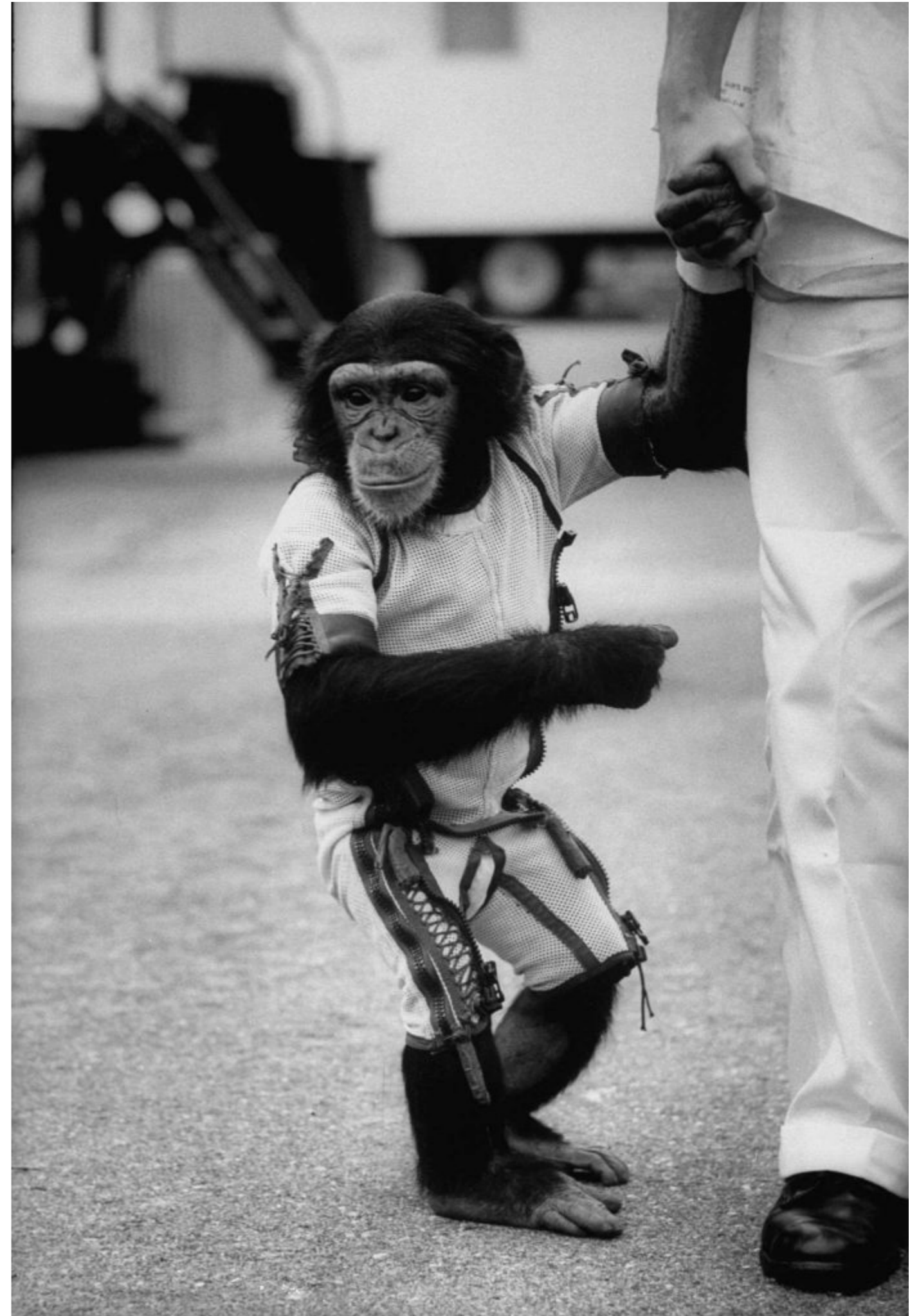
Vanaf juli 1959 werd de twee jaar oude chimpansee onder leiding van neurowetenschapper Joseph V. Brady op het Holloman Air Force Base Aero-Medical Field Laboratory getraind om eenvoudige, getimedede taken uit te voeren als reactie op elektrisch licht en geluid. Tijdens zijn training vóór de vlucht leerde Ham binnen vijf seconden nadat hij een knipperend blauw licht had gezien, een hendel indrukken; Als hij dit niet deed, kreeg hij een lichte elektrische schok op zijn voetzolen toegediend, terwijl een correcte reactie hem een bananenpellet opleverde. Ham werd tweeonderdnegentien uur getraind gedurende een periode van vijftien maanden.

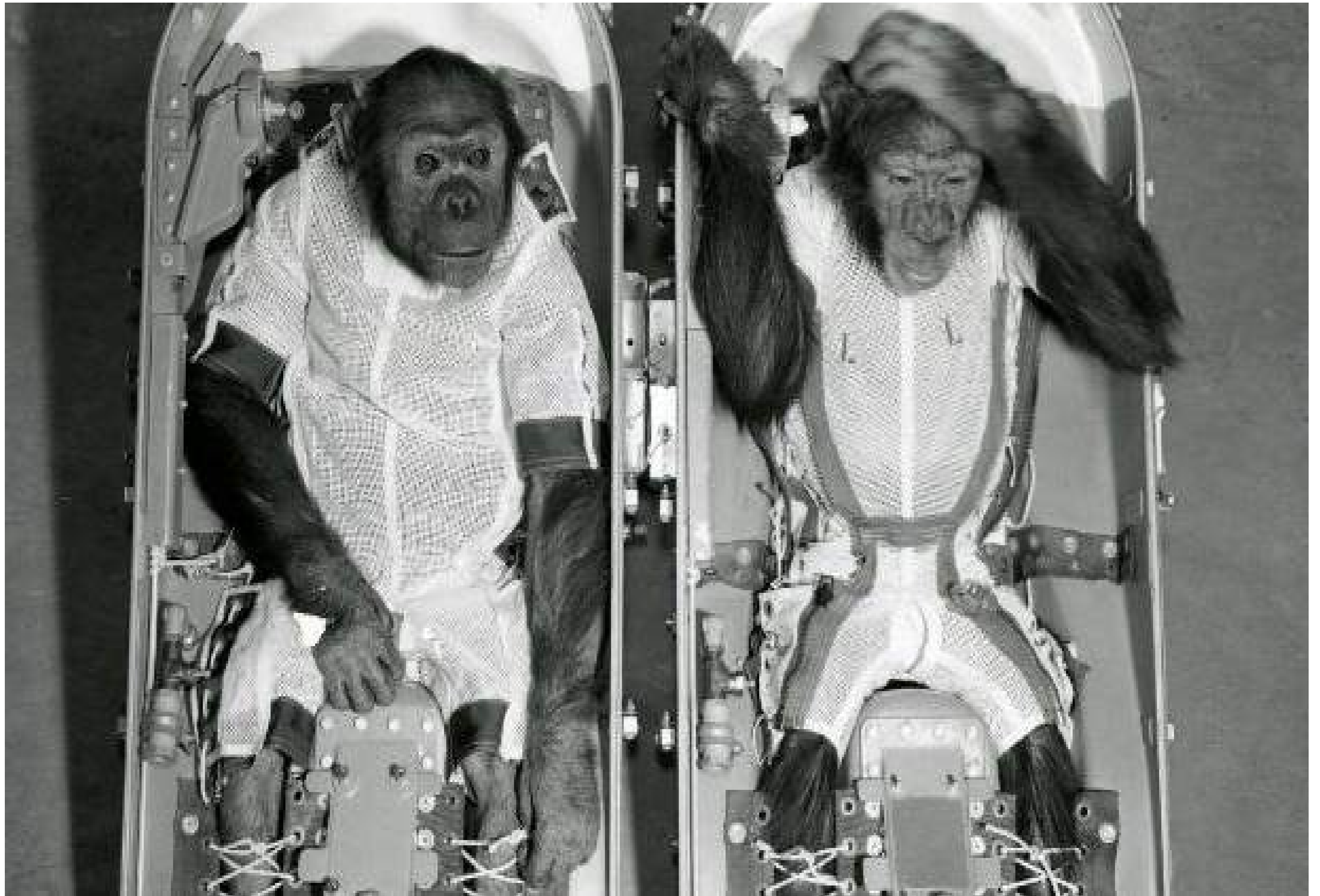
Hoewel Ham de eerste grote aap was, was hij niet het eerste dier dat de ruimte in ging, aangezien er veel andere soorten dieren vóór hem de atmosfeer van de aarde verlieten. Geen van deze andere dieren kon echter het belangrijke inzicht verschaffen dat Ham kon bieden. Een van de redenen dat voor deze missie een chimpansee werd gekozen, was vanwege de vele overeenkomsten met mensen. Enkele van hun overeenkomsten zijn onder meer: een vergelijkbare plaatsing van organen in het lichaam en een reactietijd op een stimulus die sterk lijkt op die van mensen (slechts een paar deciseconden langzamer). Door de observaties van Ham zouden wetenschappers een beter inzicht krijgen in de mogelijkheid om mensen de ruimte in te sturen.

Op 31 januari 1961 werd Ham vastgezet in een Project Mercury-missie genaamd MR-2 en gelanceerd vanuit Cape Canaveral, Florida, op een suborbitale vlucht. Gebaseerd op tanduitbarsting was Ham vierenvestig maanden oud. oud ten tijde van de vlucht.

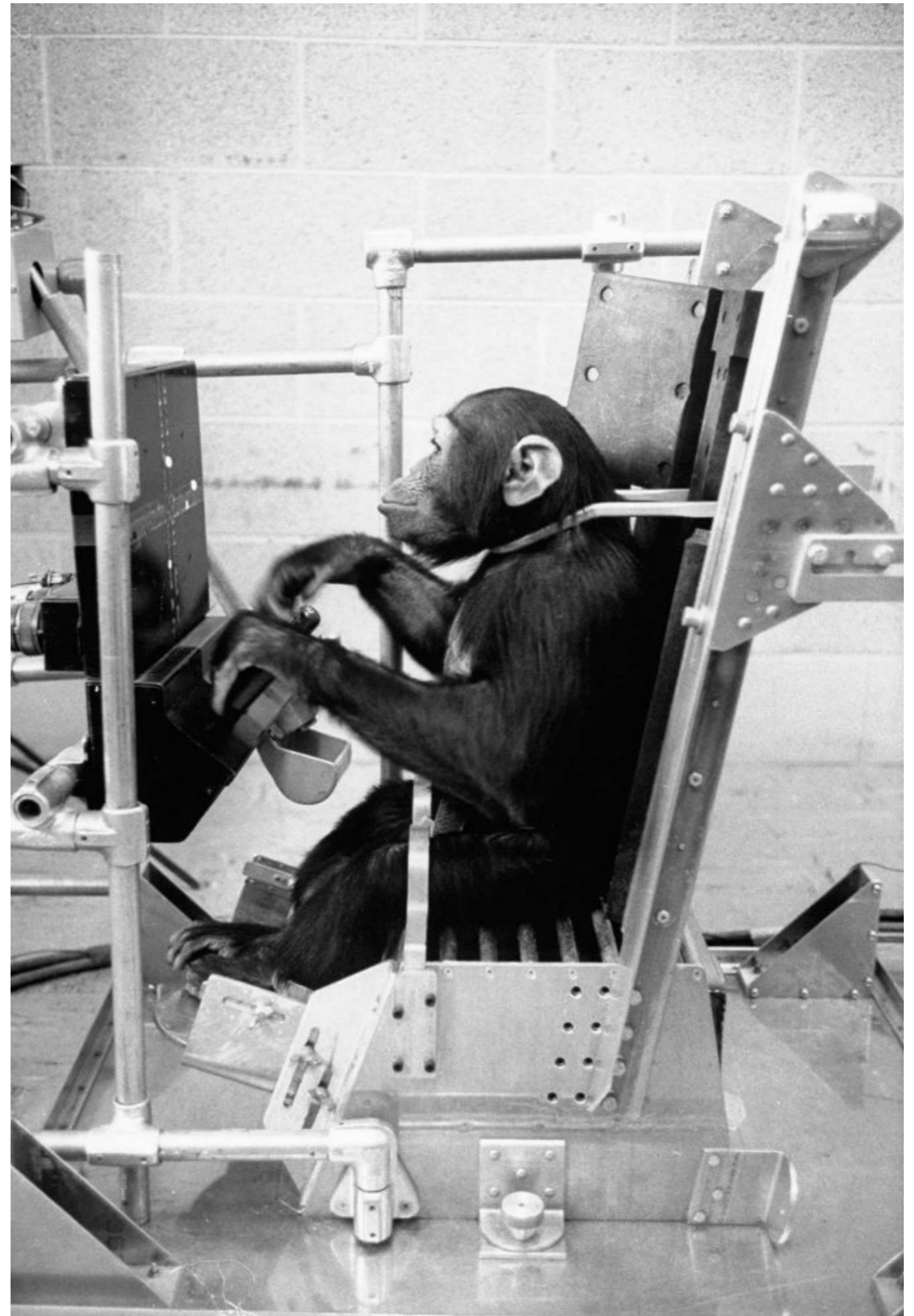
Een aantal fysiologische sensoren werd gebruikt om de vitale functies (elektrocardiogram, ademhaling en lichaamstemperatuur) van Ham te bewaken. Er werd een commerciële rectale thermistorsonde gebruikt in plaats van de sonde die werd gebruikt bij de menselijke Mercury-astronauten. De sonde werd 20 cm diep in het rectum van Ham ingebracht. De fysiologische sensoren werden ongeveer tien uur vóór het opstijgen op Ham geplaatst. Hams vermogen om taken tijdens de vlucht uit te voeren werd beoordeeld door het psychomotorische apparaat. Het apparaat gaf Ham een visueel signaal in de vorm van gekleurd licht en vereiste een reactie van twee hendels; als hij slaagt in zijn taak, wordt er een drank- en voedselkorrel toegekend; mislukking zou worden bestraft met een schok aan zijn voetzolen.

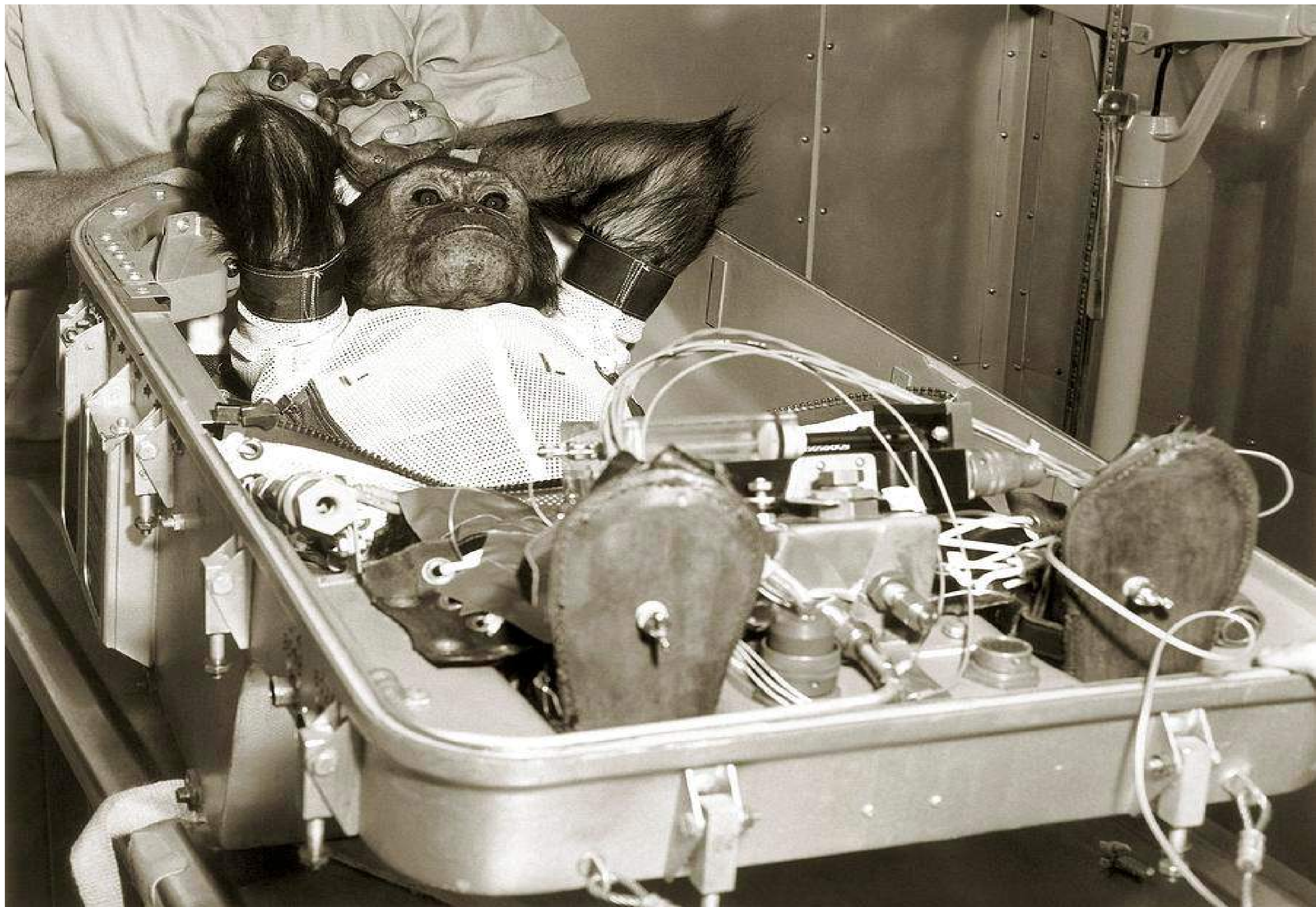
Als gevolg van een klepstoring leverde de Redstone-raket een hogere stuwkracht dan de bedoeling was. De anomalie veroorzaakte de noodontsnappingsraket en onderwierp Ham aan een versnelling van zeventien gram. Het overboord gooien van de gebruikte ontsnappingsraket zorgde er ook voor dat het retro-raketpakket voortijdig overboord werd gegooid. Het ontbreken van de retro-raket zorgde ervoor dat de capsule met buitensporige snelheid opnieuw de atmosfeer binnenkwam. Ham werd tijdens zijn terugkeer onderworpen aan 14,7 g. De capsule van Ham stortte neer in de Atlantische Oceaan en werd later die dag teruggevonden door de USS Donner. De capsule was beschadigd tijdens het neerstorten en dieper in het water terechtgekomen dan ontworpen.

Een balpen is een pen die met een bal of kogel de inkt op het papier overbrengt. In Duitsland noemt men een balpen dan ook Kugelschreiber ('kogelschrijver'). Andere in Vlaanderen of Nederland gangbare benamingen voor een balpen zijn 'bic', 'kogelpen', 'stylo' of 'ballpoint'.

"De Weg van de Bulldog: Een Avontuurlijke Reis naar Vrijheid"

In een afgelegen dorpje, waar de tijd leek stil te staan en de wegen waren bedekt met een laagje stof, woonde een man genaamd Jack. Jack was een eenzame ziel, gevangen in zijn eigen gedachten, en zijn enige metgezel was zijn oude wagen, die hij liefkozend "Bulldog" noemde.

Jack was geen gewone man. Hij was een avonturier, een dromer die verlangde naar de open weg en de vrijheid van het reizen. Maar het leven had hem opgesloten in zijn eigen kartonnen dozen, gedraaid door de honderdvijftig toeren van dagelijkse sleur.

In kartonnen dozen van wel hondertvijftig toeren gedraaid

zit ik dichtgeplakt

De tank droogt zijn laatste druppel uit

mijn schouders zakken reeds doorheen de bodemplaat van de wagen met de steenslag op mijn tanden geketst

Op een dag, terwijl de tank van zijn wagen zijn laatste druppel uitdroogde, besloot Jack dat het genoeg was geweest. Hij zou niet langer gevangen zitten in zijn eigen beklemmende wereld. Met vastberadenheid in zijn hart en steenslag op zijn tanden, begon hij aan zijn avontuur.

Hij stapte in zijn trouwe metgezel, Bulldog, en reed de verlaten straten van het dorp uit. De wind wapperde door zijn haren terwijl hij zijn bestemming tegemoet reed, zijn hart vervuld van verlangen naar het onbekende.

ben die bulldog uit Engeland met helm en sigaar gesierd,

al schudt ik hem graag eens de hand

Zijn geblaf klinkt over de haag waar de schoten nooit raak riepen

Ik trap nog een laatste keer tussen de berkenbomen als de ouderen bij kerst

Maar Jack was niet alleen. Ergens langs de weg, ontmoette hij een vreemdeling, een man met de allure van een Engelse bulldog, compleet met helm en sigaar. Hoewel hun ontmoeting kort was, voelde Jack een diepe verbondenheid met deze vreemdeling, alsof ze elkaar al jaren kenden.

Samen reden ze verder, het geluid van hun motoren vermengd met het geblaf van de bulldog. Ze passeerden haag na haag, waar de schoten nooit raak hadden geroepen, en Jack voelde een nieuwe hoop opborrelen in zijn borst.

Uiteindelijk stopten ze bij een bos van berkenbomen, hun takken ruisend in de wind als ouderen bij kerst. Hier, te midden van de natuur, voelde Jack zich eindelijk vrij. Hij had zijn eigen weg gevonden, zijn eigen avontuur, en hij wist dat hij nooit meer terug zou kijken naar de kartonnen dozen van zijn verleden.

Jimmy Neutron

De Avonturen van Jimmy Neutron; Wonderkind (Engelse titel The Adventures of Jimmy Neutron: Boy Genius, vaak ook afgekort tot Jimmy Neutron) is een Amerikaanse animatieserie, die wordt uitgezonden op Nickelodeon. De serie telt in totaal 3 seizoenen met 61 afleveringen. De serie is een spin-off van de film Jimmy Neutron: Boy Genius uit 2001.

De serie draait om Jimmy Neutron, een wonderkind met een uitzonderlijk hoog IQ. Zijn echte naam is James Isaac Neutron, maar hij wordt meestal Jimmy Neutron of Jimbo genoemd. Hij is vernoemd naar de wetenschapper Isaac Newton. Jimmy is een geniaal uitvinder van tien jaar oud, maar zijn uitvindingen gaan vaak verkeerd en veroorzakvaak rampen die de stad beschadigen, de inwoners van Retroville boos maken of zelfs ervoor zorgen dat de mensheid bijna vernietigd wordt. Deze situaties zorgen ervoor dat Jimmy vaak de problemen moet oplossen die hij zelf heeft veroorzaakt. Cas Wezel (Engels: Carl Wheezer) en Rien Juarrera Estevez (Engels: Sheen Estevez, wat een parodie is op de acteursfamilie Estevez-Sheen) zijn zijn beste vrienden, hoewel hij geen Ultra Lord-fan is zoals Rien. Jimmy is verliefd op Betty Kleinood (Engels: Betty Quinlan) en geweest op Cindy Vortex (zijn rivaal). Flokkert is een robot-hond die Jimmy zelf in elkaar heeft geknutseld en altijd behulpzaam is.

De serie is geproduceerd door O entertainment, en is geanimeerd door DNA Productions door middel van Lightwave 3D-software net als de film. De serie is gemaakt met computeranimatie. De titelsong van de serie is een ingekorte versie van het lied “Jimmy Neutron” uit de film, ingezongen door Bowling for Soup.

James Isaac (Jimmy) Neutron is de hoofdpersoon van de show. Hij is een geniale uitvinder van 10 jaar oud, maar zijn uitvindingen gaan vaak en veroorzaken vaak rampen die de stad beschadigen, de inwoners van Retroville boos maken of zelfs ervoor zorgen dat de mensheid bijna vernietigd wordt. Deze situaties zorgen ervoor dat Jimmy vaak de problemen moet oplossen die hij zelf heeft veroorzaakt. Zijn naam is afgeleid van de wetenschapper Isaac Newton. Cas Wezel (Engels: Carl Wheezer) en Rien Juarrera Estevez (Engels: Sheen Estevez) zijn zijn beste vrienden. Hoewel hij geen Ultra Lord-fan is zoals Rien, is hij meer een fan van de superspion Jet Fusion waarvan veel films in Retroville zijn. Jimmy is verliefd op Betty (Engels: Betty Quinlan) en Cindy Vortex (zijn rivaal).

Cas Wezel is Jimmy’s neurotische vriend. Hij houdt van veel van lama’s en gecombineerd er dan ook alles van. Hij is ook 10 jaar oud, hij is een nerveuze, timide jongen die fundamenteel aan hypochondrie is, wat betekent dat hij erg bang is om ziek te worden en vaak denkt hij ziek te zijn. Hij probeert echter bij Jimmy en Rien in de buurt wel ‘cool’ te komen. Hij heeft vele talenten, maar hij is vooral een fanatiek zanger, ook al klinkt dit niet altijd even goed. Hij is stiekem verliefd op Judith, de moeder van Jimmy. Hij is vrijwel overal allergisch voor en heeft de bloedgroep 0 negatief. Hij is jarig op 17 januari. In de oude ondertiteling heet hij Cas Hijger. In de Engelse versie is zijn naam Carl Wheezer. Zijn ouders heten Ebenezer en Martha.

Rien Juarrera Estevez is Jimmy’s hyperactieve heroïsche vriend, hij is 12 jaar en dus 2 jaar ouder dan Jimmy en Cas, dit komt doordat hij twee keer blijft zitten. Hij heeft meestal een shirt van Ultra Lord aan, dit is zijn grote idool. Rien heeft een Mexicaanse achtergrond en kan ook Spaans spreken. Rien heeft ook de Ultra Lord website gemaakt. De Engelse naam van Rien is Sheen Estevez, deze is afgeleid van de familie Estevez, die de naam Sheen gebruikt (Charlie en Martin Sheen). Hij is op 19 november jarig. Rien woont samen met zijn vader en grootmoeder.

Flokkert is Jimmy’s robothond en beste vriend. Flokkert is een van de weinige succesvolle uitvindingen van Jimmy. Hij kan heel veel dingen doen, maar Jimmy helpt vaak om de problemen op te lossen. Dit doet hij door suggesties te geven met een scherm op zijn borst, de eerste twee zijn altijd belachelijke keuzes en Jimmy kiest dus altijd voor de derde keuze. Flokkert’s Engelse naam is Goddard en is duurzaam naar de wetenschapper Robert Goddard.

Cindy Vortex is Jimmy’s geëmancipeerde rivaal die zowel Tai Chi als Tae Kwon Do beoefend. Cindy is een populair meisje dat erg modebewust is. Zij is niet zo slank als Jimmy, maar kan wel weer beter zingen en acteren. eigenlijk is ze verliefd op Jimmy maar ze gaat niet aardig met hem om niemand dit op te merken. Ze is op 5 juni jarig.

Debby Folfax is Cindy’s beste vriendin. Ze houdt erg veel van muziek en ze krijgt ontwenningsverschijnselen als ze er niet constant naar luistert. Ze is 11 jaar oud en jarig op 11 december. Rien is verliefd op haar, maar ze toont alleen interesse in hem als hij niet constant over Ultra Lord praat. Ze zijn Afro-Amerikanen. In één aflevering zei Rien dat hij dacht dat ze Surinaams was, maar dat was in de Nederlandse nasynchronisatie. In een andere aflevering is ze een verre afstammeling van een jonge Egyptische prinses. In de Engelse versie is haar naam Libby Folfax.

Luuk Neutron is de vader van Jimmy. Hij is gek van taarten, poppen maar toch vooral van eenden. Hij is een goede vader die altijd wel een advies heeft voor zijn zoon, dit probeert hij vaak te vertellen door te vertellen over zijn eigen jeugd. Eigenlijk heeft Luuk geen idee van de avonturen die Jimmy elke dag meemaakt. Luuk is een autoverkoper en vroeger was hij een uitvinder van speelgoed. Verder houdt hij van familievakanties, eenden, appeltaart en spelen met zijn eten. In de Engelse versie is zijn naam Hugh Beaumont Neutron.

Judith Neutron is Jimmy’s moeder. Ze worden vaak onder druk gezet en maken zich altijd zorgen om Jimmy als hij weer eens op avontuur gaat. Ze is een stuk serieuzer en intelligenter dan Jimmy’s vader.

Rick Dean is de ‘coole’ jongen op school, vooral de meisjes vinden hem leuk. Hij gaat vaak aan het skateboarden en zijn haar aan het doen. Hij kleedt zich als een nozem en draagt zichzelf vaak nonchalant. Hij draagt altijd een blauwe jas en anders draagt hij een zwarte leren jas. In de Engelse serie is zijn voornaam Nick.

Britney is een vriendinnetje van Debby en Cindy. Ze is waarschijnlijk gebaseerd op Britney Spears want net als Britney Spears deze Britney altijd een naveltruitje draagt zodat je haar blote buik ziet.

Butch Pakovski is de pestkop van de school. Hij heeft oranje haar dat over zijn ogen valt en kan goed honkballen. Hij moet vaak Neutron en zijn vrienden hebben. Aan zijn achternaam te horen heeft hij Poolse wortels. Oleander Svalsbord is een jongen uit Jimmy’s klas die vaak door Butch Pakovski in elkaar wordt geslagen of die onder de plak van zijn zuster Emily zit. Hij doet slechts sporadisch mee.

Elke Elkberg is Cas’ vriendin uit Zweden. Ze woont op een boerderij en kwam naar Amerika om Cas te ontmoeten. Cas had via brieven wijs gemaakt dat hij een geniale wonderkind is met een domme assistent Jimmy. Maar ook Elke had over zichzelf gelogen door te zijn een fotomodel en een tenniskampioene te zijn. Later bleken ze allebei lid van de Lamabeschermingsgroep. De naam Elkberg is afgeleid van de bekende Zweedse actrice Anita Ekberg.

Sam Melvick is de uitbater van de snackbar in Retrostad. Hij is driftig en eet soms zelfs stiekem van de snoepjes die hij heeft. Verder is hij ongetrouwd en heeft een oogje op juf Vogel.

Ernest Abercrombie is de generaal die in één aflevering tegen juffrouw Vogel moest opnemen toen deze werd gekweekt tot een reus. Hij heeft vroeger in haar klas gezeten als leerling. In de film is er een andere generaal die erg op hem lijkt genaamd Bob.

Chuck Lester was een klasgenoot van Jimmy die toezichthouder was voordat hij, tot grote opluchting van zijn klasgenoten, emigreerde naar Griekenland.

Amber is een meisje uit Jimmy's klas. Ze is een beetje mollig, heeft zwart haar en een roze jurkje aan.

Bolbi Stroganovsky is een domme jongen in die bij Jimmy in de klas zit. Hij is geëmigreerd uit Grijshanistan en houdt veel van kebab en slapdansen. In de aflevering waarin hij voor het eerst te zien wordt hij klassepresident.

Betty Kleinood is een mooi meisje dat bij Jimmy in de klas zit. Jimmy is heel lang op haar verliefd. Ze had haar debuut in een toneelstuk. Haar achternaam in de Engelse versie is Quinlan.

Juf Winifred Vogel is de leraar van Jimmy Neutron. Ze ziet qua gezicht eruit als een vogelachtige vrouw en maakt soms zelfs kipgeluiden. Qua figuur lijkt het vele malen jonger en bekoorlijker, wat soms voor grappige situaties zorgt. De kruidenier heeft zelfs een oogje op haar. Zelf heeft ze ooit een afspraakje gehad met Thomas Edison, de uitvinder van de gloeilamp.

Directeur Willem Willoughby is het niet al te volwassen hoofd van de school waar Jimmy op zit. Hij komt vaak erg kinderachtig over. Hij heeft een zusje genaamd Eunice die hij vaak verwart met Albert Einstein, dat komt omdat ze erg qua uiterlijk lijkt op Einstein. Zoals in "De Toezichthouder", waarin hij tegen Jimmy zei dat Einstein vroeger ook toezichhoudend was.

Jet Fusion is de spionnenacteur, Jimmy is een grote fan van hem. Zijn aartsvijand is Beautiful Beautiful. Hij is een parodie op James Bond.

Professor Finbar Calamiteit: een gestoorde wetenschapper en Jimmy's voornaamste tegenstander in de serie. Hij kan echter nooit iets afmaken, soms zelfs zijn zinnen niet. Hij heeft een dochter genaamd Beautiful Beautiful en heeft bij juffrouw Vogel eerder in de klas gezeten. Hij is erg klein van stuk, iets kleiner dan Jimmy, en heeft twee hazentanden.

Beautiful Beautiful: de prachtige dochter van professor Calamiteit. Ze is een slechterik en dwarsboomt Jimmy dan ook. Haar naam betekent letterlijk "Mooi Prachtig".

Baby Eddy is het kleine neefje van Jimmy van anderhalf jaar oud en een boosaardige meesterbrein, net als Jimmy. Hij probeert tijdens een familiefeestje een keertje zijn oudtante Amanda Neutron te vermoorden om zo haar fortuin te erven en Jimmy de schuld te geven. Hij heeft als hij zich onschuldig voordoet een zacht stemmetje, maar in zijn ware gelaat heeft hij een zware rauwe mannenstem. Hij heeft een oogje op Beautiful Beautifully toen hij trad bij de Club der Vijanden.

Edwin Strijk is een soort van rijke ouders die Cindy Vortex heeft verleidt, maar die haar gebruikt om Jimmy een dichters te pakken. Hij heeft een butler genaamd James tegen wiens achterwerk hij altijd schopt om zijn frustraties op te reageren.

Gruber is de gymleraar van Jimmy.

Susie Vortex is de gespierde en atletische tante van Cindy. Ze akte voor het eerst mee toen ze zich als Cindy's moeder verkleedde. Haar status in de familie wisselt vaak. Soms is zij de zuster van Cindy's moeder en later is ze getrouwd met de broer van haar vader.

Corky Shimatzu was de manager van Jimmy's vader toen deze een "coole" vader werd.

Gomer Neutron is de domme neef van Jimmy's vader. Hij werd zelfs door Jimmy ervan overtuigd dat het boosaardige meesterbrein zou zijn die tante Amanda wilde vermoorden om haar fortuin te krijgen.

Annabelle Neutron is de hysterische nicht van Jimmy's vader. Ze is als de dood voor Jimmy's uitvindingen. Amanda Neutron is Jimmy's oude en een rijke echtgenote. Ze hadden oorspronkelijk een afkeer van Jimmy vanwege zijn gevaarlijke uitvindingen, tot Jimmy haar leven redde.

Oma Neutron is de grootmoeder van Jimmy. Jimmy gebruikte haar vaak als proefkonijn. Zo werd ze een keer magnetisch gemaakt waardoor ze aan een busplakte. En ze wezenlijk een keer in een kleine baby door een experiment van Jimmy om zijn oma wat jonger te maken.

Bruno is de Duitse butler van Edwin Strijk. Hij moet Strijk altijd helpen met zijn gemene plannetjes. In de eerste aflevering waarin hij nauwelijks sprak, heette hij nog James en had hij een Engels accent. Later heet hij Bruno en heeft hij een Duits accent.

WIDESCREEN

COLLECTION

NICKELODEON
**JIMMY
NEUTRON**
RAGAZZO PRODIGIO™

"JIMMY NEUTRON: RAGAZZO PRODIGIO È
GENIALE E DIVERTENTE..."

- Patrick Z. McGavin, CHICAGO TRIBUNE

Een barbell lock is ontworpen om de platen veilig op hun plaats te vergrendelen tijdens oefeningen, zodat ze niet wegglijden of bewegen tijdens trainingen. Met zijn diameter van 50 mm past hij op de meeste standaard halters en het veilige vergrendelingsmechanisme zorgt ervoor dat hij niet per ongeluk losraakt.

Een klasje
Aan elke kapstok een jasje
Moeilijk te verdragen
die zijn binnenband scheurt

Leeggezeefd
Hard hoofd grijs geslagen
Sneeuwballen voorbij wit geweest
problemen vragen mij wat ik wil worden

mijn palmboom geconfisqueerd
opnieuw voor niets mezelf
thuis was nummer eenzaad
waar de hond zijn oren tussen wasknijpers gekneveld waren

ik ben nu
een vettige vinger op de kast

Verloren in het Klasje

In een klein dorpje, waar de tijd leek stil te staan en de enige geluiden die van de klok op het dorpsplein waren, stond een oud schoolgebouw. Binnenin bevond zich een klasje, waar aan elke kapstok een jasje hing, klaar om gedragen te worden door de jonge leerlingen die hier hun dagen doorbrachten.

Eén van die leerlingen was Tim, een rustige jongen met een creatieve geest. Maar Tim vond het moeilijk om zijn plaats te vinden in het klasje. Hij voelde zich vaak als een binnenband die scheurde onder de druk van verwachtingen en sociale normen.

Het leek alsof zijn hoofd leeggezeefd was, zijn gedachten verward en zijn geest vermoeid. Hij keek uit het raam naar de sneeuwballen die voorbij rolden, terwijl hij zich afvroeg wat hij wilde worden als hij groot was.

Zijn enige toevluchtsoord was zijn palmboom, een kleine plant die hij had geconfisqueerd van zijn moeder's tuin. Maar zelfs die palmboom kon hem niet helpen om zich thuis te voelen in het klasje, waar hij zich vaak eenzaam en verloren voelde.

Op een dag, terwijl hij zijn palmboom water gaf in een poging om hem nieuw leven in te blazen, besloot Tim dat het genoeg was geweest. Hij wilde niet langer voor niets zichzelf zijn, hij wilde zijn eigen pad vinden en zijn eigen weg gaan.

Met een vettige vinger veegde hij het stof van de kast, een symbolische daad van reiniging en vernieuwing. Hij wist dat het niet gemakkelijk zou zijn, maar hij was vastbesloten om zijn eigen weg te vinden, zelfs als dat betekende dat hij uit het klasje moest breken en zijn eigen avontuur moest beginnen. Want soms, in de stilte van het klasje, vond hij de kracht om zijn eigen stem te laten horen en zijn eigen verhaal te schrijven.

Noongar-volkeren

De Noongar zijn Aboriginal Australische mensen die in de zuidwestelijke hoek van West-Australië wonen, van Geraldton aan de westkust tot Esperance aan de zuidkust. Er zijn veertien verschillende groepen in het culturele blok van Noongar: Amangu, Ballardong, Yued, Kaneang, Koreng, Mineng, Njakinjaki, Njunga, Pibelman, Pindjarup, Wadandi, Whadjuk, Wiilman en Wudjari. De Noongar-mensen noemen hun land als Noongar boodja.

De leden van het collectieve Noongar-culturele blok stammen af van mensen die verschillende talen en dialecten spraken die vaak onderling verstaanbaar waren. Wat nu wordt geclassificeerd als de Noongar-taal is een lid van de grote Pama-Nyungan-taalfamilie. Het hedendaagse Noongar spreekt Australisch Aboriginal Engels (een dialect van de Engelse taal), doorspekt met Noongar-woorden en af en toe verbogen door de grammatica. De meeste hedendaagse Noongar traceren hun afkomst tot een of meer van deze groepen. Bij de Australische volkstelling van 2011 werden in het zuidwesten van West-Australië 10.549 mensen geïdentificeerd als inheems. In 2021 was dit aantal gestegen tot 14.355.

De Noongar-volkeren hebben zes seizoenen waarvan het tijdsbestek wordt bepaald door specifieke waarneembare veranderingen in de omgeving, met een droge periode die varieert van slechts drie tot maar liefst elf maanden. Stammen zijn verspreid over drie verschillende geologische systemen: de kustvlakten, het plateau en de plateauranden; alle gebieden worden gekenmerkt door relatief onvruchtbare grond. Het noorden wordt gekenmerkt door struikgewas van casuarina, acacia en melaleuca, en het zuiden door mulga-kreupelhout, maar het ondersteunt ook dichte bosopstanden. Verschillende rivieren stromen naar de kust, en meren en wetlands voorzagen de Noongar-bevolking van hun kenmerkende voedsel- en vegetatiebronnen.

Over het algemeen verdiende Noongar de kost door te jagen en een verscheidenheid aan wild te vangen, waaronder kangoeroes, buidelratten en wallaby's; voor mensen dicht bij de kustzone of riviersystemen was speervissen of het ruimen van vissen in vallen gebruikelijk. Er was ook een uitgebreid assortiment eetbare wilde planten beschikbaar, waaronder yams en acaciazaden. Noten van de zamiapalm, gegeten tijdens het Djeran-seizoen (april-mei) vereisten een uitgebreide behandeling om hun toxiciteit weg te nemen, en voor vrouwen hadden ze mogelijk een anticonceptief effect. Al bij 10.000 BP lokale bevolking gebruikte kwarts, ter vervanging van vuursteen voor speer- en mesranden toen de vuursteenafzettingen onder water kwamen te staan door de stijging van de zeespiegel tijdens de Vlaamse overtrekking.

Buka

Een buka (ook boka of booka) is een mantel die traditioneel wordt gedragen door de Noongar-volkeren, de inheemse volkeren van Zuidwest-West-Australië en door de inheemse volkeren van Zuid-Australië.

Anders dan in het zuidoosten, waar volkeren zoals Yorta Yorta mantels van buidelrathuid droegen, gebruiken de Noongar-volkeren over het algemeen de vacht van de kangoeroe. Terwijl er in het zuidoosten veel werd genaaid, was er minder sprake van naaien in het zuidwesten, waar in plaats daarvan grote huiden aan elkaar werden genaaid. De buka bestaat normaal gesproken uit de hele huid van twee tot drie aan elkaar genaaide kangoeroes, waarbij de staart aan de onderkant van de mantel hangt. De huiden werden aan elkaar genaaid met kangoeroe-pezen of biezen.

De mantel werd over de ene schouder en onder de andere gedragen. Het werd aan de nek vastgemaakt met een klein stukje bot of hout. Door de mantel op deze manier te dragen, konden beide armen onbeperkt bewegen, waardoor dagelijkse activiteiten met gemak konden worden uitgevoerd. Mantels waren omkeerbaar: ze werden met de vacht aan de binnenkant gedragen als het bijzonder koud was, en konden de andere kant op worden gedraaid als het regende. De mantels werden ook gebruikt als vloerkleed om 's nachts op te slapen. Tegenwoordig hebben veel Aboriginals nieuwe mantels en vloerkleden gemaakt van kangoeroehuiden. Ze worden gebruikt bij optredens of gedragen voor warmte. Ken Wyatt, de eerste inheemse minister van Australië, droeg een traditionele buka toen hij in 2010 zijn eerste toespraak hield voor het parlement.

De wegverharding of het wegdek is de wijze waarop een weg is verhard. Sommige wegen worden sinds de Romeinse tijd voorzien van een wegverharding. Wegverharding dient om de weg goed begaanbaar te houden, met name voor voertuigen: in het natte seizoen kunnen onverharde wegen onbegaanbaar worden. Voor een goede draagkracht wordt, zo nodig voorafgegaan door grondverbetering, vaak een draagkrachtige fundingslaag op de aardebaan aangebracht.

ik ben daar graag
in die levensloze warmte die golvend naar boven wijst
waar elke bocht een huisje herinnering heeft
de dorre gewassen steken uit het zweet op mijn rug

waar ze even vrienden zijn
de achterbank zijn mond laat gaan
dit was mijn eerste vangst met de visser vervreemd
het is waar geen voetspoor in de modder nestelt, wij waren

een vage herinnering als rotsen in netten
alles plakte overal tegenaan
de vis was op de banana uit
ons eigen huisje bezette de laatste streep

Het Warme Huisje aan de Bochtige Weg

Ergens tussen de glooiende heuvels en de uitgestrekte velden lag een huisje dat geen naam had, maar dat door velen werd gekend. Het stond op een plek waar de warmte van het leven leek te dansen, golvend naar boven wijzend, als een uitnodiging aan iedereen die voorbij kwam.

Elke bocht in de weg had een verhaal te vertellen, elk huisje een herinnering diep geworteld in de grond. De dorre gewassen staken uit het zweet op de rug van de reizigers die deze weg bewandelden, maar voor hen was het huisje een oase van rust en vrede.

Hier, op deze plek, waren vreemden even vrienden. De achterbank van de auto liet hun mond gaan, terwijl ze herinneringen deelden en dromen deelden over de toekomst. Het was hier dat ze hun eerste vangst deelden met de visser, een man die vervreemd leek van de wereld maar toch een warmte uitstraalde die hen omarmde.

Het was een plek waar geen voetspoor in de modder nestelde, waar ze samen waren, verenigd in hun eigen kleine wereld. Een wereld die slechts een vage herinnering zou worden, als rotsen in netten, maar die voor altijd in hun harten zou blijven bestaan.

Alles leek te plakken aan alles, elke herinnering vastgeklampt aan de muren van het huisje, als een ode aan de tijd die ze hier hadden doorgebracht. En toen de vis op was en de laatste streep van de horizon hun eigen huisje bezette, wisten ze dat ze hier altijd welkom zouden zijn, in dit warme huisje aan de bochtige weg.

Bull Riders

De Professional Bull Riders, Inc. (PBR) is een internationale professionele stierenrijorganisatie met hoofdkantoor in Pueblo, Colorado, Verenigde Staten. Het is de grootste competitie voor stierenrijden ter wereld en organiseert jaarlijks honderden evenementen in de Verenigde Staten, Canada, Brazilië en Australië. Meer dan 800 stierenruiters uit genoemde landen, evenals anderen, hebben een PBR-lidmaatschap.

Een cowboy is een persoon die vee hoedt in de extensieve veeteelt in Noord-Amerika. Deze taak wordt traditioneel uitgevoerd te paard. Tevens vervult de cowboy andere taken op en rond de ranch (boerderij). De cowboy werkt meestal voor de eigenaar van het vee, in vaste dienst of op een seizoencontract.

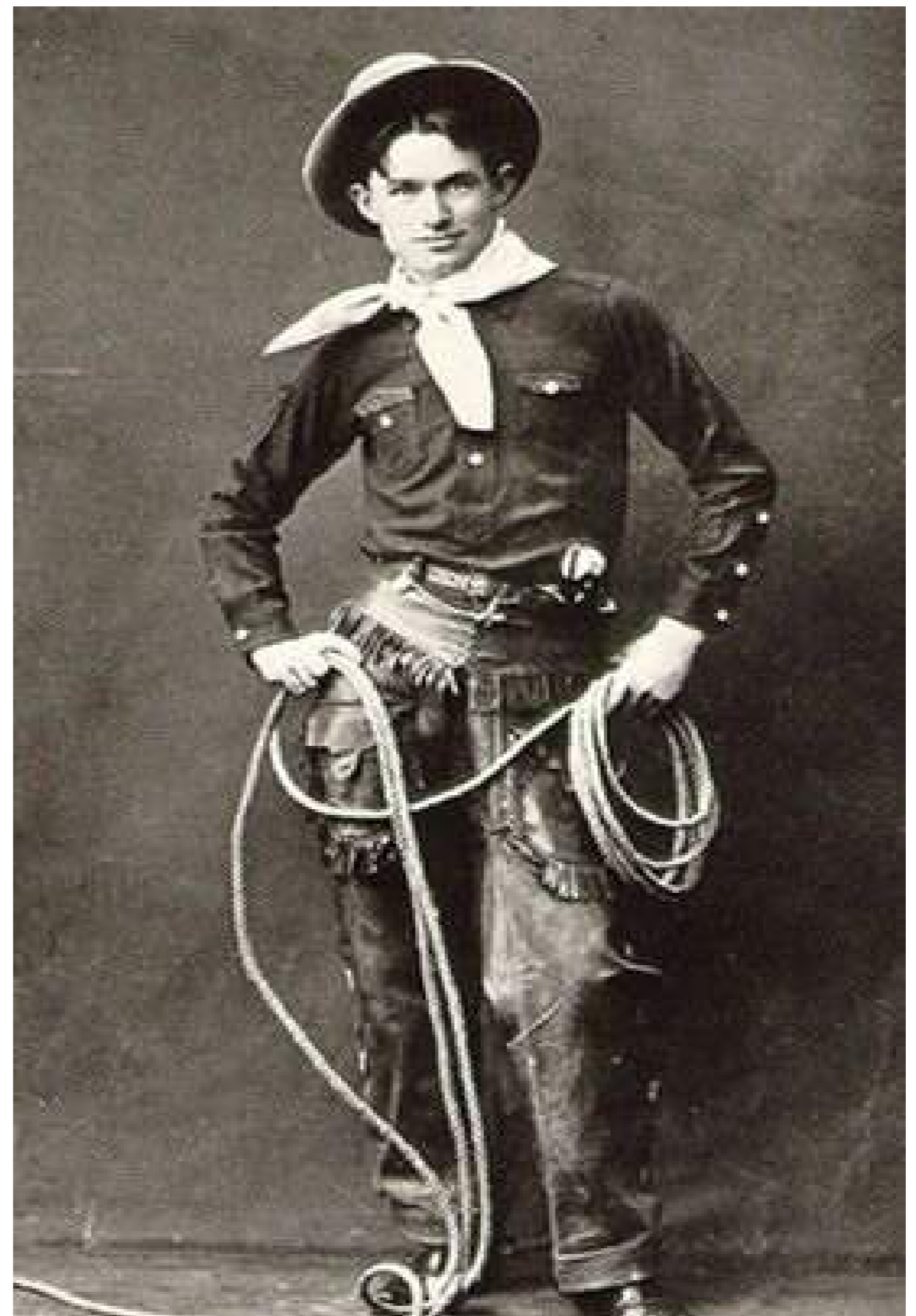
De historische Amerikaanse cowboy ontstond aan het einde van de negentiende eeuw, toen eerst in New Mexico en later ook elders de behoefte ontstond om grote hoeveelheden vee – meestal runderen, soms ook schapen – te hoeden, samen te brengen en te vervoeren naar locaties waar ze gemerkt, geslacht of onderzocht konden worden. De cowboytraditie gaat terug op de vaqueros in Nieuw Mexico, knechten van de landheer die het vee te paard hoedden, en vindt haar oorsprong in de manier waarop de extensieve veeteelt al in Spanje werd bedreven. Deze werkwijze kwam met de eerste immigranten mee naar Noord-Amerika.

In de loop van de tijd zijn door de verschillen in terreingesteldheid, klimaat en veehouderijtradities verschillende stijlen en taken van cowboys ontstaan. Een aantal tradities qua kleding, vaardigheden en werkwijze bestaan tot op de dag van vandaag. Cowboys doen ook mee aan rodeo's, wedstrijden waar zij hun vaardigheden met vee en hun vaardigheden als ruiter kunnen tonen.

Het clichébeeld van de cowboy als revolverheld is ontstaan door de opkomst van het westerngenre, dat vooral door Amerikaanse Hollywood-filmproducties populair werd.

De geschiedenis van westerse kleding komt voort uit de traditionele kledingstijlen van Noord-Amerikaanse kolonisten halverwege de 19e eeuw. Deze kolonisten trokken westwaarts en daarom werd de kledingstijl aangepast aan de ruige omgeving van de nieuwe grens.

Sommige Western Cowboy Wear-artikelen zijn onder meer:

Cowboyhoed
Cowboy laarzen
Spijkerbroek
Spijkerjasje
Bandana
Poncho
Westers overhemd
Gesp
Leren riem

Een cowboyhoed

De diepere wortels van de westerse cowboystijl gaan echt verder terug dan de meeste mensen beseffen. Al in de 16e eeuw, met de komst van de Spanjaarden naar Amerika. Deze Spaanse kolonisten brachten paarden mee, wat leidde tot de mogelijkheid om vee te hoeden, te fokken en te fokken in wat nu Californië, New Mexico, Arizona en Texas is.

Een cowboyhoed met een brede rand

De cowboyhoed

De cowboyhoed is waarschijnlijk het meest opvallende westerse kledingstuk en ook het meest cruciale onderdeel van de uitrusting van een cowboy. Deze hoeden hebben een hoge kroon en brede rand en zijn ontworpen om de cowboy koel en in de schaduw van de zon te houden.

Een cowboyhoed

Hoeden met een brede rand, zoals de cowboyhoed, waren gebruikelijk in culturen die te maken hadden met warme en zonnige klimaten. Er wordt verondersteld dat de cowboyhoed inspiratie putte uit de breedgerande hoeden gedragen door de Mexicaanse vaqueros, beter bekend als de sombrero. De vaqueros waren ook bekwaame ruiters en veehoeders; echte cowboys op zich.

Een cowboyhoed

Uiteindelijk werd de cowboyhoed gedragen door beroemde westerse figuren en cowboys zoals Buffalo Bill en John Wayne. Hierdoor kwam de cowboyhoed nog meer op de voorgrond en werd hij een hoofdbestanddeel van de westerse outfit. Tegenwoordig wordt het door veel mensen gedragen, en wordt het vooral geassocieerd met rancharbeiders in het westen en zuiden van de Verenigde Staten, het westen van Canada en het noorden van Mexico, met veel country-, regionale Mexicaanse en sertanejo muzikartiesten, en met deelnemers aan de Noord-Amerikaanse rodeo-circuit. Het wordt over de hele wereld erkend als onderdeel van de kleding van het Oude Westen. De verschillende ontwerpen van hoeden met een brede rand die worden gedragen door boeren en veehouders in het oosten van de Verenigde Staten, evenals de ontwerpen die door de Verenigde Staten worden gebruikt. Cavalerie. Het eerste westerse model was de “Boss of the Plains” met de open kroon, en daarna kwam de Carlsbad met de voorvouw, die voorbestemd was om “de” cowboystijl te worden. De hooggekroonde, breedgerande, zachtvilten westernhoeden die volgden, zijn nauw verbonden met het cowboyimago.

Het concept van een hoed met een brede rand en een hoge kroon gedragen door een ruiter te paard kan al worden gezien bij de Mongoolse ruiters van de 13e eeuw. De hoed heeft een hoge kroon die voor isolatie zorgt, en een brede rand die voor schaduw zorgt. Een warm en zonnig klimaat inspireert ontwerpen met zeer brede randen, zoals de sombrero uit Mexico.

Een cowboyhoed

Het is niet duidelijk wanneer de cowboyhoed zijn naam kreeg. Europese Amerikanen in het westen van de Verenigde Staten hadden oorspronkelijk echter geen standaard hoofddeksels. Mensen die naar het westen trokken, droegen vele soorten hoeden, waaronder hoge hoeden, bowlers, hoofddeksels uit de burgeroorlog zoals cavalerie- en slappe hoeden, en matrozenhoeden.

In tegenstelling tot wat vaak wordt gedacht, was het de bowler en niet de cowboyhoed die het populairst was in het Amerikaanse Westen, wat Lucius Beebe ertoe bracht het "de hoed te noemen die het Westen won". De werkende cowboy droeg hoeden met een brede rand en een hoge kroon. De hoeden zijn hoogstwaarschijnlijk overgenomen van slappe hoeden uit de burgeroorlog en zijn mogelijk beïnvloed door de Mexicaanse vaqueros vóór de uitvinding van het moderne ontwerp. John Batterson Stetson wordt gecrediteerd voor het ontstaan van de moderne Amerikaanse cowboyhoed.

Een cowboyhoed

De originele “Boss of the Plains”, vervaardigd door Stetson in 1865, had een platte rand, een rechte kroon en afgeronde hoeken. Deze lichtgewicht, waterdichte hoeden waren natuurlijk van kleur, met kronen en randen van tien centimeter. Er werd een effen hoedenband aangebracht om de hoofdomtrek aan te passen. Op de zweetband stond de naam Stetson.[4] Hoewel ze maar één stijl hoeden maakten, waren ze verkrijgbaar in verschillende kwaliteiten, variërend van materiaal van één kwaliteit voor vijf dollar per stuk tot pure bevervilthoeden voor dertig dollar per stuk. JB Stetson was de eerste die de “Boss of the Plains” onder de aandacht bracht van cowboys, en het is het universele beeld van het Amerikaanse Westen gebleven. Het charisma van het Westen werd teruggevoerd naar het Oosten toen avonturiers terugkeerden in de dure hoed in “Boss of the Plains”-stijl. In de 19e eeuw en de eerste helft van de 20e eeuw was een hoed een onmisbaar item in de garderobe van iedere man. Stetson concentreerde zich op dure hoeden van hoge kwaliteit die een echte investering vormden voor de werkende cowboy en een succesverklaring voor de stadsbewoner.

Een cowboyhoed

President Ronald Reagan demonstreerde de populariteit van de cowboyhoed als filmster, als inwoner van het Amerikaanse Westen en als ruiter.

De duurzaamheid en waterbestendigheid van de originele Stetson kregen extra publiciteit in 1912, toen het slagschip USS Maine uit de haven van Havana werd gehaald, waar het in 1898 was gezonken. In het wrak werd een Stetson-hoed gevonden, die een tijdje in zeewater had gelegen. 14 jaar. De hoed was blootgesteld aan slijk, modder en plantengroei. De hoed werd echter schoongemaakt en leek onbeschadigd. De cowboyhoed is aangenomen als een regionale identificatie onder de Māori-stammen die in het Gisborne-district van het Noordereiland van Nieuw-Zeeland wonen, gezamenlijk “Ngā Kaupoi” (“The Cowboys”) genoemd, vanwege hun inheemse adoptie van paarden; een van de plaatselijke politici, Rawiri Waititi, staat bekend om zijn uiterlijk met het aantrekken van een hoed.

Een cowboyhoed

Moderne cowboyhoeden zijn gemaakt van vilt op basis van bont, stro of, minder vaak, leer. Ze worden verkocht met een hoge, ronde kroon en een brede platte rand. Ze hebben een eenvoudige zweetband aan de binnenkant om de pasvorm van het hoofd te stabiliseren, en meestal een kleine decoratieve hoedenband aan de buitenkant van de kruin. Hoeden worden aangepast door de kroon te vouwen en de rand op te rollen. Hoeden worden ook voorgevouwen en voorgerold verkocht. Vaak wordt er een meer decoratieve hoedenband aan toegevoegd. Op sommige plaatsen zijn ook “stormloopkoorden” of “windkoorden” bevestigd. Hoeden kunnen in vrijwel elke kleur worden vervaardigd, maar worden meestal gezien in de tinten beige, bruin en zwart. Vanaf de jaren veertig werden pastelkleuren geïntroduceerd, die vaak te zien zijn op hoeden gedragen door filmcowboys en roedorijders. “De huidige cowboyhoed is qua constructie en ontwerp vrijwel onveranderd gebleven sinds de eerste in 1865 door J.B. Stetson werd gemaakt.

De moderne cowboyhoed is qua constructie en onderliggend ontwerp sinds de creatie van Stetson vrijwel onveranderd gebleven. De cowboyhoed identificeerde de drager al snel als iemand die geassocieerd werd met het Westen. "Binnen tien jaar werd de naam 'John B. Stetson' synoniem met het woord 'hoed' in elke hoek en cultuur ten westen van de rivier de Mississippi." De vorm van de kroon en rand van de hoed werd vaak door de drager aangepast om mode en om te beschermen tegen weersinvloeden door zacht te worden in hete stoom, gevormd, en te laten drogen en afkoelen. Vanwege het gemak van personalisatie was het vaak mogelijk om te zien waar een cowboyhoed vandaan kwam, tot aan welke boerderij, simpelweg door naar de vouw in de kroon te kijken. Veel voorkomende moderne hoedenplooiën zijn de klassieke Cattleman-vouw, Cool Hand Luke, Minick, Brick en de Gus.

Later, toen de mystiek van het Wilde Westen gepopulariseerd werd door entertainers als Buffalo Bill Cody en westerse films met acteurs als Tom Mix, werd de cowboyhoed het symbool van het Amerikaanse Westen. John Wayne noemde ze "de hoed die het Westen won". Het ontwerp van de Boss of the Plains was van invloed op verschillende hoeden met een brede rand die door boeren en veeboeren in de hele Verenigde Staten werden gedragen. Latere ontwerpen werden aangepast voor wetshandhaving, leger en films.

De eerste Amerikaanse wetshandhavinginstantie die de westerse hoed van Stetson als onderdeel van hun uniform adopteerde, waren de Texas Rangers. De wetgevende macht van Texas heeft de cowboyhoed in 2015 uitgeroepen tot de officiële "Staatshoed van Texas".

Hoeden van tien gallon

Sommige cowboyhoeden worden "tien gallon" -hoeden genoemd. De term werd rond 1925 in gebruik genomen. Er zijn meerdere theorieën over hoe het concept is ontstaan.

Eén theorie is dat de term "tien gallon" een verbastering is van de Spaanse modifier *tan galán*, wat zich losjes vertaalt als "echt knap" of "zo fijn". "un sombrero tan galán" vertaalt zich bijvoorbeeld als "zo'n mooie hoed".

Een andere theorie is dat de term "tien gallon" een verbastering is van de Spaanse term *galón*, wat "gallon" betekent, een soort smalle gevlochten rand rond de kruin, mogelijk een stijl aangepast door Spaanse cowboys. Toen cowboys uit Texas het woord *galón* voor "gallon" verkeerd begrepen, was de populaire, hoewel onjuiste, legende misschien geboren. Volgens Reynolds en Rand: "De term tien gallon verwees oorspronkelijk niet naar de draagkracht van de hoed, maar naar de breedte van een Mexicaanse sombrero-hoedenband, en is door de Spanjaarden nauwer verwant aan deze meeteenheid dan aan de waterhoudend vermogen van een Stetson."

Vroege gedrukte advertenties van Stetson toonden een cowboy die zijn paard water uit een hoed gaf. Het bedrijf Stetson merkt op dat een hoed van "tien gallon" (equivalent aan 38 liter) slechts 3/4 US gallon (2,8 l) kan bevatten.

Deze cowboyhoed wordt door de jaren heen vaak de 'tien gallon hoed' genoemd. Maar waar komt deze naam vandaan? Er zijn veel mythen en legenden over de oorsprong ervan.

Eén zo'n mogelijkheid is gebaseerd op een advertentie van het hoedenbedrijf van Stetson, met de titel 'The Last Drop from his Stetson'. Op de advertentieafbeelding stond een cowboy afgebeeld die zijn paard water gaf met zijn vertrouwde, multifunctionele hoed, wat mogelijk heeft bijgedragen aan de term. Een andere mogelijkheid is dat de naam afkomstig is van het Spaanse woord *galón*, dat verwijst naar de decoratieve kroon van een hoed. Dit kan te wijten zijn aan een verkeerde interpretatie van de term *galón* als het Engelse woord 'gallon'. De tien gallon hoed kan ook afkomstig zijn van een andere Spaanse uitdrukking 'tan galón', die kan worden geïnterpreteerd als 'zeer onstuimig of dapper'.

Ongeacht waar de term 'tien gallon hoed' vandaan kwam, in tegenstelling tot hun bijnaam, konden deze hoeden realistisch gezien slechts drie liter water bevatten, zelfs nog geen één gallon!

Vilt cowboyhoed

Vilt hoeden zijn doorgaans duurder dan strohoeden en dienen voor meer doeleinden. Historisch gezien beschermden vilt hoeden cowboys (en meisjes) overdag tegen de zon en hielden ze hun hoofd 's avonds warm (vooral in de woestijn). Een vilt kon ook water opscheppen om vast te houden voor een dorstige berg of om een kampvuurvlam aan te wakkeren. Vilt kan worden gemaakt van bever-, buffel-, konijn- of nertschuiden en deze hoeden worden meestal tijdens de wintermaanden gedragen.

Stro cowboyhoed

Strohoeden zijn beter om te dragen tijdens warmer weer, omdat ze de warmte niet zo goed vasthouden als vilt hoeden. Ze zijn lichtgewicht, ademend en over het algemeen goedkoper dan vilt hoeden.

COWBOY HAT CREASES / CROWN STYLES

THE CATTLEMAN'S CREASE	THE BOSS OF THE PLAINS	THE PINCH FRONT	THE DAKOTA
			
<i>Stetson Thunder 10X Straw</i> This is the most traditional style featuring a 3 part top crown crease, and is typically paired with a curved brim.	<i>7x Denim Open Crown</i> Also Known as the "Open Crown", this hat has a creaseless crown. Historically all cowboy hats began with this shape.	<i>Charlie One Horse Highway 61 Silverbelly</i> The dual pinches on the crown create a V-shape from above. This crown is popular among a wide variety of hats including cowboys.	<i>Resistol Smokin' Gun</i> The crown of this cowboy hat is pinched on 4 corners making a square shape and is popular among bull riders.

POPULAR COWBOY HAT BRIM SHAPES

FLAT	LOW RODEO	TRACKER BRIM
		
<i>Stetson 6X Rio Grande Silver Belly 61</i> This brim shape is pretty self-explanatory. The brim is wide and has no curvature at all. All cowboy hats start out with a flat brim.	<i>Rodeo King Bullrider 5X Slate</i> This popular, low rolled brim pairs well with a wide variety of crown shapes and is good for protecting your face and neck from the sun.	<i>Rodeo King Pecan Tracker Felt</i> This brim is typically combined with a pinch front crown and is less wide than the average cowboy hat brim. Usually it has one side rolled up slightly to give an asymmetrical look.

Calgary witte hoed

De Calgary White Hat is een witte vilten cowboyhoed die het symbool is van zowel de jaarlijkse rodeo van Calgary Stampede als van de stad Calgary. Gemaakt door Morris Shumiatcher, eigenaar van Smithbilt Hat Company, werd het voor het eerst gedragen tijdens de Stampede van 1946. Begin jaren vijftig begon burgemeester van Calgary, Donald Hugh Mackay, de witte hoed uit te reiken aan bezoekende hoogwaardigheidsbekleders, een traditie die het ambt van burgemeester tot op de dag van vandaag voortzet. Duizenden toeristen en groepen nemen ook deel aan “witte hoedenceremonies” uitgevoerd door Tourism Calgary en door vrijwillige begroeters op de internationale luchthaven van Calgary. In 1983 werd de Calgary White Hat opgenomen in het ontwerp van de vlag van Calgary.

De Cowboylaars

Net als de cowboyhoed is de cowboylaars een heel apart en cruciaal onderdeel van cowboykleding. Bovendien is de Boot, net als de cowboyhoed, ontworpen voor externe factoren, in het bijzonder om te voldoen aan de behoeften van lange werkdagen in een warm klimaat, tegen het ruige terrein van de nieuwe grens.

De hoogte van de laars op het been van de drager zou beschermen tegen verschillende gevaren die vaak in de outback voorkomen, zoals struikgewas, doornen en slangen. Vanuit praktisch oogpunt zorgt de puntige neus ervoor dat de voet gemakkelijk in de stijgbeugel glijdt, terwijl de lage hak voorkomt dat de voet door de stijgbeugel glijdt.

Toen de cowboylaars begin 20e eeuw prominenter werd, werd hij niet langer alleen ontworpen vanwege zijn praktische nut, maar ook vanwege zijn stijl en decoratie. Dit is te zien aan het feit dat cowboylaarzen nu verkrijgbaar zijn in een verscheidenheid aan ontwerpen en materialen, zoals buffelleer, slangenleer of zelfs alligator.

Rijlaarzen waren honderden jaren lang een essentieel onderdeel van paardrijkleiding, handgemaakt door tientallen verschillende gebieden over de hele wereld in hun eigen specifieke stijl. De cowboylaars zelf, afkomstig uit de vlakten en woestijn van het middenwesten en verre westen van de Verenigde Staten in de 19e eeuw, was oorspronkelijk geïnspireerd op de laars in vaquero-stijl die in de 17e eeuw vanuit Spanje naar Amerika werd gebracht. Een hoge laars, die de kuit omhelst, de cowboylaars was bedoeld voor bescherming en om de voet stevig verankerd te houden in de stijgbeugels tijdens het rijden. De schuine hiel zit stevig in de onderkant van de stijgbeugel om wegglijden te voorkomen. De stiksels aan de buitenkant dienen zelfs een utilitair doel: voorkomen dat het leer buigt en een stevige vorm rond het been behoudt in plaats van om te vouwen.

Jarenlang was de Wellington-laars, een van de eerste in massa geproduceerde laarsstijlen, populair bij cowboys in de Verenigde Staten, omdat hij werd gebruikt als schoeisel voor cavalerie in het leger. Na de Amerikaanse Burgeroorlog raakte de militaire laars uit de mode en kwam de klassieke cowboylaars in zwang toen veel voor-malige soldaten naar het westen trokken om te boeren, vee te hoeden en nieuwe steden te pionieren.

Met de komst van de industrialisatie begonnen cowboylaarzen in grotere hoeveelheden te worden vervaardigd, omdat ze met grotere snelheid konden worden gemaakt dankzij de geavanceerde naaimachine en nieuwere, betere materialen.

Enkele van de langst bestaande fabrikanten van cowboylaarzen bevinden zich nog steeds in het Amerikaanse Westen, dichtbij de plaats waar de eerste cowboylaarzen werden gemaakt in Texas en Kansas.

De meest onderscheidende ontwerpkenmerken van de cowboylaars waren gecentreerd rond praktische doeleinden: de hoge schacht beschermde de benen tegen struikgewas, water en andere gevaren tijdens het paardrijden, terwijl de schuine hiel de laars veilig in de stijgbeugels hield zonder de ruiter in gevaar te brengen door de voet bekneld raakt bij een ongeval.

Met de komst van rodeo's ontwikkelde zich een nieuwe vorm van cowboylaars, de touwslager, vanuit de specifieke behoeften van ruiters. De touwschoen heeft een lagere hak en kortere zijkanten, waardoor de berijder kan afstappen en rennen in het geval van kuittouwen of andere rodeo-activiteiten.

In de begindagen van de laars was de teen afgerond of vierkant, waardoor deze comfortabel was voor de voet. Later in de 19e eeuw, toen laarzen geavanceerder werden, werden de tenen iets smaller gemaakt om het voor de berijder gemakkelijker te maken zijn voeten in de stijgbeugels te steken. Maar pas in de jaren veertig, tijdens de rage van westerse films, begonnen cowboylaarzen een zeer smalle, gestileerde puntige neus te krijgen. Hoewel minder comfortabel voor een ruiter, was dit tientallen jaren de heersende stijl.

Denim

De cowboyoutfit is niet compleet zonder een mooie spijkerbroek of misschien wel een spijkerjasje. Denim wordt al sinds het begin van de westerse cultuur door de cowboy gebruikt, maar de oorsprong van denim gaat terug tot het 17e-eeuwse Frankrijk, waar het voor het eerst werd geproduceerd.

Omdat denim goedkoop en duurzaam was, werd het al snel door de werkende mensen in de VS overgenomen als de voorkeursstof voor mijnwerkers, cowboys en boeren. Deze stof was gemakkelijk bestand tegen slijtage door de dagelijkse taken van deze gewone arbeiders en was al snel niet alleen praktisch maar ook stijlvol.

Levi Strauss patenteerde het idee van de spijkerbroek op 20 mei 1973. Kort daarna, begin 20e eeuw, begon Levi Strauss & Co. met de productie van spijkerbroeken speciaal voor cowboys en rodeo-artiesten. Dit was deels te danken aan Levi's eerste spijkerbroek, de 501, die in populariteit groeide binnen de cowboy- en westerse wereld. De 501 werd zo populair binnen deze niches vanwege het hoogwaardige denim van hoge kwaliteit, dat de zwaar belaste delen van de jeans versterkte die gevoelig zijn voor slijtage.

Na de 19e eeuw begonnen er andere concurrenten op de denimmarkt te verschijnen: namelijk Wrangler (1905) en Lee (1911). Na de 19e eeuw begonnen er andere concurrenten op de denimmarkt te verschijnen: namelijk Wrangler (1905) en Lee (1911).

Chaps

zijn stevige bedekkingen voor de benen, bestaande uit een legging en een riem. Ze worden over een broek vastgemaakt met de geïntegreerde riem van de chaps, maar in tegenstelling tot broeken hebben ze geen zitvlak (de term “assless chaps” is een tautologie) en zijn ze niet verbonden bij het kruis. Ze zijn ontworpen om de benen te beschermen en zijn meestal gemaakt van leer of een leerachtig materiaal. Hun naam is een verkorte versie van het Spaanse woord chaparajos. Chaparajos zijn vernoemd naar de chaparral (dik, doornig, laag struikgewas), waarvan ze zijn ontworpen om de benen te beschermen tijdens het paardrijden. Zoals een groot deel van de West-Amerikaanse paardencultuur, lag de oorsprong van chaparajos in het zuiden van Spanje, vanwaar het vervolgens overging naar het deel van Nieuw-Spanje dat later Mexico werd, en is opgenomen in de cowboycultuur van het Amerikaanse Westen. Het is een beschermend kledingstuk dat kan worden gebruikt tijdens het paardrijden door borstelig terrein. In de moderne wereld worden ze zowel voor praktische werkdoeleinden als voor tentoonstellings- of showgebruik gedragen. Chaps zijn ook geadopteerd voor gebruik op motorfietsen, vooral door motorrijders in cruiser-stijl.

Chaps zijn afgeleid van “zahones”, die in Zuid-Spanje door jagers en vaqueros werden gebruikt om de broek te beschermen tegen krassen veroorzaakt door het borstelen met planten of takken. Ze werden hoogstwaarschijnlijk samen met de cowboycultuur in Spaans-Amerika geadopteerd, en van daaruit gingen ze naar het Amerikaanse Wilde Westen. De vroegste vorm van beschermend leren kledingstuk dat werd gebruikt door ruiters die vee hoedden in Spanje en Mexico, werd armas genoemd, wat ‘wapens’ betekent. Het waren in wezen twee grote stukken koeienhuid die als beschermend schort werden gebruikt. Ze zaten vast aan de hoorn van het standaardzadel van de ruiter en waren verspreid over zowel de borst van het paard als de benen van de ruiter. Uit dit vroege en nogal omslachtige ontwerp kwamen aanpassingen die het kledingstuk volledig op de rijder plaatsten, en vervolgens werden stijlvarianties aangepast zoals vaqueros, en later cowboys, die vanuit Mexico naar het noorden trokken naar de Pacifische kust en de noordelijke Rockies-regio's van wat nu de Verenigde Staten zijn en Canada. Er zijn ook aanwijzingen dat bepaalde ontwerpkenmerken afkomstig kunnen zijn van de bergmannen, die ze kopieerden van de leggings die door indianen werden gedragen. Volgens David Hackett Fischer (1989) hadden de leren broeken die door grensbewoners werden gedragen Schots-Ierse en Noord-Engelse voorgangers, met als bewijsmateriaal 18e-eeuwse verslagen van leggings van schapenvacht in Westmorland en beenkappen die in Carlisle bekend staan als “leren kousen”. Er zijn verschillende stijlen ontwikkeld om te passen bij het lokale klimaat, terrein en gevaren.

Ontwerpen werden ook aangepast voor puur stilistische en decoratieve doeleinden. Het tijdstip waarop het kledingstuk daadwerkelijk op Amerikaanse cowboys verscheen, is onzeker. Tegen het einde van de jaren zeventig van de negentiende eeuw droegen de meeste cowboys uit Texas ze echter toen de vee-industrie naar het noorden trok. In 1884 vermeldt de Dictionary of American Regional English het gebruik van het woord in Wyoming, gespeld als “schaps”.

Het woord chaps is een fragment van chaparajos of chaparreras, Mexicaans-Spaanse woorden voor dit kledingstuk, uiteindelijk afgeleid van het Spaans chaparro, Eén daarvan is een laaggroeiend struikgewas, waar je moeilijk doorheen kunt rijden zonder de kleding te beschadigen. In het Engels heeft het woord twee veel voorkomende uitspraken: [æps] en [t æps]. In ieder geval sinds het einde van de 19e eeuw hebben Engelssprekende ruiters in het westen van de Verenigde Staten en Canada de neiging het woord [æps] uit te spreken. Deze uitspraak wordt ook gebruikt onder rodeoruiters in Nieuw-Zeeland. Engelssprekende ruiters in het oosten van de Verenigde Staten en Canada, Australië en het Verenigd Koninkrijk hebben de neiging het woord [t æps] uit te spreken.

Shotgun chaps, ook wel “kachelpijpen” genoemd, werden zo genoemd omdat de benen recht en smal zijn. Ze waren het eerste ontwerp dat door Texaanse cowboys werd gebruikt en werden eind jaren zeventig op grote schaal gebruikt. Elke poot is uit één stuk leer gesneden. De pasvorm is nauwsluitend en wikkelt zich volledig rond het been. Ze hebben ritssluitingen over de volledige lengte die langs de buitenkant van het been lopen, van de dij tot net boven de enkel. De rand van elke legging is meestal voorzien van franjes en de onderkant is soms uitgesneden met een boog of flare waardoor hij soepel over de boog van een laars past. Shotguns fladderen niet rond zoals het vleermuisvleugelontwerp dat kan, en ze zijn ook beter in het vasthouden van lichaamswarmte, een voordeel bij winderige, besneeuwde of koude omstandigheden, hoewel onaangenaam bij zeer warm of vochtig weer. Shotgun chaps komen vaker voor op boerderijen in het noordwesten, de Rocky Mountains en de noordelijke staten van de vlakten, evenals in Canada, en zijn het ontwerp dat het meest wordt gezien in paardenshows voor westerse ruiters, vooral westerse paarden. Engelse ruiters die chaps van volledige lengte dragen, dragen meestal ook een shotgun-stijl, soms zonder franje.

Batwing-chaps zijn wijd uitgesneden en lopen uit aan de onderkant. Ze zijn meestal gemaakt van glad leer en hebben slechts twee of drie sluitingen rond de dij, waardoor een grote bewegingsvrijheid voor het onderbeen mogelijk is. Dit is handig bij zeer actief rijden en maakt het gemakkelijker om op het paard te stappen. Dit ontwerp zorgt ook voor meer luchtcirculatie en is dus iets koeler bij warm weer. Batwing-chaps worden vaak gezien bij rodeo-deelnemers, vooral degenen die op bokken rijden. Ze worden ook gezien op werkende boerderijen, vooral in Texas. Ze waren een later ontwerp, ontwikkeld na het einde van het open assortiment. Hoewel de chaps die rodeo-deelnemers dragen per definitie als batwing-chaps worden beschouwd, noemen deelnemers ze niet batwings. Ze worden simpelweg rodeo-chaps genoemd. Er zijn een paar verschillen in ontwerp tussen werkende ranch-batwing-chaps en rodeo-chaps. Rodeo-chaps zijn meestal kleurrijker en versierd, terwijl ranchcowboys stoerheid boven stijl nodig hebben. Rodeo-chaps hebben een lange, vloeiende pony die dezelfde of een andere kleur kan hebben als het hoofdlichaam.

Chinks zijn halflange chaps die vijf tot tien centimeter onder de knie stoppen, met een zeer lange pony aan de onderkant en langs de zijkanten. Ze zijn meestal voorzien van franjes langs de buitenrand en onderkant, waardoor hun schijnbare lengte ongeveer 10 cm langer lijkt. De beenvorm is ergens tussen vleermuisvleugels en jachtgeweren uitgesneden, en elke poot heeft meestal slechts twee sluitingen, hoog op de dij. Ze zijn koeler om te dragen en dus een ontwerp dat geschikt is voor zeer warme klimaten. Ze worden af en toe "chaps" genoemd (niet te verwarren met de chaps in beenkappenstijl die hieronder worden beschreven). De oorspronkelijke etymon was mogelijk chincaderos of chigaderos, en verwees mogelijk oorspronkelijk naar armitas. Kieren worden het vaakst gezien bij cowboys in de staten in het zuidwesten en de Stille Oceaan, met name bij degenen die de Californische vaquero- of "buckaroo"-traditie volgen.

Armitas is een vroege stijl van chaps, ontwikkeld door de Spanjaarden in het koloniale Mexico en werd geassocieerd met de "buckaroos" of vaqueros van het Great Basin-gebied van wat nu de Verenigde Staten is. Het is een korte legging met volledig gesloten pijpen die op dezelfde manier als een broek moet worden aangetrokken. Ze zijn soms iets langer dan de kieren, maar stoppen nog steeds boven de bovenkant van de laars, met franjes aan de zijkanten en aan de onderkant om de bovenkant van de laars te bereiken, vastgemaakt door een riem met franjes.

Het schort van een hoefsmid is een gespecialiseerde stijl van kieren zonder franjes, ook wel bekend als hoefijzers. Ze beschermen de bovenbenen van hoefsmiden tegen krassen of snijwonden tijdens het beslaan of anderszins behandelen van de hoeven van paarden. Sommige ontwerpen hebben een afgescheiden voorkant voor de veiligheid tijdens het werken. De schorten van de hoefsmid worden soms ook door ranchhanden gebruikt bij het stapelen van hooi om slijtage aan kleding te verminderen.

Woolies zijn een variatie op shotgun chaps, gemaakt van fleece of van behaard koeienleer, vaak angora, aan de binnenkant gevoerd met canvas. Het zijn de warmste kerels, geassocieerd met de noordelijke vlakten en de Rocky Mountains. Ze verschenen ergens rond 1887 op de Great Plains.

Zamorro's lijken enigszins op batwing-chaps, in die zin dat de legging nauw aansluit bij de dij en uitloopt onder de knie, maar in tegenstelling tot vleermuisvleugels strekken de leggings zich ver onder de laars uit met een opvallende driehoekige flare. Zamorro's worden gewoonlijk gemaakt van koeienhuid, hetzij gewoon gelooide leer, hetzij huiden met haar erop. Ze zijn populair bij Paso Fino-liefhebbers en zijn afgeleid van stijlen die je in Colombia ziet. Historisch gezien verwees het woord zamorros eenvoudigweg naar een basale jachtgeweerachtige stijl van gladde of behaarde chaps, gedragen door Colombiaanse ruiters.

Chaps die in de jaren vijftig door campino's in Portugal werden gedragen, waren van schapenvacht of geitenleer met wol of haar erop en van een "afvoerpijp" -stijl, terwijl in Spanje chaps zonder haar waren en ingewikkeld bewerkte ontwerpen hadden die "pokerwork" werden genoemd. In Spanje dragen rejoneadores tegenwoordig gladde chaps die met een enkele riem achter de knie zijn vastgemaakt. Ze worden ook gedragen in monterías, hetzij in hun leren of Grazalema-varianten.

Gebruik

Chaps zijn bedoeld om de benen van cowboys te beschermen tegen contact met de dagelijkse gevaren voor het milieu die gepaard gaan met het werken met vee, paarden en ander vee. Ze helpen de benen van ruiters te beschermen tegen schrapen over struikgewas, verwondingen door doornen van cactussen, alsem, mesquite en andere doornige vegetatie. Chaps zijn ook handig voor andere vormen van paardrijden. Leren chaps hechten beter aan een leren zadel of een barebackpaard dan een stoffen broek en zorgen er zo voor dat de ruiter blijft zitten. Ze worden gedragen door rodeo-deelnemers tijdens "ruwe voorraad" -evenementen, waaronder stierenrijden, zadelbronc en bareback-rijden. Ruiters in andere disciplines, waaronder verschillende Engelse rijstijlen, dragen soms chaps tijdens het scholen van paarden.

Chaps worden vaak gedragen door westerse ruiters op paardenshows, waar deelnemers zich moeten houden aan traditionele kledingvormen, zij het met meer decoratieve accenten dan bij werkende ontwerpen. Momenteel worden chaps ook gedragen als modekeuze voor paardensporttrainingen en clinics. Chaps kunnen nu contrasterende naden, elastiek voor een betere pasvorm en kristallen details bevatten. Chaps zijn vaak vereist door showregels, en zelfs als ze optioneel zijn volgens de regels, worden ze vaak gedragen om een outfit een "afgewerkte" look te geven. Mode verandert periodiek en stijlen variëren tussen de diverse subdisciplines binnen het rijden in westerse stijl.

Ruiterchaps, met uitzondering van wollen, worden traditioneel gemaakt van koeienhuid. Woolies, sommige Zamorros en een paar andere historische of etnische stijlen kunnen worden gemaakt met het haar of de wol nog op de huid, meestal koeienhuid, schapenvacht of angora-geitenhuid. Historisch gezien omvatten ze ook zeehonden, beren en buffels.

Leer voor chaps wordt gelooide en geveerd, en de huid wordt meestal "gesplitst", zodat het leer soepel is en er een kledingstuk van kan worden gemaakt dat gemakkelijk kan bewegen. Er is een ruwe kant, wat tegenwoordig suède of "ruw" wordt genoemd, en een gladde kant. Chaps worden gemaakt in zowel "ruwe" als "gladde" ontwerpen (gladde kant naar buiten). De meeste vleermuisvleugels en kieren zijn met de gladde kant naar buiten gemaakt, de meeste jachtgeweren zijn van suède of ruw. Voor paardenshows, waar de mode van jaar tot jaar kan veranderen en duurzaamheid niet zo'n groot probleem is, kunnen lichtere, synthetische materialen zoals ultrasuède en vinyl worden gebruikt, hoewel leersuède of een gladde split de boventoon voeren vanwege de duurzaamheid en de goede pasvorm. 39] In Australië kunnen chaps gemaakt zijn van oliehuid in plaats van leer.

De meeste chaps, met uitzondering van Armitas (die geen metalen onderdelen hebben), hebben meestal een kleine metalen gesp aan de voorkant die rond de taille kan worden bevestigd, en veters aan de achterkant van de riem om de maat aan te passen. Een paar ontwerpen zijn kant aan de voorkant en gesp aan de achterkant, maar die zie je niet vaak. De zijkanten van sommige ontwerpen, met name de vleermuisvleugelstijl, hebben banden en relatief kleine metalen gespen of drukknopen om de legging rond het been van de ruiter te bevestigen. Andere stijlen, met name jachtgeweren, gebruiken meestal zware metalen ritsen over de volledige lengte. Sommige historische rijstijlen gebruikten een enkel afbreekbaar leren koord of veter in plaats van een gesp aan de voorkant. Het oorspronkelijke doel was om los te komen als de riem van een ruiter op de een of andere manier over de zadelhoorn bleef haken.

Met uitzondering van het vleermuiswontwerp zijn de meeste chaps voorzien van franjes langs de rand van het been, meestal een franje van hetzelfde leer als de legging, hoewel er af en toe een contrasterende kleur leer kan worden toegevoegd. Chinks en Armitas hebben ook franjes aan de onderkant van de pijpen. De riem die een paar chaps vasthoudt, kan van dezelfde kleur leer zijn of van een contrasterende kleur, soms is hij aan de achterkant voorzien van franjes om te laten zien, maar meestal niet bij een werkoutfit. Decoratieve leerontwerpen of mooie stiksels kunnen worden toegevoegd langs de rand van de onderkant van het been of aan de riem, en zelfs stukjes sterling zilver kunnen worden gebruikt voor gespen, en op ronde decoratieve metalen concho's die worden geplaatst om de veters aan de achterkant van de riem te bedekken, of soms zelfs aan de onderkant van de legging, bij de hiel.

Chaps, ook wel chapettes genoemd, zijn een populaire stijl van beenkappen voor de paardensport die zich uitrekken van de enkel tot net onder de knie. Wanneer ze over een korte paddocklaars worden gedragen, bied ze de bescherming en het uiterlijk van een hoge rijlaars, maar tegen lagere kosten. Ze worden veel gedragen door kinderen tijdens paardenshows en door ruiters. Chaps zijn meestal gemaakt van leer en hebben een zichtbare of klittenbandsluiting aan de buitenkant. Ze bieden grip voor de ruiter en bescherming tegen zweet en het stijg-beugelleer. Ze worden vaak gebruikt over de paddocklaarzen van ruiters in Engelse stijl op de plaats van hoge laarzen. Hoewel het geen echte chaps zijn, gebruiken sommige ruiters in westerse stijl halve chaps, vooral bij warm weer, maar halve chaps in slobkousen zijn geen traditionele cowboyuitrusting.

Chaps worden meestal over spijkerbroeken of andere broeken van zwaar materiaal gedragen. Ze hebben hun eigen riem en worden meestal om de heupen gedragen, onder de riemlussen van de broek. Met uitzondering van kieren en armita's, die zijn ontworpen om boven de laars te passen, zijn de meeste chaps lang, passen over de laars en vallen iets over de bovenkant van de laars (zie schoen). Sommige ontwerpen zijn zo gesneden dat ze lang bij de hiel hangen en bijna de hele laars bedekken, behalve de teen. Batwings, kieren en shotgun chaps passen stevig maar comfortabel rond de dij, terwijl shotguns nauw blijven sluiten tot aan de kuit, hoewel niet zo nauw dat ze de vrije beweging van de knie beperken. Het shotgun-ontwerp is iets uitlopend bij de enkel, zodat de laars van de rijder goed past. Vleermuisvleugels en kieren zijn niet rond het been onder de knie bevestigd.

Overhemd

Westernoverhemd in jaren 50-stijl met drukknopen, zoals populair door zingende cowboys
Een westernoverhemd is een traditioneel westernkledingstuk dat wordt gekenmerkt door een gestileerd schouderstuk aan de voor- en achterkant. Het is over het algemeen gemaakt van chambray-, denim- of tartan-stof met lange mouwen, en in moderne vorm wordt het soms gezien met drukzakken, patches gemaakt van bandanastof en franjes. Het tijdperk van het “Wilde Westen” vond plaats in het laat-Victoriaanse tijdperk, vandaar de directe gelijkenis van mode.

Een western overhemd is vaak rijkelijk versierd met biesjes, geborduurde rozen en een contrasterend passtuk. In de jaren vijftig werden deze vaak gedragen door filmcowboys als Roy Rogers of Clayton Moore's Lone Ranger. Afgeleid van de uitgebreide Mexicaanse vaquero-kostuums zoals de guayabera, werden deze gedragen bij rodeo's zodat de cowboy gemakkelijk herkenbaar kon zijn. Het was bekend dat Buffalo Bill ze droeg met een daimjack met franjes tijdens zijn Wild West-shows en ze waren in de mode voor tieners in de jaren zeventig en eind jaren 2000.

Een ander veel voorkomend type westernshirt is het shirt met schild aan de voorkant dat door veel Amerikaanse cavalerietroepen werd gedragen tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog, maar oorspronkelijk afgeleid van een rood shirt dat werd uitgegeven aan vooroorlogse brandweerlieden. Het cavaleriehemd was gemaakt van blauwe wol met gele biezen en koperen knopen en werd uitgevonden door de flamboyante George Armstrong Custer. De laatste tijd werd dit shirt met schildfront gepopulariseerd door John Wayne in Fort Apache en werd het ook gedragen door rockabilly-muzikanten als de Stray Cats.
In 1946 plaatste Papa Jack Wilde drukknopen aan de voorkant en zakflappen op het westernoverhemd, en richtte hij Rockmount Ranch Wear op.

wat maakt het westerse overhemd verschillend van conventionele overhemden de kenmerken puntige pakken aan de voor- en op de rug, langere staarten, duel borstzakken met puntige flapen, parelknopen sluitingen op de voorknop, parelkorte manchetten, enz. door dat te doen hopen we een sterkere impact, rand en vernieuwde he-dendaagse aantrekkingskracht aan het westerse overhemd te toevoegen, terwijl tegelijkertijd het rijke erfgoed eerder waarop ze gebaseerd zijn.

Al dergelijke ontwerpelementen werden ontworpen voor utilitarische doeleinden;
-Een eenzame ruiter op de bereik zou zich geen zorgen hebben over het dragen van naald en draad om een knoop te vervangen;
-De flapen op zijn zakken voorkomen dat zijn tabakletje uit stuitert terwijl hij reed;
de jukken, met hun dubbele vouwen, maken zijn overhemd duurzaam
-De strakkere pasvorm voorkomde dat zijn overhemd aan de zadelhoornen en het prikkeldraad werd gevangen

Door de jaren heeft western shirt design zijn eigen landelijke ontwikkeling ontwikkeld, gebaseerd op haar talrijke elementen. Hoewel de diversiteit binnen het westerse overhemdstijlparadigma ruim is, zijn er echter enkele gemeenschappelijke ontwerpelementen die kunnen worden vastgesteld, te weten:
-Dubbele borstzakken met klep of in smile pocket-versie
-Kenmerkende puntige pasjes aan de voor- en achterkant
-Manchetten in tonconstructie met een sluiting met drie drukknopen of jachtgeweermanchetten met sluiting met vijf drukknopen
-Drukknopen op de sluiting aan de voorkant, op de manchetten en op de zakken
-Piping om het jukontwerp en de sluiting aan de voorkant, evenals de manchetten en kragen, te benadrukken

Steve weil, rockmount ranch slijtage mfg. co. denkt op de meest nauwkeurig mogelijke manier toen hij schreef: “zakken in westerse overhemden zijn als de grill van een auto: ze definiëren het westerse overhemd meer dan enig ander element”. daarom is de benaming van westerse overhemden het meest koppelen aan het zaktype.

Algemeen zakken in westerse overhemden kunnen worden tot twee soorten;
1) de klepzak met snapping
2) de smile pocket-versie. daarna is er het bib-front overhemd dat geen zakken heeft.

door de klepzak kan de cowboy dingen veilig bergen tijdens het rijden en ropen. de schuine hoek van de smile pocket biedt een gemakkelijkere toegang, terwijl de versterkingen aan de einden, in de vorm van decoratief borduursel, helpen om scheuren te weerstaan.

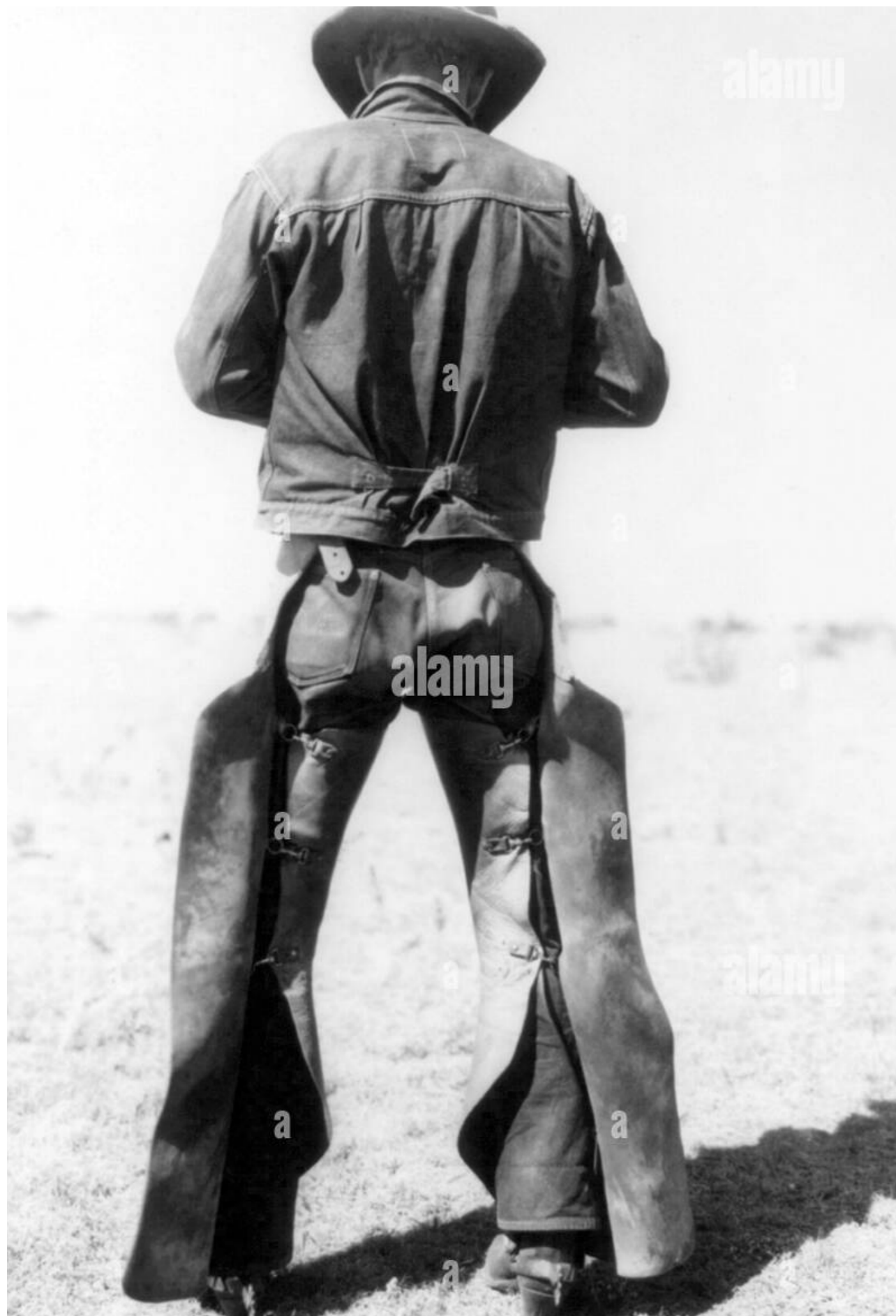

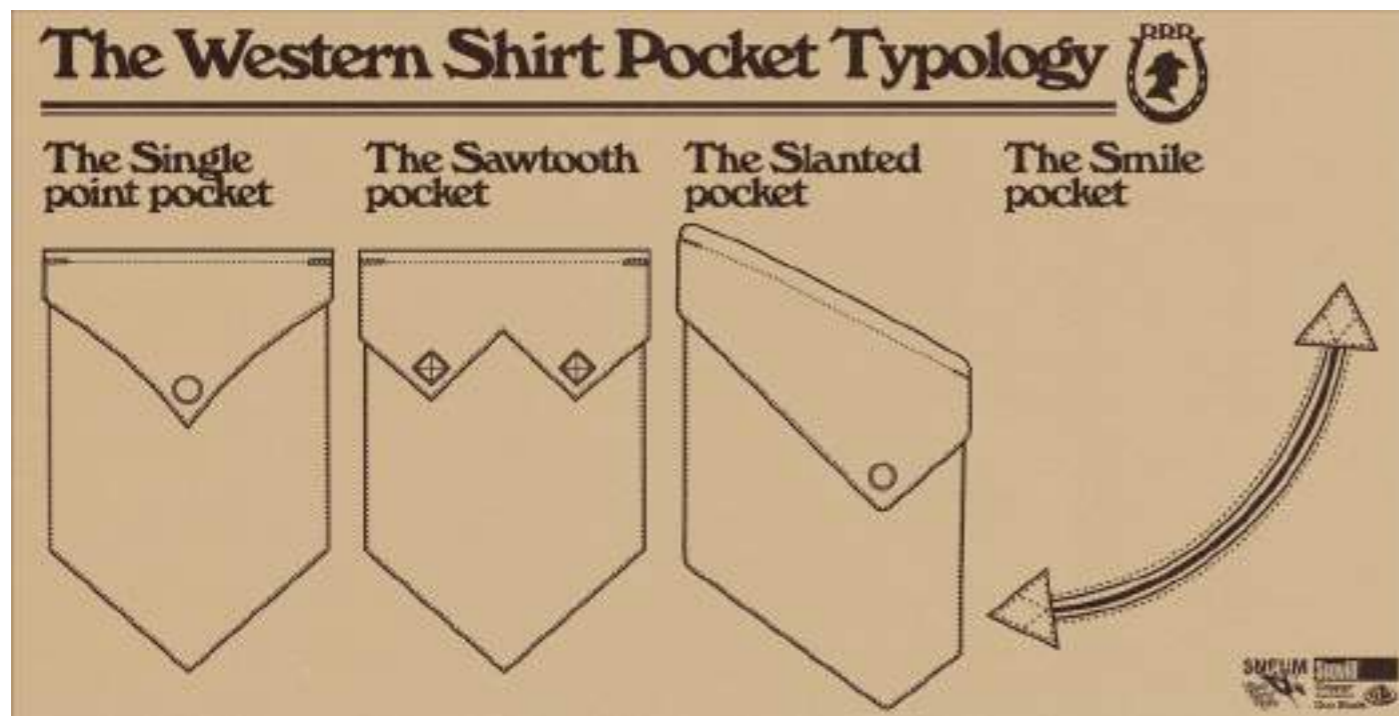

Klepzakken komen in talloze stijlen, en of het nu gaat om éénpunts-, zaagtand- of schuine klepzakken, ze kunnen worden toegeschreven aan puur esthetische overwegingen, zoals de naam al aangeeft, ze zijn uitgevoerd met een klep die over de opening van een opgestikte zak sluit om te voorkomen dat dingen vallen uit.

De enkelpuntzak, met de punt in het midden, is het meest voorkomende type westerse overhemdzak. In ons sneum®-assortiment westerse overhemden hebben we zowel de klep als de opgenomen zakvorm geaccentueerd, waardoor ze beide pointier zijn om ze meer belang te geven in de algemene shirt-make-up.

De zaagtandzak ontvangt zijn naam aan de twee punten die een “w” vormen en kan worden gevonden met ronde of diamant snaps. Het kan met ronde snaps of met de minder gebruikelijke diamant snaps. In ons sneum®-assortiment hebben we gekozen voor de diamant snap, omdat we het de juiste manier beschouwen om deze klassieker te presenteren zoals ook gekampeerd door rockmount ranch wear mfg. Co., Et al.. Bovendien hebben we zowel de “w”-vorm van de flaps als de opgenomen zakken geaccentueerd om ze impactvoller te maken.

Eveneens deze versie zeer karakteristiek maakt de schuine zakversie met de afgesnede hoeken aan beide flaps en opgeste zakken. In onze sneum® hebben we de hoek van “slantheid” verder verhoogd en de vormen geaccentueerd.

“Smile”-zakken hangen aan de binnenzijde van het overhemd, zoals de voorzakken van een broek. Dit kan werkelijk een overgang van het pant-ontwerp zijn. Ze zijn tot op de dag van vandaag arbeidsintensief en kosten dus meer. De constructie is ingewikkeld met veel meer handelingen dan een standaard “patch” pocket. Er wordt een zakzak gemaakt, de voorkant van het overhemd is gesplitst en de zak is aan de binnenkant genaaid. Dan zijn de naden waar de sleutel het zakje ontmoet afgewerkt. Soms zijn ze voorzien van pijpen en hebben ze geborduurde pijlpunten aan de einden of ingenaaide lipjes. Ze komen in een enorme aantal vormen.

Jokken

Een belangrijk onderscheidend kenmerk van conventionele overhemden is het gebogen gestileerde juk aan de voor- en achterkant, dat een overhemd definieert als westerse.

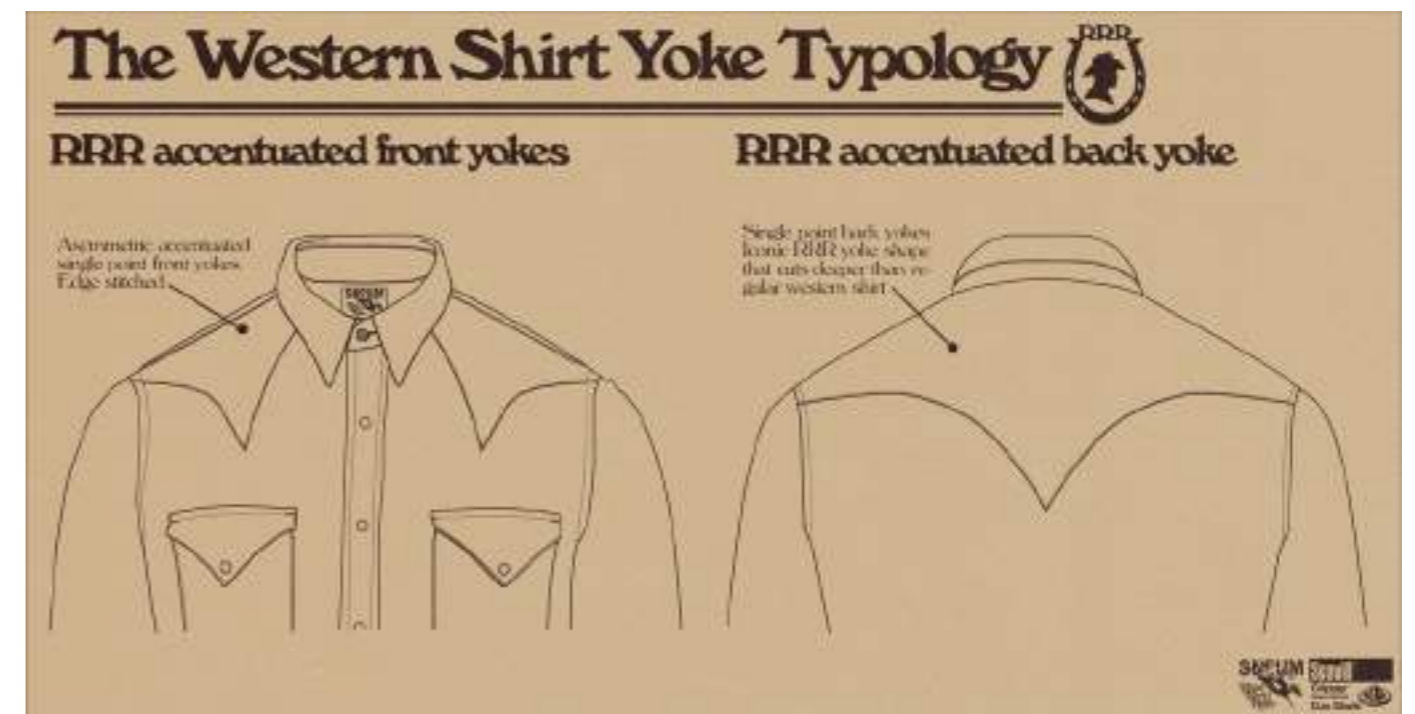
Het woord juk is een westerse term, afgekomen van het houten harnas dat door ossen wordt gedragen om de wagens te trekken. Ze zijn een extra laag stof genaaide naad over het lichaam van het overhemd, voor- en achterkant. Een western juk is gebogen, gestileerd (contour) en heeft een of meer punten, in tegenstelling tot een rechte steek die altijd wordt gevonden in conventioneel shirtontwerp.

Vanuit designoogpunt accentueren jukken de brede schouders. Vanuit praktisch oogpunt zouden ze een aanpassing kunnen zijn van de cowboy-gewoonte om sjaals te dragen als een extra laag stof om ze tegen de elementen te beschermen. Er werd gezegd dat sommige cowboys werkelijk sjaals op hun overhemden hebben genaaid om water te helpen en een laag isolatie tegen de zon en de kou te bieden.

Een andere theorie over de oorsprong van dit iconische westerse overhemd, kenmerk is dat de jukken kwamen van de leren capes die de inheemse Amerikanen dragen en die uiteindelijk zijn omgevormd tot het westerse juk, zoals wij dat vandaag de dag kennen.

Jukken komen in een onbeperkt aantal vormen. Sommige zijn gebogen en geschelpt, andere zijn recht en eenvoudig. De meeste voorjokken zijn enkelpunt v-vormig. De meeste achterjokken zijn gebogen en zijn meestal enkelpunt, maar kunnen ook zelfs in driepuntsversies worden gevonden. Het juk kan vaak worden omschreven door buizen of koorden, om de breedte te accentueren en een beetje flash te geven.

Veel zeer geborduurde overhemden hebben geen voorjassen, er worden meer ruimte voor dekking aan de voorzijde. Front-jokken zijn ook zeldzaam op bib-front-overhemden.

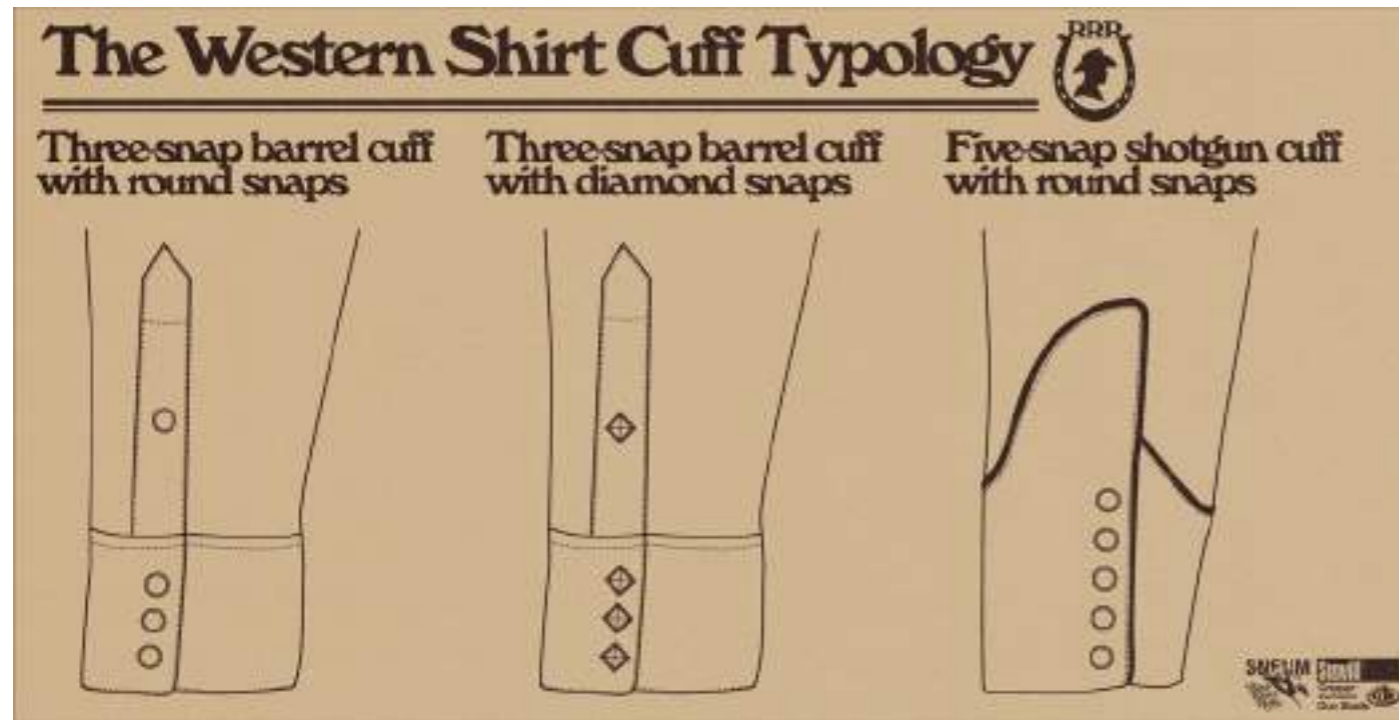

Manchetten

Een belangrijk onderscheidend kenmerk van conventionele overhemden zijn de meerdere knopsluitingen samen met de mouwplaats. Ze zijn eveneens langer en strakker gemaakt, zodat ze minder kans opvallen tijdens actief werk.

Manchetten bij westerse overhemden kunnen algemeen worden verdeeld in twee verschillende typen, de meest klassieke tonmanchet met drie-snap-sluiting en shotgun-manchetten met vijf-snap-sluiting.

Het aanbod aan manchetontwerpen is zo breed als zakvarianties, maar in de onderstaande grafiek hebben we de meest algemene soorten uitgesproken.

Knopen/knoppen

Geknipte voorzijde en manchetten zijn een belangrijk designelement dat westerse overhemden onderscheidt van conventionele overhemden. Maar de drukknop werd niet voor eind jaren 30, begin jaren 40 aan het westerse overhemd toegevoegd.

Tot in de jaren '30 hadden ze eenvoudige ingenaaide knopen, zoals je kunt vinden op conventionele overhemden, hoewel ze bij de westerse overhemden van vóór de jaren dertig meestal groter waren.

Rond de jaren 30 werden schachtknoppen in gebruik gebracht, die lookwiel leken op de drukknop zoals wij die kennen. De meeste waren bakeliet (harde hars) of natuurlijke schaal. Ze zijn gewelfd met een doornaaide schacht. Schachtknoppen werden aan het begin van de jaren vijftig buiten gebruik en maakten plaats voor drukknopen.

Snap-knoppen waren een praktische breakaway-functie, waar snap-knoppen loslaten als het shirt aan een hek, zadelhoorn, enz. Wordt gevangen. Een ander praktisch element was dat cowboys niet bijzonder bevoegd zijn met naald en draad om verloren knopen aan te naaien. Het belangrijkste dat snaps een andere look toevoegde, en een andere look was wat cowboys zich willen verschillen van city slickers.

Tijdens wo ii waren snaps niet beschikbaar, dus worden westerse overhemden gemaakt met schacht of gewone knopen. De eerste snaps waren van het open-ringtype, vergelijkbaar met hedendaagse luiersnaps. Ze werden gevolgd door platte, ronde emaille sleutels, oorspronkelijk gemaakt voor gebruik op handschoenen en geproduceerd door het scovill company. Het waren de vroegste drukknopen die in overvloed werden gebruikt voor commercieel gemaakte overhemden, en ze kwamen in een scala aan kleuren en konden worden gecoördineerd met het overhemd. Een aantal merken gebruikte ze in de jaren 40 en 50.

Pearl snaps zijn waar we normaal aan denken als we over snaps praten. Echte parelmoer is de gladde parelvoering van oester- en abalone-schelpen. Shell-knopen worden al eeuwen in kleding gebruikt en worden vandaag nog gebruikt.

De “pearl”-snap werd aangepast van pearl-knopen en kwam kort na de wo2 in commercieel gebruik. Ze hebben prachtige, unieke kleuren en glans. Het probleem met een echte shell is echter dat deze breekt wanneer er drukt wordt tijdens het wassen en gewoon zwaar gebruik.

Synthetische poly-top snaps werden in het begin van de jaren vijftig geïntroduceerd als alternatief voor de krakende natuurlijke schaal. Modemsnaps worden vaak “parel” genoemd, maar dat is een verkeerde norm.

Hoewel de eerste snaps rond waren, komen de snaps in een verscheidenheid aan vormen en kleuren. Tegen het eind van de jaren 40 werd natuurlijke shell beschikbaar in zeskantige vorm (6 hoeken) met nikkel of vergulde velgen. Zeskantige vormen werden gevolgd door de diamantvorm met nikkel randen. Na de ronde snap is de diamant snap het tweede meest voorkomende type.

Fit

Oorspronkelijk was de pasvorm van het westerse overhemd aanzienlijk anders dan de conventionele herenoverhemden, die tot de jaren 1920 boxy waren en uitzonderlijke kragen uit het victoria-tijdperk hadden. Westerse overhemden waren “form-fit” en flatteren voor het slanke fysiek. Vanuit praktisch oogpunt van iemand die ze als actieve kleding zou gebruiken, geldt: hoe minder los ze waren, hoe minder waarschijnlijk het was dat ze zouden blijven haken. De pasvorm was een belangrijk verkoopargument van de westerse overhemden; het kenmerkt het hele overhemd. Hals- en mouwmaten al meer dan vijftig jaar exclusief de standaard. Nauwkeurige overhemden werden gemaakt in meer dan twintig maten, inclusief halsmaat en mouwlengten. Dit soort maten wordt nog steeds gemaakt, maar wordt groots vervangen door klein-medium-grote maten. Ontspannen fit, gevolgd met dezelfde s-m-l-benaming. Door de s-m-l-formaat kunnen de fabrikanten de productie stroomlijnen en de voorraad op groot- en detailhandel niveau verminderen. Het helpt ook bij de export, aangezien de eerdere op inch gebaseerde maatregeling door de meeste landen niet wordt gebruikt.

Damesoverhemden waren anderzijds conventioneel form-fit, en dames westerse overhemden volgden deze traditie. Hoewel de damesoverhemden op maat waren gemaakt voor vrouwen, waren ze meestal gedreven door de westernstijl van mannen, vaak passend bij de designs en stoffen van mannen. In feite werd het matchen van ‘his ‘n’ hers’-shirts al decennia een belangrijk verkooppunt. Traditioneel is de verkoop van westerse overhemden voor dames aanzienlijk lager dan die van heren. Sinds de urban cowboy rad heeft de mainstream mode een grote impact op de westerse overhemden voor dames. Westelijke ontwerpers begonnen met het gebruik van mainstream mode-elementen, en modeontwerpers pikken van tijd tot tijd westelijke elementen op.

Mode is van natuur cyclisch en zoals fit. Terwijl herenoverhemden tot aan de komst van de westerse slijtage loszittend waren, waren nauwsluitende hals- en mouwafmetingen een standaard totdat ontspannen pasvorm eind jaren tachtig in de mode kwam. Toen de westerse mode ontstaan, was het vooral populair bij jonge, slanke mannen. Omdat consumenten van westerse kleding ouder werden, werd de lossere pasvorm populair, omdat het zwaardere gebouwen vergeeft en verbergt.

De bandana

Dat het woord zelf oorsprong is van het sanskrit (oude hindi) woord 'badhnati' dat betekent binden of verbinden en een geschiedenis heeft die terugkan worden getrokken tot zuid-azië en het midden-oosten in de laatste 17e eeuw. Door kolonisatie en handel vond de naam rond het midden van de achttiende eeuw zijn weg in het engelse woordenboek. Badhnati werd later via het portugees verengels tot 'bandannoe' en uitleg werd het de bandana die wij vandaag kennen.

De bandana doet in vorm, grootte en functie denken aan de hoofddoek, die al in gebruik is sinds de oude romeinse en griekse tijd. Zijde). Dit scheidt de bandana van zijn voorloper, die traditioneel van linnen werd gemaakt en minder nadruk had op prints en kleuren, in tegenstelling tot het benoemen van borduursels en dergelijke.

De bandana heeft al generaties een belangrijke functie gediend, gedragen door zoals zeelieden, zeevarenden, boeren, cowboys, fietsers en mijnwerkers, en het gebruik ervan zelfs uit tot de lgbt-gemeenschap, bendeleden en de algemene rebellencultuur. En de tweekleurige paisley-gedrukte katoenen cambric doek heeft een ver afstand van de traditionele resist-dye-technieken van turkije en india, waar nu politieke campagnes en patriotisme worden vertegenwoordigd, anderen, dat helpt bij de bevordering van de populaire cultuur en andere twintigste eeuwse reclame .

Van perzië tot paisley

Het zal je misschien verbazen dat het beroemde paisley-patroon dat de meesten van ons associëren met gedrukte bandana's niet daadwerkelijk uit paisley, schotland, komt, maar uit de regio kashmir (oom deel van het perzische rijk).

Paisley staat traditioneel bekend als een onderscheidend, ingewikkeld patroon van gebogen veervormige figuren, oorspronkelijk gebaseerd op een indisch dennenappelontwerp. Na een groot aantal speculaties over de oorsprong van de paisley, of 'boteh' zoals ze het in het perzisch noemen, te hebben gelezen, is dit mogelijk niet een volledig nauwkeurige beschrijving van het patroon.

Boteh heeft verschillende betekenissen in het perzisch: bush, struis, een struik, brame, kruid. Sommigen zouden er zelfs een palmblad, een cluster van bladeren (misschien als een herhaald patroon) en een bloemknop mee bedoelen. Voor wie op zoek naar een springpunt zoekt: het boteh-ontwerp dat terug van meer dan tweeduizend jaar geleden en gezien de locatie van kashmir bereikt het ook india, waar ze het 'buta' noemden.

Geweven kasjmier met buta-prints werden in de achttiende eeuw via de nederlandse oost-india-bedrijf naar europa geïmporteerd en werden snel populair. Deze bedrukte stukken, gebruikt als vrouwensjaals, symboliseerden een grote status, maar waren ook heel duur en de vraag ontsteekte het aanbod. De prijzen stegen en dus begonnen veel europese (vooral engelse en schotse) bedrijven hun eigen sjaals in deze stijlen te produceren.

In de westerse cultuur had deze scheve traan veel verschillende associaties, afhankelijk van het land. In frankrijk noemden ze het 'kikkervisjes'; in wales waren het 'welsh peren'; en in amerika, dat waarschijnlijk het meest nauwkeurig was, noemden ze ze 'perzische pickles'. Maar het was nog steeds de naam 'paisley' die eindelijk bij de massa bleef blijven terwijl het ontwerp over de wereld verspreide.

De uitvinding van het jacquardweefgeweefsel zou veel van de schotse molen die stoffen in paisley-stijl weven, sluiten, maar hun verfbehandigheid en chemie-kennis zouden de schotten in het textielspel houden.

Bandana's in werkkleding

Nadat de bandana een reclamemedium was geworden, werd hij een nog belangrijker symbool in de strijd voor de rechten van werknemers. De mijnwerkers van west-virginia in maart 1921 was een van de grootste gewapende opstanden in de arbeidsgeschiedenis en in maart dragen meer dan tienduizend verenigde mijnwerkers rode bandana's om vakbonden te eisen, een gebeurtenis die veel wordt gelijkgesteld met de popularisering van de denigrerende term 'redneck' ."

De bandana kwam echt tijdens de tweede wereldoorlog, toen vrouwen aan het thuisfront amerikaanse fabrieken binnenkomen en ze gebruiken om hun lange haar terug te steken. Daarom, en deels door john wayne westerns, werd de bandana een iconisch accessoire dat tot deze dag duurt (zelfs de storm van sommige ongelukkige toepassingen doorstaat, wordt tijdelijk gebruikt als outlaw gezichtsbescherming en als sleutelstuk in de bindle van de vagrant).

In de jaren 70 worden de bandana – en zijn verschillende kleuren – op een volledig andere manier gebruikt. De zakdoekcode, uitgevoerd door de homo-gemeenschap, werd een gemakkelijke manier om niet alleen andere homomannen te identificeren, maar ook seksuele voorkeuren en/of fetishes van potentiële partners te vertellen. Verschillende kleuren en zakken waren een snelle manier om in het zicht te communiceren met een gemeenschap die nog groots ondergronds gedwongen was.

Deze beweging is echter verschillend van de kleurcode die wordt uitgevoerd door prominente bendes uit de jaren 80, zoals de bloeds en crips, die hun verbintenis zounen tonen door respectievelijk een rode of blauwe bandana te dragen.

Turkey red en de reguliere bandana

Het roodverfproces in turkije, dat eeuwen in het oosten wordt geproduceerd, zou later synoniem werden met bedrukte katoen in schotland, en dus de originele, mainstream bandana. In 1785 naar schotland gebracht door een franse ondernemer, werd het daarna geadopteerd door fabrikanten in de vale of leven, dunbartonshire.

Het was een zowel complex als moeiteloos proces, waarbij madder wortel en alizarine was om de kleurstof aan de doek te bevestigen, evenals schapenmest, ostenbloed en urine. Deze toegestaan vreemde combinatie produceerde een zeer gewaardeerde kleur, een kleur die niet zou vervagen door zonlicht en wassen – aka kleurvast. Het fenomeen kleurechtheid was een nieuw en gewaardeerd concept, maar het gebruik van de term werd pas rond 1990 daadwerkelijk geïntroduceerd.

Poncho

Een poncho is een soort duidelijk gevormd, los bovenkledingstuk afkomstig uit Amerika , traditioneel en nog steeds meestal gemaakt van stof, en ontworpen om het lichaam warm te houden. Poncho's worden sinds de pre-Spaanse tijd gebruikt door de Indiaanse volkeren van de Andes, Patagonië en de Vallei van Mexico, op plaatsen die nu onder het grondgebied van Argentinië, Bolivia, Brazilië, Chili, Colombia, Ecuador, Mexico, Peru, Uruguay liggen , en Venezuela, en zijn ook bekend geworden in delen van de VS. Een regenponcho is gemaakt van waterdicht materiaal dat is ontworpen om het lichaam droog te houden tegen de regen.

In zijn eenvoudigste vorm is de poncho in wezen één groot vel stof met een opening in het midden voor het hoofd. Vaak zit er een extra stukje stof in dat als capuchon dient. Regendichte poncho's zijn normaal gesproken voorzien van sluitingen om de zijkanten te sluiten zodra de poncho over het lichaam is gedrapeerd, met openingen voor de armen. Veel poncho's hebben capuchons om wind en regen af te weren.

Alternatieve poncho's zijn nu ontworpen als modeartikelen. Ze hebben dezelfde vorm, maar zijn van ander materiaal. Ze zijn ontworpen om er modieus uit te zien, warmte te bieden en ademend en comfortabel te blijven, in plaats van wind en regen af te weren. Ze zijn vaak gemaakt van wollen garen, gebreid of gehaakt. Ook bij speciale gelegenheden kunnen poncho's met feestelijke designs of kleuren gedragen worden.

Traditionele poncho's

Mapuche cacique lloncon droeg een poncho in 1890.

De poncho was een van de typische kledingstukken van veel zuid-amerikaanse en mexicaanse culturen. Hoewel uit onderzoek is gebleken dat de oorsprong ervan uit mexico, ecuador of peru zou kunnen komen, is het niet bekend waar de eerste poncho's werden gemaakt. De poncho wordt nu vaak geassocieerd met amerika. Als

traditionele kleding zijn de lokale namen en varianten:

Ruana, in koude streken van colombia en venezuela.

Poncho, de meeste spaanstalige landen en wereldwijd.

Pala of poncho, in brazilie (voornamelijk in het zuiden).

Chamanto, alleen in centraal chili, poncho in het noorden en zuiden.

Jorongo, meestal groter of lang, en vaak gebruikt voor speciale gelegenheden of paardrijden in mexico

Gabán, typisch voor michoacán, mexico.

Quechquémitl in veel mexicaanse regio's

Poncho chilote, een zware wollen poncho van de chiloé archipel.

In argentinië heeft elke provincie een traditioneel poncho-ontwerp (materiaal, kleur en ontwerp), waarvan de bekendste de “poncho salteño” van de provincie salta is, die zelfs deel uitmaakt van de vlag van de provincie.

Militaire poncho's

Zwitserse Alpenflage poncho.

De poncho werd voor het eerst op regelmatige basis gebruikt in de jaren 1850 voor onregelmatige Amerikaanse strijdkrachten die opereerden op de Amerikaanse Western Plains. Deze vroege militaire poncho's waren gemaakt van guttapercha-mousseline, een met latex gecoate, waterdichte stof. Poncho's gemaakt van met guttapercha of india-rubber gecoate stof werden tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog officieel geadopteerd, zowel als regenkleding als als grondzeil om te slapen. Hoewel ze oorspronkelijk bedoeld waren voor cavalerietroepen, werden ze ook veel gebruikt door infanterie; De troepen van de Unie van generaal-majoor Sherman, licht uitgerust en levend van de vraag van de lokale bevolking, droegen poncho's tijdens nat weer tijdens de mars door Zuidelijk Georgië naar de zee.

Het Amerikaanse leger werd stopgezet na de burgeroorlog en gaf tijdens de Spaans-Amerikaanse oorlog van 1898 opnieuw poncho's van waterdicht, met rubber bekleed canvas uit aan zijn strijdkrachten. Twee jaar later werden zowel het leger als de mariniers tijdens de Filippijns-Amerikaanse oorlog in 1900 gedwongen waterdichte, rubberen stoffen poncho's met hoge halsbanden uit te geven. Met de deelname van de Verenigde Staten aan de Eerste Wereldoorlog droegen zowel de deegjongens als de mariniers in Frankrijk de poncho; het kreeg de voorkeur boven de regenjas vanwege het vermogen om zowel de drager als zijn rugzak droog te houden, en omdat het diende als dak voor een geïmproviseerde schuilplaats.

Vlak voor de Tweede Wereldoorlog werden poncho's aanzienlijk verbeterd tijdens tests met het Jungle Experimental Platoon van het Amerikaanse leger in de oerwouden van Panama, met nieuwe, lichtere materialen en een capuchon met trekkoord die kon worden afgesloten om een regenvlieg of grondzeil te vormen. Poncho's werden tijdens de Tweede Wereldoorlog veel gebruikt door de strijdkrachten van de Verenigde Staten; zelfs licht uitgeruste troepen op de voet, zoals Merrill's Marauders, die gedwongen waren tentage en alle andere onnodige uitrusting weg te gooien, behielden hun deken en poncho. In de jaren vijftig werden nieuwe lichtgewicht gecoate nylon en andere synthetische materialen ontwikkeld voor militaire poncho's. De poncho is sindsdien in dienst gebleven als standaardonderdeel van de Amerikaanse militaire velduitrusting. Tegenwoordig geven de strijdkrachten van de Verenigde Staten poncho's uit die kunnen worden gebruikt als schuilplaats in het veld. Deze kledingstukken worden ook gebruikt door jagers, kampeerders en reddingswerkers. Tijdens de Tweede Wereldoorlog bracht het Duitse leger (Wehrmacht) de Zeltbahn uit (zie Shelter-helft), een poncho die tot tenten kon worden gecombineerd. Een typische vierpersoonstent gebruikte vier Zeltbahnen.

Gesp

Waarom droegen cowboys vóór de jaren twintig bretels?

Bretels kwamen voor het eerst in gebruik in de 18e eeuw in Frankrijk. Het waren heel basic, vaak stroken lint die aan knoopsgaten in broeken werden bevestigd. Bretels werden beschouwd als onderkleding en dienden een handig doel: het omhoog houden van herenbroeken.

Gordelgespen werden, ondanks wat vaak wordt gedacht, vóór de 19e eeuw niet gedragen. Destijds, tijdens de pre-industriële fout, was het proces voor het maken van gespen nog niet uitgevonden. Mensen waren aange-wezen op bretels.

Wanneer werden gespriemen gebruikt?

Gespriemen werden populair in de middeleeuwen. Sterker nog, in de tweede helft van de 14e eeuw werden ze gebruikt door ridders, waardoor ze enorm populair werden. Hun populariteit nam echter in de loop van de tijd af en bereikte tot de 19e eeuw nooit meer hetzelfde niveau.

In welke tijd werden cowboy-gespriemen populair?

Vooral tijdens de middeleeuwen vonden mensen riemen met gespen functioneler dan bretels, vooral tijdens de burgeroorlog. Cowboys en Texas-rangers veranderden de riemen later in wapenriemen, die nog praktischer waren omdat ze konden worden uitgerust met holsters en zakken voor munitie.

De Texas Rangers droegen scherpe gespen die rodeo-cowboys later droegen bij bals en sociale evenementen, gecombineerd met nette cowboylaarzen. De trend werd mogelijk gemaakt door Hollywood-films als *The Searchers* in 1956 en muziekvideo's als *The Mysterious Rhinestone Cowboy* in 1974.

Waarom zijn riemgespen belangrijk onder cowboys?

Ze worden gebruikt als cowboy-visitekaartjes.

Gespriemen zijn altijd gebruikt als visitekaartje voor cowboys. Ze zijn altijd gebruikt om verschillende ideeën uit te drukken en als een manier om de gedachten en meningen van een cowboy over te brengen. De gespen waren gemakkelijk aanpasbaar en hadden voldoende ruimte voor ingewikkelde, aanpasbare ontwerpen.

Het was en is bekend dat cowboys hun gespen signeerden/aanpassen met hun initialen, namen en favoriete sporten, en werden zelfs gebruikt als een manier om hun trouw aan de natie te tonen. Afgezien van de hoed is een riem met gesp een van de meest persoonlijke eigenschappen die een cowboy kan bezitten.

Ze worden gebruikt als een manier om de geschiedenis van Cowboys te behouden.

Sommige moderne zilversmeden maken momenteel riemgespen, waarbij ze zich laten inspireren door de eerdere riemontwerpen die in films populair zijn geworden. Door dit te doen, wordt de westerse cowboygeschiedenis behouden en een gezonde en robuuste cowboycultuur behouden. Of, in dit geval, de riemgespcultuur.

Clint Ormes is een van de westerse smeden die inspiratie haalt uit oude unieke ontwerpen uit de 19e eeuw. Een andere iconische smid wiens werk is geïnspireerd op de riemen met gespen die Gene Autry droeg in de film uit 1935, bekend als *The Phantom Empire*, is David Dear.

Gespriemen kunnen als trofeeën worden gewonnen.

Gespriemen werden al in de jaren 1020 als trofeeën gebruikt. Ze kunnen worden toegekend aan winnaars in verschillende sporten, zoals vatracen, stierenrijden, touwtrekken en andere evenementen. Cowboys zijn ongelooflijk trots op deze traditie.

Wat moet je weten bij het kopen van riemgespen?

Duurzaamheid/kwaliteit

Een algemeen bekend feit over het kopen van iets is duurzaamheid boven alles. Het zou het beste zijn als u een riem koopt waar u lang plezier van zult hebben. Koop gespen van duurzame materialen, omdat deze sterk zijn en daardoor lang meegaan in plaats van andere, zwakkere materialen.

Koop de meest duurzame riemgespen hier bij PinProsPlus.

De boodschap die je wilt overbrengen

Wat we dragen is een weerspiegeling van wie we zijn, en hetzelfde geldt voor cowboys. Het gebruik van gespen om uw gedachten over belangrijke kwesties door te geven, kan u echt helpen uw toewijding aan die mening te benadrukken.

Een riemgesp kan een uitstekende manier zijn om uiting te geven aan uw gevoelens. Je zou er een kunnen kopen om je liefde en steun aan je staat, liefde voor je gezin of zelfs religie te tonen. Bekijk enkele van de meest verbazingwekkende riemgespen in onze collectie of bestel er zelfs een op maat!

Ga voor een op maat gemaakte riemgesp.

Cowboys kiezen niet voor generieke riemgespen. Ze willen iets unieks en betekenisvol; Waarom? De reden hiervoor is vrij simpel: generieke riemgespen hebben geen bijzondere sentimentele waarde omdat ze net als elke andere riemgesp zijn.

Het bijzondere van cowboyriemgespen is dat ze worden gebruikt als anker voor onvergetelijke herinneringen of evenementen. De herinneringen en gebeurtenissen zijn een teken van hun toewijding en doorzettingsvermogen, zoals bijvoorbeeld hun eerste stierenrijervaring.

Cowboys zijn gewend hun riemgespen te verdienen. Dus als je van plan bent een riemgesp te kopen, ga dan voor een riemgesp die betekenisvol voor je is, als een manier om je kleine overwinningen te vieren.

Een conservenblik (ook wel als 'een blik' aangeduid) is een gesloten cilindervormige of doosvormige metalen verpakking waarin voedsel zit. Doordat er geen lucht bij kan, blijft het voedsel na sterilisatie bij hoge temperatuur, lang houdbaar. Het gaat in dit geval niet om een echt conservenblik maar een miniatuur speelgoed. In de eerste jaren van de twintigste eeuw werd blikken speelgoed populair maar dit blik is gemaakt uit plastic en dateert uit de 21e eeuw.

soepje zo ziek
klein werd ervaren
in mijn vaderland
vaak op het vuur te lang

plakje worst
gesneden als papier zonder kreuk
de ridder redt
zondagen zijn zonder

een stengel bengelt uit mijn peer
met mijn moeder en meneer
kopje onder geen gehoor
oren van de hond er tussen, niet door

mijn balletje gezonken
stukjes prei en tomaat drenkeling geprezen
de rand rond met vader en die mevrouw
eten rood, verbrand gedronken

Het Soepje van Herinneringen

In het vaderland van herinneringen, waar elke hoek een verhaal fluistert en elk geluid een echo van het verleden is, werd een soepje gebrouwen dat ziek smaakte. Het was een soepje dat kleinheid ervoer, gekookt op het vuur van tijden die te lang waren doorgegaan.

In dit land van herinneringen sneed men plakjes worst als papier zonder kreuk, terwijl de ridder zijn kopje soep redde van de vlammen van het fornuis. Maar zondagen waren zonder, leeg en stil als de bengelende stengel uit een peer, waar de oren van de hond tussen verstrikt raakten, maar geen geluid doorheen kwam.

Een balletje gezonken in het diepe van de kom, omringd door stukjes prei en tomaat, als drenkelingen geprezen door de rand van de kom. Met mijn moeder en meneer aan tafel, eten we het rood van de soep, verbrand en toch gedronken als een symbool van verbondenheid en liefde.

Het soepje van herinneringen, met zijn zieke smaak en zijn troostende warmte, bracht ons samen rond de tafel van het verleden, waar elke lepel een verhaal vertelde en elke slok een herinnering opriep. En zo, te midden van de chaos van het leven, vonden we rust en vrede in de eenvoudige genoegens van een kom hete soep en het gezelschap van geliefden.

Heksen

De Amerikaanse obsessie met heksen is ouder dan het land zelf. In eerste instantie was het geworteld in angst, wat leidde tot valse beschuldigingen van hekserij, waaronder de beschuldigingen die tot de heksenprocessen in Salem leidden. Buiten de rechtszaal zijn heksen een vaste aanwezigheid in de Amerikaanse cultuur geweest via volkslegendes en lokale overleveringen, sprookjes, Halloween-tradities en uiteindelijk televisie en films.

In de loop van de tijd is er in de Amerikaanse populaire cultuur een uniek heksenarchetype ontstaan – de puntige hoed, de bezemsteel, de zwarte kat, enzovoort – en dat is niet veel veranderd sinds mensen zich meer dan een eeuw geleden als heksen gingen verkleden voor Halloween. Maar waar komt deze beeldspraak vandaan? Net als de personages zelf zijn de oorsprong en de geschiedenis van het heksenkostuum ingewikkeld. Het meest direct herkenbare onderdeel van een heksenkostuum is een zwarte, kegelvormige hoed met puntige punten. Net als elk ander stuk standaard heksenkleding heeft de hoed waarschijnlijk wortels in meerdere culturen en tijdperken.Sommigen herleiden de heksenhoed tot een stijl die geassocieerd wordt met Quaker-vrouwen. Gedurende het grootste deel van de 17e eeuw droegen vrouwen van alle sociale klassen lange, zwarte hoeden van wolvilt, wat volgens Abby Cox, een kledinghistorica, in die tijd als normale mode werd beschouwd. Deze breedgerande, zwarte, kegelvormige hoeden bereikten hun hoogtepunt in populariteit halverwege de 17e eeuw, wat toevallig ook gebeurde toen in Engeland een nieuwe christelijke denominatie werd opgericht, bekend als de Religious Society of Friends, of Quakers.

De overtuigingen van de Quakers werden destijds als radicaal beschouwd: vooral het idee dat vrouwen en mannen spirituele gelijken waren, en dat vrouwen predikanten mochten zijn. Omdat ze als buitenstaanders werden gezien en hun opvattingen en praktijken als een bedreiging voor de Britse monarchie en de Kerk van Engeland werden beschouwd, werden Quakers vervolgd en gevangen gezet, terwijl Quaker-vrouwen in het bijzonder werden beschuldigd van hekserij.

In haar boek uit 1901, *The Quaker: A Study in Costume*, merkte historicus Amelia Mott Gummere – zelf een praktiserend Quaker – op dat 17e-eeuwse ‘predikende vrouwen’ die te maken kregen met ‘hekserijvervolgingen’ puntige hoeden droegen (met petten eronder), schorten en hoge hakken. schoenen met hakken. In een tijd waarin vrouwen buiten de monarchie zelden in de publieke belangstelling stonden – en daarom zelden vertegenwoordigd waren in boekillustraties en andere kunst – bleef dit beeld van Quaker-vrouwen en de kleding die ze droegen hangen. “Bijna alle vroegste prenten van de Quaker-vrouwen die prediken, tonen hen gekleed in deze pet en hoed”, schrijft ze. “Het is bij het bestuderen van deze foto’s onmogelijk om de suggestie te vermijden dat hier de hoed is van de conventionele heks uit onze kindertijd.”

Een andere verklaring herleidt de oorsprong van de heksenhoed tot een puntmuts die Joodse mannen in sommige regio’s van middeleeuws Europa droegen. In eerste instantie deden ze dit vrijwillig, maar dat veranderde na 1215, toen joden in sommige delen van het continent gedwongen werden een ‘Judenhut’ te dragen na een pauselijk decreet dat joden verplichtte een identificerend kledingstuk te dragen wanneer ze in het openbaar verschenen. Joden werden afgebeeld met deze kegelvormige hoeden in de middeleeuwse kunst van continentaal Europa, en in ieder geval tot in de 16e eeuw.

Het is echter niet typisch te zien op afbeeldingen uit Engeland, aangezien joden in 1290 uit het koninkrijk waren verdreven. Dat veranderde in 1656, toen Oliver Cromwell joden toestond terug te keren naar Engeland om zich te hervestigen: een gebeurtenis die toevallig samenviel met de vorming van een nieuwe religieuze groepering die ook met verdenking en vervolging wordt geconfronteerd: de Quakers.

“Het was niet zo dat joden en quakers allebei afzonderlijk werden beschuldigd van hekserij: de demonisering van heksen door middel van anti-joodse stereotypering had al plaatsgevonden, en nu werd het hergebruikt”, zegt Vi, een modehistoricus die haar onderzoek deelt op haar YouTube kanaal, SnappyDragon. “Toen de drang om Quaker-vrouwen als heksen af te schilderen op gang kwam, was het toepassen van deze bekende antisemitische heksenbeelden een efficiënte manier om dat te doen, vooral in de context van de paniek over Joodse hervestiging en de steun van de Quakers daarvoor.” dingkasten hadden, is de basis van het standaard heksenkostuum meestal een zwarte jurk, mantel of gewaad. “Historisch gezien droegen genezende vrouwen en anderen die later heksen zouden worden genoemd wat alle anderen in hun dorpsgemeenschap deden: zelfgemaakte kleding die gemaakt was om functioneel te zijn”, zegt Katherine Walker, een assistent-professor Engels, gespecialiseerd in de geschiedenis van magie en magie. 16e en 17e-eeuwse cultuur aan de Universiteit van Nevada, Las Vegas.

“In de middeleeuwen en daarna bestond deze kleding uit mantels of kappen. Het is dus zeer waarschijnlijk dat heksen qua kleding aanvankelijk niet visueel te onderscheiden waren van hun burenen.” Het duurde echter niet lang voordat deze ooit zo gebruikelijke kledingstukken in verband werden gebracht met heksen. “Vooral de connectie met een zwarte jurk is waarschijnlijk het resultaat van de associatie van de kleur zwart met de duivel en ‘zwarte magie’ gedurende de Renaissance”, legt Walker uit.

Vergelijkbaar met de manier waarop zwarte kegelvormige hoeden onmiddellijk communiceren dat een persoon of een gekostumeerd persoon een heks zou moeten zijn, worden prominente puntige, kromme of haakneuzen traditioneel gebruikt om aan te geven dat een heks bedoeld is om gezien te worden als ‘kwaad’ of ‘kwaad’. slecht.” Deze visuele afkorting begon lang voordat Margaret Hamilton een prothetische neus en kin van sponsrubber aantrok om de Wicked Witch of the West te spelen in de filmversie uit 1939 van *The Wizard of Oz*. “In middeleeuws Europa werden heksen en joden beide gezien als bedreigingen voor de ‘goede’ christelijke samenleving en de bestaande machtsstructuur, en werden daarom vervolgd toen de gelegenheid zich voordeed”, zegt Vi. “Er was enige overlap in de beelden [van joden en heksen], omdat je veel [fysieke kenmerken geassocieerd met heksen] ziet die ook stereotypen waren die op joden werden toegepast, vóór, tijdens en na de middeleeuwse periode.”

Dit was het geval met “aquiline” of “gehaakte” neuzen, die werden gebruikt om zowel Joden als heksen af te beelden, legt Vi uit. “Deze neus, waarvan is vastgesteld dat het een breder mediterraan kenmerk is, werd gebruikt om de verschillen aan te duiden tussen joden die in West- of Oost-Europa woonden en hun niet-joodse burenen die die mediterrane afkomst niet zouden hebben gehad,” zegt ze. zegt.

Toen heksen, joden en andere groepen, zoals de Roma, met deze neuzen werden afgebeeld, was dat verre van een neutrale voorstelling. “Een enorme hoeveelheid antisemitische beelden gebruiken overdreven hoekige neuzen als visuele identificatie voor Joden, waardoor Joods-zijn wordt verbonden met lelijkheid, hebzucht en allerlei andere ongewenste kenmerken”, legt Vi uit in een video. “In West-Europese schoonheidsnormen wordt al lang gedacht aan prominente of gebogen neuzen

Naast lange, puntige neuzen bevatten heksenkostuums vaak andere kenmerkende gelaatstrekken, zoals een groene huid. “Groen is een andere kleur die historisch gezien in verband wordt gebracht met de Duivel en andere vormen van kwaad”, zegt Walker. “Maar de specifieke associatie tussen groene huid en heksen ontstond pas in de film uit 1939, *The Wizard of Oz*.”

In het boek *The Wonderful Wizard of Oz* van L. Frank Baum, gepubliceerd in september 1900, waren de illustraties van de Boze Heks van het Westen in zwart-wit en werd de kleur van haar huid niet vermeld.

Toen Metro-Goldwyn-Mayer echter besloot om *The Wizard of Oz* in Technicolor te filmen, moedigden studiobestuurders decorontwerpers, make-upartiesten en kostuumontwerpers aan om zoveel mogelijk kleur te gebruiken – niet alleen om te profiteren van de technologie, maar ook om helpen onderscheid te maken tussen de sepiakleurige scènes in Kansas en het zeer verzadigde land van Oz. Dit omvatte onder meer het geven van een groene huid aan de Boze Heks van het Westen. Aan het begin van de productie nam Hamilton deel aan meerdere schermtests om te bepalen welke tinten groene make-up het meest zichtbaar waren in Technicolor.

Vóór de film uit 1939 hadden de meeste heksen uit de popcultuur een bleke blanke huid, hoewel sommige die verband hielden met Halloween - inclusief die op ansichtkaarten en decoraties voor de feestdag - werden afgebeeld met rode, oranje of gele gezichten.

Volgens teksten uit de 15e en 16e eeuw over hekserij kon technisch gezien iedereen een heks zijn, maar de meesten waren vrouwen, omdat ze als veel beïnvloedbaarder werden beschouwd en daarom vatbaarder voor de invloed van de duivel dan mannen. Men dacht dat dit vooral het geval was voor oudere vrouwen, die als bijzonder kwetsbaar werden beschouwd voor demonische aanvallen.

“Natuurlijk is het waar dat men dacht dat heksen in verschillende leeftijden leefden, maar uiteindelijk ontstond het stereotype van de oude heks of ‘heks’, bij wie wratten en rimpels ontstonden,” zegt Walker, en merkt op dat dit terug te zien is in kunst, zoals ‘De Heks’ van Albrecht Dürer, een gravure van rond 1500.

Samen met andere inmiddels standaard eigenschappen, zoals onhandelbaar haar, een zwarte kegelvormige hoed en een lange, puntige neus. Wat misschien wel het meest invloedrijke beeld is van een heks als oudere vrouw, kwam bijna vijftig jaar later in Disney’s animatiefilm uit 1937, *Sneeuwwitje en de Zeven Dwerfen*, toen de opvallende Boze Koningin werd getransformeerd in een witharig wezen met schotelogen en ontbrekende karakters. tanden en een lange, haakvormige neus met een enorme wrat.

Volgens Walker komt het idee dat heksen wratten en andere vlekken op hun lichaam hebben voort uit het concept van het ‘heksenmerk’, of de plek op het lichaam van een heks waar ze haar demonische bekende zou voeden: waarschijnlijk een kat, pad of ander klein diertje. huisdier. “In de beruchte handleiding uit 1487 voor het identificeren van heksen, getiteld *Malleus Maleficarum*, specificeren de auteurs dat het lichaam van een vermoedelijke heks moet worden doorzocht om een ongebruikelijk teken te vinden, dat vervolgens als ‘bewijs’ zou kunnen dienen”, zegt ze.

Net als een groene huid is dit opnieuw een voorbeeld van hoe de filmversie van *The Wizard of Oz* uit 1939 het stereotiepe beeld van een heks versterkte: in Hamiltons prothetische kin werd een wrat met paardenharen ingebouwd.

Als een heksenkostuum schoenen bevat, is de kans groot dat het een paar zwarte schoenen of laarzen met een spitse punt zijn. Officieel bekend als ‘poulaines’ – een woord dat is voortgekomen uit de Franse term ‘uit Polen’ – waren deze scherpe schoenen van de 14e tot de 16e eeuw een ware rage in Europa. Zoals veel modetrends waren poulaines echter niet zonder controverse.

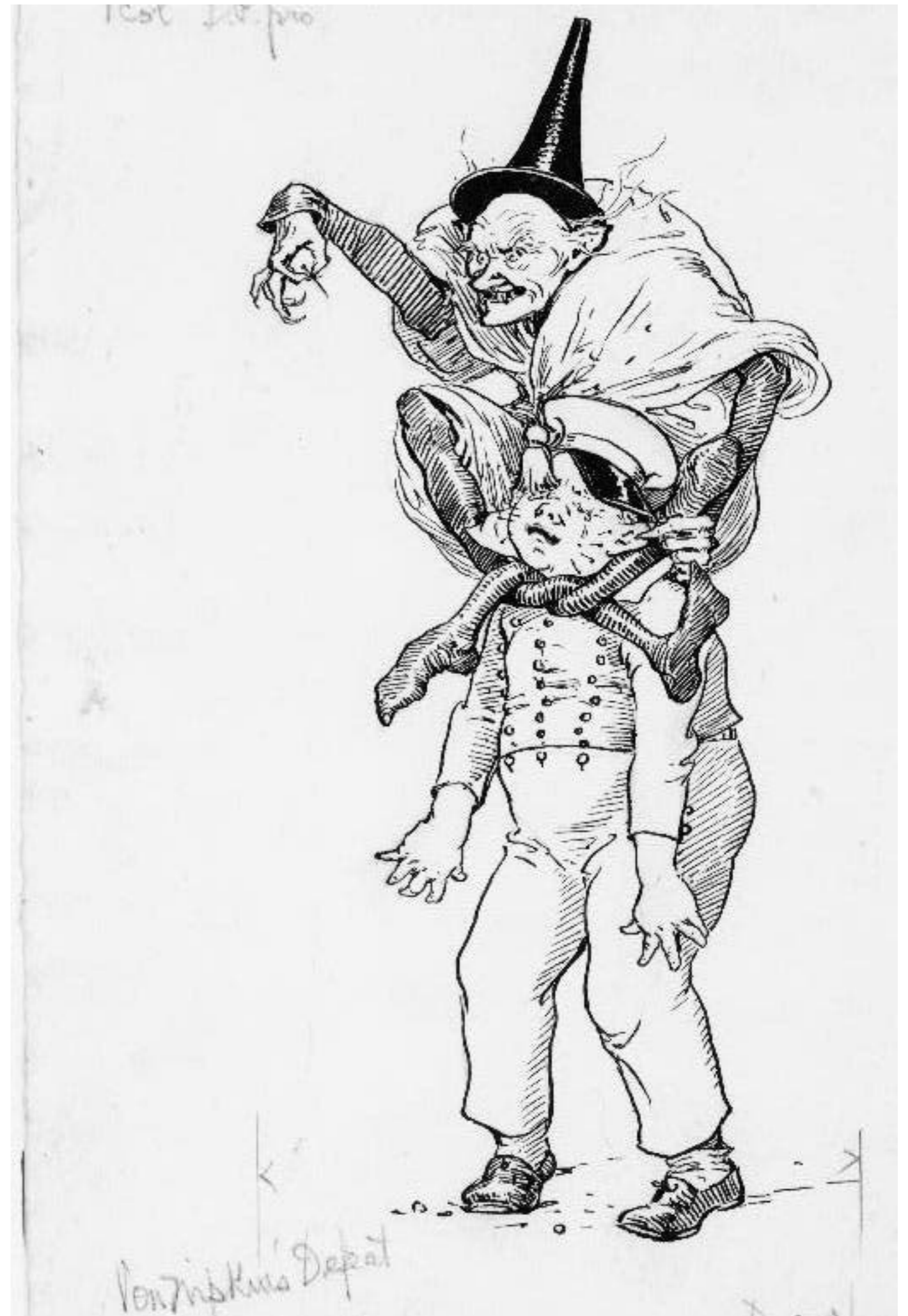
Volgens Andrew Millar van het Museum van Londen beschouwde de katholieke (en later anglicaanse) kerk de puntige neuzen van de schoenen als fallisch en ‘die rechtstreeks bijdragen aan de seksuele neigingen van mensen’. De Kerk dacht ook dat de lange punten van poulaines het voor de drager onmogelijk maakten om te knielen, en als gevolg daarvan hen verhinderden te bidden, waardoor ze onder priesters de bijnaam ‘Satans Klauwen’ kregen.

Het is onduidelijk wanneer puntige schoenen precies als heksenschoeisel werden aangemerkt. Het verband is echter niet verrassend, gezien hun associatie met de duivel in middeleeuws Europa, en het feit dat het verkleed in Halloween-kostuums in de Verenigde Staten een grote vlucht nam in het begin van de 20e eeuw, toen het voor vrouwen gebruikelijk was om zwarte kleding te dragen. veterlaarzen met blokhak en een verlengde neus.

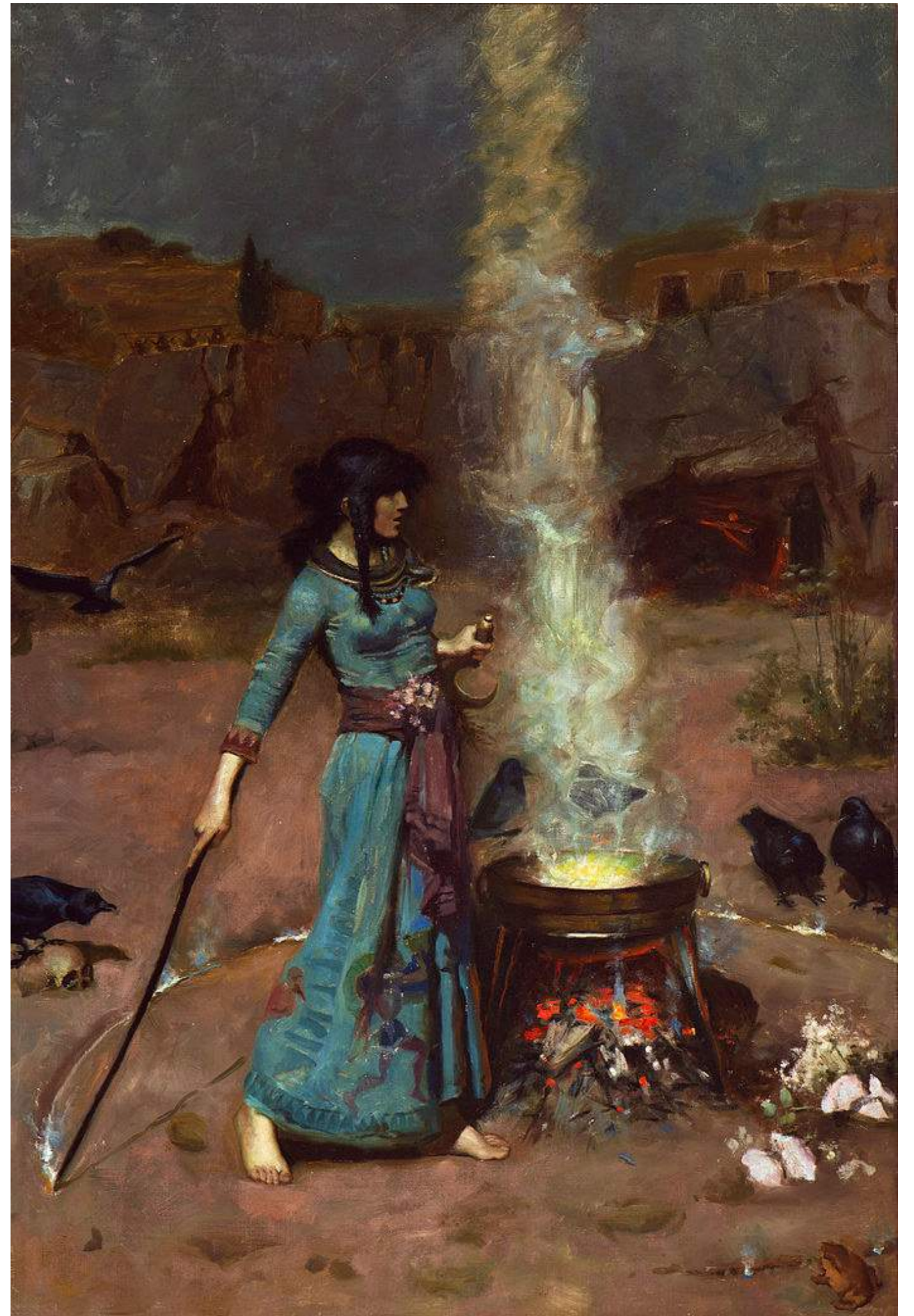
Tijdens de Renaissance werden grote kookpotten die boven een open vuur hingen of zaten, ook wel ketels genoemd, gebruikt om maaltijden te bereiden en huishoudelijke medicijnen te bereiden, zegt Walker. “Maar het vat krijgt een sinistere connotatie in de kunst en literatuur van die periode, wanneer heksen de ketel gebruiken om schadelijk gif te maken”, legt ze uit.

‘Shakespeare’s *Weird Sisters* in *Macbeth* hebben waarschijnlijk veel bijgedragen aan het populariseren van de associatie tussen heks en ketel. Hun beroemde regels ‘dubbel, dubbel zwoegen en moeite; / Vuurbrand en ketel-bubbel’ hebben zeker het beeld van de heks boven de ketel gevormd in onze literatuur, kunst en film.’

Aan het begin van de 20e eeuw waren ketels een belangrijk Halloween-accessoire geworden, zowel als onderdeel van een heksenkostuum als als feestelijke versiering.

Een militair is een persoon die diensten verricht in dienst van een krijgsmacht van een erkende staat, meestal het vaderland.

een zak gevuld zwanen droeg hij me over
hij bleef lang gesloten toen oma geen kauwgom meer gaf
in de klanken van vader zijn vertellen krijg ik wel een beeld
ik ben zijn klant aan tafel die dromen werkelijkheid maakt

binnenkort spring ik weer vaker binnen
na een lange busrit frieten op de grond
ik weet niet of we bewust keken
elkaar zagen en ernaast bleken

ze druipt af en vang een laatste blik door de aangedampte vesterruit
ze trilt en vergeet haar
verander opnieuw richting oorden
zoek haar nu telkens op de trein, ben iets op het spoor

Verhaal: De Last van de Zak Zwanen

In het land van herinneringen, waar de tijd zich kronkelde als een rivier en de echo's van het verleden nog steeds weergalmden in de stilte, droeg hij me over een zak gevuld met zwanen. Het was een vreemde last, maar hij hield hem lang gesloten, alsof hij bang was voor wat eruit zou komen als oma geen kauwgom meer gaf.

De zak hing zwaar om zijn schouders terwijl we door de straten van het dorp liepen. De zwanen fladderden ongeduldig binnenin, alsof ze wisten dat ze ergens naartoe werden gebracht, maar niet precies waar naartoe.

In de klanken van vaders vertellingen kreeg ik een beeld van wat er in die zak verborgen lag. Hij vertelde verhalen over verre landen en magische avonturen, waar zwanen vliegen als boodschappers van hoop en vrijheid.

Ik was zijn klant aan tafel, een dromer die werkelijkheid maakte van zijn verhalen. Samen deelden we onze fantasieën en onze verlangens naar een leven vol avontuur.

Maar de last van de zak werd zwaarder naarmate de tijd verstreek. Binnenkort zou ik weer vaker binnen springen, na een lange busrit waarbij de frieten op de grond belandden en ik me afvroeg of we bewust keken naar elkaar, of dat we elkaar zagen en er gewoon naast bleken te staan.

Maar zij, zij druipend af als regendruppels langs een raam, ving een laatste blik door de aangedampte vesterruit. Ze trilde en vergat haar, haar gedachten alweer veranderend richting nieuwe oorden. En ik, ik zocht haar telkens op de trein, alsof ik iets op het spoor was dat me terug zou leiden naar de plek waar de zak zwanen me had gedragen.

BDSM

BDSM (afkorting voor Bondage and Discipline (BD), Dominance and Submission (DS) en Sadism and Masochism (SM)) is een term voor seksuele voorkeuren en rollenspellen die gebruikmaken van opgelegde fysieke beperkingen, intense zenuwprikkels of het spelen van een machtsspel. BDSM omvat een breed spectrum aan activiteiten, interpersoonlijke relatievormen en subculturen.

Bondage is het verminderen van de bewegingsvrijheid van de partner middels bijvoorbeeld touw, boeien of restrictieve kleding. Discipline is het geven van opdrachten, eventueel met echte of gespeelde bestraffing. Dominantie en submissie is het uitoefenen van, of zich onderwerpen aan macht, vaak in de vorm van rollenspel. Sado-masochisme tot slot is het genieten van het veroorzaken (sadisme) of ondergaan (masochisme) van pijn.

Bij BDSM kan gebruik worden gemaakt van speciaal daarvoor gemaakte seksspeeltjes, bijvoorbeeld instrumenten die de vrijheid beperken (zoals halsband, hand- en voetboeien, andreaskruis, touw en mondknevel), penetrerende speeltjes (zoals buttplug, dildo en vibrator), instrumenten om mee te slaan (zoals cane, bullwhip, single tail, plak, gesels), de huid te pijnigen (gesmolten was, elektro-speeltjes zoals elektrische vliegenmepper, laagspanningsapparatuur en violet wand, tepelklemmen) en instrumenten om de huid te doorboren of te besnijden zoals medische naalden, nietpistolen en messen. Ook huishoudelijke objecten kunnen als speeltje worden gebruikt, bijvoorbeeld pollepels, boterkwastjes, uienkam, wasknijpers of ijsblokjes.

In een onderzoek in Vlaanderen door het psychiatrisch onderzoekscentrum van de Universiteit Antwerpen en het Universitair Forensisch Centrum (UZA) werden attributen door beoefenaars als volgt gerangschikt volgens gebruiksfrequentie

- ijsblokjes
- gebruik van blinddoek
- gebruik van handboeien/touw
- slaan met zweep
- gebruik van wasknijpers, tepelklemmen, kaarsvet

Sommige spelvormen brengen (soms forse) risico's met zich mee. Minimaliseren van deze risico's is belangrijk. Enkele gebruikte termen voor aandachtspunten zijn "R5V" (Respect, Vertrouwen, Veiligheid, Verantwoordelijkheid, Voorzichtigheid en Vrijwilligheid), de "3V's" (Veilig, Verantwoord en Vrijwillig, in het Engelse Safe, Sane & Consensual) en RACK (Risk Aware Consensual Kink), waarbij de nadruk ligt op het in ieder geval zich bewust zijn van de risico's die worden genomen.

Er kan een veiligheidscode of stopwoord voor de onderdanige en dominante worden afgesproken waarop de handeling in het spel acuut wordt beëindigd en de onderdanige uit een benarde positie wordt bevrijd. Voor het geven van het stopwoord hoeft geen reden te worden gegeven, de afspraak is dat er op dit teken wordt gestopt. Men kan uit het spel raken, er geen plezier meer aan beleven, er kan iets misgaan dat de ander niet ziet. Het verkeerslicht-systeem is een gebruikelijke reeks stopwoorden.

Rood - betekent: stop onmiddellijk en ga na hoe het met je partner gaat

Geel - betekent: rustig aan, wees voorzichtig

Groen - betekent: het gaat goed, we kunnen beginnen of we kunnen zo verder. Dit kan door iedereen uitgesproken voor het spel kan beginnen, of tijdens het spel, door alle deelnemers.

Er worden ook vooraf grenzen afgesproken worden waarbinnen het spel zich zal bewegen. Wordt door een van de spelers een vooraf afgesproken harde grens overschreden, wordt aangeraden niet meer met deze partner te spelen, tenzij men vaste (sekspeel)partner is. Soms wordt daarbij gebruikgemaakt van een checklist.

Een bout is een ronde staaf van metaal of ander materiaal waarop schroefdraad is aangebracht en die voorzien is van een kop.

iets met losse vijzen
ik draaide in mijn kelder, met victor
draaiden door bedenk ik me nu
in witte t-shirts bedrukt door cyprus grootste politicus

het was er ook wel donker dus weet ik veel
de straat was gesloten maar ook open dus
van elke dame wel iets opgestoken aan de dikste boom tot de cinema
moeders geschreeuw, zegt ze zacht stuk ellende

opritten zijn de grootste les
er leeft niets maar wordt veel verteld over leven
stapte plots in en verliet de straat met een laatste zwaai naar huis
getinte ramen geven niets

De Losse Vijzen van de Kelderavonturen

In de duistere kelder van mijn ouderlijk huis draaide ik rond met Victor, mijn jeugdvriend. We draaiden door, bedenk ik me nu, in onze witte t-shirts bedrukt door de beeltenis van Cyprus' grootste politicus. De kelder was een doolhof van herinneringen, waar losse vijzen de enige constante leken te zijn.

Het was er donker, zo donker dat ik me soms afvroeg of we ooit het daglicht zouden terugzien. Maar tegelijkertijd was de straat gesloten, maar ook open, een paradox die alleen in de kelder leek te bestaan. Hier, in deze benauwde ruimte, leerden we van elke dame die ons pad kruiste, van de dikste boom tot de oude bioscoop aan het einde van de straat.

Het geschreeuw van moeders drong zachtjes door tot onze oren, een symfonie van frustratie en liefde die ons vergezelde tijdens onze avonturen. Opritten waren onze grootste lessen, plaatsen waar niets leek te leven maar waarover veel werd gesproken, waar we leerden dat de werkelijkheid soms vreemder was dan fictie.

Plotseling stapten we in en verlieten we de straat, met een laatste zwaai naar huis terwijl we onze weg vervolgden naar nieuwe avonturen. De getinte ramen van de auto gaven niets prijs van wat er zich binnenin afspeelde, net zoals de kelderavonturen een geheim bleven tussen mij en Victor, een herinnering aan onze jeugdige onbezonnenheid en onze eeuwige vriendschap.

Ratchet & Clank

Ratchet & Clank is een serie actie-avontuurplatforms en third-person shooter-videogames gemaakt en ontwikkeld door Insomniac Games en uitgegeven door Sony Interactive Entertainment voor PlayStation-consoles, zoals PlayStation 2, PlayStation 3, PlayStation 4 en PlayStation 5, met de uitsluiting van Size Matters en Secret Agent Clank, die zijn ontwikkeld door High Impact Games voor de PlayStation Portable. De serie was exclusief voor Sony-platforms totdat Rift Apart in 2023 een Windows-poort kreeg. Desondanks is het intellectuele eigendom nog steeds eigendom van Sony Interactive Entertainment. Op 29 april 2016 werd een animatiefilm-aanpassing uitgebracht.

De games spelen zich af in een sciencefictionsetting en volgen de avonturen van Ratchet en Clank – een katachtige mensachtige monteur van het Lombax-ras, en een kleine, bewuste ‘defecte’ Zoni-robot – terwijl ze door het universum reizen en het redden van kwade krachten. die het voortdurend bedreigen. De serie staat bekend om de vele exotische, unieke en overdreven wapens en gadgets, een concept dat Insomniac Games heeft uitgebreid naar hun andere games.

Ratchet & Clank speelt zich af in een fictief universum dat de nadruk legt op interplanetaire reizen binnen verschillende sterrenstelsels. Talrijke biologische en robotachtige soorten bevolken deze planeten, die variëren van hoogontwikkelde metropolen tot niet-gekoloniseerde biosferen. De Future-serie introduceerde binnen bepaalde niveaus aanvullende elementen van tijdreizen en interdimensionaal reizen.

Lombaxen

De Lombax is een fictieve soort uit de serie. Lombaxen zijn afkomstig van de planeet Fastoon en hebben een uiterlijk dat lijkt op tweevoetige antropomorfe katachtigen met een staart die lijkt op die van een leeuw. In tegenstelling tot de meeste andere organische soorten in het universum van de games, die twee vingers en een duim aan elke hand hebben, bezitten lombaxen de menselijke handconfiguratie (vier vingers en een duim aan elke hand). De soort heeft een instinctieve affiniteit met gadgets en machines. De enige Lombaxes in de serie zijn Ratchet, Angela Cross, Alister Azimuth en Rivet. Ratchets vader wordt genoemd door Azimuth, maar is nooit echt in de serie te zien. Volgens een nieuwsuitzending in A Crack in Time is Angela Cross een Lombax die al drie jaar vermist wordt; ze heeft geen staart, aangezien wordt onthuld dat vrouwelijke Lombaxes er geen hebben. Dit wordt echter tegengesproken in het spel Rift Apart, aangezien het personage Rivet wel een staart heeft, maar meer lijkt op de staart van een vos of wasbeer dan op die van een leeuw. Ratchet blijft achter als de laatst bekende Lombax in zijn dimensie na A Crack in Time, terwijl Azimuth sterft en Angela vermist wordt; haar huidige locatie is onbekend.

De hoofdpersonen in de serie zijn Ratchet, een Lombax-monteur van de planeet Veldin, en zijn robotachtige beste vriend Clank, die is gemaakt in een robotfabriek op Quartu. In Ratchet & Clank Future: A Crack in Time wordt echter onthuld dat Clank een Zoni-vader heeft genaamd Orvus, van wie wordt gezegd dat hij deze machine heeft gemaakt en met opzet Clank heeft gemaakt. De speler bestuurt Ratchet voor het grootste deel van elk spel (met uitzondering van Secret Agent Clank), hoewel voor bepaalde missies de speler Clank rechtstreeks moet besturen. Anders zit Clank op de rug van Ratchet (in rugzakstijl) en wordt hij gebruikt om nuttige spring-, zweef- en duikvaardigheden te bieden via verschillende upgrades. Deze upgrades worden in de loop van de eerste game gegeven, maar Clank behoudt ze tijdens de latere games. Gedurende de serie komt het duo vaak Captain Qwark tegen, een egogedreven, valse, groen gekostumeerde superheld en voormalige slechterik die de doelen van Ratchet en Clank op de een of andere manier kan helpen of belemmeren. Dr. Nefarious, de robotachtige hoofdantagonist van de serie, verschijnt meestal in een poging het universum te veroveren. Andere gemene personages en antagonisten zijn onder meer voorzitter Alonzo Drek (die de eigenaar was van de robotfabriek waar Clank werd gebouwd), keizer Percival Tachyon, Gleeman Vox, kapitein Romulus Slag, Lord Flint Vorselon, Vendra & Neftin Prog en de Thugs-4- Minder (of Goons-4-Less) organisatie. “The Plumber”, een klein terugkerend personage, is in de meeste titels in een of andere vorm verschenen.

Kapitein Qwark

Kapitein Copernicus Leslie Qwark (ingesproken door Jim Ward, Scott Whyte in Rift Apart) is de zelfbenoemde superheld van de Solana Galaxy, hoewel hij in werkelijkheid een laffe klaploper is wiens egoïstische acties vaak meer problemen veroorzaken voor Ratchet en Clank. Voordat hij een "bondgenoot" werd van Ratchet & Clank: Up Your Arsenal en zo, begon hij als de secundaire antagonist van de originele Ratchet & Clank en de belangrijkste antagonist van het directe vervolg Ratchet & Clank: Going Commando.

De loodgieter

The Plumber (ingesproken door Neil Flynn in de eerste drie games, Jess Harnell in latere optredens) is een hoofdbestanddeel van de Ratchet & Clank-serie. Hij verschijnt bijna altijd met zijn achterste uitsteekt uit waar hij mee bezig is, en kan verrassend behulpzaam zijn als hij verschijnt. In Ratchet & Clank en Going Commando is de Loodgieter een NPC die bij verschillende gelegenheden verschijnt. Eenmaal later in Going Commando verkoopt hij Ratchet een item om te ruilen voor een ander. In Up Your Arsenal keert hij terug om Ratchet te vragen naar Sewer Crystals te zoeken, waarvoor hij bouten zal ruilen.

De loodgieter komt niet voor in Ratchet: Deadlocked; hoewel in de credits staat dat hij was weggeroepen om het hoofd te bieden aan een "noodsituatie met een pomp in de Rygylian Nebula". Hij verschijnt met een niet-sprekende rol als herinnering in een deel van een droomstaat-wereldniveau in Ratchet & Clank: Size Matters, en verschijnt ook in Secret Agent Clank om de douches te repareren in de gevangenis waarin Ratchet is opgesloten, en deze terug te geven. tot hun typische ijskoude temperatuur.

De Loodgieter keert terug in Ratchet & Clank Future: Tools of Destruction, met een nieuw bijgewerkt ontwerp, met een bril en een meer gedetailleerde outfit. Hij geeft Ratchet een reserveonderdeel voor de Dimensionator dat waardevol blijkt te zijn in de climax van het spel. Hij verschijnt dan opnieuw in Ratchet & Clank Future: A Crack in Time in de geheugenbanken van Clank. Wanneer Clank verschijnt, stelt The Plumber dat hij "ergens een verkeerde afslag moet hebben genomen" en dit vanwege de "leegte" aanzag voor Qwark's geest. Vervolgens zegt hij tegen Clank: "Ik zou niet meer dan zes minuten riskeren", een advies waarmee Clank uiteindelijk Ratchet van de dood kan redden door de tijd terug te draaien.

Hij verschijnt in All 4 One wanneer hij een transport repareert waarmee Ratchet en zijn bondgenoten naar Uzo City kunnen reizen, maar wanneer Ratchet om "cryptisch advies" vraagt dat kan worden gebruikt om Nevo te stoppen, geeft de loodgieter toe dat hij die niet heeft. In Full Frontal Assault hologiseert Stuart Zurgo hem als hem om het Starship Phoenix II te beschadigen. De echte loodgieter neemt later contact op met Ratchet, Clank en Qwark voor hulp, aangezien hij vastzit op een planeet. Nadat Ratchet de rit van de loodgieter heeft gerepareerd, is hij in de war omdat hij hem op het ruimteschip had gezien. Het is nadat de loodgieter is vertrokken dat Ratchet en de andere twee beseffen dat ze door Stuart voor de gek zijn gehouden.

De Loodgieter verschijnt opnieuw in "Ratchet & Clank: Into the Nexus" als de schijnbare maker van de spelversie van het RYNO-superwapen, de RYNO VII. Om misbruik te voorkomen heeft hij de blauwdrukken ervan opgesplitst. De speler kan de stukken van de blauwdruk verzamelen en deze door de loodgieter laten bouwen.

Hij herhaalt zijn oorspronkelijke rol in Ratchet & Clank uit 2016 in de riolen van Novalis, maar deze keer zijn zijn laatste woorden tegen Ratchet en Clank voordat hij het toneel verlaat: "Tot ziens bij de volgende herstart." The Plumber maakt een gastoptreden in de postcreditscène van de Ratchet & Clank-film. Hij hekelt het kijkende publiek voor het bekijken van de aftiteling, stelt dat er geen bonusscène is en beveelt hen te vertrekken. De loodgieter verschijnt in de Ratchet & Clank-strips in nummer 6: Bros Before Foes. Ratchet, Talwyn Apogee en Vorn Garblak verdrinken bijna nadat ze hebben geprobeerd naar de andere kant van een aquaduct in het Apogee Space Station te zwemmen, omdat de deur van binnenuit op slot zit. De loodgieter opende de deur van buitenaf en trok de drie naar buiten net voordat ze een zekere dood tegemoet gingen, waarbij hij hen waarschuwde dat het aquaduct niet is ontworpen om in te zwemmen. De loodgieter wordt kort beschreven door Gary, zijn zoon, in Rift Apart, terwijl hij met Clank praat in een Dimensional Anomaly.

Grote Al

Big Al (ingesproken door Chris Hatfield), een terugkerend personage dat voor het eerst verschijnt in de originele Ratchet & Clank, is de stereotiepe computernerd van de planeet Kerwan met interesse in elektronica en alles wat met Captain Qwark te maken heeft. Ratchet raakt vaak verbijsterd over Al's "techno-speak" en vertrouwt meestal op Clank om te vertalen. Hij is eigenaar van "Big Al's Robo Shack" en voorziet Clank van een Heli-Pack. Zijn broers en zussen Bob en Edwina (beide te zien in Ratchet & Clank) bezitten ook soortgelijke Robo Shacks die verdere upgrades voor Clank bieden.

In Ratchet & Clank: Up Your Arsenal wordt Big Al gekozen om zich bij Captain Qwark's "Q-Force" aan te sluiten vanwege zijn beheersing van elektronica, hoewel zijn betrokkenheid bij de plot minimaal is. Al speelt een belangrijkere rol tijdens de gebeurtenissen van Ratchet: Deadlocked, waarin hij wordt gevangengenomen en moet dienen als onderdeel van Ratchets DreadZone-ondersteuningsploeg. Op een gegeven moment wordt Al neergeschoten door Ace Hardlight als waarschuwing aan Ratchet om zijn grenzen niet te overschrijden, maar hij keert later terug (met cybernetische delen om zijn wonden te bedekken) om Ratchet te helpen ontsnappen uit DreadZone. Sindsdien is hij niet meer in de originele serie verschenen, hoewel hij af en toe wordt genoemd tijdens Tools of Destruction en te horen is tijdens een radioreclame voor zijn Robo Shack in A Crack in Time. Al speelt een ondergeschikte rol in de stripreeks. Hij werkt eraan om Veldin terug te brengen naar zijn normale baan nadat Artemis Zogg het heeft verwijderd voor zijn eigen sterrenstelsel. Hij verschijnt ook in de remake van 2016, waarbij hij dezelfde rol vervult als in het originele spel, terwijl hij later ook verschijnt op Pokitaru (ter vervanging van Bob), waarin hij het duo opnieuw helpt door een upgrade voor hun schip te installeren.

Angela Cross (ook bekend als The Mysterious Thief)

Angela Cross (ingesproken door Kath Soucie) is een vrouwelijke Lombax die verschijnt in Going Commando. Ze deelt Ratchets affiniteit met gadgets en apparaten, maar is vaak onhandig en verstrooid. Ondanks haar tekortkomingen was Angela in dienst van Megacorp en werkte ze op de genetica-afdeling aan een geheim project om een kunstmatig "Protopet" te creëren, totdat ze stopte toen haar baas, de heer Fizzwidget, de releasedatum van de creatie opschoot voordat ze de gebreken ervan kon corrigeren. (namelijk zijn grote eetlust en woest aard). Angela vermomde zichzelf vervolgens en stal het prototypewezen om er voorgoed van af te komen. Wanneer Megacorp Ratchet rekruteert om het van haar terug te krijgen, huurt ze de huurlingen- / misdadorganisatie Thugs-4-Less in om haar te beschermen, en probeert ze Ratchet uit de weg te ruimen door zijn partner Clank als aas te gebruiken. Helaas mislukken beide tactieken, en wanneer Thugs-4-Less door een derde partij uit hun contract wordt opgekocht, sluit Angela (nadat haar identiteit is onthuld) zich aan bij Ratchet en Clank om te voorkomen dat Megacorp de nog steeds zeer gevaarlijke Protopet vrijgeeft. boven de melkweg. Ondanks dat ze is bevestigd als Lombax in A Crack in Time, is Angela sinds Going Commando niet meer in games verschenen. Tijdens een Polaris News-uitzending in A Crack in Time werd bevestigd dat Angela een Lombax was, dat ze uit Bogon was gevlucht in het schip van Max Apogee tijdens de eerdere fasen van de invasie van Tachyon, en samen met Apogee al meer dan drie jaar vermist was, wat suggereert dat beide zij en Apogee gebruikten de Dimensionator om aan Tachyon te ontsnappen. Het rapport bevestigt ook haar soort als vrouwelijke Lombax, en beweert dat vrouwelijke Lombaxen geen staarten hebben (dus na Rift Apart lijkt dit niet langer het geval te zijn, dus een andere eenvoudigere verklaring is dat Angela, aangezien ze toch een paardenstaart lijkt te hebben in de vorm van een Lombax-staart, heeft mogelijk haar oorspronkelijke staart verloren bij een ongeval of kan het resultaat zijn van de kruising van een Lombax met een andere uitheemse soort). In een Full Moon Show Podcast werd gesteld dat Angela mogelijk terugkomt als Insomniac nog een Ratchet & Clank-game maakt.

Talwyn Apogee

Talwyn Apogee (ingesproken door Tara Strong in Tools of Destruction en Quest for Booty, Ali Hillis in Into the Nexus) is een Markaziaan en de dochter van Max Apogee, een beroemde ontdekkingsreiziger die bekend staat om zijn onderzoek naar de Lombax-cultuur. Toen Max verdween, zette Talwyn het werk van haar vader voort bij het vinden van het 'Lombax Secret', een apparaat dat naar verluidt werd gebruikt om de kwaadaardige Cragmites uit de Melkweg te elimineren. Haar belangrijkste uitvalsbasis is een ruimtestation in de asteroïdenring van Nundac, waar ze wordt vergezeld door haar beschermende oorlogsbots Cronk en Zephyr.

In Tools of Destruction wordt Ratchet naar Talwyn geleid nadat hij een bericht van keizer Tachyon heeft onderschept waarin tot haar dood wordt opgeroepen. Nadat hij zijn situatie heeft uitgelegd, stemt Talwyn ermee in Ratchet te helpen bij het vinden van het Lombax-geheim en het omverwerpen van Tachyon. In Ratchet & Clank Future: Quest for Booty reist Talwyn samen met Ratchet op zoek naar Clank. Ze verschijnt niet fysiek in Ratchet & Clank Future: A Crack in Time, maar wordt gezien in het onderbewustzijn van Clank en wordt af en toe op de radio genoemd omdat ze liedjes heeft aangevraagd waar Ratchet naar kon luisteren terwijl ze door de ruimte vloog. Ze verschijnt ook in de miniserie uit het stripboek, evenals in Full Frontal Assault als skin en een volledige verschijning in Into the Nexus. In de reimaging-film en game lijkt een personage genaamd Cora Veralux de tegenhanger van Talwyn te zijn.

Cronk en Zephyr

Cronk en Zephyr (respectievelijk ingesproken door Daniel Hagen en Paul Eiding) zijn een paar oorlogsrobots die Talwyn regelmatig vergezellen in haar avonturen. Zwaar verroest en seniel door vele jaren van strijd, hoor je het tweetal vaak tegen elkaar kibbelen en praten over hun ervaringen uit het verleden, maar dienen niettemin als betrouwbare bondgenoten in de zoektocht van Ratchet en Talwyn naar het Lombax-geheim. Het paar verschijnt voor het eerst in Tools of Destruction en maakt een cameo met alleen stem in A Crack in Time terwijl ze kibbelen tijdens de aftiteling. In All 4 One dienen Cronk en Zephyr als het ondersteuningsteam van Ratchet door hem en zijn bondgenoten wapens te verkopen. Ze waren allebei dood als gevolg van het vermoorden van Vendra Prog in Into the Nexus, hoewel hun geesten nog een laatste keer verschijnen in het postcredit-einde.

Alister Azimuth

Generaal Alister Azimuth (ingesproken door Joey D'Auria) is met name prominent aanwezig in Ratchet & Clank Future: A Crack in Time en is een Lombax en fungeert als mentor voor Ratchet. Hij heeft een witte en rode vacht, in tegenstelling tot Ratchet en Angela die een gele en bruin/oranje vacht hebben. Dit ligt niet aan de leeftijd, want hoewel Alister veel ouder is dan Ratchet, heeft zijn vacht al sinds zijn jeugd deze kleur. Hij gebruikt een tweekoppige Praetorian Omniwrench als zijn favoriete wapen. In zijn jeugd was Azimuth goede vrienden met Ratchets vader, Kaden, en hij draagt een zakhorloge met een foto waarop ze samen staan. Azimuth was indirect verantwoordelijk voor de opkomst van keizer Tachyon en de dood van Ratchets ouders, omdat hij Tachyon volledige toegang gaf tot Lombax-technologie in de hoop dat hij hen zou kunnen helpen. Vanwege zijn misdaden werd het hem verboden zich bij de Lombaxes aan te sluiten toen ze naar een andere dimensie vertrokken, en sindsdien leeft hij in ballingschap.

Wanneer Ratchet Azimuth voor het eerst vindt, ziet de generaal hem aanvankelijk aan voor een gehologiseerde moordenaar (gezonden door Lord Vorselon of Nefarious), maar herkent Ratchet al snel als de zoon van Kaden en vraagt om vergeving voor het misverstand. Generaal Azimuth legt Ratchet uit over de veronderstelde connectie van Clank met de Zoni en hoe hij en Kaden beiden op de hoogte waren van het bestaan van de Grote Klok. Vervolgens leert hij Ratchet hoe hij hoverboots moet gebruiken, wat van pas zou kunnen komen om Dr. Nefarious ervan te weerhouden de controle over de Grote Klok over te nemen. Nadat Nefarious Azimuth eraan herinnert hoe hij de Lombax-race te schande maakte, legt Azimuth aan Ratchet uit hoe hij ten prooi viel aan Tachyons bedrog en hoe hij van plan is de Grote Klok zelf te gebruiken, zodat hij en Ratchet kunnen voorkomen dat Tachyon aan de macht komt en de Lombaxes kunnen tegenhouden. moeten vertrekken naar hun nieuwe dimensie. Ratchet gaat aanvankelijk akkoord met het plan, maar bedenkt zich nadat hij Clank heeft gered, die hem en Azimuth informeert dat de Grote Klok het hele bestaan zou kunnen vernietigen als hij wordt misbruikt. Generaal Azimuth kan Ratchets besluit niet aanvaarden en verlaat hem.

Hij lijkt later Ratchet en Clank te redden nadat ze Dr. Nefarious hebben verslagen en hen naar de Grote Klok brengen. Ondanks het aandringen van Azimuth weigert Ratchet nog steeds het risico te nemen de Grote Klok te gebruiken, waardoor de oudere Lombax Ratchet vermoordt door hem uit woede met zijn sleutel neer te schieten. Azimuth probeert vervolgens de Orvus-kamer binnen te gaan, maar Clank sluit hem buiten en gebruikt de Grote Klok om de tijd zes minuten terug te draaien (zoals eerder aangegeven door de Loodgieter), zodat hij Ratchet kan redden. Azimuth, nu verblind door zijn eigen egoïstische verlangen om alle Lombaxes te redden, breekt de kamer binnen en vergrendelt de klok om de tijd terug te draaien naar de opkomst van Tachyon, voordat hij zowel Ratchet als Clank in een bloedig duel betreft als de eindbaas van het spel. Eenmaal verslagen, beseft Azimuth eindelijk zijn fout en stopt hij de tijdverschuiving die hij heeft gecreëerd, zij het ten koste van zijn eigen leven. Ratchet neemt de bezittingen van Azimuth, een zakhorloge en zijn eigen Praetoriase sleutel, mee als herinnering aan zijn mentor.

Kaden

Kaden is de vader van Ratchet en de bewaarder van de Dimensionator. Toen de Lombaxes ertoe werden aanzet het apparaat te gebruiken om naar een andere dimensie te ontsnappen nadat Percival Tachyon Fastoon had veroverd, weigerde Kaden hen te volgen om het apparaat te beschermen. Kaden slaagde erin Tachyons verwoesting van Fastoon te overleven en kon zijn zoontje (Ratchet) voor de Cragmite verbergen door hem naar Veldin te sturen, maar Kaden werd uiteindelijk gevonden en geëxecuteerd door Tachyon.

Orvus

Orvus (ingesproken door Charles Martinet) komt voor in Ratchet & Clank Future: A Crack in Time en is de unieke Zoni die de Grote Klok heeft gemaakt als de oorspronkelijke Caretaker en ook Clanks "vader" is, aangezien hij verantwoordelijk is voor Clanks bezit van een ziel. . Nadat hij is gevangengenomen door Dr. Nefarious, teleporteert Orvus naar een onbekende plek, en Clank wordt door de Zoni naar de Grote Klok gebracht om tijdens zijn afwezigheid de nieuwe Caretaker te worden. Terwijl Clank wordt getraind door de Junior Caretaker Sigmund van de Clock (een andere robot waaraan Orvus mogelijk een ziel heeft gegeven) in zijn nieuwe taken, communiceert Orvus met hem via een reeks gesimuleerde programma's die in zijn geheugenbanken zijn opgeslagen.

Aan het einde van het spel kiest Clank ervoor om zijn avonturen met Ratchet voort te zetten en laat Sigmund de leiding over de Grote Klok achter als de Caretaker, en de laatste boodschap van Orvus verkondigt dat zijn grootste wens is dat Clank gelukkig is met welk leven hij ook kiest.

Sasha Phyronix

Sasha Phyronix (ingesproken door Leslie Carrara-Rudolph) is een Cazar die de kapitein is van het ruimteschip Phoenix en de dochter van de Galactic President. Tijdens de evenementen van Up Your Arsenal is zij verantwoordelijk voor het coördineren van de Galactic Rangers om de groeiende dreiging van Dr. Nefarious te bestrijden. Zij en Ratchet lijken gevoelens voor elkaar te hebben. In Deadlocked verschijnt ze kort in de opening om Ratchet, Clank en Big Al te informeren over de dood van Captain Starshield tijdens zijn dienst bij Dreadzone als deelnemer. Sasha staat ook op het punt de drie te waarschuwen voor verschillende galactische helden die gevangen worden genomen als ze wordt afgesneden. Ze verschijnt voor de derde keer in de zesdelige stripreeks (die zich afspeelt tussen A Crack in Time en All 4 One), waar ze Ratchet en Clank helpt bij het tegenhouden van Artemis Zogg in zijn plannen om zijn eigen kunstmatige sterrenstelsel te creëren. Ondanks dat het een tijdje als Rachets liefdesbelang werd beschouwd en omgekeerd, lijkt het erop dat het paar na de eerste relatie uiteindelijk uit elkaar ging vanwege een reeks meningsverschillen. In Full Frontal Assault behield Ratchet nog steeds het ruimteschip Phoenix, wat betekent dat hij nog steeds om Sasha geeft ondanks hun ruzie.

Skid McMarx

Skid McMarx (ingesproken door Neil Flynn in de eerste game en Up Your Arsenal, Jess Harnell in de game van 2016 en Rift Apart) is een professionele hoverboarder wiens naam ook wordt gespeld als Skidd McMarxx. In Ratchet & Clank worden hij en zijn agent aangevallen door raketten van de Blarg en laten ze uiteindelijk hun schip neerstorten op Planeet Aridia terwijl ze onderweg zijn naar een grote hoverboard-race. Ze worden na de crash gescheiden. Ratchet en Clank vinden hem uiteindelijk. Hij vertelt het duo dat hij niet naar zijn schip kan terugkeren vanwege de Sand Sharks in het gebied. Nadat Ratchet de wezens heeft weggegooid, beloont Skid hem met een hoverboard en vertelt Ratchet en Clank dat ze ze hebben gezien tijdens de hoverboardrace op Rilgar.

In Ratchet & Clank: Up Your Arsenal wordt Skidd gerekruteerd voor Captain Qwark's Q-Force vanwege zijn "stalen zenuwen". Skidd noemt zichzelf "ShaddowDude" en helpt Ratchet en Clank bij hun toegewezen missie op Aquatos, ondanks dat hij regelmatig uitwijkt en Ratchet al het gevecht laat doen. Hij wordt later ontvoerd door Courtney Gears en wordt naar Obani Draco gebracht, waar hij wordt gebruikt als testpop voor de Biobliterator en in een robot wordt veranderd. Desondanks is Skidd aan het einde van het spel weer normaal (hoe hij weer werd veranderd, wordt niet onthuld, hoewel Big Al vermeldt dat het mogelijk is). Er wordt vermeld dat Follow Up Your Arsenal Skidd is opgepikt door het oude platenlabel van Courtney Gears.

Helga von Streissenburgen

Helga von Streissenburgen (ingesproken door Mona Marshall met een Duits accent) is een robot die de gezette, zwaargebouwde fitnesstrainer van kapitein Qwark is. In Ratchet & Clank doorloopt Ratchet een fitnesscursus om Helga te ontmoeten om de beloning, een Swingshot, te claimen, hoewel ze ook eist dat Ratchet voor de gadget moet betalen nadat ze heeft verklaard dat zijn run 'de meest zielige vertoning was die ik heb gehad'. ooit gezien op dat hindernissenparcours!". Helga wordt gekozen om zich bij de Q-Force aan te sluiten vanwege haar "sensuele verleidingskracht" in Ratchet & Clank: Up Your Arsenal. Ondanks haar stoere uiterlijk toonde ze oprechte droefheid toen Qwark "stierf" en zei: "En... we zouden de fitnesscursus kunnen volgen... onder de kleine uurtjes van de ochtend!" Haar volledige naam wordt onthuld op een promotie-poster voor Tools of Destruction als Helga von Streissenburgen.

Douglass C. Perry van IGN reageerde positief in de "eigenzinnige" stemmen in de ondersteunende cast van Ratchet & Clank en noemde Helga (die haar omschreef als "de rare atletische vrouw aan het einde van het stuntparcours") als voorbeeld.

Skrunch

Skrunch (ingesproken door Jim Ward) is de cycloptische aap-sidekick van kapitein Qwark. Omdat hij een aap is, houdt hij van bananen. Hij heeft ook rond de brug van het ruimteschip Phoenix zien rennen. Skrunch sluit zich aan bij Clank tijdens enkele missies van Clank in Up Your Arsenal om knoppen buiten bereik te activeren of krachtige vijanden af te leiden, en is een schutter voor Ratchet op Tyrranosis. Skrunch verschijnt ook in Size Matters. Hij spreekt twee keer met Clank in het spel, eerst op planeet Metalis en opnieuw aan het einde van het spel op Quadrona.

Grimroth Razz

Exclusief voor het opnieuw afgebeelde project is Grimroth Razz (ingesproken door John Goodman in de film, Travis Willingham in de game van 2016), of kortweg Grim, een monteur uit de Polaris Galaxy die sindsdien de mentor en wettelijke voogd van Ratchet werd. hij vond hem als baby. Hij bezit een garage op de planeet Veldin waar hij en Ratchet schepen repareren. In de videogame uit 2016 wordt onthuld dat Grimroth een tweelingbroer heeft genaamd Felton. Grimroth stelt dat ze niet veel praten omdat Grimroth Felton als een slapper beschouwt.

Dokter Nefarious

Dr. Nefarious, de meest terugkerende antagonist van de serie, is een gekke robotwetenschapper en superschurk met een diepe, duidelijke haat voor organische levensvormen. Hij wordt afgebeeld als de aartsvijand van Captain Qwark en later van het duo Ratchet en Clank. Gedurende de serie wordt Nefarious altijd vergezeld door zijn trouwe robotbutler, Lawrence, die vaak veel slimmer blijkt te zijn dan zijn pompeuze meester. Hij heeft de bekende grap: telkens wanneer hij zijn geduld verliest of onder extreme stress komt te staan, functioneert Nefarious onmiddellijk niet goed en loopt hij vast, terwijl radiogolven van afleveringen uit de fictieve soapserie Lance en Janice door zijn hoofd worden uitgezonden, totdat hij achter het hoofd geslagen door Lawrence of iemand anders.

Keizer Percival Tachyon

Tachyon werd opgevoed door Lombaxes, maar toen hij ontdekte dat de Lombaxes zijn ras uit het universum verbannen, deed hij uiteindelijk hetzelfde met hen, alleen Ratchet, Alister Azimuth, Kaden en zijn vrouw (deze twee gedood door Tachyon), en blijkbaar ook Angela Cross. , bleef achter. Dit maakt Tachyon een persoonlijke vijand van Ratchet. Hij creëerde ook de Space Pirates, tenminste die uit Tools of Destruction en Quest for Booty, waaronder Captains Romulus Slag en Angstrom Darkwater en ook Rusty Pete.

Yogabal, ook wel fitnessbal of yoga-fitnessbal genoemd, is een balspeltool die gecombineerd kan worden met sport en fitness. Het materiaal is gemaakt van zacht PVC-materiaal. Wanneer het lichaam ermee in contact komt, zal de interne opblaasbare fitnessbal gelijkmatig contact maken met het contactgebied van het lichaam, waardoor een massage-effect ontstaat, wat bevorderlijk is voor de bloedsomloop.

vijfhonderd haken in mijn onderbroek vangen de vriendschap
je moet het dan ook niet langer rekken dan één straat verder
door dat liegen bracht mijn grootste vangst bezoek
zoveel rugzakken die ik doorzocht naar dat wat ik al had

In mijn onderbroek zaten vijfhonderd haken, elk een belofte om vriendschap te vangen, te koesteren en nooit meer los te laten. Maar soms, heel soms, moet je die vriendschap niet langer rekken dan één straat verder. Want voor je het weet, raak je verstrikt in een web van leugens en bedrog, en dan is het moeilijk om nog terug te keren naar de echte verbondenheid die je ooit had.

een manier van vermommen die groter is dan mezelf
dat heb je dan als de hond geen tanden heeft
met mijn witte broek overdreven gereden zet me af aan de schoolpoort
waar die sigaret me opeens man leek te maken

Het was door dat liegen dat mijn grootste vangst op bezoek kwam. Een waarheid die me plotseling confronteerde met mijn eigen onzekerheden en me dwong om mijn masker af te zetten en eerlijk te zijn, niet alleen tegenover anderen, maar ook tegenover mezelf. Ik doorzocht talloze rugzakken op zoek naar datgene wat ik al had: echte vriendschap, echte liefde, echte betekenis.

Maar zelfs toen ik dacht dat ik mezelf had gevonden, ontdekte ik dat de echte schat altijd binnenin mezelf lag, klaar om ontdekt te worden als ik maar de moed had om te kijken. Het was een les die ik leerde door de jaren heen, een les die me leerde dat echte vriendschap niet afhankelijk is van hoeveel haken er in je onderbroek zitten, maar van de oprechtheid van je hart.

ben altijd die ene geweest die in de goal moest staan
met mijn handen achter mijn rug ving ik nog steeds elk schot
een kauwgombal of vijf achter mijn kiezen geknarsd hou ik me in
omdat kauwgomballen mooier is dan voetballen

Het was een manier van vermommen die groter was dan mezelf, een masker dat ik droeg om de wereld te laten zien wie ik dacht te moeten zijn. Maar zelfs toen de hond geen tanden had, bleef ik trouw aan mijn witte broek, overdreven gereden en afgezet aan de schoolpoort, waar die ene sigaret me opeens man leek te maken.

Ik was altijd die ene die in de goal moest staan, met mijn handen achter mijn rug klaar om elk schot te vangen dat op me afkwam. En terwijl ik kauwgomballen kauwde, voelde ik de spanning van het spel en de zoetheid van de overwinning, want soms zijn kauwgomballen mooier dan voetballen.

Marionet

Een marionet is een pop die bewogen wordt door middel van draadjes aan armen, benen en of andere lichaamsdelen. In overdrachtelijke zin is een marionet een persoon die zuiver in dienst van iemand anders handelt.

Een marionet in de voorstelling van de Koning der Dieren

In de westerse wereld zijn marionetten ontstaan in de middeleeuwen van Frankrijk. Het Franse woord marionette is het verkleinwoord van “Marion”, dat weer een verkleinwoord van “Maria” was omdat de poppen werden gebruikt in uitbeelding van bijbelse verhalen.

Marionetten worden sindsdien in allerlei landen vervaardigd en gebruikt in verschillende optredens. Ze zijn in verschillende vormen bekend en de “besturing” van de poppen kan van heel eenvoudig tot heel gecompliceerd zijn. Bekend zijn de marionetten uit Sicilië en uit Praag en de marionet Pinokkio kwam tot leven in het verhaal van Carlo Collodi.

Marionetten van de Koning der Dieren

In het Frans betekent marionnette “kleine Maria”. Tijdens de middeleeuwen werden in Frankrijk vaak touwpoppen gebruikt om bijbelse gebeurtenissen uit te beelden, waarbij de Maagd Maria een populair personage was, vandaar de naam.

In Frankrijk kan het woord marionet verwijzen naar elke soort pop, maar elders verwijst het doorgaans alleen naar touwpoppen.

Marionetten van de Koning der Dieren

Oude tijden

Oude Griekse terracotta poppenpoppen, 5e-4e eeuw voor Christus, Nationaal Archeologisch Museum, Athene

Hoofd artikel: poppenspel

Poppenspel is een eeuwenoude vorm van optreden. Sommige historici beweren dat ze ouder zijn dan acteurs in het theater. Er zijn aanwijzingen dat ze al in 2000 voor Christus in Egypte werden gebruikt, toen houten figuren met snaren werden gemanipuleerd om brood en andere met touwtjes bestuurde figuren te kneden. voorwerpen. In Egyptische graven zijn met draad bestuurde, gelede poppen gemaakt van klei en ivoor gevonden. Marionetenpoppen werden in de oudheid gebruikt om rituelen en ceremonies weer te geven met behulp van deze met een touwtje bediende beeldjes en worden nog steeds gebruikt.

Poppenspel werd beoefend in het oude Griekenland en de oudste schriftelijke verslagen van poppenspel zijn te vinden in de werken van Herodotus en Xenophon, daterend uit de 5e eeuw voor Christus. Het Griekse woord dat als “pop” wordt vertaald, is “νευρόσπαστος” (nevróspastos), wat letterlijk betekent “getrokken door snaren, touwtrekken”, Aristoteles (384–322 v.Chr.) Bespreekt poppen in zijn werk On the Motion of Animals: De bewegingen van dieren kunnen worden vergeleken met die van automatische poppen, die bij gelegenheid van een kleine beweging in beweging worden gezet; de hendels worden losgelaten en slaan de gedraaide snaren tegen elkaar.

Het is bekend dat Archimedes met marionetten heeft gewerkt. [nodig citaat] Plato’s werk bevat ook verwijzingen naar poppenspel. De Ilias en de Odyssee werden met poppenspel gepresenteerd. De wortels van het Europese poppenspel gaan waarschijnlijk terug tot de Griekse toneelstukken met poppen die voor het “gewone volk” werden gespeeld in de 5e eeuw voor Christus. Tegen de 3e eeuw voor Christus zouden deze toneelstukken verschijnen in het Theater van Dionysus op de Akropolis.

Marionetten van de Koning der Dieren

In het oude Griekenland en Rome werden poppen van klei en ivoren, daterend uit ongeveer 500 voor Christus, gevonden in kindergraven. Deze poppen hadden gelede armen en benen, waarvan sommige een ijzeren staaf hadden die uit de bovenkant van hun hoofd stak. Deze staaf werd gebruikt om de pop van bovenaf te manipuleren, precies zoals dat tegenwoordig bij het Siciliaanse poppenspel wordt gedaan. Een paar van deze poppen hadden touwtjes in plaats van de staven. Sommige onderzoekers geloven dat deze oude figuren slechts speelgoed waren en geen poppen vanwege hun kleine formaat.

Marionetten van de Koning der Dieren

Het Indiase woord sutradhara, van sutra, verwijst naar de showmanager van theatervoorstellingen (of een poppenspeler), en betekent ook letterlijk “snaartrekker” of “snaarhouder”.

Stijlen van marionetten

Duitse marionetten

Ze hebben acht snaren die zijn bevestigd aan de benen, handen, hoofd, schouders en rug. De bedieningselementen zijn horizontaal.

Britse marionetten

Britse marionetten zijn vergelijkbaar met Duitse marionetten. De gebruikelijke menselijke vorm heeft negen snaren: één touwtje voor elke knie, hand en schouder, twee touwtjes voor het hoofd en één touwtje voor de onderrug. De besturing is doorgaans de Britse rechtopstaande besturing met aparte beenstang. Optionele be­spanning omvat ellebogen, voorhoofd of neus.

Duitse marionetten

Pelham Puppets zijn een commercieel gemaakte Britse pop die meestal zeven snaren heeft die aan de benen, handen, hoofd en rug zijn bevestigd. De bedieningselementen zijn meestal een horizontaal opvouw­bare dwarsbalk. Bob Pelham ontwikkelde de Britse marionetten in 1947.

Duitse marionetten

Siciliaanse marionetten behoren tot de eenvoudigste marionetten om te bedienen. Ze zijn meestal uit hout gesneden en hebben een stevige staaf die door het lichaam naar het hoofd reikt. Deze staaf, en een touwtje dat aan de hand is bevestigd, regelt de manipulatie van de pop.

Duitse marionetten

Tsjechische marionetten
Tsjechische staafmarionetten lijken op Siciliaanse marionetten, hoewel ze complexer zijn. Ze zijn met de hand gesneden, meestal uit lindehout. De marionetten hebben een centrale staaf zoals de Siciliaanse marionet, maar hebben ook touwtjes voor de armen en benen. Soms gebruiken ze ook een touwtje om een mond of beweegbare oren te bedienen. Deze vereisen meer bekwame manipulatie. Tsjechen hebben ook marionetten zonder centrale staaf en touwtjes die aan het hoofd, de schouders en de rug zijn bevestigd. Dit zijn de moeilijkste marionetten om te manipuleren vanwege het ontbreken van de centrale staaf. Miroslav Trejtnar is een erkende meesterpoppenspeler en docent in traditionele Tsjechische vaardigheden voor het maken van marionetten.

Duitse marionetten

In een BBC-artikel wordt uitgelegd hoe dit ambacht heeft voorkomen dat de Tsjechische cultuur en taal werden uitgeroeid ten gunste van het Duits.[24]

Birmese marionetten

Birmese marionetten

Traditionele Birmese opperbevelhebber-marionet

Hoofd artikel: Yoke thé

Birmese marionetten worden allemaal met een snaar bediend en zijn een populaire kunst in Birma. Marionetten worden Yoke thé (letterlijk miniaturen) genoemd en worden bijna altijd in opera's uitgevoerd. Een Birmese marionettengroep moet 27 karakters hebben, waaronder een koning, dieren zoals paard, olifant, tijger, aap en papegaai, ministers, prins en prinses en hansworsten. Een hsaing waing, een traditioneel Birmaans orkest, zorgt meestal voor de muziek. Birmese marionetten zijn zeer ingewikkeld en behendig omdat ze gebruik maken van 18 (voor mannelijke karakters) of 19 (voor vrouwelijke) draden, waarbij elke pop slechts door één poppenspeler wordt bestuurd.

Marionetten van de Koning der Dieren

Een schakelketting is een beweeglijke reeks van met elkaar verbonden schakels of schalmen, die meestal uit metaal zijn vervaardigd en vaak de vorm van een ring hebben.

Verhaal: Verloren in de Melancholie van de Kust

Wazig geel klampte zich vast aan de lucht terwijl ik langs de kust liep, mijn voeten zachtjes wegzakkend in het zand dat glinsterde in het laatste licht van de dag. De zon, een oranje bal die langzaam onderging aan de horizon, wierp haar laatste stralen uit over de kalme zee, die als een eindeloze spiegel glinsterde onder de avondhemel.

De rotsen, ruw en majestueus, gromden als reuzen die ontwaakten uit een eeuwenlange slaap, het schuim van de branding opspattend terwijl de golven zich met kracht tegen hun voeten uitsloegen. Het geluid van de zee, een symfonie van rust en woede, vulde mijn oren en mijn hart met een mengeling van verwondering en ontzag.

wazig geel klampt zich vast aan de lucht
rotsen grommen schuimend uit hun bek
elke korrel zand die bleef plakken aan mijn vreugde
er miste alleen een bordje met onze namen samen

banenen rijpen in een handtas tussen de grappen door
elke straatreclame speelt een film op mijn witte short
het zijn gedachten aan kettingen geklampt
elke schakel klinkt tot zevende versnelling

vingertoppen hangen vol tot het zinken zal

Elke korrel zand leek te blijven plakken aan mijn vreugde, als een herinnering aan de momenten van geluk die ooit zo helder leken, maar nu vervlogen waren als mist in de ochtendzon. Er miste alleen een bordje met onze namen samen, een tastbaar bewijs van onze liefde en verbondenheid dat nu slechts een vage herinnering leek te zijn, verloren in de getijden van de tijd.

Banenen rijpten in een handtas tussen de grappen door, hun zoete geur vermengd met de zilte zeelucht die mijn zintuigen prikkelde. Elke straatreclame speelde een film af op mijn witte short, flarden van herinneringen en dromen die zich vermengden met de realiteit van het moment. Maar te midden van al deze chaos en verwarring, voelde ik een diepe rust over me heen komen, een gevoel van verbondenheid met de wereld om me heen en een besef van mijn eigen plaats daarin.

Het waren gedachten aan kettingen geklampt, elke schakel klonk tot de zevende versnelling, terwijl mijn vingertoppen vol hingen, klaar om te zinken in de diepte van mijn eigen gedachten. De wereld om me heen leek te vervagen, verstrengeld in een wirwar van emoties en herinneringen die me meevoerden naar een plaats van melancholie en reflectie. Maar te midden van al deze chaos vond ik rust, wetende dat zelfs in de donkerste momenten, er altijd een sprankje hoop is dat ons blijft verbinden, als een onzichtbare draad die ons leidt naar het licht.

En terwijl de zon langzaam onderging en de sterren aan de hemel verschenen, voelde ik me één met de zee, verloren in de eindeloze melancholie van de kust, een plek waar de tijd lijkt stil te staan en waar de ziel tot rust komt. En in dat moment besepte ik dat sommige ervaringen te groot zijn om in woorden te vatten, en dat de echte schoonheid van het leven ligt in het vermogen om simpelweg te zijn, te voelen en te ervaren.

Imker

Een imker is een persoon die honingbijen houdt, een beroep dat bekend staat als bijenteelt. Imkers worden ook honingboeren, bijenhouders, of, minder vaak, bijenculturisten genoemd (beide van het Latijnse *apis*, bij; vgl. bijenstal). De term imker verwijst naar een persoon die honingbijen houdt in bijenkorven, dozen of andere containers. De imker heeft geen controle over de wezens. De imker is eigenaar van de kasten of kasten en de bijbehorende apparatuur. De bijen zijn vrij om te foerageren of te vertrekken (zwerm) zoals zij dat willen. Bijen keren meestal terug naar de bijenkorf van de imker, omdat de bijenkorf een schoon, donker en beschut huis biedt.

Imkers mogen grondstoffen (boerderijproducten) voor de verkoop produceren. Honing is het meest waardevolle product dat door imkers wordt verkocht. Honingproducenten proberen bijenkolonies met maximale sterkte in stand te houden in gebieden met dichte nectarbronnen. Ze produceren en verkopen vloeibare honing en soms honingraten. Imkers kunnen hun grondstoffen in de detailhandel verkopen, als zelfstandige makelaars of via commerciële verpakkers en distributeurs. Bijenwas, stuifmeel, koninginnengelei en propolis kunnen ook belangrijke inkomstenbronnen zijn. Taiwanese imkers exporteren bijvoorbeeld tonnen koninginnengelei, het voedings supplement met een hoge voedingswaarde dat aan koninginnenhoningbijen wordt gevoerd. Moderne imkers houden zelden honingbijen uitsluitend voor de productie van bijenwas. Bijenwas wordt samen met honing geogst en gerectificeerd voor verkoop.

Bestuiving

Sommige imkers bieden bestuivingsdiensten aan andere boeren. Deze imkers produceren mogelijk geen honing voor de verkoop. Bestuivingsimkers verplaatsen 's nachts grote hoeveelheden honingbijenkorven, zodat groenten en fruit voldoende bestuivende insecten beschikbaar hebben voor een maximale productie. In 2016 waren amandelen goed voor 86% van alle Amerikaanse uitgaven aan bestuivingsdiensten. Voor het in stand houden van sterke bijenkolonies en het verplaatsen ervan naar gewassen zoals amandelen, appels, kersen, bosbessen, meloenen en pompoenen, krijgen deze imkers gewoonlijk een contante vergoeding.

Koningin fokken

Koninginnenveredelaars zijn gespecialiseerde imkers die koninginnen kweken voor andere imkers. De fokkers onderhouden een selecte voorraad met superieure kwaliteiten en hebben de neiging hun bijen groot te brengen in geografische regio's met vroege lenten. Deze imkers kunnen ook extra bijen leveren aan imkers (honingproducenten, bestuivers of hobby-imkers) die nieuwe activiteiten willen starten of hun bedrijf willen uitbreiden. Koninginnenkwekers gebruiken Jenter-kits om snel en efficiënt grote aantallen bijenkoninginnen te produceren

Bijenpakken zijn speciaal op maat gemaakt voor de hardwerkende imker. Een paar kenmerken zijn: Relaxe pasvorm zodat de Honey Maker niet vastloopt als je voorover buigt, het materiaal van het pak is gemaakt van stevig katoen/poly, de taille is elastisch voor een comfortabelere pasvorm, twee borstzakken met klittenbandsluiting, stevig uitgevoerd Ritsen bij de nek, borst en enkels voor gemakkelijk aan- en uittrekken, en een zelfdragende opvouwbaar sluiert in hekwerkstijl.

Een container of zeecontainer is een gestandaardiseerde metalen kist voor het transport van losse goederen. Door het gebruik van standaardafmetingen kan de container zowel via de weg, het water als per spoor worden vervoerd, zonder dat de goederen zelf hoeven te worden in- of uitgeladen.

In een kuststadje, waar de geur van zout water vermengd werd met de zoete bloesems van de lokale tuinen, leefde een jonge vrouw genaamd Elena. Ze was een dromer, met een hart dat verlangde naar avontuur en een geest die altijd naar de horizon tuurde, op zoek naar wat er verder lag dan de grenzen van haar bekende wereld.

Op een vrijdagavond, terwijl de zon langzaam onderging en de lucht doordrongen was van een sfeer van verwachting, voelde Elena een onrust in haar hart. Ze wist niet precies waarom, maar het was alsof de wind fluisterde over veranderingen die op komst waren. Terwijl ze door de straten van het stadje liep, werd ze overvallen door een intens gevoel van ongeduld, alsof ze wachtte op iets dat ze niet kon benoemen.

de tintelingen van vrijdag werden verscheept naar ongeduld om acht
nu de vreugde het verlies van een ontstaan niet meer overbrugd
mijn benen niet passen tussen de leugens van twee uur snachts
een bos bloemen danste uit mijn boots
zette zijn laatste pas v

Die avond ontmoette ze een vreemdeling aan de kade, een zeeman met ogen zo blauw als de diepste oceanen. Hij vertelde haar verhalen over verre landen, exotische culturen en de eindeloze uitgestrektheid van de zee. Zijn woorden wekten iets op in Elena, een verlangen dat dieper was dan alles wat ze ooit had gekend.

een heimwee die geschiedenis zal schrijven
elke boot die zinkt wordt een onderzeeër
een laatste maal zullen we daar zijn wat we dan nooit meer zullen zien
staren naar hetzelfde beeld met een ander uitzicht

De volgende ochtend, bij het eerste licht van de dageraad, besloot Elena haar leven te veranderen. Ze stapte aan boord van een schip dat klaarlag om uit te varen, haar hart vervuld van een opwinding die ze nog nooit had gevoeld. Terwijl de kust langzaam vervaagde aan de horizon, voelde ze de tintelingen van vrijheid die haar ziel omhelsden.

Maar met elke mijl die ze aflegden, voelde Elena ook een steek van verdriet. Ze realiseerde zich dat elke reis een verlies met zich meebracht, een afscheid van het vertrouwde en het bekende. Toch wist ze dat ze niet kon blijven stilstaan, vastgeketend aan de wal terwijl de wereld lonkte met haar geheimen en avonturen.

Terwijl de dagen verstreken en de zeeën hen naar verre oorden brachten, ontdekte Elena dat heimwee niet alleen een verlangen naar huis was, maar ook een verlangen naar het onbekende, naar de magie van het nieuwe. Elk schip dat zonk werd een onderzeeër van herinneringen, elk afscheid een belofte van weerzien in een ander uitzicht.

En zo voer Elena voort, met haar hart als kompas en de wind in haar zeilen, wetende dat elk afscheid een nieuw begin was, en elk verlies een kans om te groeien. Want in de dans van het leven, vond ze dat zelfs de meest pijnlijke tintelingen van vrijdag werden omarmd door de belofte van een onbekende toekomst.

Drugsmokkelaar

Cocaïne, of benzoyl-methyl-ecgonine, ook wel coke genoemd, is een stimulerend middel dat behoort tot de alkaloiden. Cocaïne is een van de drugs die oorspronkelijk op de markt werden gebracht als geneesmiddel. Het kan worden gesnoven, gerookt, of geïnjecteerd. De mentale gevolgen van inname van cocaïne zijn onder andere een verminderd contact met de werkelijkheid, euforie en/of sterke rusteloosheid. Lichamelijke gevolgen zijn onder meer een verhoogde hartslag, transpiratie en verwijde pupillen. Hoge doses kunnen leiden tot een verhoogde bloeddruk en verhoogde lichaamstemperatuur. De effecten treden enkele seconden tot enkele minuten na inname op en kunnen tussen de vijf en de negentig minuten aanhouden.

Cocaïne kan tot verslaving leiden omdat het een groot effect heeft op dopamine en het beloningssysteem van de hersenen. Cocaïne blokkeert de heropname van serotonine, noradrenaline en dopamine in neuron uit de synaptische spleet in de hersenen. Hierdoor ontstaat een grotere concentratie van deze drie neurotransmitters. Dopamine creëert een gevoel van genot en geluk. Noradrenaline zorgt voor alertheid. Serotonine versterkt de zintuiglijke waarneming, het geheugen, een positieve stemming, de slaap en seksuele verlangens. Al na een korte gebruikperiode kan iemand verslaafd raken. Na herhaaldelijk gebruik neemt het aantal dopamine-receptoren af. Dit leidt bij niet-gebruik tot ontwenningverschijnselen.

Veelvuldig gebruik vergroot de kans op beroertes, hartinfarcten, longklachten bij mensen die het roken, bloedvergiftiging, en hartstilstand. Daarnaast kan het ervoor zorgen dat iemand minder plezier kan ervaren en zich erg moe gaat voelen. Cocaïne kan de bloed-hersenbarrière gemakkelijk passeren en kan de barrière zelfs aantasten. Cocaïne komt voor in de natuur en wordt geëxtraheerd uit de bladeren van de cocaplant. Deze plant groeit voornamelijk in Zuid-Amerika. Naar schatting gaat er in de Verenigde Staten 100 tot 500 miljard dollar per jaar om in de zwarte markt. In Nederland ligt dit naar schatting boven de 1 miljard euro per jaar.

In Nederland wordt cocaïne nog sporadisch gebruikt als oogdruppel. Andere benamingen in onder andere straattaal zijn ook wel sos, taf, sosa, sneeuw, wit, yayo, kabouterpost.

Een ventiel, klep of afsluiter is een technisch mechanisme om de stroming van een fysisch medium te besturen, door deze ongehinderd door te laten of geheel te blokkeren. Door combinaties van kleppen krijgt men de beschikking over meerwegventielen, waarmee het medium in verschillende richtingen gestuurd kan worden. De bediening van een ventiel kan op allerlei manieren gebeuren, bijvoorbeeld mechanisch met een draaiknop, een drukknop, een zwengel of een hefboom. Op afstand bestuurbare kleppen kunnen elektrisch bediend worden met een elektromagneet of een elektromotor, of pneumatisch, met perslucht. Deze ventielen hebben een ruststand en een of meer geactiveerde standen. Een ventiel is niet hetzelfde als een kraan omdat de laatste een regelbereik heeft.

baanbrekend zei ik toch
onbetwistbare exemplaren
verliezers aanbieding
krakende kiezen tot de morgen

drainage uit in isolement
in mijn schoenen gepaard
een stuk of tweehonderd
slijmsporen in een doos

die momenten die leven hebben vertelden me alles
gaat snel als mijn opgevoerde dax
toen Bart in zijn gemarineerde vest bestond
laatste dutje in de keuken geslapen

"De Reis naar het Onbekende"

In een kleine stad, waar de straten geplaveid waren met herinneringen en de lucht gevuld was met de geur van versgebakken brood, leefde een jongen. Hij was een dromer, met een hart vol verlangen naar avontuur en een geest die altijd op zoek was naar betekenis in de alledaagse dingen.

Op een warme zomerdag, terwijl de zon hoog aan de hemel stond en de vogels vrolijk zongen, besloot hij dat het tijd was om de wereld buiten zijn vertrouwde stad te verkennen. Hij pakte een oude rugzak, vulde hem met enkele benodigdheden en vertrok, vastbesloten om het onbekende tegemoet te treden.

Zijn reis leidde hem door uitgestrekte velden en kronkelende paden, waar hij nieuwe landschappen ontdekte en vriendschappen sloot met vreemdelingen die zijn pad kruisten. Elke stap bracht hem verder weg van huis, maar ook dichterbij zichzelf, en hij voelde zich levendiger dan ooit tevoren.

Onderweg beleefde hij talloze avonturen. Hij hielp een oude boer zijn velden te bewerken, leerde vissen van een wijze visser aan de oever van een kabbelende rivier, en deelde verhalen en liederen met reizigers die hij ontmoette langs de weg.

Maar te midden van al zijn avonturen voelde hij soms ook een steek van heimwee naar huis. Hij miste de bekende gezichten, de warmte van zijn moeders keuken en de geruststellende geluiden van zijn vaders werkplaats. Toch wist hij dat hij moest blijven gaan, gedreven door een innerlijk vuur dat hem voortstuwde naar nieuwe horizonten.

Op een koele herfstochtend, terwijl de bladeren begonnen te verkleuren en de wind een nieuwe melodie zong, bereikte hij eindelijk de oceaan. Hij stond aan de rand van de wereld, de zoute bries streefde zijn gezicht en de eindeloze uitgestrektheid van het water strekte zich voor hem uit als een belofte van avontuur en mogelijkheden.

Met een glimlach op zijn gezicht en een hart vol dankbaarheid, keerde hij terug naar huis. Hij had misschien niet alle antwoorden gevonden die hij zocht, maar hij had wel ontdekt dat het echte avontuur niet altijd ver weg te vinden is - soms ligt het recht voor je neus, in de kleine momenten van het leven die je laten groeien en bloeien. En dus begon hij aan een nieuw hoofdstuk van zijn avontuur, vastbesloten om elke dag te omarmen als een kans om te ontdekken, te leren en te groeien, waar de weg hem ook mag leiden.

Clown

Van Halloween tot kerstfeestjes, scheidingen op de werkvloer, Mad Monday of het Melbourne Cup-parkeerfeest, we zullen ons in een mum van tijd verkleden. Het is een kans om een beetje creatief en een beetje gek te worden, om buiten onze dagelijkse identiteit te stappen en wat tijd in de schoenen van iemand anders door te brengen. Soms hele grote schoenen. De fotocollectie van de Staatsbibliotheek Victoria bevat honderden afbeeldingen van clowns, waarvan sommige beroemd en bekend zijn, terwijl andere volledig anoniem zijn. Laten we diep in de archieven duiken en een kijkje nemen bij enkele onbekende of minder bekende mensen die het geluk hebben een thuis te hebben gevonden in de SLV-collectie.

De afbeelding hierboven toont de kenmerkende broek en grote schoenen van de clown met het kenmerkende patroon, evenals een verontrustend hoofd van papier-maché en het ongelukkige ‘ondersteboven’ hoefijzer2. De onhandigheid van de figuur werd welsprekend weergegeven door de catalogiseerder van SLV die dit beeld omschreef als "De hele lengte, staande, hele jongen gehuld in een dik clownskostuum met een geruite broek en grote geruite schoenen". We weten niet wie deze jongen is, maar we zijn blij dat hij er is.

Clowns gekenmerkt door een rode neus, grote grijns en komisch grote schoenen staan bekend als Auguste Clowns3. Natuurlijk zijn ze niet de enige soort clown die er is. Ook narren, harlekijnen en Franse (ook wel Witte of Pierrotclowns genoemd) clowns zijn in de collectie terug te vinden4. Het is dit laatste type clown dat eind 19e eeuw en het begin van de twintigste eeuw een populair kostuum voor kinderen vormde. Gekenmerkt door franjes, pompons en vaak spierwitte schmink, was het een populair kostuum voor verkleed- en Halloweenfeesten, maar ook een populair thema voor studioportretten.

Narren behoren tot de oudste vormen van clown, een vorm die we vaak kennen uit afbeeldingen van het middeleeuwse leven en uit de werken van William Shakespeare. Dit type clown kenmerkt zich door het gebruik van bellen, puntige hoofddeksels en vaak een verscheidenheid aan kleuren, zoals ook terug te vinden is bij de harlekijn. De Jester droeg vaak een kleinere versie van zichzelf, handig voor de dialoog in wat vaak een eenmansshow was. De figuur linksboven is een masker gemaakt voor het personage Touchstone, de dwaas, in Shakespeare's As you like it. Het was een van de vele maskers gemaakt door S.G. Wells voor de beroemde Melbourne-artiest Bland Holt.

Van welk soort clown je ook houdt, wat voor soort clown je ook bent, we hopen dat je genoten hebt van deze verkenning van de minder bekende clowns in de collectie van de Staatsbibliotheek. Misschien kunnen ze u wat inspiratie geven voor Halloween, Cup Day of uw volgende verkleedfeestje.

Circusclown is een artiest die in het circus werkt en fysieke humor gebruikt om het publiek te vermaken. Ze dragen vaak kleurrijke kleding, make-up, pruiken en overdreven schoenen. Wereldclown komt van het IJslandse woord ‘klunni’, wat ‘een onhandig persoon’ betekent.

De eerste bekende clowns dateren uit de tijd van de Vijfde dynastie van Egypte, rond 2400 voor Christus. Latere beschavingen kenden ook clowns. Vroege clowns waren ook priesters, en hun rollen waren bijna onafscheidelijk. Clowns uit het oude Griekenland waren kaal en droegen gewatteerde kleding om groter te lijken. Oude Romeinse clowns droegen puntige hoeden en waren het mikpunt van de grappen. De Italiaanse commedia dell'arte uit de 16e eeuw introduceerde gemaskerde karakters Arlecchino (Harlekijn) en Pierrot (Pirouette).

Joseph Grimaldi ontwierp oorspronkelijk een whiteface-clown in 1801. Zijn gezicht en nek zijn bedekt met witte make-up, zijn mond beschilderd met een grijns en zwarte wenkbrauwen. Zijn kleding is extravagant en hij heeft een verfiynd karakter. Hij heeft de hoogste status in de clownhiërarchie.

Auguste heeft zijn gezicht roze, rood of bruin geverfd. Zijn mond en ogen zijn wit geverfd en zijn lippen en wenkbrauwen zijn zwart. Zijn kleding kan goed passend of tegenovergesteld zijn. Zijn karakter is dat van een anarchist, een grappenmaker of een dwaas.

De karakterclowns zijn parodieën van verschillende typen, zoals een slager, een bakker, een politieagent, een huisvrouw of een zwerver. Veel voorkomende subtypen van dit type die in Noord-Amerika zijn ontwikkeld, zijn The Hobo, The Tramp en The Bum. De Hobo reist en heeft geen geluk, maar heeft een positieve instelling. De Vagebond is hetzelfde, maar zonder een positieve instelling en altijd verdrietig.

John Durang was de eerste ‘in Amerika geboren’ circusclown. Hij trad ook op in het circus van Ricketts.

Jean Baptiste Casmiere Breschard bracht in 1804 circusclowns terug naar de Verenigde Staten na een droge periode waarin geen circussen werkten.

Joe Pentland was een vroegmoderne clown die een schets had waarin hij als dronken zeeman in het circus zou verschijnen en aanbod paard te rijden. Na een paar mislukkingen, valpartijen en gelach van het publiek trok hij zijn turnpakje aan en begon met een vaardigheid te rijden.

Clowns hebben, zoals alle artiesten, hun jargon:

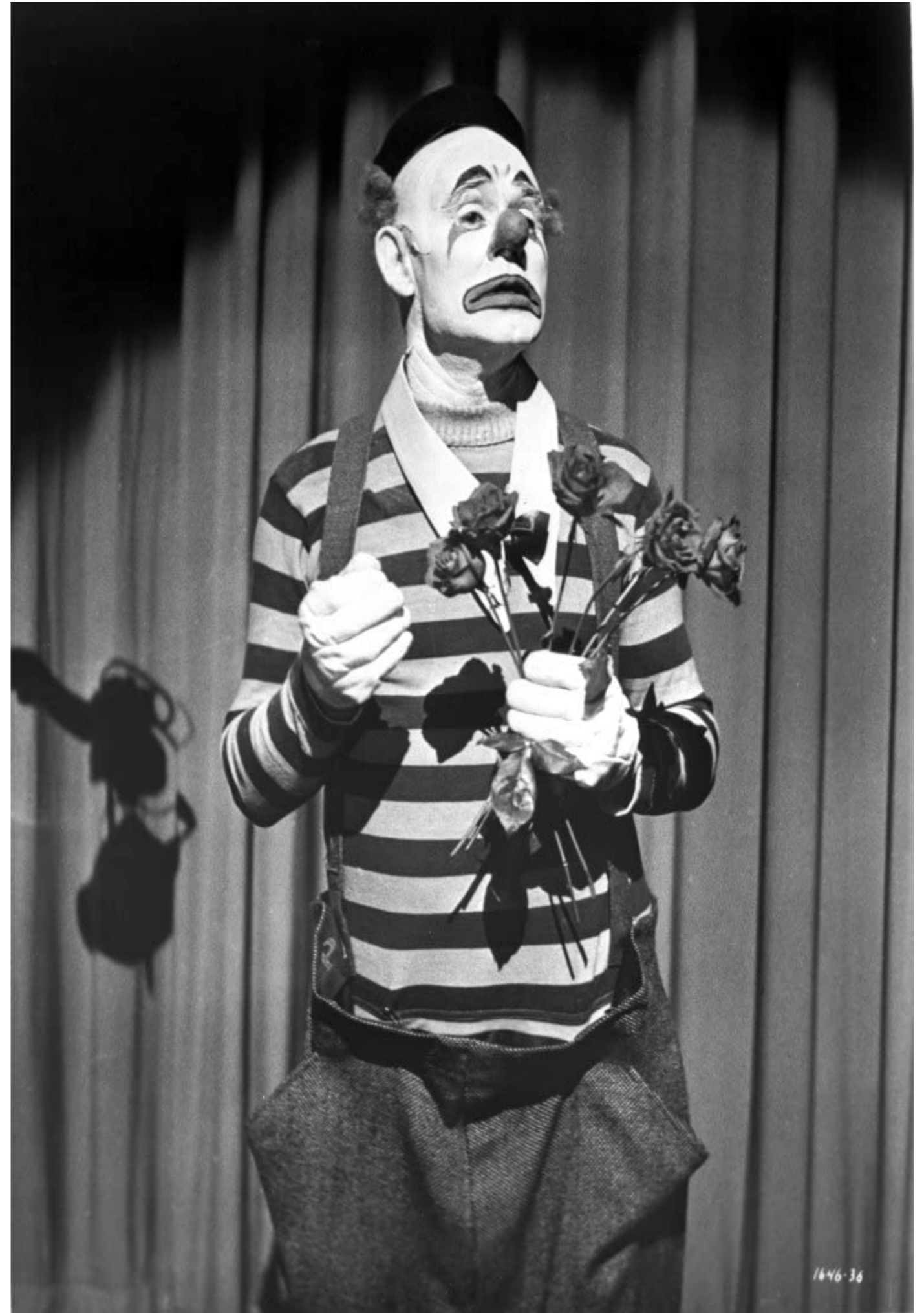
-Clown Alley: een deel van een backstage waar clowns zich kleden en hun rekwisieten vasthouden.

-Boss Clown: een clown die verantwoordelijk is voor het leiden van de andere clowns.

-Charivari: een soort acrobatische clownroutine.

-Carpet Clown: een clown die zijn act vanuit het publiek begint voor een beter komisch effect.

-Truper: een naam voor een artiest met veel ervaring – degene die minstens een heel seizoen bij het circus heeft doorgebracht – een doorgewinterde veteraan.

Boys/Girls

spatbord
een bord dat achter een draaiend wiel bevestigd wordt om van het wiel afgeslingerd en opspattend water en modder op te vangen

lap, rood
gereden door
jeffrey, ja die
van toen het busje komt zo

afgeschaft
waar we vandaag door stappen
de dingen die we zeiden en deden
een essentie die we ons vandaag niet laten

eilanden die sneuvelen
die we nooit zullen kraken
woorden beste vriend

"Flarden van Verleden"

In een stad waar de straten gevuld waren met verhalen die gefluisterd werden door de wind en de gebouwen getuigenissen waren van vervlogen tijden, speelde zich een verhaal af zonder naam.

Een flard van een herinnering doemde op: "Lap, rood." Het was als een bliksemschicht uit het verleden, een herinnering aan iets onverwachts, iets dat plotseling de loop van de gebeurtenissen veranderde. Het beeld van een rood lapje, door Jeffrey bestuurd, die van toen het busje komt zo, flitste voorbij als een oude film die opnieuw werd afgespeeld.

De stad waarin dit alles zich afspeelde, veranderde voortdurend. Wat eens belangrijk was, werd afgeschaft, en de bewoners stapten voort, gedreven door de onontkoombare stroom van de tijd. Maar zelfs terwijl ze vooruitgingen, bleven de herinneringen aan de dingen die ze zeiden en deden, een essentie die ze niet konden vergeten.

Sommige dromen waren als eilanden die sneuvelen in de branding, onbereikbaar en onaangetast door menselijke handen. Deze eilanden zouden nooit worden gekraakt, maar zouden in plaats daarvan blijven bestaan als stille getuigen van onvervulde verlangens.

Toch was er één constante in deze veranderende wereld: woorden. Woorden waren als beste vrienden, altijd aanwezig om troost te bieden, om vreugde te delen, en om de diepste gedachten en gevoelens te uiten.

In deze stad van flarden van verleden, waar herinneringen als mistflarden door de straten zweefden, bleef het leven doorgaan. Elk moment was een nieuwe kans om te ervaren, te groeien en te koesteren wat er was, terwijl men uitkeek naar wat er nog zou komen.

MOTORCROSS

Motorcross heeft een lange weg afgelegd sinds de begindagen, toen rijders eenvoudige leren pakken droegen om zichzelf tegen de elementen te beschermen. Tegenwoordig is motorcrosskleding een verfijnde mix van vorm en functie, ontworpen om rijders maximale bescherming, comfort en stijl te bieden. In dit artikel maken we een reis door de geschiedenis van motorcrosskleding en onderzoeken we hoe deze in de loop van de tijd is geëvolueerd.

Vroege dagen: leren pakken en laarzen

In de begindagen van de motorcross droegen rijders eenvoudige leren pakken en laarzen. Deze pakken zijn ontworpen om rijders te beschermen tegen vuil en stof, en bieden ook enige bescherming tegen vallen. Ze boden echter weinig bescherming tegen stoten of ventilatie. Laarzen waren doorgaans hoge leren laarzen, ontworpen om de voeten en enkels van de rijder te beschermen.

Jaren zeventig: de opkomst van het eendelige pak

In de jaren zeventig werd het eendelige motorcrosspak populair. Deze pakken waren gemaakt van lichtgewicht nylon of polyester en hadden heldere, opvallende kleuren en ontwerpen. Ze boden ook verbeterde ventilatie en bescherming tegen stoten, met schuimvulling in de knieën, ellebogen en schouders. Het pak uit één stuk werd een kenmerk van de motorcrosscultuur en symboliseerde de vrijheid en rebelse geest van de sport.

Jaren 80: de komst van moderne motorcrossuitrusting

In de jaren tachtig onderging motorcrosskleding een grote transformatie. Vooruitgang in technologie en materialen leidde tot de ontwikkeling van hightech motorcrosskleding, waaronder gespecialiseerde truien, broeken en laarzen. Deze kledingstukken zijn ontworpen om maximale bescherming en comfort te bieden, met functies zoals voorgevormde kniebeschermers, versterkte naden en vochtafvoerende materialen.

Jaren 90 en 2000: maatwerk en personalisatie

In de jaren negentig en 2000 werden maatwerk en personalisatie een belangrijke trend in motorcrosskleding. Ruiters begonnen hun truien en broeken aan te passen met hun naam, nummers en teamlogo's. Deze trend werd gedreven door de opkomst van professionele motorcrossraces en de behoefte van rijders om op te vallen op het circuit.

Vandaag: de nieuwste innovaties op het gebied van motorcrosskleding

Tegenwoordig blijft motorcrosskleding evolueren, waarbij er voortdurend nieuwe materialen en technologieën worden ontwikkeld. Moderne crosstruien en broeken zijn ontworpen om maximale bescherming en comfort te bieden, met functies zoals stretchpanelen, vochtafvoerende materialen en geperforeerde ventilatie. Maatwerk en personalisatie blijven een belangrijke trend, waarbij renners online hun eigen truien en broeken kunnen ontwerpen.

Motorcrosskleding heeft een lange weg afgelegd sinds de begindagen van leren pakken en laarzen. Tegenwoordig hebben rijders toegang tot hightech uitrusting die maximale bescherming, comfort en stijl biedt. Naarmate de technologie zich blijft ontwikkelen, kunnen we de komende jaren nog meer innovaties op het gebied van motorcrosskleding verwachten.

Motorcrosskleding heeft een lange weg afgelegd sinds de begindagen van de sport en is gevormd door een combinatie van veiligheidsoverwegingen, prestatiebehoeften en modetrends. Een bedrijf dat een belangrijke rol heeft gespeeld in deze evolutie is MotoLoko, een merk dat gespecialiseerd is in op maat gemaakte motorcrosskleding, hoodies, jassen, bodywarmers en accessoires. MotoLoko's toewijding aan veiligheid en prestaties, gecombineerd met de nadruk op personalisatie en stijl, heeft bijgedragen aan het vormgeven van de manier waarop rijders over motorcrosskleding denken.

De evolutie van motorcrosskleding zette zich door de jaren heen voort en de hedendaagse rijders hebben toegang tot hightech, op maat ontworpen uitrusting. MotoLoko loopt voorop in deze trend en biedt uitrusting die niet alleen is ontworpen voor veiligheid, maar ook voor prestaties. Lichtgewicht materialen, geavanceerde ventilatiesystemen en aanpasbare pasvormopties zijn allemaal standaardfuncties geworden in moderne crosskleding. Met de mogelijkheid om uit 11 kleuren te kiezen die bij grote fietsfabrikanten passen, kunnen rijders nu hun uitrusting afstemmen op hun fiets, waardoor een naadloze look ontstaat die hun prestaties op het circuit verbetert.

Naast veiligheidsproblemen en prestatiebehoeften hebben modetrends ook een rol gespeeld in de evolutie van motorcrosskleding. Naarmate de sport meer mainstream aantrekkingskracht heeft gekregen, zijn rijders zich meer bewust geworden van hun uiterlijk op en naast de baan. Felle kleuren, opvallende graphics en op maat gemaakte ontwerpen zijn de basis geworden van moderne crosskleding, waardoor rijders hun persoonlijkheid en stijl kunnen uiten via hun kleding.

MotoLoko heeft deze trend omarmd en biedt uitrusting die niet alleen functioneel maar ook stijlvol is. Van op maat gemaakte truien tot merkhoddies, bodywarmers en jassen, MotoLoko heeft een reeks kledingopties gecreëerd waarmee rijders hun individualiteit en gevoel voor stijl kunnen laten zien. MotoLoko's toewijding aan personalisatie en stijl heeft ervoor gezorgd dat rijders opvallen op het circuit en heeft hen een gevoel van identiteit en verbondenheid gegeven binnen de motorcrossgemeenschap.

Concluderend kan worden gesteld dat de evolutie van motorcrosskleding wordt aangedreven door een combinatie van veiligheidsoverwegingen, prestatiebehoeften en modetrends. MotoLoko is van plan een belangrijke rol te spelen in deze evolutie door op maat ontworpen crosskleding aan te bieden die zowel veilig als prestatiegericht is, terwijl rijders ook hun individualiteit en gevoel voor stijl kunnen uiten. Met zijn toewijding aan innovatie en personalisatie zal MotoLoko de toekomst van motorcrosskleding zeker de komende jaren blijven vormgeven.

HOW TO WEAR A YAMAHA.

We make motocross gear the same way we make motorcycles: by testing good ideas on the race track. Our MX apparel isn't designed just to look good in the winner's circle. It's designed to help you get there by keeping you well protected and comfortable.

You know how fast our motorcycles are. Find out how fast our clothes are.

Stick your chest out. You'll be screaming "Yamaha" with our super 50/50 poly cotton interlock jersey. We also make a perforated nylon, tear-resistant jersey to keep you cool.

Our cool and comfortable nylon Cordura® MX pants give you terrific protection with minimum weight. Or you can ride in our leathers engineered for maximum protection.

Yamaha's motocross boots are as trick as they come. Our dirt hickers are made of top-quality cowhide with durable polyurethane skin guards that are riveted and sewn to boots. Yet they're relatively light and very comfortable.

Our helmets have soft, thickly padded insides with tough fiberglass shells.

We have spoiler visors that reduce helmet lift. The old faithful duckbill visor. And bubble visors. All in high-impact plastic.

We have a large selection of goggles and face shields to help you keep seeing clearly.

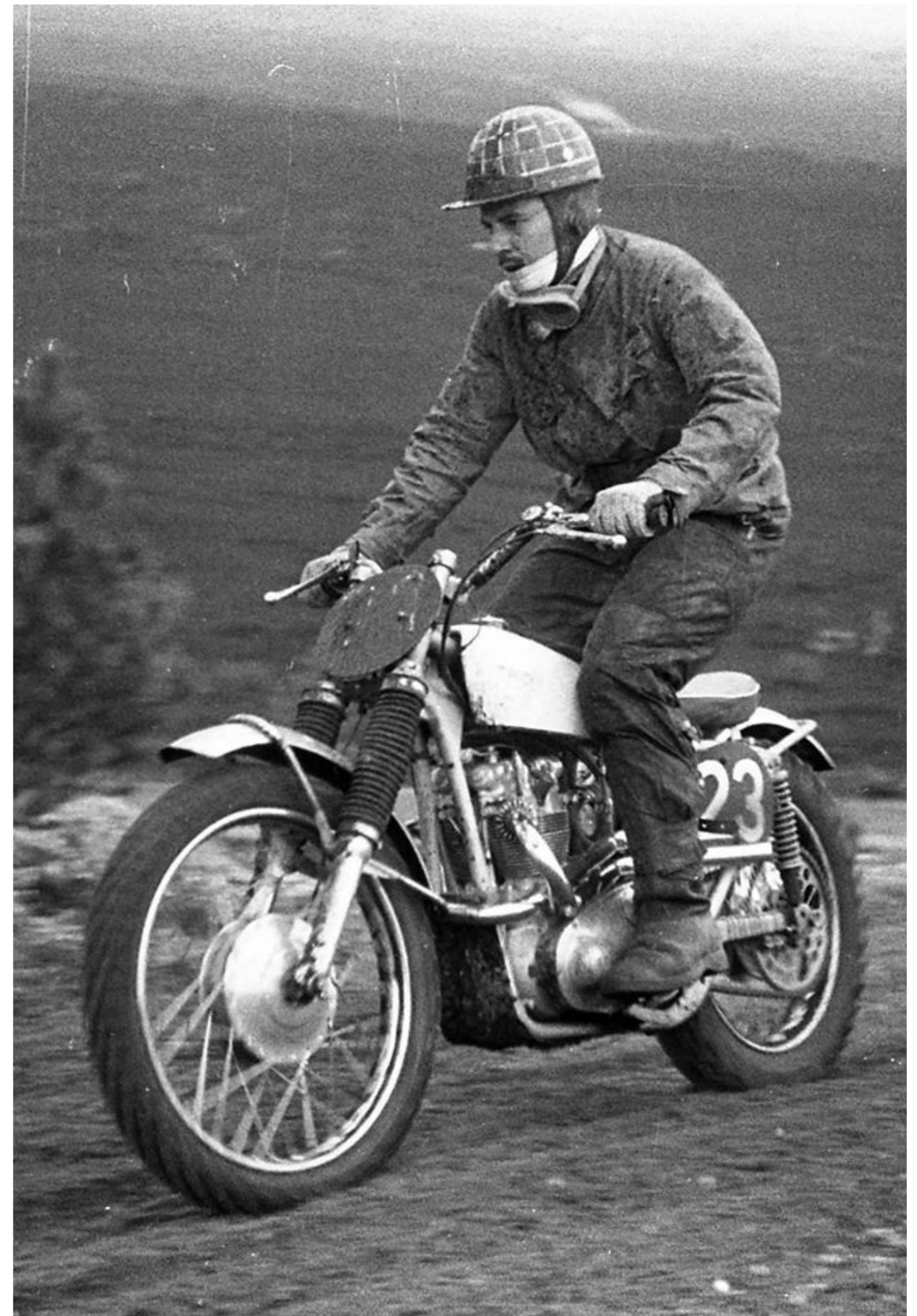
Keep a firm grip on the situation with our heavy-duty cowhide motocross gloves. They have padded backs, pre-curved palms and finger construction for a super grip.

Protect your knees with our thick, poly-foam knee pads. They stay in place no matter what your knees do.

Sock it to the competition with Yamaha riding socks. Soft terry cloth inners with comfy built-in cushion sole and extra-long roll-over cuff to accommodate boots.

YAMAHA

When you know how they're built.

BLACK/PINK/YELLOW 120ST KEVLAR PANT \$199.00

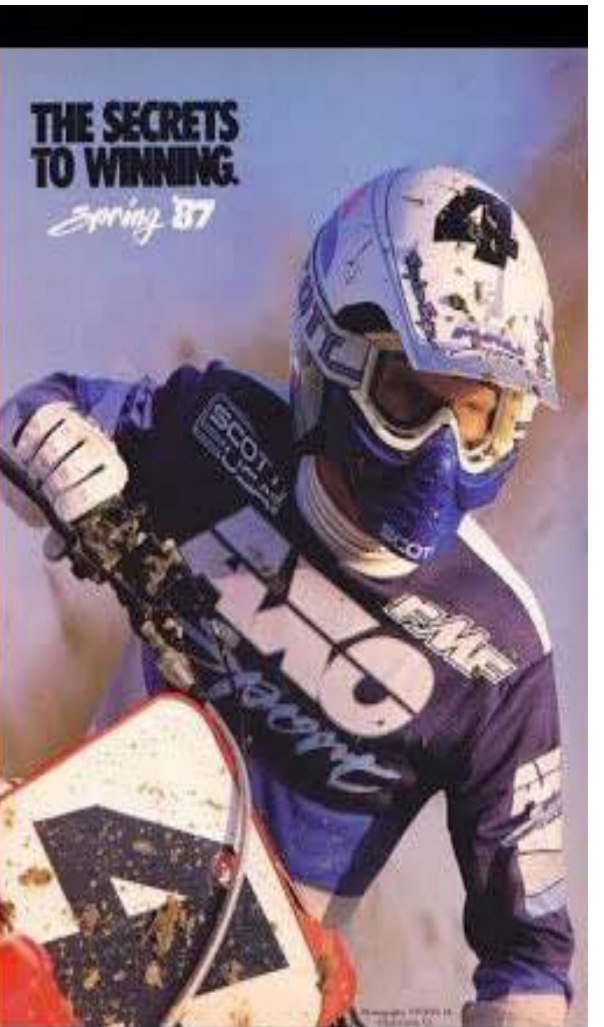
US: 800-222-4298 CA: 909-287-0434

THE NEW DYEMAX JERSEY. WHAT TODAY'S SUPERHEROES WEAR.

THE SECRETS TO WINNING.
Spring '87

It's not the size of the jersey that counts. It's the quality of the materials and the design. The new DYEMAX Jersey has it all. It's made of a special knit, high-strength fabric. It's got the best stitching and sewing. And it's got a special feature. It's got a special feature. It's got a special feature.

WIN' PROTECTION.

AXO

THE SECRETS TO WINNING. THE SECRETS TO WINNING. THE SECRETS TO WINNING.

ADVANCED AXO gloves provide the best protection. They're made of a special knit, high-strength fabric. They've got the best stitching and sewing. And they've got a special feature. They've got a special feature. They've got a special feature.

TRY EM ON (Available in 1/2, 3/4, and full size. The AXO glove is made of a special knit, high-strength fabric. It's got the best stitching and sewing. And it's got a special feature. It's got a special feature. It's got a special feature.)

AXO
AXO Sportswear, Inc.
1000 Pine Canyon Road, Suite 1
Irvine, California 92618-1000
Tel: 949/455-1100
Fax: 949/455-1100

Freedom of Choice.

Answer Elite Series. Eight color combinations. 50/50 polycotton jerseys with no-fade, wrap around graphics. Pro-style Elite pants constructed from Tactel with stretch Kevlar inner knee panel and knee/thin guards as standard equipment. Gaerne SX-Pro features a new cam-lock design and comfortable dual-suspension system. At Answer, we've got you covered. Now, the choice is up to you.

For more information and the name of your nearest Answer dealer, call us at (805) 257-4411.

ANSWER

Een knipperlicht is een licht dat niet constant brandt, maar met een zekere regelmaat (meestal tussen de 30 en 200 maal per minuut) aan en uit staat. Een knipperlicht is opvallender dan een vast licht, en wordt doorgaans gebruikt om de aandacht te trekken, bijvoorbeeld om voor mogelijk gevaar te waarschuwen.

je oog knipperlicht
relaties met frustraties
als die kip er ligt
zonder kop begaan

oranje kan je
rood staat voor gescheurde zak brood
waardevol groen
als ezel en limoen

de weg was ver weg
denk een dubbele trap tot één
bus gemist
als de held op het plein

"Kleurrijke Straten"

In een stad waar de straten leken te pulseren met energie en de kleuren van de wereld tot leven kwamen, speelde zich een verhaal af zonder naam.

Het begon met een oog knipperlicht, een teken van onzekerheid in een wereld vol relaties en emoties. Frustraties dansten als schaduwen langs de muren, terwijl mensen probeerden hun weg te vinden in het doolhof van het leven.

Te midden van deze chaos lag een kip zonder kop, een symbool van verlorenheid en desoriëntatie. Het was alsof de ziel van de stad zoek was, op zoek naar haar identiteit.

Maar temidden van de verwarring waren er lichtpuntjes van hoop. Oranje lichten wezen de weg naar veiligheid, terwijl rood waarschuwde voor gevaren die op de loer lagen. In de schaduw van gescheurde zakken brood vonden mensen echter nog steeds waardevolle momenten van samenzijn en verbinding.

Groen, de kleur van groei en vernieuwing, was overal te vinden, zelfs in de meest onwaarschijnlijke plaatsen. Het was als een ezel die zijn last droeg met waardigheid, of een limoen die zijn frisheid behield te midden van de chaos.

De weg vooruit leek ver weg, als een dubbele trap die samensmolt tot één. Het vereiste moed en vastberadenheid om door te gaan, zelfs als het leven leek te spotten met onze plannen.

Soms misten we de bus, net als de held op het plein die te laat kwam om zijn moment van glorie te grijpen. Maar zelfs in die momenten van teleurstelling vonden we kracht in elkaar, en leerden we dat echte heldendom niet altijd gepaard gaat met fanfare, maar soms gewoon betekent doorgaan ondanks tegenslag.

En zo gingen de kleurrijke straten verder met hun dans van leven en liefde, met elk moment een nieuw schilderij op het doek van het bestaan, zonder naam, maar toch vol betekenis.

Star Wars

Star Wars is een Amerikaanse epische space-opera-filmserie bedacht door George Lucas en ontwikkeld door zijn bedrijf Lucasfilm. Het epos bestaat uit drie afgeronde trilogieën, twee losstaande films, vijf live-actionseries, meerdere animatieseries en meerdere stripreeksen.

De eerste twee trilogieën hebben in de loop van de jaren verschillende nabewerkingen gehad. De films samen werden genomineerd voor 21 Oscars, waarvan er tien werden gewonnen. De filmserie heeft geleid tot een mediafranchise buiten de filmreeks om genaamd de Expanded Universe.

De serie portretteert een universum dat zich afspeelt in een sterrenstelsel dat wordt omschreven als ver, ver weg. Het toont de Jedi als een representatie van het goede, strijdend met de Sith, hun kwade tegenhanger. Hun wapen van keuze, het lichtzwaard, wordt algemeen erkend in de popcultuur. Het fictieve universum bevat ook veel thema's, met name invloeden van filosofie en religie. Een voorbeeld hiervan is De Kracht (The Force).

Episode I, II en III van Star Wars gaan vooral over het opgroeien, en daarmee de opkomst en ondergang van Anakin Skywalker. De oorlogen die in de films worden behandeld zijn de Slag om Naboo in Episode I en de Kloonorlogen in Episode II en III. De Galactische Republiek is nu aan de macht op de centrale stadsplaneet Coruscant, maar de democratie begint langzaam af te brokkelen. Episodes I-III van Star Wars gaan over het opgroeien van Anakin Skywalker, die volgens een Jedi-legende de zogenaamde ‘Uitverkorene’ is die de Sith zal verslaan en daardoor de Kracht in balans weet te krijgen. Ook draait het verhaal om de ondergang van de Galactische Republiek door toedoen van de Sith. In het begin van het verhaal is Anakin een 9-jarige jongen die samen met zijn moeder Shmi een slaaf is op de zandplaneet Tatooine. Hij wordt hier gevonden door Jedimeester Qui-Gon Jinn, die hem meeneemt om hem tot Jedi op te laten leiden. Anakin bewijst zijn kunnen al voor zijn opleiding tijdens de Slag om Naboo door het droidcontroleschip van de Handelsfederatie (Engels: Trade Federation) van binnenuit op te blazen met zijn Naboo-Sterrenjager. Tijdens Episode I is de planeet van koningin Padmé Amidala namelijk bezet door de machtige Handelsfederatie.

Een andere verhaallijn die behandeld wordt in de Prequel-trilogie is de ondergang van de democratische Republiek, de Senaat en de Jedi-Orde. In Episode I worden de Sith, de grootste vijanden van de Jedi, weer gezien. Gedurende een periode van duizend jaar was er vrede in de Galactische Republiek. De Jedi dienen de Galactische Senaat en zorgen voor vrede en gerechtigheid in het heelal. Maar de Sith zetten hun plannen in gang die hier een eind aan zullen maken. Sith Lords Darth Sidious en Darth Maul opereren vanaf Coruscant en geven leiding aan de invasie van Naboo door de Handelsfederatie. Darth Maul overleeft de Slag om Naboo echter niet. Maar Sidious heeft zich door het conflict als senator Palpatine van Naboo opgewerkt tot Kanselier van de Galactische Republiek. Koningin Amidala weet de Federatie met behulp van Qui-Gon, Obi-Wan, Anakin en haar leger en de Gungans te verslaan. Qui-Gonn

Tien jaar later (in Episode II) is Anakin een twintigjarige Jedi Padawan (leerling). Als leerling van Obi-Wan Kenobi is hij een raadsel voor de Jediraad en een uitdaging voor zijn meester. Hij ontwikkelt zich dan ook van een intelligente en lieve jongen tot een oplettende, hardwerkende, ambitieuze leerling. Hij voelt zich vaak beter dan de meeste andere Jedi en wil daarom snel vooruitgang boeken. Maar zijn onvermogen om zich te kunnen beheersen en zijn verlangen naar meer macht worden zijn ondergang. Ook is hij bang om zijn geliefden te verliezen, namelijk zijn moeder (Shmi Skywalker) en zijn vrouw (Padmé Amidala), de voormalige koningin die nu senator is.

Tijdens Anakins Jedi-opleiding bevindt de Galactische Republiek zich in een tijd van grote politieke onrust: een aantal planeten en handelsorganisaties (waaronder de Handelsfederatie) heeft zich onafhankelijk verklaard van de Republiek en staat nu bekend als de Confederacy of Independent Systems of simpelweg ‘de Separatisten.’ De afvallige Jedi Graaf Dooku staat aan het hoofd van deze Confederatie. De Confederatie en de Galactische Republiek staan op gespannen voet met elkaar. In Episode II escaleert het conflict tussen de Republiek en de Separatisten tot de Kloonorlogen, na een onderzoek naar de moordenaars van senator Amidala door Obi-Wan Kenobi. Er is een Kloonleger ontdekt op de planeet Kamino dat in het geheim besteld is door de Republiek. Deze Clone Troopers nemen het op tegen het droidleger van Dooku. De oorlog wordt in het geheim gemanipuleerd door de Sith Meester Darth Sidious (die publiekelijk bekend is als Kanselier Palpatine) zodat hij de macht kan grijpen in de Republiek en de Jedi kan uitroeien. Hij gebruikt de oorlog als excuus om via een noodverordening veel langer aan de macht te blijven dan officieel is toegestaan.

Kanselier Palpatine ziet in Anakin een potentiële leerling. Aan het einde van de Kloonorlogen (in Episode III) bewijst Anakin dat hij een machtigere leerling is dan Graaf Dooku door hem in een lichtzwaardduel te verslaan. Dooku was namelijk al die tijd een Sith Leerling van Darth Sidious geweest: Darth Tyranus. De twee Sith manipuleerden de hele Kloonorlog aan beide kanten. Het was Dooku die als Tyranus premiejager Jango Fett inhuurde om model te staan voor de Clone Troopers.

De Kloonorlogen gaan nog steeds door. Generaal Grievous, een cyborg, is na de dood van Graaf Dooku nog steeds een gevaarlijke vijand. Obi-Wan Kenobi wordt erop uitgestuurd door de Jedi-Raad om hem te vinden. Obi-Wan weet Grievous te verslaan op de planeet Utapau, ondanks dat de Generaal vier lichtzwaarden gebruikt.

Kanselier Palpatine maakt Anakin tot zijn vertegenwoordiger van de Jediraad. Anakin ziet hem als een goede vriend. Hij wordt wel toegelaten tot de Jediraad, maar hij wordt niet als Jedi Meester gezien. Jedi Meester Mace Windu laat duidelijk merken dat de Kanselier zich er niet mee moet bemoeien. Anakin voelt zich beledigd dat hij geen Meester wordt en vindt het oneerlijk maar moet wel Palpatine observeren. In een gesprek vertelt Palpatine dat hij in werkelijkheid de Sith Lord Darth Sidious is. Vervolgens vertelt hij dat je dankzij de Duistere Kant mensen kan redden van de dood, dus ook Padmé. Anakin laat zich niet verleiden en in conflict met zichzelf vertelt hij deze onthulling door aan Mace Windu. In het heetst van de strijd tussen Meester Windu en Kanselier Palpatine, speelt Palpatine in op de twijfels die Anakin nog steeds heeft. Anakin grijpt in en zorgt voor de dood van Mace Windu. Hij beseft dat hij is overgelopen naar de Duistere Kant en knielt voor zijn nieuwe Meester Darth Sidious. Van hem krijgt hij de naam Darth Vader. Darth Vader krijgt opdracht om de Jedi uit te roeien in de Jeditempel, alle Separatistische leiders te vermoorden op Mustafar, en zegt Padmé hem niet te volgen omdat hij niet wil dat zijn vrouw hem ziet tijdens zijn duistere daden. Als Anakin erachter komt dat Obi-Wan zijn vrouw heeft verteld over zijn daden, wordt Anakin razend, wat resulteert in een duel tussen meester en leerling. Obi-Wan was namelijk heimelijk mee gaan reizen in Amidala’s schip. In een gevecht op de lavaplaneet Mustafar raakt Anakin zwaargewond. Hij wordt gered door Darth Sidious, die, nu zowel de separatisten als de Jedi zijn verslagen, de door oorlog verscheurde Galactische Republiek heeft omgevormd tot het Galactisch Keizerrijk. Darth Sidious zorgt dat Anakin protheses krijgt en een pak en ademhalingsmasker om te kunnen blijven leven. De overgang van Anakin naar Darth Vader is nu compleet: hij is nu een Sith Lord.

De kinderen van Anakin (Luke en Leia), die vlak daarvoor geboren zijn, worden apart ondergebracht. Luke gaat naar Tatooine en Leia wordt als adoptiekindje gegeven aan senator Bail Organa van Alderaan. De laatste Jedi gaan in ballingschap leven, terwijl Darth Sidious aan zijn bewind als keizer begint. Obi-Wan Kenobi gaat naar Tatooine. Yoda gaat naar Dagobah.

Het is 19 jaar later. Episode IV, V en VI van Star Wars gaan vooral over de kinderen van Anakin Skywalker (genaamd Luke Skywalker en prinses Leia Organa) en de strijd van de rebellenalliantie tegen het bewind van de Sith Lord Darth Sidious (de Keizer). Het Galactisch Keizerrijk is namelijk aan de macht. De oorlog die in deze films wordt behandeld is de Galactische Burgeroorlog.

In Episode IV zijn de Jedi-ridders dus grotendeels uitgeroeid, de Galactische Republiek is niet meer en het dictatoriale Keizerrijk houdt het heelal in een ijzeren greep onder leiding van de Sith Lords Darth Sidious (de Keizer) en Darth Vader. De inmiddels verouderde Clone Troopers zijn nu vervangen door rekruten, de stormtroopers, en zijn het leger van het Keizerrijk. Een kleine groep Rebellen durft het aan terug te vechten door het stelen van de geheime plannen voor het ultieme wapen van het Keizerrijk genaamd de Death Star. De trouwste dienaar van de Keizer, Darth Vader, krijgt de opdracht de plannen en de locatie van de geheime Rebellenbasis te vinden die de keizer willen overheersen. Vader zit nog altijd gevangen in zijn ademhalingsmasker- en pak. Prinses Leia Organa, een gevangengenomen Rebellenleider, lukt het een noodbericht te sturen dat terechtkomt bij een boerenknecht genaamd Luke Skywalker, die al 19 jaar is. Het bericht blijkt voor Obi-Wan Kenobi te zijn. De inmiddels grijs geworden Obi-Wan, Darth Vaders/Anakins oude Jedimeester, vertelt aan Luke dat Darth Vader degene is die zijn vader negentien jaar geleden heeft “verraden en vermoord”.

Verder laat hij nog niets los over Anakin, omdat de jonge Luke daar nog niet aan toe is. Samen met Obi-Wan en Han Solo grijpt Luke de kans aan om de prinses te redden en tevens de Rebellen te helpen het Keizerrijk te overwinnen en een Jedi te worden net zoals zijn vader. Tijdens de reddingsactie wordt Obi-Wan in een tweegevecht gedood door Darth Vader. Wel wordt de Death Star door Luke en de andere rebellen vernietigd.

Drie jaar hierna (in Episode V) gaat Luke op zoek (op aanraden van Obi-Wan, die als geest verschijnt) naar de enige overgebleven Jedi, meester Yoda, in de moerassen van Dagobah om daar de Kracht te leren en een Jedi te worden, terwijl Han Solo en Prinses Leia het Keizerrijk weten te ontvluchten (na een hevige slag op de ijsplaneet Hoth) op Cloud City. De Keizer vertelt aan Vader dat “de nakomeling van Anakin Skywalker” geen Jedi mag worden. Vader belooft Luke aan zijn kant te krijgen of anders te vermoorden. In het gevecht tussen Darth Vader en Luke vertelt Vader dat hij zijn vader is en aan zijn kant moet komen te staan zodat ze samen de Keizer kunnen overmeesteren en zelf kunnen heersen als vader en zoon. Luke gelooft de Sith Lord niet en weet te ontsnappen. Vader zegt vervolgens via telepathie dat het zijn lot is om de Duistere Kant te versterken. Eenmaal terug bij meester Yoda (in Episode VI) hoort Luke dat Darth Vader toch echt zijn vader is. Bovendien vertelt Obi-Wan (als geest) dat Leia zijn tweelingzus is. Luke krijgt de opdracht om Vader te confronteren en probeert hem terug te halen naar de Lichte Kant van de Kracht. Ondertussen plannen de rebellen een aanval op de nog in aanbouw zijnde tweede Death Star, die wordt uitgevochten in de Slag om Endor. De Rebellen vechten hierbij samen met de Ewoks, de bewoners van de bosmaan van Endor.

Als Luke de confrontatie aangaat door zich vrijwillig te laten arresteren, wordt hij door Darth Vader naar de tweede Death Star gebracht, waar Darth Sidious ook is. Deze probeert hem over te halen naar de Duistere Kant. Er ontstaat een gevecht en Vader komt erachter dat prinses Leia zijn dochter is. Als Luke zich weigert te beke­ren, zal hij Leia proberen over te halen. Woedend slaat Luke de mechanische hand van Vader eraf. Luke beseft dan dat hij nu dicht bij het lijdende lot is van zijn vader. Hij krijgt de opdracht van Darth Sidious om de plaats van zijn vader in te nemen. Sidious wil Luke als zijn nieuwe leerling hebben. Luke weigert en weerstaat zo succesvol de verleiding van de Duistere Kant. Hierop valt de Keizer Luke aan, die vervolgens zijn vader om hulp roept. Dan breekt de Duistere Kant in Darth Vader/Anakin Skywalker en vermoordt hij zijn eigen meester. De voorspelling is uitgekomen: Anakin Skywalker brengt balans in de Kracht en is dus de Uitverkorene zoals Qui-Gon Jinn ooit geloofde. Anakin is echter wel zwaargewond geraakt bij het doden van de Keizer en staat op het punt om zelf te overlijden. Voor dit gebeurt vraagt hij aan Luke of hij het masker van zijn verbrande gezicht wil halen. Anakin vertelt hem dat Luke gelijk had. Dat niet alles verdorven was in hemzelf. Dan ontsnapt Luke met het lichaam van zijn vader, dat hij op een brandstapel cremeert volgens de Jediregels. Die nacht, tijdens de viering van het vernietigen van de tweede Death Star door de Rebellen en de dood van de Keizer, ziet Luke de geest van zijn vader (Anakin) staan naast die van Obi-Wan en Yoda. De Sith en het Galactisch Keizerrijk zijn niet meer en er is eindelijk vrede in het hele heelal.

Enkele jaren nadat het Galactisch Keizerrijk is vernietigd neemt the first order het op zich om door te gaan waar het vorige keizerrijk stopte. De focus in deze trilogie ligt op Kylo Ren en Rey. Kylo Ren is de gevallen zoon van Han Solo en Leia Organa die ooit getraind werd door Luke Skywalker maar verleid werd naar de duistere kant van de force door Opperste Leider Snoke. Rey is een wees die op Jakku woont en door een samenloop van omstandigheden bij de resistance terecht komt. We komen er al snel achter dat ze buitengewoon sterk in de force is. In The Force Awakens zien we dat de personages alles op alles zetten om de Star Killer base te vernietigen. The Last Jedi speelt zich direct na The Force Awakens af. Rey wordt getraind door Luke Skywalker die afstand heeft gedaan van de Jedi. Ondertussen roeit The First Order de Resistance op slechts een paar overlevenden na uit onder leiding van de nieuwe Supreme Leader Kylo Ren die Snoke heeft vermoord. In The Rise of Skywalker dat zich een jaar na The Last Jedi afspeelt zien we hoe de weer tot leven gewekte Palpatine de hele trilogie heeft gemanipuleerd en in het geheim een nieuwe vloot heeft gebouwd die door het leven moet gaan als The Final Order. Met The Final Order wil hij de controle over de galaxy terug herstellen. Ondertussen zien we een zwaar verzwakte resistance die zich weer wat heeft opgebouwd. Rey, Finn en Poe zoeken een wayfinder die hun uiteindelijk leidt naar de geheime Sith-wereld Exegol waar Palpatine en zijn vloot zich bevinden. We komen erachter dat Rey de kleindochter van Palpatine is. Kylo (Ben) keert naar de goede kant en vecht samen met Rey tegen Palpatine. Uiteindelijk vernietigt Rey haar grootvader Palpatine en raakt ze zwaar gewond. Kylo gebruikt zijn energie om Rey te doen overleven en sterft vervolgens nadat ze elkaar kussen. In het laatste beeld kijkt Rey op Tatooine naar Leia en Luke als force ghosts terwijl ze zich Rey Skywalker noemt.

Infographic-transcriptie van Star Wars-kostuumevolutie
Star Wars hoofdkostuumvoortgang - Rebel-editie

De snelle opkomst van de Star Wars-franchise verbrijzelde box office-records en gaf uiteindelijk een nieuwe vorm aan de cinema. Door de nauwgezette aandacht voor detail van George Lucas te herdefiniëren wat 'cool' is in de populaire cultuur voor de komende generaties, hielp hij de plaats van de franchise in de geschiedenis te bezegelen. Lucas wist dat opzichtige kostuum- en ontwerpkeuzes de geloofwaardigheid van zijn sterrenstelsel heel ver weg gemakkelijk konden laten ontsporen. Door een goed geïnformeerd team met technische en militaire achtergronden samen te stellen, gebruikte Lucas zijn visie op een manier die eenvoudig en onopvallend was en het verhaal alleen maar versterkte in plaats van het over te nemen. Zie hoe de belangrijkste kostuums die je favoriete rebellen droegen in de loop van de originele trilogie veranderden en hielpen een franchise vorm te geven die de wereld stormenderhand veroverde.

Een nieuwe hoop

Luke Skywalker

Tatooine Farm Boy- Het leven op Tatooine vereiste kleding die zowel eenvoudig als praktisch was. Een eenvoudig Japans overhemd met verlengde mouwen, een witte broek en laarzen in Chelsea-stijl was alles wat Luke nodig had om Luke door het grootste deel van A New Hope heen te loodsen. Een bruinleren riem met meerdere zakjes, een lichtzwaardboek en kniehoge omslagdoeken hielpen om deze boerenjongenlook te bereiken. X-Wing Pilot - op zoek naar een passend pilootenpak, kleedt Lucas zich geïnspireerd door oranje gestreepte kostuums in de conceptschetsen. Ze bereikten deze look met een oranje race-jumpsuit. Door een nylon luchtafweervest toe te voegen, gekopieerd van een jumpsuit op grote hoogte, een dunne plastic borstboog en een op maat gemaakte helm, konden Like en zijn bedrijf eruit zien als een beproefd pilootenkorps.

Greeblies - Hergebruikte elementen uit de echte wereld werden vaak aan elkaar geplaveid om details aan de kostuums te geven. Stukken uit vintage vliegtuigen, elektronica en plastic modellen droegen allemaal details bij die nooit bedoeld waren om van dichtbij te zien, maar eerder om diepte en complexiteit toe te voegen. Zonder uitleg of gebruik op het scherm werden hun daadwerkelijke toepassingen opengelaten voor speculatie door de kijker. Door Lucas ook wel "greeblies" genoemd, moedigde hij het gebruik ervan in alle drie de films aan. Het pak van de rebellenjager en de Hoth-uniformen waren enkele van de meest opvallende kenmerken.

Prinses Leia

Alderaan Gown- Leia's kostuum was tamelijk onopvallend in A New Hope, zoals bedoeld door George Lucas. De jurk met capuchon was gemaakt van crêpe de chine en het lichtgewicht materiaal was comfortabel voor Carrie Fischer met een oversized capuchon en opengesneden mouwen. Haar riem in middeleeuwse stijl werd op maat gemaakt voor het kostuum en de look werd afgewerkt met kniehoge laarzen.

Han Solo

Smokkelaar - Op zoek naar een "mix van cowboy en meer orthodoxe ruimtevaart", moest Han's kostuum zijn schurkenkarakter helpen definiëren. Een heel eenvoudig Viyella-shirt werd bedekt door een vest met zakken. Zijn blauwe broek had strepen in smokingstijl die militaire stijlelementen weergalmden, en de rode strepen verschenen in gestikte segmenten. Een handgemaakte leren geweerriem en Engelse rijlaarzen maakten zijn smokkelaarslook compleet.

Het rijk slaat terug

Luke Skywalker

Rebel Hoth-uniformen - In The Empire Strikes Back was Luke nu een volwaardig lid van de rebellie en droeg hij een mashup van de uniformen die waren gemaakt door de rebellen die de ijsplaneet bezetten. Een kaki gewatteerd sneeuwvest, gedragen over het standaard rebellen-gevechtsjack, zorgde ervoor dat hij zowel de Wampa's als het rijk kon verslaan. Een paar replica Canadese mukluks maakten haar weerbestendige look compleet. Dagobah trainingsvermoeidheid - Wanneer Luke zich op de afgelegen planeet Dagobah vestigt, staat hij op het punt een snelle Jedi-training te volgen. Gelukkig was zijn jumpsuit opgewassen tegen de uitdaging van het ruige Dagobah-terrein. Met een afneembare jas kon hij trainen in de moerassige hitte van de jungle, en een ad-hocruzak bleek handig om de kleine Yoda met zich mee te dragen terwijl hij trainde.

Prinses Leia

Hoth Snowsuit - Toen de actie verschoof naar het nieuwe productieteam, rustte Leia uit met een sneeuwgevechtsoutfit. Ze behield haar witte palet en droeg een witte jumpsuit met een gebroken wit thermisch vest. Met een paar grijze laarzen in mukluk-stijl in Cloud City zette haar eenvoudige look haar gevestigde karaktercontinuïteit voort.

Bespin Gown- Breaking Leia's militair geïnspireerde styling wilde een vrouwelijke look voor hun bezoek aan Cloud City. Een aansluitende Indiase top en een harembroek gemaakt van crêpe de chine in een levendige kleur hielpen de bleke tinten van de Bespin-set te compenseren. Over het pak droeg ze een geborduurde, mouwloze zijden mantel met een gewatteerd schouderstuk. Een met zijde bedekte riem en geverfde platte schoenen maakten het uiterlijk van het tafereel compleet.

Beste Solo

Hoth-jas - Op dezelfde manier vonden we Han ook sportieve winteruitrusting voor zijn verblijf op Hoth. een anorakjas over de standaard grijze rebellenbroek en mukluks dienden om zijn onafhankelijke stijl te benadrukken. Terwijl de jas op het scherm blauw leek, was de daadwerkelijk gedragen anorak bruin met een rand van nepbont. Zijn kenmerkende riem, dubbele sjaals, veiligheidsbril en een goedgeplaatste greeblie maakten zijn outfit voor koud weer af.

Space Cowboy - Na het ijzige gevecht keerde Han terug naar een vertrouwde maar vernieuwde look. Zijn overhemd is veranderd in een plastronoverhemd in westerse stijl met asymmetrische kraag. Zijn jasje leek opmerkelijk veel op zijn originele vest, maar met een nieuwe opstelling van zak- en stikdetails. Zijn broek behield dezelfde stijlkenmerken, maar werd veranderd in bruin met gele strepen met soortgelijke laarzen en wapenriem.

Joda

Yoda heeft tijdens zijn schermtijd in Star Wars geen kostuumwisselingen ondergaan, maar hij is 900 jaar oud, dus we zullen het laten glijden. Omdat er maar een paar accommodaties voor poppenspelers waren gemaakt, bestond het kostuum dat voor de Jedi-meester werd ontworpen uit een bruin overhemd met een mandarijn-kraag en een zijden kimono met een zware textuur. De outfit was zwaar afgebroken om hem een kluizenaarachtig uiterlijk te geven. Een leren riem en ruw uitgehouwen buidels maakten zijn rustieke look af.

Terugkeer van de Jedi

Luke Skywalker

Jedi Knight (met Cloak) - Lucas stond erop dat Luke's eerste optreden in Return of the Jedi onheilspellend en vol mysterie zou zijn, zodat fans moesten raden waar het pad van het personage naartoe ging. Dit werd bereikt door Mark Hamill uit te rusten met een bruine mantel zoals eerder gedragen door zijn meester, Obi-Wan Kenobi. Een grimmig zwarte jumpsuit bedekt met een kimono van ruwe zijde was bedoeld om zowel zijn rijping als zijn mogelijke val naar de donkere kant te laten zien.

Endor Poncho - Luke's enige niet-Jedi-kleding werd gezien toen hij zich opmaakte voor de Endor-aanval met een poncho en helm. Het productiepersoneel gebruikte twee kleurenpaletten, waarbij alleen Luke en Han in het op bruin gebaseerde camouflagepatroon verschenen om hun differentiatie op het scherm te vergemakkelijken. Zijn poncho was vastgemaakt met een riem in zwemvliezen, en een gegoten plastic ring die over een vluchtkap werd gedragen, was de enige andere toevoeging aan de look.

Jedi Knight - Nadat de mantel en de kimono waren afgeworpen, bleek dat Luke een geheel zwarte broek droeg, wat een zeer passend effect gaf. Lucas wilde dat Luke er zo oud mogelijk uitzag, en Hamill kon die taak aan. Een riem en hoge laarzen maakten zijn nieuwe look af, en dat zou zo blijven in de rest van The Return of the Jedi.

Prinses Leia

Jabba's Slave Dancer - De iconische metalen bikini die Leia's slavernij in Return of the Jedi markeert, was eigenlijk gemaakt van semi-rigide urethaan. Zacht gevormd om alleen Carrie Fisher te passen, het kostuum was uitgerust met zijden stof en leren voeringen om de bikini compleet te maken. Bijpassende suède laarzen gecombineerd met urethaan en metalen sieraden maakten de "Slave Leia" -look compleet.

Endor Poncho - Toen Leia eenmaal herenigd was met de Alliantie, veranderde ze in een commandoteamuniform vergelijkbaar met de andere rebellenleiders. Voor de missie naar de bosmaan werd een gecamoufleerde poncho gedragen. Alle bosuitrusting werd met de hand gearbrusht, zodat het patroon uniek zou zijn en geen standaard uiterlijk zou hebben. Gedragen over haar tuniek en gabardine gevechtsbroek, werd de look compleet gemaakt met een op maat gemaakte helm en Engelse rijlaarzen.

Ewok Village-jurk - Terwijl de voorlaatste Leia-jurk in de originele trilogie gemaakt bleek te zijn door, eh, Ewoks... Carrie Fisher zorgde voor de bosmaan-look in echte prinsessenstijl. De jurk is gemaakt van zeemleer en met de hand genaaid, zodat het lijkt alsof deze door de maanbewoners is gemaakt. Met een geïntegreerde crêpeblouse en decoratieve kruisstiksels was het zowel een rustieke als casual look voor haar ster in het bosdorp.

Hans Solo

Carbonite Block- Oké, dus je gezicht in 'carbonite' laten gieten is technisch gezien geen kostuumverandering, maar gezien de tijd die Han in winterslaap doorbracht, leek het een passende opname. De echte onderbouwing van zijn beknelling was eigenlijk te danken aan acteur Harrison Ford, aangezien hij niet bereid was terug te keren om de laatste aflevering te filmen. Als zodanig koos Lucas ervoor om het lot van zijn personage open te houden.

Endor Buster -

Toen Han de leiding nam over de gewaagde missie om de imperiale schildgenerator uit te schakelen, droeg hij een jas in stofdoekstijl die qua stijl leek op zijn rebellenaanvalsteam. De jas van linnen polyester was met de hand beschilderd in hetzelfde bruine airbrush-camouflagepatroon als Luke en had grote cargozakken en een grote split aan de achterkant. de kleding die onder het jasje werd gedragen bleef ongewijzigd ten opzichte van eerdere scènes.

Ewok Village -

We zagen Han voor het eerst terugkeren naar zijn gevestigde uiterlijk in de rebellenoorlogskamer. maar toen hij aan het einde van de film zijn stofdoek afwerpte, keerde deze terug terwijl ze hun overwinning in de strijd vierden. Terwijl het hemd dat hij droeg toen hij "ontvroren" was, een lichte continuïteitsfout vertoonde, ontdekten we dat hij was veranderd in een katoenen drill-overhemd met een vaste asymmetrische revers en zonder revers met knopen. Terwijl de zakconfiguratie op het vest enigszins veranderde, bleef de rest van zijn kostuum ongewijzigd.

LUKE SKYWALKER

PRINCESS LEIA

HAN SOLO

TATOOINE FARM BOY

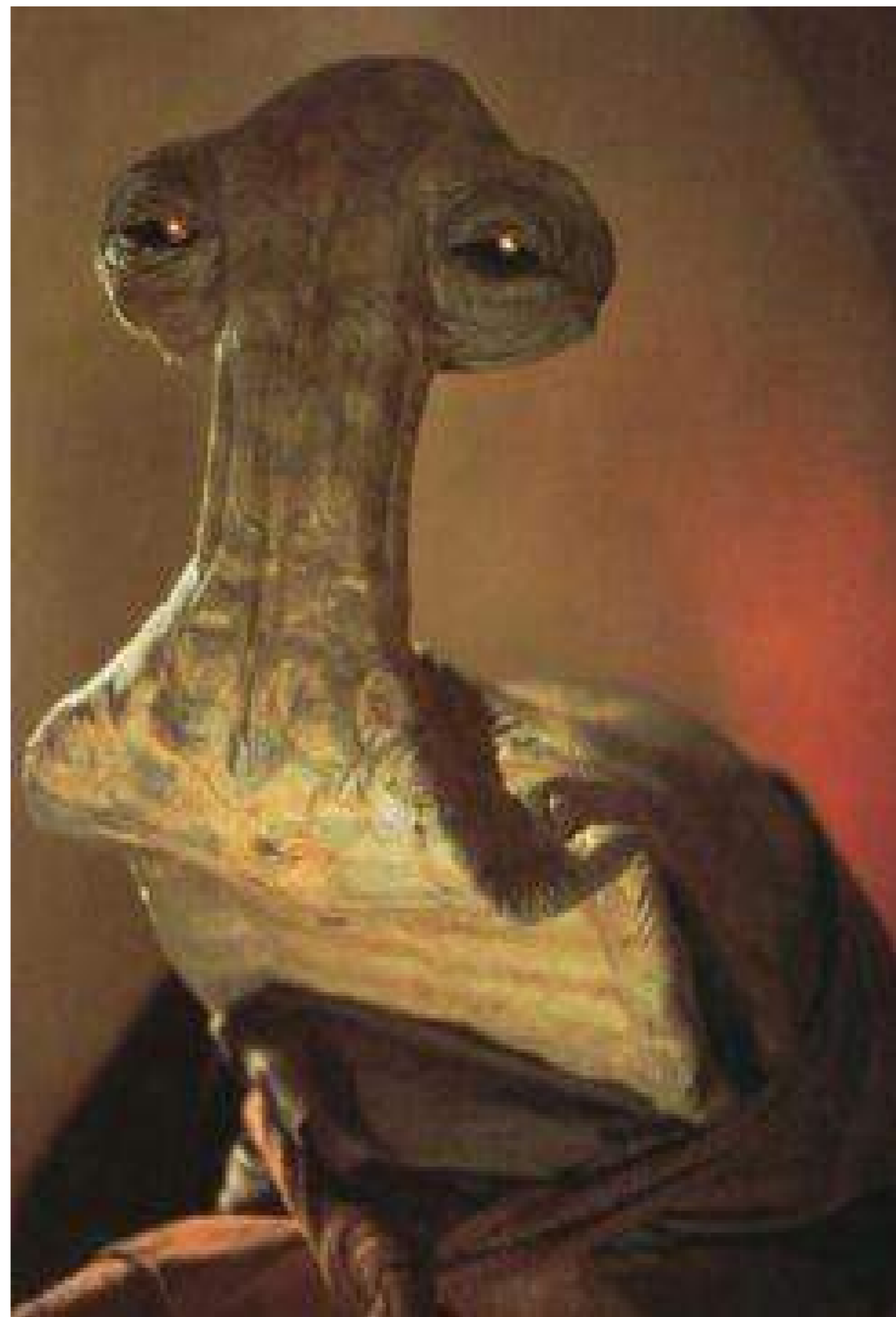
Life on Tatooine required attire that was both simple and practical. A simple Japanese shirt with elongated sleeves, white trousers and Chelsea style boots were all it would take to get Luke through most of *A New Hope*. A brown leather belt with multiple pouches, lightsaber hook and knee high wraps helped to accomplish this farm boy look.

ALDERAAN GOWN

Leia's costume was fairly nondescript in *A New Hope*, as was intended by George Lucas. The hooded gown was made from crepe de chine, and the lightweight material was comfortable for Carrie Fisher with an oversized hood and open cut sleeves. Her medieval style belt was custom built for the costume, and the look was finished with knee high white boots.

SMUGGLER

In search of a "mixture of cowboy and more orthodox space sort of thing", Han's costume had to help define his rogue nature. A very plain Viyella shirt was covered by a pocketed vest. His blue pants featured tuxedo styled stripes echoing military style cues, and the red stripes appeared in stitched segments. A handcrafted leather gun belt and English riding boots completed his smuggler look.

X-WING PILOT

Searching for an appropriate pilot suit, Lucas drew inspiration from orange striped costumes in the concept sketches. They accomplished this look with an orange racing jumpsuit. Adding a nylon flak vest copied from a high altitude jumpsuit, a thin plastic chest box and custom made helmet allowed Luke and company to look like a battle tested pilot corps.

GREEBLIES

Repurposed real world elements were often cobbled together to add detail to the costumes. Pieces from vintage aircraft, electronics, and plastic models all contributed detail that was never intended to be seen close up, but rather to add depth and complexity. With no explanation or use on-screen, their actual applications were left open to viewer speculation. Dubbed "greeblies" by Lucas, he encouraged their use throughout all three films. The rebel fighter suit and Hoth uniforms featured some of their most prominent usage.

REBEL HOTH UNIFORM

In *The Empire Strikes Back*, Luke was now a full-fledged member of the Rebellion, and wore a mashup of the uniforms created for the Rebels occupying the ice planet. A khaki quilted snow vest worn over the standard Rebel hooded combat jacket had him set to take on both wampas and the Empire. A pair of replica Canadian mukluks completed his weather appropriate look.

HOTH SNOWSUIT

When the action shifted to the new production team outfitted Leia in a snow combat outfit. Maintaining her white palette, she wore a white jumpsuit with an off-white thermal vest. With a pair of gray mukluk style boots on Hoth, and later white leather boots in Cloud City, her simple look continued her established character continuity.

HOTH JACKET

Similarly, we also found Han sporting winter gear for his stay on Hoth. An anorak coat over the standard Rebel gray trousers and mukluks served to highlight his independent style. While the coat appeared blue on screen, the actual anorak worn was brown with faux fur trim. His signature belt, dual scarves, goggles and a well-placed greeble finished his cold weather outfit.

DAGOBAH TRAINING FATIGUES

When Luke sets down onto the remote planet, Dagobah, he is about to go on an on-the-fly Jedi training course. Fortunately his jumpsuit was up to the challenge of the rugged Dagobah terrain. With removable jacket, he was able to train in the swampy heat of the jungle, and an ad hoc backpack proved useful to carry the diminutive Yoda around with him while he trained.

YODA

Yoda didn't have any costume changes in his screen time in *Star Wars*, but he's 900 years old, so we'll let it slide. With only a few accommodations made for puppeteers, the costume designed for the Jedi Master was a brown shirt with a mandarin collar and a heavily textured silk kimono. The outfit was heavily broken down to give him a hermitlike appearance. A leather belt and roughhewn pouches finished his rustic look.

BESPIN FATIGUES

Luke's two piece jumpsuit first appeared on Dagobah, but we found Luke's action on Bespin had him wearing this versatile "basic combat suit". It was comprised of khaki wool with large pockets on the chest and thighs and accented with smaller pockets on each arm. He wore a leather accessory belt (notable for still having a holster with a blaster) and boots similar to his snow boots.

BESPIN GOWN

Breaking Leia's military inspired styling for the first time in the saga, Lucas wanted a feminine look for their visit to Cloud City. A fitted Indian top and harem pants made with crepe de chine in a vibrant color helped to offset the pale tones of the Bespin set. Over the suit she wore an embroidered sleeveless silk cloak with a quilted yoke. A silk covered belt and dyed flats completed the scene's look.

SPACE COWBOY

After the icy battle, Han returned a familiar but updated look. His shirt had been changed to a western style plastron shirt with asymmetrical collar. His jacket was remarkably similar to his original vest, but with a new arrangement of pocket and stitching details. His pants retained the same styling cues but were changed to brown with yellow stripes and similar boots and gun belt.

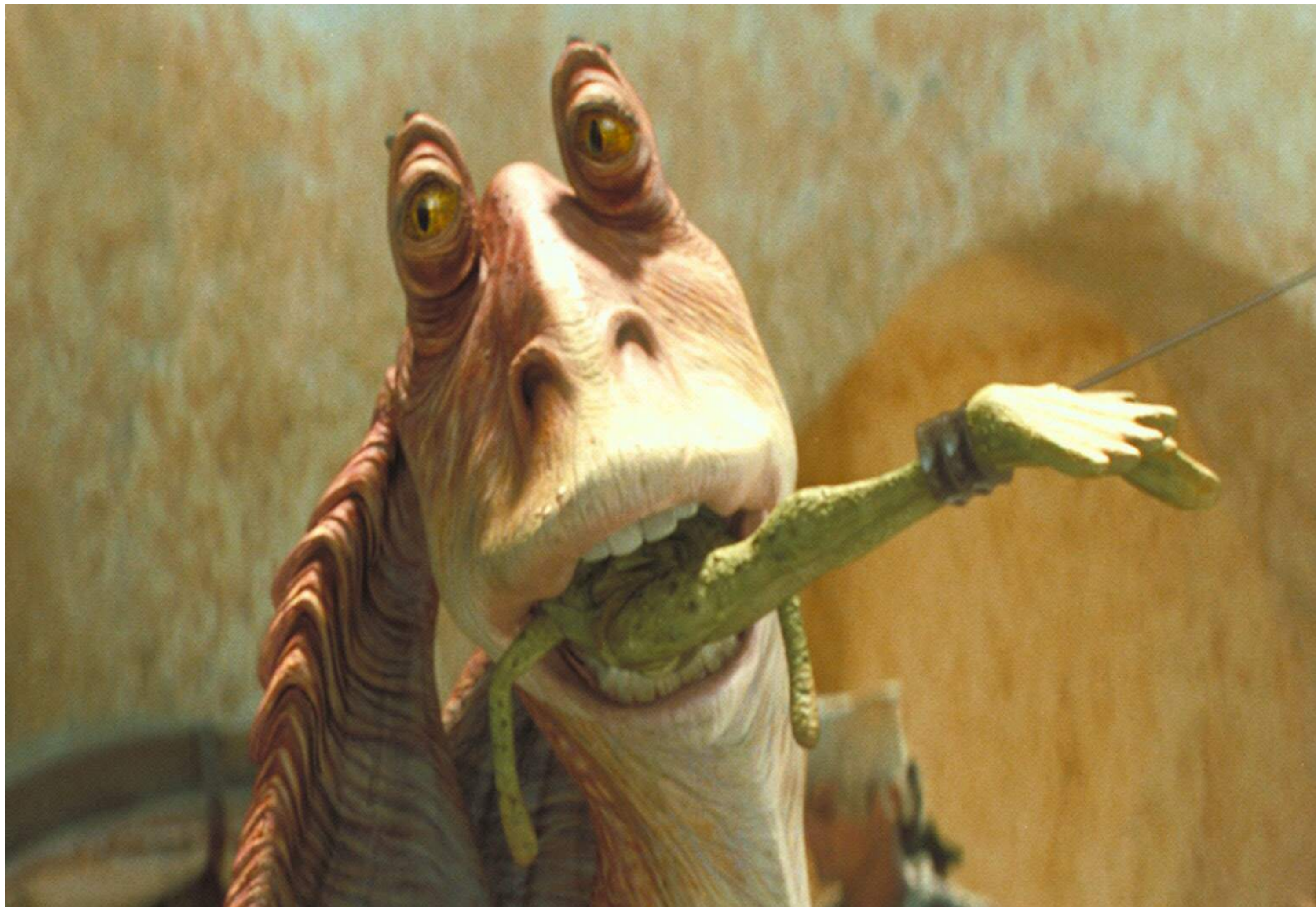

Een capsule, omhulsel.

kleinigheid staat bol in mijn pet gekerfd
de twijfel als een sticker gekleefd tegen schaduwwerpers bovengronds
de zeventig cent graaide ik elders alsof ze niet telde moesten ze het weten
alleen op een groot plein eet ik mijn worstenbrood

een achterste bankje met iedereen die verstopt als nachtvissers
ik werd niet gezien maar bekeken , alsof geitennagels knippen geen architectuur bouwt
de riem tussen de deur geklemd wuifden ze me na tot vandaag
geen enkele dag die nog voelt als frieten stelen uit het restaurant

Een beginnerscursus roken met de juiste tabak en het beste blaadje zonder filter gedraaid
ik ben een maniak, al zeg ik het zelf
mijn sporen zijn uitgewist op het grindpad aan de boomhut
met mijn nieuwe schoenen in de gracht verdwenen

"Verdwaald in Reflecties"

Een kleinigheid staat bol in mijn pet, als een ingekerfde herinnering die weegt op mijn gedachten. De twijfel hangt als een sticker aan mijn ziel, vastgeplakt door schaduwwerpers die bovengronds rondspoken, als stille getuigen van mijn innerlijke strijd.

De zeventig cent die ik elders graaide, voelen als verloren centen in een bodemloze put. Alsof ze niet tellen, alsof ze er niet toe doen. Alleen op een groot plein durf ik mijn worstenbrood te eten, verscholen achter mijn façade van onverschilligheid, een beschermende muur tegen de oordelende blikken van anderen.

Op een achterste bankje, weggestopt als nachtvissers in de schaduw van de maan, voelde ik me onzichtbaar maar bekeken. Alsof het knippen van geitennagels geen bouwwerk van mijn bestaan vormde, alsof mijn daden geen sporen nalieten in het weefsel van de tijd. De riem tussen de deur geklemd, wuifden ze me na, maar vandaag voelt geen enkele dag meer als frieten stelen uit het restaurant. De sensatie van onschuldig kattenkwaad lijkt verloren in de koude realiteit van het volwassen worden.

Een beginnerscursus in roken, met de juiste tabak en het beste blaadje zonder filter, was mijn toegangspoort tot een wereld van rebellie en zelfexpressie. Ik ben een maniak, al zeg ik het zelf, gedreven door een verlangen naar vrijheid en individualiteit dat smeult in mijn borstkas. Mijn sporen zijn uitgewist op het grindpad bij de boomhut, waar ik mijn jeugdige dromen koesterde en mijn toekomst vormgaf in de schaduw van de bladeren. Met mijn nieuwe schoenen verdween ik in de gracht, als een laatste daad van opstandigheid tegen de beperkingen van het alledaagse bestaan.

Maar zelfs daar, tussen het vuil en het water, blijf ik dromen van een leven dat groter is dan de grachten waarin ik ben verdwenen. Een leven gevuld met avontuur, passie en vrijheid, waarin mijn sporen niet worden uitgewist maar worden omarmd als bewijs van mijn unieke reis door het leven.

Geschiedenis van Kellogg's mascottes

Van Rice Krispies en alle granen is Kellogg's al tientallen jaren één van de toonaangevende merken voor granen in een doos. Met het plezier dat het met zich meebrengt, associeert het ook veel mascottes en fictieve personages met hun dozen. Maar vóór de opkomst van de immer beroemde Tony the Tiger heeft Kellogg's verschillende karakters voor hun merk geïntroduceerd.

Kellogg's dateert uit de jaren dertig tot nu en is een van de opmerkelijke merken die fictieve personages voor hun ontbijtgranen gebruikt.

1930

Snap!, Crackle! en Pop!

Je hebt ze vandaag misschien in sommige dozen gezien, maar het waren de eerste mascottes voor Kellogg's. Snap, Crackle en Pop zijn kabouterachtige elfjes met verschillende persoonlijkheden, zoals broers zou je kunnen zeggen. Oorspronkelijk, Snap! was het eerste personage voor Kellogg's dat portretteert met een koksmuts, toque en een rode halsdoek. Hij is de oudste en staat bekend als de probleemoplosser van de drie. Aan de andere kant, Crackle! portretteert het dragen van een rode of een gestreepte slaapmuts met een witte halsdoek en staat ook wel bekend als het twijfelachtige middelste kind dat altijd grapjes maakt. Daarom Pop! draagt een shako (de hoed van een tamboer-majoor) of wordt soms gezien met een vreemde combinatie van beide; hij is onhandig en staat altijd in het middelpunt van de belangstelling. Maar naarmate de tijden veranderen, blijven de drie evolueren, vooral met hun gevoel voor mode.

1951

Howdy-Doody

Howdy-Doody was een houten pop die rondliep en zei: “Hoe laat is het, kinderen?” Hij was een van de eerste gezichten van Kellogg's Rice Krispies.

1952

Tony de Tijger

De bekendste van allemaal, Tony de Tijger, werd begin jaren vijftig door Kellogg's ontwikkeld om een vriendelijker karakter voor kinderen te bieden. Tijgers kunnen onverschrokken zijn, maar waarom zouden we ze niet schattig maken, toch? Hij werd samen met Katy de Kangoeroe, Elmo de Olifant en Newt de Gnu geïntroduceerd als onderdeel van de wedstrijd voor Kellogg's pakketten en om ook het nieuwe product van het merk, Kellogg's Sugar Frosted Flakes of Corn™, te introduceren. Als onderdeel van de wedstrijd werd Tony uitgeroepen tot de meest schattige van allemaal, waardoor hij klaar was voor een doos en het nieuwe gezicht van Kellogg's werd voor verschillende graanproducten. Nou ja, veel kinderen zijn dol op hem – dit is de reden waarom hij verscheen in reclamespots, gasten en zelfs op kinderfeestjes. Niettemin onderging hij naarmate de jaren verstreken een make-over van een eenvoudige schets naar 3D, naar een volledige, echte mascotte voor het merk. Hij heeft ook een zoon genaamd Tony Jr en had zelfs een heel gezin! In 1958 lanceerde Kellogg's een marketingcampagne genaamd ‘Zet een tijger in je team’. De campagne bereikte verschillende kindersportorganisaties en -teams, waardoor hij wereldwijd nog populairder werd.

Tony jr

Tony werd een groot gezicht voor Kellogg's en wat is er meer aan de hand dan het toevoegen van een familielid zodat hij een ander personage aan zijn zijde heeft; tegen die tijd werd Tony Jr geïntroduceerd (Tony's zoon).

1953

Cliffie de Clown

Cliffy de clown was Kellogg's mascotte voor Kellogg's Sugar Smacks in 1953. Hij verscheen ook in commercials en dozen, naast andere mascottes voor andere variaties op ontbijtgranen.

Net als Snap, Crackle en Pop had Cliffy ook sidekicks met de namen Scrampy en Nicky. Maar voordat hij een van de gezichten van Kelloggs werd, debuteerde Cliffy de clown in de gezinsgerichte show Super Circus. Met zijn invloed wilde Kellogg's zijn bekendheid ook associëren met de ontbijtgranen en werd zo een van de clowns van het merk. De serie moest echter in 1955 naar New York verhuizen, waardoor Cliffy werkloos werd en in 1956 tekortschoot als een van Kelloggs ambassadeurs.

1957

Smaxey het zegel

Terwijl Cliffy the Clown bergafwaarts ging, bedacht Kellogg's opnieuw een ander personage om hun Sugar Smacks populair te maken. Daarom verwerkten ze een ander geanimeerd dier voor hun product, genaamd Smaxey, een zeehond die een matrozenpakje droeg. Smaxey maakt blijkbaar “het ontbijt tot de gelukkigste maaltijd van de dag”, aangezien Sugar Smacks zo zoet zijn als honing. Wie houdt er nou niet van iets zoets, toch? Toch schoot hij ook tekort in de marketingdoelen van Kellogg; in 1959 werd hij gedumpt voor een ander personage.

1958

Jose

Een geanimeerd aapje genaamd Jose werd voor het eerst gezien als Kelloggs ambassadeur voor hun Cocoa Krispies in 1958. Hij was een klein aapje met een bandana en een strohoed in de vorm van een cabanajongen. Omdat veel Mexicaans-Amerikanen echter klaagden over het etnische stereotype van Jose, werd hij in 1960 vervangen door een ander personage.

Cornelis

Cornelius, een groene haan met een rode kam en een gele snavel, was destijds het gezicht voor Kellogg's cornflakes. MAÏS-elius zoals je kunt zien, en haan omdat ontbijtgranen voor het ontbijt zijn, nietwaar?

1959

Snelle trekking McGraw

Quick Draw McGraw, een ander populair personage uit een tv-programma (gesponsord door Kellogg's), was tegen het einde van de jaren vijftig een nieuw gezicht voor Kellogg's. Hij portretteerde een paardenkarikatuur die met 2 benen liep en zelfs op een paard reed om naar de stad te gaan. Niettemin was dit een show over westerse komedie, waar zowel kinderen als volwassenen dol op waren. Een leuk personage dus dat de plezierige kant van Kellogg's Sugar Smacks laat zien.

1960

Kokos

Coco the Elephant was Jose's vervanger voor Kellogg's Cocoa Krispies in 1960. Hij was een babyolifant, die ook een strooien hoed droeg en van 1960-1962 het gezicht was van Cocoa Krispies, ter vervanging van de ogenschijnlijk racistische Jose.

1962

Snagglepuss de Leeuw

Een stripfiguur uit een beroemde Hanna Barbera-cartoon werd verwerkt in Kellogg's Cocoa Krispies. Zoals het merk altijd doet, hebben ze meestal een karakter waar de meeste kinderen dol op zijn; Snagglepuss is een van de velen.

1963

Toekan Sam

Toucan Sam was een aardverschuiving voor Froot Loops; hij was het gezicht van bijna elke doos met loops van Kellogg's, wat de fruitige smaak van de ontbijtgranen bevordert. Hij heeft al veel kleuren ondergaan en heeft nu helderdere tinten om zijn persoonlijkheid beter te laten zien. Niettemin was hij verantwoordelijk voor de beroemde slogan: ‘Volg je neus, hij weet altijd...’

1964

Appel Jack

Apple Jacks was een personage voor Apple Jacks (een ontbijtgranen met stukjes appel), die de kop van een appel en een klein lijfje had. Maar in werkelijkheid zag hij er eigenlijk uit als een donkere aardappel.

1966

Smakkende broers

“Suiker riekt. Honing van buiten, suiker van binnen, opgeblazen tarwe, smakkend zoet, een smaak die je versted doet staan” — gespeeld door twee jongeren die bokssshorts en handschoenen dragen en elkaar allebei slaan. Het laat dus zien dat één klap de zoetheid in de ontbijtgranen kan vrijmaken, vandaar de beroemde zin: “één, twee, punch - honing en suiker”.

1967

Ogg

Kellogg's wanted to try something different, so they happened to distant their branding with animated animals for their Cocoa Krispies. Hence, Ogg was introduced, a stocky little caveman with Kell (from KELLogg), a son named Marty, and a cow named Charlie. They also fell short with fans and had to be replaced 3 years later.

1970

Een ander personage werd geïntroduceerd als een ander gezicht van Kellogg, maar geen fictief dier meer. Hij was een naamloze Indian Chief die in reclamespots verscheen om te laten zien hoe de ontbijtgranen hem de energie geven om de dag te beginnen. Het was echter een kortstondig karakter voor het merk.

1971

Tony Jr, Mrs. Tony, and Mama Tony

As Tony the tiger came to rise and gained more popularity than any other actor on commercials, Kellogg's has incorporated an entire family for him; of course, to show that breakfast in a box must be enjoyed by families. Tony Jr (Tony's son), Mrs. Tony (Tony's wife), and Mother Tony (Tony's mother) appeared in commercials having breakfast together. Tony's family commercial was a huge boom for Kellogg's during the 1960s up until the 1970s, but was later on dropped and just focused on Tony even more.

1972

Graaf ze kikker

Natuurlijk nog een geanimeerd dier voor Kellogg's; een geweldige groene kikker met een baseballpet op. Hij was de officiële woordvoerder van Kellogg's en had ondanks zijn schattigheid een grote stem. Hij huppelde rond de Sugar Smacks-doos tot 1986, zelfs toen Sugar Smacks in 1983 werd vervangen door de naam Honey Smacks om het gezond maar toch zoet te laten klinken. In de reclamespots van Dig'Em Frogs verscheen hij terwijl hij samen met andere kinderen aan het eten was en samen van de ontbijtgranen genoten. Maar nogmaals, hij werd vervangen. Niettemin keerde hij in 1987 nog steeds terug naar het sterrendom dankzij zijn enorme fanclub.

1981

Tusk de Olifant

Nog een olifant in de kamer! Maar geen probleem, gewoon een normale geanimeerde olifant voor Kellogg's. Omdat chocolade al vroeger een favoriet uit de kindertijd was, zei Tusk altijd: “Kellogg's Cocoa Krispies... Ze zijn zo chocoladeachtig, dat als ik ervan proef, ik vrolijk trompetteer. Toet Toet Toet ook!”. Hij was een nerd die een bril droeg, waardoor hij een intelligente olifant was, ook al is hij dat technisch gezien niet. Tusk leefde tien jaar als het gewaardeerde personage van Kellogg, maar werd daarna opnieuw vervangen.

1986

Wally de Beer

Kellogg's wilde een ander personage associëren dat verband houdt met Honey. Een beer dus, over Winnie de Poeh. Ze lieten Wally bij de consumenten kennismaken met reclamespots en nieuwe dozen en lijken een doos Honey Smacks te bewonderen; in tegenstelling tot hoe woedend een beer is. Desalniettemin lijkt Wally altijd de Sugar Smacks te bewonderen, maar mag hij er geen krijgen. Daarom dagdroomt hij alleen maar over de beroemde ontbijtgranen.

1994

Coco de Aap

Coco werd omgebouwd tot een aap van een olifant. Hij was een vrolijke aap, die gewoon door zijn jungle slingerde en toevallig zijn ontbijtgranen beschermde tegen lastige dieren. Hij droeg ook een shirt en een hoed, en had ook veel betrouwbare junglevrienden!

1994

Goofy en Max

Een andere vader-zooncombinatie, naast Tony the Tiger en Tony Jr, Goofy en Max, verschenen in 1994 in cornflakesdozen. Weet je Goofy niet meer? Waag het dan niet zoals Mickey Mouse!

2001 – heden

Snap, Crackle en Pop

De drie werden het onbetwiste trio voor Kellogg's Cocoa Krispies. Nu zijn ze kleurrijker en verbeterd, en hebben ze zich ook aangepast aan een 3D-animatie, maar ondersteunen ze nog steeds hun favoriete ontbijtgranen. Hun favoriete slogan? — “Cacao Krispies. Smaakt als een chocolademilkshake, maar dan knapperig”.

Tijger Tony

Hij is al tientallen jaren het gezicht van Kellogg en vertoont geen tekenen van veroudering. Tijger Tony heeft zich ontwikkeld en verschijnt nu op scholen, bij sportactiviteiten en zelfs thuis. Hij is nu een huishoudelijk karakter, met niets anders dan de ontbijtgranen om je de stralende energie en positiviteit te geven om je dag een vliegende start te geven.

De afgelopen decennia heeft Kellogg's originele geanimeerde personages geïntroduceerd en samengewerkt met shows om de zwakte van de kinderen te veroveren. Bijna een eeuw lang mixen, matchen en bedenken van karakters die recht kunnen doen aan hun merk en niet alleen maar het gezicht van de verpakking kunnen zijn.

Let wel, er zijn nog steeds een heleboel mascottes die niet genoemd zijn, maar die hebben ook in de kortste keren hun glorieuze dagen gehad. De prominente waren Snap!, Crackle!, en Pop!, en ook Tiger Tony. Maar zullen hun glorieuze dagen blijvend zijn? Naarmate merken en gezichten in de loop van de tijd evolueren, dus ook als mascottes, kun je je beter voorbereiden op nieuwe personages in je ontbijtgranendozen en tv-commercialen.

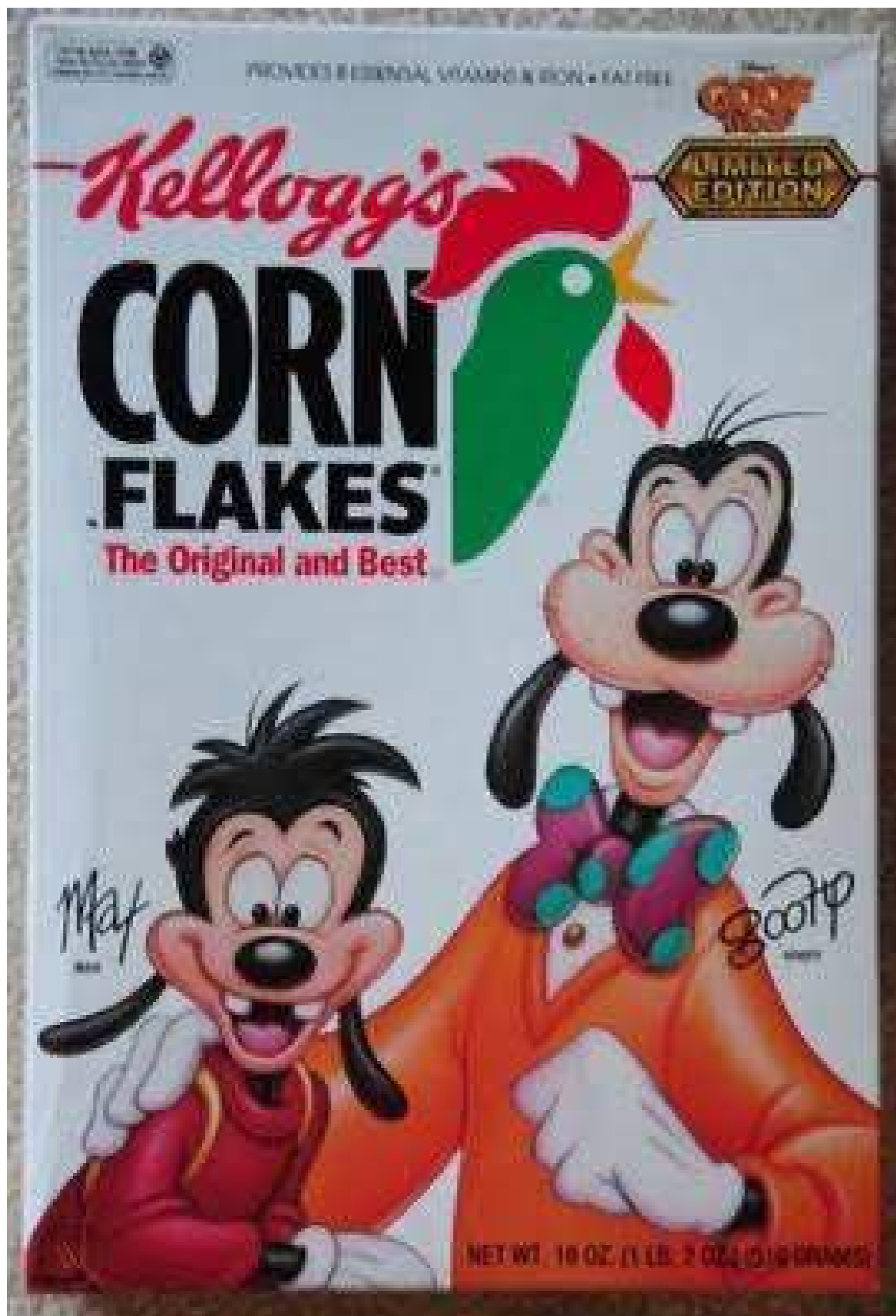

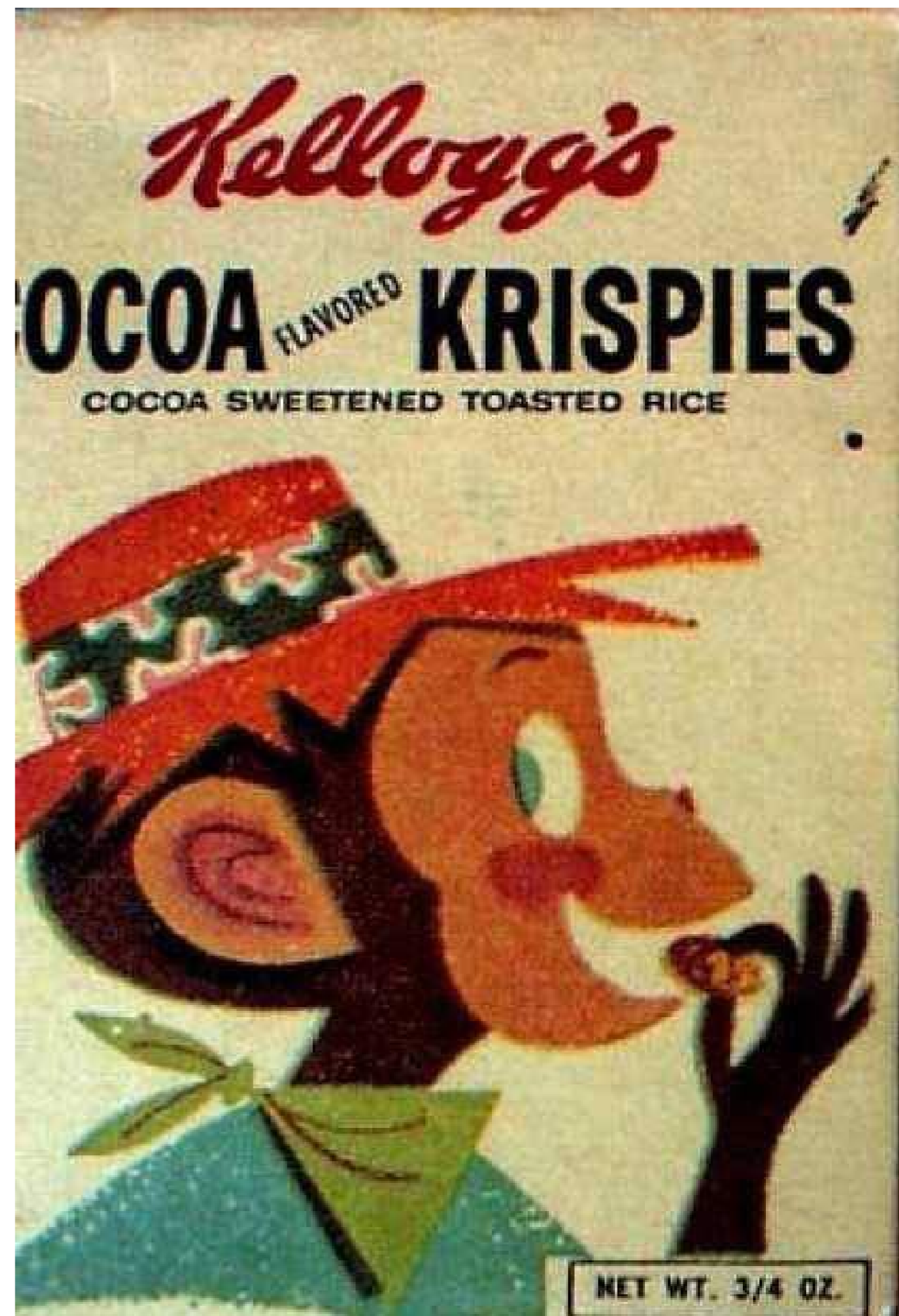
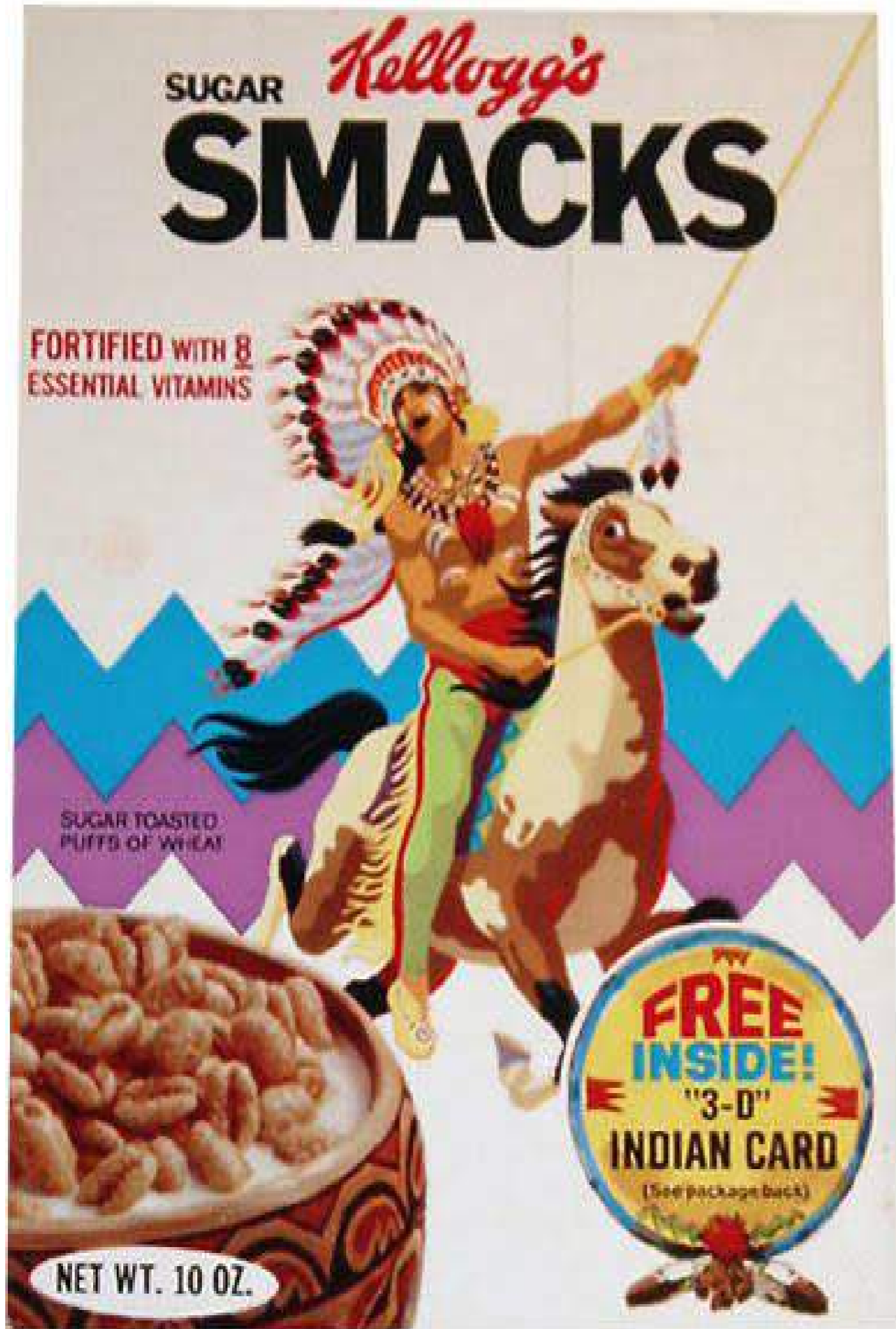

Kellogg's
SUGAR
**FROSTED
FLAKES**

THE
KELLOGG
CO.

Kellogg's
**SUGAR
SMACKS**

SUGAR-POAETED PUFFS OF WHEAT

Voetboeien of enkelboeien zijn voorwerpen die worden gebruikt voor het samenbinden (boeien) van voeten of enkels. Dit met het doel de bewegingsmogelijkheid van de persoon die ze omheeft te beperken. De boeien zijn meestal gemaakt van ijzer.

Titel: "Echo's van Avontuur"

Mijn schorre stem kraakte terug tot de boomhut, een weemoedige herinnering aan vervlogen dagen van onbezorgd avontuur. Gespoord door grind in mijn geheugen, wentelden mijn trappers sneller dan mijn gedachten konden volgen. Elke boom die voorbij flitste brak in de geur van warmte, een zoete mengeling van zomerzon en verlangen, maar ook een broedplaats voor een zwerm muggen die als schaduwen dansten in het avondlicht.

Mijn schorre stem kraakt terug tot de boomhut
gespoord door grind in mijn geheugen wentelen mijn trappers sneller dan dat ze volgen
elke boom brak in de geur van de warmte die plaats maakt voor een zwerm muggen
we verplaatsten naar het riool waar het putdeksel kop of munt werd gegooid

er werd gewisseld van woorden tot de avond in de ochtend verging
doelstellingen werden afgewogen tot op de laatste gram
voor vrijheid werd er al vanaf het begin gevochten
tot de overkant van de schutting klonk

We verplaatsten ons naar het riool, waar het putdeksel onze beslissingen dicteerde, als een spel van kop of munt waarin het lot ons pad bepaalde.

de buit in mijn onderbroek geconfisqueerd
ik wist wat de weg was en moest weer in de getrapte sporen haasten
alles maakte plaats voor de dromen van vandaag
ze weergalmden in de tunnels onder straten tot ze gehoord werden vandaag

Woorden werden gewisseld tot de avond in de ochtend verging, gesprekken doordrenkt van doelstellingen en dromen die zich vermengden met het gekabbel van de nacht. Voor vrijheid vochten we vanaf het begin, onze harten vervuld van de drang om onze eigen weg te banen, zelfs als dat betekende dat we tegen de stroom in moesten zwemmen, tot het verre geluid van de overkant van de schutting ons riep met beloftes van avontuur.

De buit in mijn onderbroek geconfisqueerd, voelde ik de weg onder mijn voeten en haastte me in de getrapte sporen van mijn verleden. Alles maakte plaats voor de dromen van vandaag, die weergalmden in de tunnels onder straten, hun echo's resonierend tot ze eindelijk werden gehoord, vandaag en altijd, als een soundtrack van onze jeugdige onbezonnenheid en onze ontembare drang naar vrijheid.

Daltons

De Daltons was een bende vogelvrijverklaarden die het Wilde Westen van de Verenigde Staten onveilig maakten in de jaren negentig van de 19e eeuw. Drie van de vier broers, namelijk Bob, Grat en Emmett, vormden samen met nog een aantal anderen een misdaadbende, met Bob als leider. Na een mislukte overval in Coffeyville op 5 oktober 1892 vonden Bob en Grat de dood en raakte Emmett zwaargewond. Bill Dalton, die tot die tijd geen bandiet was, sloot zich hierna aan bij de overgebleven leden. Emmett werd gearresteerd en veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf. Na veertien jaar kwam hij vrij. Hij werd vervolgens makelaar, auteur en acteur. Hij stierf in 1937 op 66-jarige leeftijd.

De vier Daltons speelden een rol in een van de eerste Lucky Luke-verhalen, maar werden al gauw gedood. In latere verhalen van Lucky Luke werden hun abjecte activiteiten overgenomen door Joe, William, Jack en Averell Dalton, fictieve 'neven' van de beruchte bende.

René Goscinny, de scenarioschrijver van de latere Lucky Luke-verhalen, vond het zo jammer dat hij de gebroeders Dalton niet meer kon laten optreden, dat hij vier nieuwe Daltons bedacht voor het verhaal De neven Dalton: Joe, William, Jack en Averell Dalton. Deze vier broers zijn neven van de oorspronkelijke Daltons, en lijken ook sprekend op hen. Het zijn deze Daltons die in veel latere Lucky Luke-verhalen optreden. Ook komen ze af en toe voor in de Rataplan-strips.

Hoewel de familie Dalton uit meer leden bestaat, wordt met De Daltons over het algemeen onderstaand viertal aangeduid:

Joe Dalton

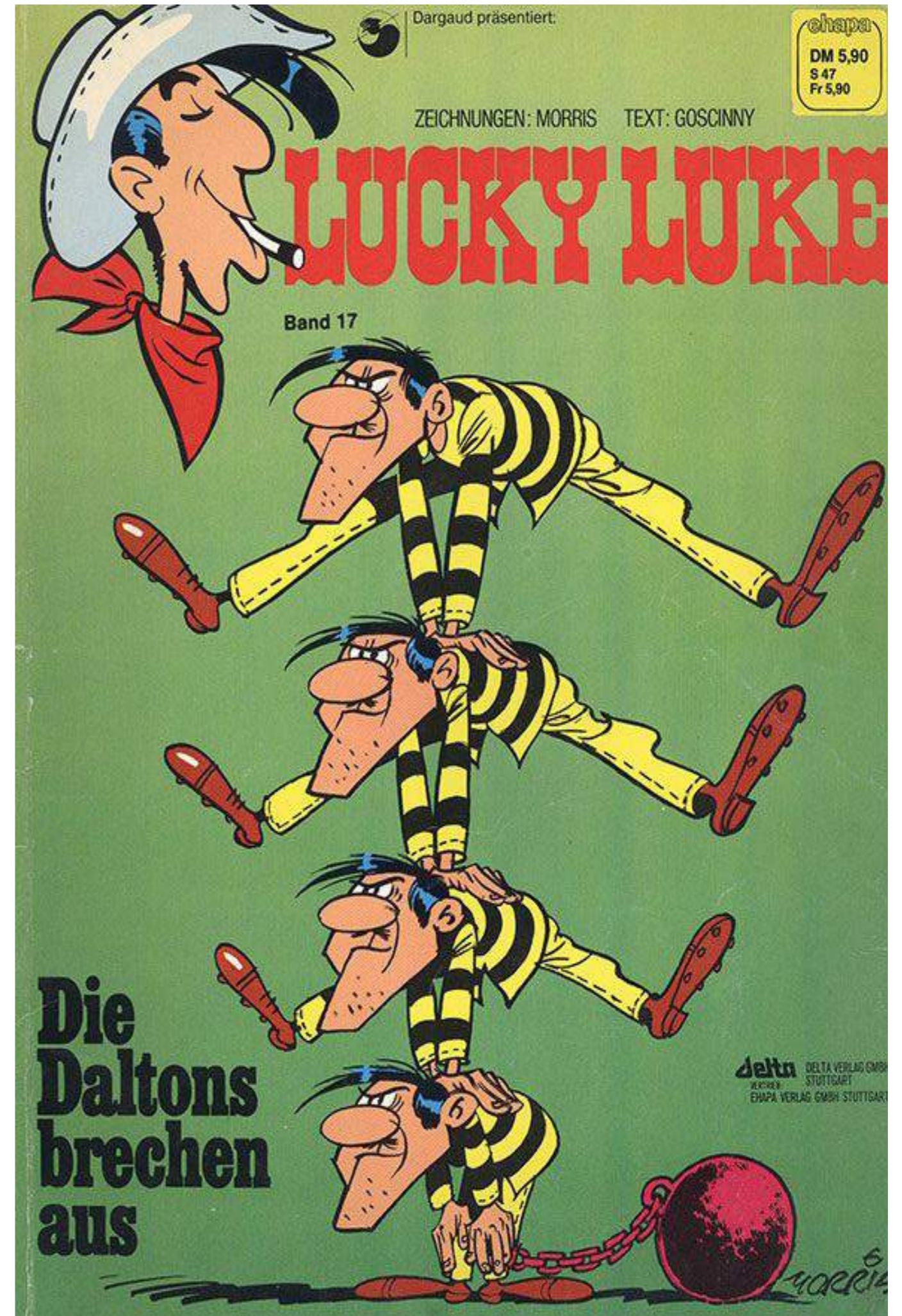
De oudste, kleinste, driftigste maar waarschijnlijk ook de slimste Dalton. Hij komt vaak met (gemene) ideeën op de proppen. Hij is de leider van het stel. Van alle Daltons haat Joe Lucky Luke het meest. Hij wordt al driftig als hij enkel de naam "Lucky Luke" hoort. Ook gevangenhond Rataplan en de opmerkingen van broer Averell zijn vaak de aanleiding van zijn driftbuien. Meestal is Averell degene waarop Joe zich afreegeert.

William en Jack Dalton

De middelste broers, ietwat kleurloos qua persoonlijkheid. Ze dienen vooral als buffer tussen Joe en Averell: hun rol is Joe kalmeren en Averell tegenhouden. Bij hun eerste optreden was Jack een trigger-happy wapenmaniak terwijl William zich wijdde aan vermommingen, maar die eigenschappen verdwenen in de volgende albums. William is gewoonlijk de kortste van de twee, maar dat is niet altijd zo: in het album Dalton City is William de langste.

Averell Dalton

Hij is de grootste, hongerigste, lompe, maar vooral de domste van het stel. Hij heeft een hart van goud, iets wat Lucky Luke vaak gebruikt om de Daltons weer te vangen. Zijn domme opmerkingen zorgen voor veel woede bij Joe, die dan de neiging heeft hem naar de keel te vliegen. Hij is geobsedeerd door eten, en vraagt dan ook vrijwel altijd of het al etenstijd is. Hoewel Averell altijd het onderspit delft in zijn gevechten met Joe, is hij toch de sterkste van de Daltons. Zowel in het album De Neven Dalton als in De Daltons in de Blizzard blijkt hij een bedreven bokser te zijn die zich zelfs tegen Lucky Luke staande kan houden.

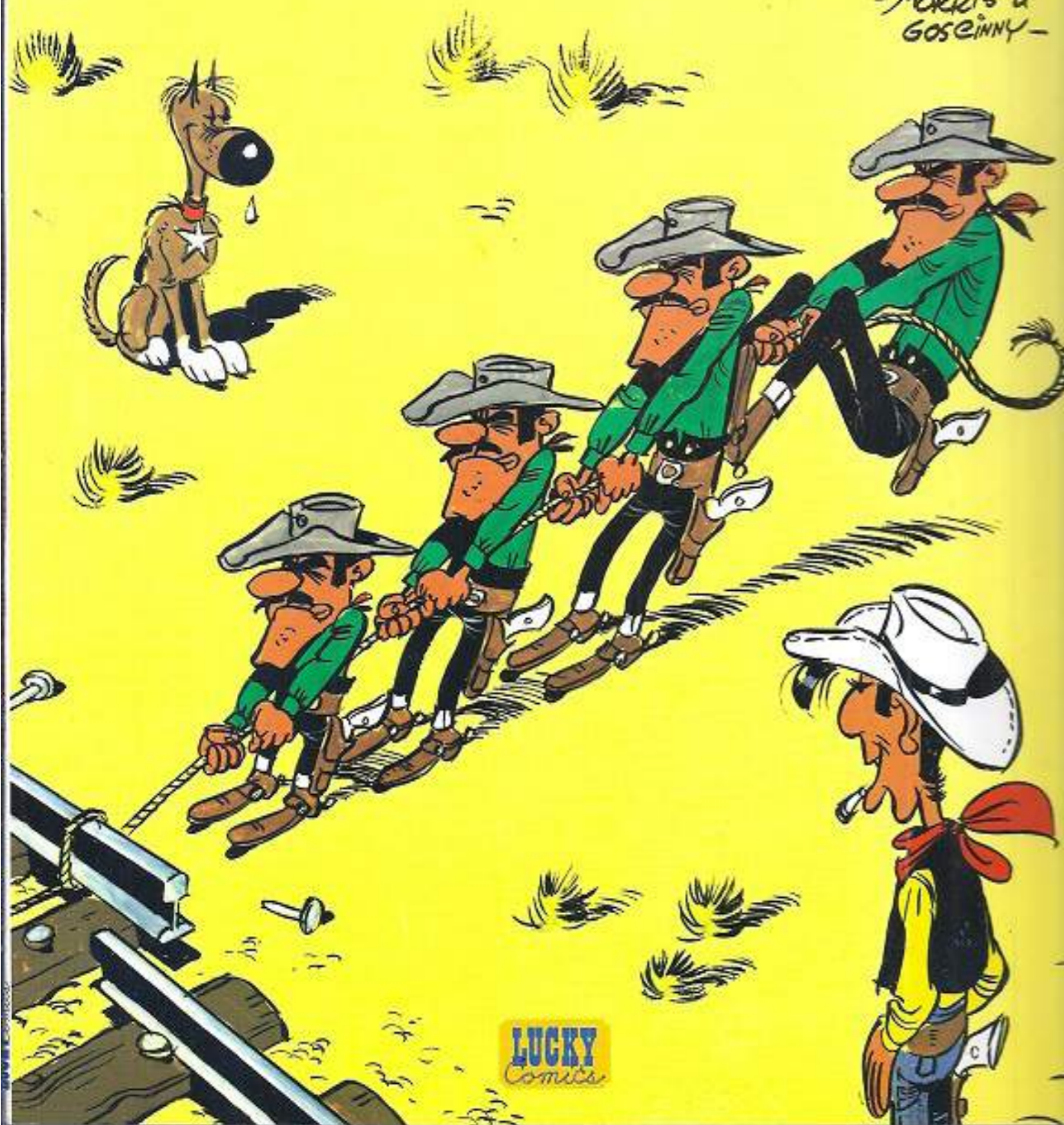
LUCKY LUKE

DE BALLADE VAN DE DALTONS

EN ANDERE VERHALEN

- MORRIS &
GOSCINNY -

LUCKY
Comics

© MORRIS

LES DALTONS

Een brandstofmeter (of benzinemeter) is een instrument dat het niveau van de brandstof in een tank aangeeft. De meest bekende toepassing is in auto's, maar brandstofmeter worden ook gebruikt bij bijvoorbeeld ondergrondse opslagtanks.

geflatteerd ging het tot wel tweehonderdtwintig
je kan dan voortvertellen
het liep op
op dat hobbelige veld

mijn sprieten sloegen rood uit
modder belemmert het zicht
door mijn ingeslagen voorruit
alsof de cirkel nog niet bol genoeg staat

denk dan toch
wat zit er tussen
die lange haag bij oma
die fluit als honderden mussen

samen liepen we rond
niet vierkant of verloren
een blikje zonder slok
elkaar begrijpen voelde nooit een gok

"Verbonden door Avontuur"

In een tijd waarin de snelheid van opwinding de aderen van onze jeugd vulde, stegen we geflatteerd tot wel tweehonderdtwintig, een snelheid die niet alleen de wind in onze haren liet dansen, maar ook onze harten deed bonzen van opwinding. En terwijl we voortbewogen op dat hobbelige veld, was het alsof de wereld aan onze voeten lag, klaar om ons verhaal voort te vertellen aan wie er maar wilde luisteren.

Mijn sprieten sloegen rood uit, een teken van waarschuwing te midden van de modder die het zicht belemmerde. Maar zelfs door de ingeslagen voorruit van onze opwinding, leek de wereld zich te buigen naar onze wil, alsof de cirkel nog niet bol genoeg stond voor de avonturen die voor ons lagen.

Denk dan toch, wat zit er tussen, die lange haag bij oma die fluistert als honderden mussen. Een mysterie dat wacht om ontrafeld te worden, een geheim dat fluistert in de wind, klaar om ontdekt te worden door degenen die de moed hebben om te luisteren naar de verhalen die de natuur te vertellen heeft.

Samen liepen we rond, niet vierkant of verloren, maar in perfecte harmonie met elkaar en onze omgeving. Een blikje zonder slok, maar gevuld met de kostbaarste schat van allemaal: begrip. Elkaar begrijpen voelde nooit als een gok, maar als een zekerheid te midden van de onvoorspelbaarheid van het leven, als een kostbare band die ons verbond door avontuur en vriendschap.

RACE

Een racepak of race-overall, vaak brandweerpak genoemd vanwege de brandvertragende eigenschappen, is kleding zoals een overall die in verschillende vormen van autoracen wordt gedragen door coureurs, bemanningsleden die tijdens races aan de voertuigen werken, baanveiligheidspersoneel of marshals, en in sommige series commentatoren bij het evenement.

In de begindagen van het racen hadden de meeste raceseries geen verplichte uniformen. Vanaf de jaren vijftig en zestig werden gespecialiseerde racepakken ontworpen om de temperatuur van de coureur te optimaliseren via warmteoverdracht, en later om coureurs tegen brand te beschermen. In 1967 begon de meerderheid van de concurrenten in de Formule 1, NASCAR, de National Hot Rod Association (NHRA), de United States Auto Club (USAC) en Champ Car (de voorloper van de moderne IndyCar) gespecialiseerde brandweerpakken te dragen. De meeste moderne pakken gebruiken Nomex, een materiaal dat in de jaren zestig werd ontwikkeld rond de tijd dat brandweerpakken op de markt kwamen. De pakken staan ook bekend om het prominent weergeven van coureursponsors.

Een racepak is ontworpen om het hele lichaam van een coureur, bemanningslid of marshall te bedekken, inclusief lange mouwen en lange broekspijpen. Typische bestuurderspakken zijn overalls uit één stuk, die qua uiterlijk lijken op een overall. Andere brandweerpakken zijn tweedelig, bestaande uit een “jas” en een broek. De pakken bestaan uit één of meerdere lagen brandvertragend materiaal. De pakken hebben ook speciale epauletten of jukken op de schouder die fungeren als ‘handvatten’ om een coureur die vastgebonden is aan een racestoel uit een voertuig te tillen. Dit is verplicht volgens de veiligheidsnormen van de Fédération Internationale de l'Automobile (FIA).

De meeste pakken gebruiken stof gemaakt van Nomex, een synthetisch materiaal geproduceerd door DuPont dat zijn brandvertragende eigenschappen behoudt na verloop van tijd en gebruik. Andere pakken bestaan uit katoen dat is behandeld met Proban, een chemische stof vervaardigd door Rhodia, of andere stoffen. Deze pakken kunnen na verloop van tijd hun brandwerende eigenschappen verliezen, vooral na het wassen. Andere pakken zijn gemaakt van Kevlar, polybenzimidazoolvezels (PBI) of koolstofvezels, maar worden minder vaak gebruikt vanwege een gebrek aan comfort en kleurvariatie. Nieuwere pakken, zoals die geproduceerd door Sparco, hebben een binnenvoering die is behandeld met menthol om een verkoelend gevoel te creëren en geurtjes tegen te gaan. Er worden ook extra accessoires gedragen, waaronder brandwerend lang ondergoed, handschoenen, schoenen en bivakmutsachtige gezichtsmaskers of ‘hoofdsokken’.

Wanneer Nomex-materiaal wordt blootgesteld aan vlammen, ontstaat er koolstofkool in plaats van te verbranden of te smelten. De verkoling verdikt het vezelgedeelte dat aan de vlam wordt blootgesteld, waardoor de verspreiding van het vuur naar de rest van het pak wordt voorkomen en de warmteoverdracht naar de drager van het kledingstuk wordt verhinderd. CarbonX is een andere stof voor brandweerpakken gemaakt van geoxideerd polyacrylonitril (een voorloper van koolstofvezel). Het wordt gemaakt door materiaal te verwarmen totdat het oxideert en verkoolt, waarbij het eindproduct twee minuten aan vuur kan worden blootgesteld. Het wordt vaak gebruikt voor race-onderkleding en handschoenen. Door meerdere lagen van het materiaal te gebruiken en de stof te quilten, ontstaan er luchtzakken die de drager verder isoleren tegen hitte.’ De pakken zijn niet geheel brandveilig, maar eerder brandvertragend gedurende een bepaalde periode, waardoor een persoon aan een incident kan ontsnappen of met minimaal letsel kan worden gered. Bill Simpson, een vernieuwer op het gebied van raceveiligheid, schatte in 1993 dat een persoon “20 tot 30 seconden” heeft voordat een brandweerpak begint te branden. Het verplichte minimumbeschermingsniveau voor uniformen in verschillende raceseries varieert, evenals de minimumnorm voor coureurs, bemanningsleden en officials. In de NHRA-dragraceserie zijn pakken bijvoorbeeld ontworpen om 30 tot 40 seconden mee te gaan voordat de drager tweedegraads brandwonden oploopt. Dit is een hogere benchmark dan die van de meeste andere series, vanwege het hoge risico op brand door auto’s op nitromethaan en alcohol. SFI Foundation, Inc., voorheen onderdeel van SEMA, dicteert de brandbeveiligingsnormen voor tal van sanctie-instanties, met name in de Verenigde Staten, waaronder NASCAR, IndyCar, de NHRA, de Sports Car Club of America (SCCA) en de United States Auto Club (USAC).

De FIA bepaalt de normen voor de meeste van haar series, zoals de Formule 1 en het FIA World Endurance Championship, met uitzondering van de normen van haar dragrace-competitie die worden bepaald door SFI. SFI- en FIA-normen worden gebruikt door andere organisaties buiten hun rechtsgebied, zoals de Confederation of Australian Motor Sport (CAMS).

Branding

Sinds de jaren tachtig worden racepakken aangepast zodat de sponsors van coureurs en teams prominent aanwezig zijn, wat heeft geleid tot ontwerpen die lijken op die van de raceauto’s. Voor brandweerpakken moet het materiaal dat wordt gebruikt om de sponsorpatches te maken ook brandbestendig zijn, wat extra gewicht aan het pak toevoegt. Veel moderne pakken gebruiken echter gedrukte logo’s om het gewicht te verminderen.

Geschiedenis

Vóór de komst van brandvertragende racepakken waren er in de meeste raceseries geen verplichte rij-uniformen. In de NASCAR-competitie droegen bijvoorbeeld veel coureurs en bemanningsleden spijkerbroeken en andere typische straatkleding. De Amerikaanse firma Hinchman vervaardigde sinds het midden van de jaren twintig gespecialiseerde racepakken, gedragen door coureurs Babe Stapp en Pete DePaolo. In de jaren vijftig begon NASCAR Grand National (NASCAR Cup Series)-coureur Tim Flock een speciaal racepak te dragen, dat populair werd in de jaren zestig. Op dat moment werden de pakken ontworpen met een binnenvoering die bedoeld was om de coureurs koel te houden. Kort daarna werden racepakken of andere coureurskleding die in competitie werd gebruikt, in verschillende series gedrenkt in chemische oplossingen om ze lang genoeg brandvertragend te maken zodat een coureur kon overleven. ontsnappen aan een incident. In NASCAR werd doorgaans een baking soda-oplossing gebruikt, terwijl de SCCA racepakken verplichtte die werden behandeld met boorzuur of borax. Boraxo, een merk zeepoeder dat grotendeels uit borax bestaat, werd vaak als behandeling gebruikt.

De katalysator voor de ontwikkeling van racepakken die effectief vuur konden weerstaan, kwam eind jaren vijftig en zestig, toen zich in de autosportwereld verschillende zware crashes voordeden. In 1959 stierf Jerry Unser aan brandwonden opgelopen tijdens een crash tijdens het oefenen voor de Indianapolis 500. In 1963 stierf NHRA Top Fuel-coureur en Division 7 Tech Director Chuck Branham na brandwonden bij een crash. Tijdens NASCAR’s World 600 uit 1964 (de huidige Coca-Cola 600) raakte Fireball Roberts in ronde zeven betrokken bij een crash terwijl hij twee andere auto’s ontweek, en overleed vijf weken later. Roberts had astmatische reacties op de kledingbehandeling die door NASCAR werd gebruikt, en had twijfels gekregen om deze niet te gebruiken. Een week later, tijdens de Indianapolis 500 van 1964, kwamen coureurs Dave MacDonald en Eddie Sachs om het leven bij een ongeval met zeven auto’s in de tweede ronde van de race.

Na de incidenten brachten Jim Deist en Bill Simpson, die enkele van de eerste sleepparachutes ontwikkelden, de eerste racepakken uit die ontworpen waren om brandvertragend te zijn. Beide pakken waren “gealuminiseerd” om vlambestendig te zijn. Het pak van Simpson bestond uit een aangepast katoenen overall. In 1959, na de dood van Unser, moesten alle Indy 500-deelnemers brandvertragende kleding dragen. In 1963 nam de FIA de verantwoordelijkheid voor de veiligheid van de coureurs in haar series op zich en stelde ze brandvertragende pakken verplicht voor Formule 1-coureurs. In 1964 stelde de NHRA vuurpakken verplicht voor haar concurrenten. In de herfst van dat jaar na de crash van Roberts begonnen bijna alle NASCAR-deelnemers vuurpakken te dragen, hoewel er geen officiële regel bestond.

In 1966 ontmoette Simpson NASA-astronaut Pete Conrad, die Simpson kennis liet maken met het Nomex-materiaal dat wordt gebruikt in ruimtepakken voor het Apollo-programma. Rond dezelfde tijd benaderde DuPont ook het bedrijf Hinchman over de productie van Nomex-racepakken. In de Indianapolis 500 van dat jaar droeg coureur Mel Kenyon een Nomex-brandweerpak geproduceerd door Hinchman. Later dat jaar begonnen verschillende coureurs experimentele Nomex-pakken voor Simpson te testen, waaronder F1-coureurs Walt Hansgen en Masten Gregory, NASCAR-coureur Marvin Panch en SCCA Trans-Am Series-coureur Bob Tullius. Simpson’s bedrijf Simpson Performance Products bracht in 1967 het eerste commerciële Nomex-racepak uit, het “Heat Shield Firesuit” genaamd. De pakken werden gedragen door 30 van de 33 deelnemers aan de Indianapolis 500 van 1967.

WITTE OVERALL

Er is veel veranderd in de racewereld sinds de eerste 24 uur van Le Mans in 1923. De voertuigtechnologie is geëvolueerd, en daarmee ook de speciale kleding die coureurs dragen. In deze vierdelige serie bekijken we hoe outfits zich hebben aangepast aan de eisen, vanaf de eerste grote races tot nu.

Chauffeurs uit het begin van de 20e eeuw droegen geitenleer om ze warm te houden. De eerste ACF Grand Prix, verreden in Le Mans en het omliggende platteland, vond plaats in verstikkende hitte (36°C). De voorname zorg van chauffeurs was zichzelf te beschermen als ze werden ingehaald, om te voorkomen dat ze verbrand zouden worden door spatten gesmolten teer. De meesten droegen een beschermend alles-in-één pak of de lange leren jas die tot in de jaren vijftig populair bleef.

Destijds bestond een hoofddeksel vaak uit een leren hoofdband, hoewel petten en baretten ook wijdverbreid waren. In de eerste races liepen verschillende coureurs brandwonden aan het gezicht op door opspattend teer en een veiligheidsbril werd al snel een must.

Tussen de oorlogen waren alles-in-één pakken een rage. De pakken die door chauffeurs werden gedragen, leken sterk op de overalls die door monteurs werden gedragen, die meestal in donkere tinten waren uitgevoerd om vetvlekken te maskeren. Daarentegen waren de racepakken vaak wit - tenminste om te beginnen!

De Amerikaanse coureur en winnaar van de Franse Grand Prix in 1921, Jimmy Murphy, was de eerste die zo'n uitrusting droeg. De beroemde Bentley Boys, viervoudig winnaars van de 24 uur van Le Mans (1927-1930), maakten het witte racepak echter populair. Er is opgemerkt dat de borstzak precies de juiste maat had voor een fles whisky!

De outfit van Egyptisch katoen is ontworpen voor gemak, maar is bij de polsen en enkels geplooid voor een goede pasvorm. De meeste coureurs kozen voor een overall als hun favoriete racekleding. Voor koudere of regenachtigere klimaten, zoals Le Mans, kunnen lange jassen of leren jassen over elkaar worden gedragen voor extra bescherming. Toch bleven enkele chauffeurs koppig gehecht aan hun vertrouwde poloshirts.

Naarmate de veiligheid steeds belangrijker werd, maakten hoofdbanden of geruite petten plaats voor leren helmen met vizieren, waarvan sommige een breed zicht mogelijk maakten (zoals die gedragen door Tazio Nuvolari, die Le Mans in 1933 won). Wat schoeisel betreft, hadden bestuurders een soepele schoen nodig, maar wel één die bescherming bood tegen de hete pedalen. Een sjaal (vaak gegeven door een geliefde) was een populair accessoire. Britse coureurs konden gemakkelijk worden onderscheiden door hun Union Jack- en British Racing Drivers Club-emblemen.

Dat brengt ons terug bij de Bentley-jongens. Toen de fabrikant in 2001 zijn comeback maakte op Le Mans, beklommen Andy Wallace, Eric van de Poele en Butch Leitzinger op de derde plaats het podium in de originele Bentley Boy-outfits van witte overalls en leren hoofdbanden. Outfit wint misschien geen races, maar maakt zeker deel uit van de memorabilia!

HOW

Een nestkast(je)

Eendoormensen vervaardigde nestplaats voor gevleugelde dieren. Er zijn nestkasten beschikbaar voor vogels, bijen, vlinders, hommels en vleermuizen. Veelal wordt gebruik gemaakt van een houten constructie met een invliegopening die is afgeleid van de natuurlijke nestplaats van de beoogde bewoner. Een nest kan ook worden verwerkt in de gevel van een gebouw. Steeds meer gemeenten moedigen dit aan bij nieuwbouw, als onderdeel van het 'natuurinclusief bouwen'. Nestkasten worden echter reeds duizenden jaren ingebouwd in traditionele architectuur over de hele wereld. Een voorbeeld hiervan zijn de Ottomaanse vogel-paleizen die in publieke gebouwen werden verwerkt.

ik tel er dertien
stangen staan tegenover ieder zijn belang
je bekomt bekeken
de blinde ziener van zondigaards

vijf witte cirkels met een gans centraal
kleuren lichtuitsluitend
tot een spleet of kier
tot nog net dat beetje vizier

De Dertien Geheimen

In een wereld van mysterie en verborgen betekenissen, ontvouwt zich een verhaal dat begint met het tellen van dertien. Een aantal dat meer is dan slechts cijfers, een symbool van geheimen die wachten om ontrafeld te worden. Stangen staan tegenover elkaar, als wachters van de waarheid, elk met zijn eigen belang en zijn eigen verhaal te vertellen. Maar zelfs te midden van deze tegenstellingen blijf jij, de toeschouwer, bekeken worden, als de blinde ziener die de zondigen doorgrondt.

Vijf witte cirkels, verlicht door een centrale gans, werpen een licht dat uitsluitend is, dat de duisternis doorbreekt en de weg wijst naar verborgen paden en geheime kamers. Maar zelfs in dit verlichte rijk blijven er spleten en kieren, toegangspoorten tot werelden die verborgen zijn voor het blote oog, tot nog net dat beetje vizier wordt verkregen, tot de sluier van mysterie wordt opgelicht en de waarheid haar ware gezicht toont.

En dan, zomaar, het geblaas van een dikke natte zwarte neus, een onverwachte verschijning die de stilte doorbreekt en de aandacht vestigt op het onbekende. Onderuit geklonken, een plank zonder kloppen en klinken, als een symbool van verlatenheid en vergetelheid, maar ook van potentieel en mogelijkheden die wachten om ontdekt te worden.

In dit verhaal van de dertien geheimen, bevinden zich schatten van wijsheid en kennis, wachtend op degenen die de moed hebben om te kijken voorbij de oppervlakte en de mysteries te onthullen die verscholen liggen in de schaduwen van het onbekende.

GEVANGENE

Een gevangenisuniform is een set gestandaardiseerde kleding die door gevangenen wordt gedragen. Het omvat meestal visueel onderscheidende kleding die wordt gedragen om aan te geven dat de drager een gevangene is, in duidelijk onderscheid met burgerkleding.

Gevangenisuniformen zijn bedoeld om gevangenen direct herkenbaar te maken, risico's te beperken door verborgen voorwerpen en verwondingen door niet-benoemde kledingvoorwerpen te voorkomen. Een gevangenisuniform kan ook ontsnappingspogingen bederven, aangezien gevangenisuniformen doorgaans een ontwerp en kleurenschema gebruiken dat zelfs op grotere afstand gemakkelijk kan worden opgemerkt en geïdentificeerd. Het dragen van een gevangenisuniform gebeurt doorgaans slechts met tegenzin en wordt vaak gezien als stigmatiserend en als een inbreuk op de beslissingsautonomie.

Tijdens het Victoriaanse tijdperk, toen langdurige gevangenisstraffen werden geïmplementeerd in het rechtssysteem van verschillende landen, werden daadwerkelijke kledingstukken ontworpen om specifiek door gevangenen te worden gedragen, die zich ontwikkelden tot de verschillende soorten gevangenisuniformen die momenteel in gebruik zijn.

Roemenië

Alle gedetineerden in Roemenië dragen hun eigen kleding. Tot ongeveer 2007, toen Roemenië tot de EU toetrad, bestonden gevangenisuniformen, maar er zijn weinig bronnen over de vraag of deze verplicht waren voor alle mensen achter de tralies, verplicht voor alle veroordeelden, gebruikt door sommige gedetineerden, gebruikt door sommige veroordeelden, of gebruikt door beide. gedetineerden en veroordeelden. Wel is bekend dat korte tijd na de ineenstorting van het communisme (in 1992) uniformen verplicht werden voor alle mensen achter de tralies. Het is bekend dat de gevangenen in de Aiud-gevangenis kaki uniformen moesten dragen en dat gevangenen die een levenslange gevangenisstraf uitzaten oranje uniformen droegen. Net als in andere gevangenissen gebruikten velen waarschijnlijk ook kaki uniformen, aangezien de mensenrechtenwebsite gevangenen in kaki uniformen in de Rahova-gevangenis toont.

Polen

Hoewel gevangenisuniformen worden gebruikt voor zowel veroordeelden als gedetineerden, zijn ze niet verplicht. Het beleid is vergelijkbaar met dat in Duitsland. Sommige gevangenissen gebruiken ze helemaal niet, sommige gevangenissen gebruiken ze alleen voor sommige gevangenen (afhankelijk van de veroordeling voor misdaad of gedrag), en sommige gevangenissen stellen uniformen verplicht. Minimaal beveiligde gevangenissen worden aangemoedigd om geen gevangenisuniformen te gebruiken en maximaal beveiligde gevangenissen worden aangemoedigd om deze te gebruiken. Dit varieert echter omdat sommige gevangenen die zijn opgesloten voor kleine misdaden wel uniformen dragen en sommige gevangenen die zijn opgesloten voor ernstige misdrijven deze niet dragen. Uniformen worden bijna altijd en mogelijk zelfs altijd over burgerkleding gedragen. Normaal gesproken is het uniform op alle veiligheidsniveaus een groen jasje met knopen dat over burgerkleding wordt gedragen met een groene jasbroek, maar sommige gevangenen in zwaar beveiligde gevangenissen en niet-ernstige criminelen die zich ernstig misdragen, dragen soms oranje of rood in plaats van groen. Duitsland

Tijdens de nazi-periode in Duitsland moesten geïnterneerde mensen in het concentratiekampstelsel vaak gevangenenuniformen dragen. In het huidige Duitsland kunnen gevangenen in sommige gevangenissen gewone burgerkleding dragen. In andere gevangenissen is door de gevangenis uitgegeven kleding verplicht. Als een gevangene het zich niet kan veroorloven zijn eigen kleding te laten reinigen en/of vervangen, kan hem kleding worden verstrekt. Er zijn ook faciliteiten zonder gevangenisuniformen. De gevangenisuniformen worden officieel Anstaltskleidung (letterlijk: “institutionele kleding”) genoemd, niet als “uniformen”. Ze zijn meestal vergelijkbaar met het soort kleding dat doorgaans wordt gedragen bij handwerk, en zijn niet noodzakelijkerwijs herkenbaar als gevangenskleding. Wanneer gevangenen tijdelijk de gevangenis mogen verlaten, mogen zij doorgaans privékleding dragen om te voorkomen dat zij als gevangene worden herkend.

Verenigd Koninkrijk

19e eeuw

In het Verenigd Koninkrijk bestonden gevangenisuniformen vroeger uit een witte jas, broek en bunkerhoed, allemaal gestempeld met de brede pijl om kroonbezit aan te duiden. Het idee om de uniformen van gevangenen van dwangarbeid te bedekken met de brede pijl werd voor het eerst geïntroduceerd door Sir Edmund Du Cane in de jaren 1870, na zijn benoeming tot voorzitter van de gevangenisdirecteuren en landmeter-generaal van de gevangenissen. Du Cane beschouwde de brede pijl als een belemmering om te ontsnappen en ook als een teken van schaamte. Het was zeker niet populair bij de veroordeelden. “Over de hele kleding heen zaten afschuwelijke zwarte afdrukken van de Broad Arrow”, schreef een gevangene. Een ander beschouwde de ‘afschuwelijke jurk’ als ‘de meest buitengewone kleding die ik ooit buiten een pantomime had gezien’. Mannen die naar gevangenissen voor openbare werken werden gestuurd, kregen laarzen. Eén gevangene, Jeremiah O’Donovan Rossa, liet deze beschrijving achter: ‘Een gewicht van ruim veertien pond. Ik trok ze aan en het gewicht ervan zorgde ervoor dat ik aan de grond vastzat. Dat was niet het enige, maar de aanblik van de indruk die ze op de goot achterlieten terwijl je naar de voetafdrukken keek van degenen die voor je liepen, bracht angst in je hart. Bij elke voetstap was het merkteken van de misdadiger, de 'brede pijl', in de grond gedrukt... de spijkers in de zolen van je laarzen en schoenen werden in de vorm van een pijl geslagen, zodat je op welk terrein je ook betrad sporen achterliet die eigendommen van de overheid hadden afgelegd overheen."

20ste eeuw

De brede, met pijlen gemarkeerde uniformen uit de voorgaande eeuw werden gebruikt tot 1922, waarbij de vervanging de vorm aannam van een effen pak (jasje, vest en broek), gedragen met een overhemd met kraag en een stropdas; schoeisel bestond uit wollen sokken en zwarte leren schoenen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog kregen Duitse en Italiaanse krijgsgevangenen die zich bezighielden met werk in de landbouw een chocoladebruine versie van de gevechtskleding met een witte ronde vlek op de borst en rug; Er werd overwogen om na de oorlog battledress of iets dergelijks in te voeren voor de binnenlandse gevangenisbevolking, maar in plaats daarvan werd besloten om door te gaan met het pakuniform, zij het dat het uiterlijk werd verbeterd en dat er voor het werk beschermende kleding (harvest-en-brace-overall) werd verstrekt. doeleinden, en opnieuw uitgegeven uniformen worden nu gestoomd in plaats van gekookt. Vanaf 1952 werd het standaarduniform in het grijs geproduceerd. Gevangenen in voorarrest en de civiele gevangenen die ervoor kozen een uniform te dragen, droegen een bruine versie, en langdurig gevangenen droegen tegen het einde van hun straf een marineblauw jasje; het overhemd was crèmekleurig met krijtstrepen en werd gedragen met een blauwe of bruine stropdas. Tussen de jaren zestig en tachtig werd het pakuniform vervangen door een versie van battledress, waarbij criminele gevangenen een blauw uniform droegen en civiele gevangenen een bruin uniform droegen dat leek op het uniform dat voorheen aan krijgsgevangenen werd afgegeven; de blouse werd in de jaren zeventig vervangen door een conventioneel jasje. Vrouwelijke gevangenen droegen aanvankelijk jeansjurken met schorten en witte petten, terwijl bij kouder weer grijze vesten werden toegevoegd; na de Tweede Wereldoorlog werd de jurk vervangen door een zephyr-jurk (verkrijgbaar in vier kleuren naar de smaak van de gevangene), waarvan er één werd uitgegeven voor werk, een andere om 's avonds te dragen, en een extra zwangerschapsversie werd uitgegeven als nodig zijn. Het vest van het eerdere uniform werd behouden. Ondergoed, kousen en schoenen werden herzien in overeenstemming met de hedendaagse stijl, terwijl degenen die hun eigen kousen en beha's wilden dragen dit konden doen als deze items in goede staat verkeerden. In de jaren zeventig mochten vrouwen over het algemeen hun eigen kleding kiezen.

21e eeuw

Momenteel zijn gevangenen gekleed in een standaard gevangenisuniform, dat bestaat uit een blauw T-shirt, een grijze trui (trui) en een grijze, zachte broek (joggingbroek/broek). Alle mannelijke gevangenen moeten het uniform dragen tijdens de eerste twee weken van hun straf, en hebben dan het recht om een deel van hun eigen kleding te dragen als ze dat willen, nadat ze een hoger beloningsniveau hebben gekregen, voor het doen van zaken als het uitvoeren van hun gevangenisstraf en het bijhouden van de gevangenis. goed gedrag, etc. Dit omvat niet gevaarlijke criminelen, doorgaans gevangenen in streng beveiligde gevangenissen van categorie A, van wie wordt beoordeeld dat ze een hoog risico op ontsnapingspogingen lopen; ze zijn verplicht om tijdens hun hechtenis permanent gele en groene overalls te dragen met de woorden 'HM PRISON' ('HM' staat voor Zijn/Here Majesteit) op de achterkant gedrukt in zwarte hoofdletters. Dit uniform staat bekend als een "Escape list suit". Dergelijke gevangenen worden ook geboeid en soms voorzien van een leren buikketting wanneer ze buiten de gevangenis worden verplaatst naar plaatsen zoals gerechtsgebouwen. Gevangenen in voorlopige hechtenis in Groot-Brittannië die nog niet zijn veroordeeld, mogen hun eigen kleding dragen. Gevangenen in open gevangenissen van categorie D kunnen ook hun eigen kleding dragen om hen voor te bereiden op hun uiteindelijke vrijlating, maar niets dat lijkt op het uniform van een gevangenisbewaarder. Alle ingezonden persoonlijke kleding die niet voor de gevangenis bestemd is, moet worden goedgekeurd voordat deze door gevangenen kan worden gebruikt.

Hoewel vrouwelijke gevangenen niet aan dezelfde regels onderworpen zijn en volgens de overheidswetgeving geen uniform hoeven te dragen, kunnen individuele vrouwelijke gevangenissen hun eigen regels stellen met betrekking tot uniformen. Veel vrouwelijke gevangenissen hebben nog steeds kledingstukken voor gevangenisdoeleinden op voorraad die vergelijkbaar zijn met die gedragen door mannelijke gevangenen voor vrouwen die geen eigen kleding hebben, en regels hebben met betrekking tot welke kledingstukken wel en niet gedragen kunnen worden, vergelijkbaar met die van mannelijke gevangenissen.

Verenigde Staten

Om ontsnapping moeilijker te maken, bestaan gevangenisuniformen in de Verenigde Staten vaak uit een opvallende oranje jumpsuit met korte mouwen of een set scrubs met een wit T-shirt eronder, omdat het voor een ontsnapte gevangene moeilijk is om herkenning en herovering in zo'n opvallende vorm te vermijden. kleding. Oorspronkelijk werd een horizontaal wit en zwart bijengestreept uniform en hoed gebruikt.

Gevangene in roze uniform

Gestreepte gevangenisuniformen die in de 19e eeuw veel werden gebruikt (het Auburn-systeem) werden begin 20e eeuw in delen van de Verenigde Staten afgeschaft omdat het voortdurende gebruik ervan als teken van schaamte als onwenselijk werd beschouwd.

Gedurende het grootste deel van de twintigste eeuw was de houding tegenover rehabilitatiefilosofieën verschillend. Een eerlijke behandeling van gevangenen en een groeiend aantal niet-gewelddadige delinquenten uit de arbeidersklasse veroorzaakten een dergelijke verandering in houding, en kleding en omstandigheden veranderden om het concept van rehabilitatie te dienen in plaats van straf. Als gevolg hiervan werd werkkleding geïntroduceerd, misschien vanwege het concept van eerlijke arbeid dat ertoe bijdraagt dat een gevangene een eerlijke burger wordt. Blauwe spijkerbroeken en lichtblauwe denim- of chambray-werkoverhemden werden de norm, een traditie die in sommige staatsgevangenissen nog steeds wordt gevolgd. In federale gevangenissen werd dit concept geïntroduceerd in de vorm van kaki broeken en overhemden, die nog steeds in gebruik zijn.

Tegen het einde van de 20e eeuw werden eerst oranje jumpsuits en daarna oranje scrubs gemeengoed. In veel gevallen zijn gevangenisuniformen beter geschikt voor het comfort en de duurzaamheid die nodig zijn voor langdurig gevangenen, en deze nieuwe uniformen worden meestal in lokale gevangenissen gebruikt voor kortstondig gevangenen en daders die wachten op hun proces of transport naar een meer permanente inrichting. Gestreepte uniformen hebben over het algemeen om verschillende redenen een belangrijke comeback gemaakt in de gevangenis en het gevangenisstelsel, zoals het aanzien van werknemers in jumpsuits als gevangenen. De oranje overall is ook een internationaal symbool van misbruik geworden en wordt gepropageerd door groepen als ISIS. Valse berichtgeving over mensen in soortgelijke kleding is in sommige provincies een probleem geworden, waardoor velen zijn overgestapt op het gebruik van gestreepte uniformen (meestal oranje en wit)

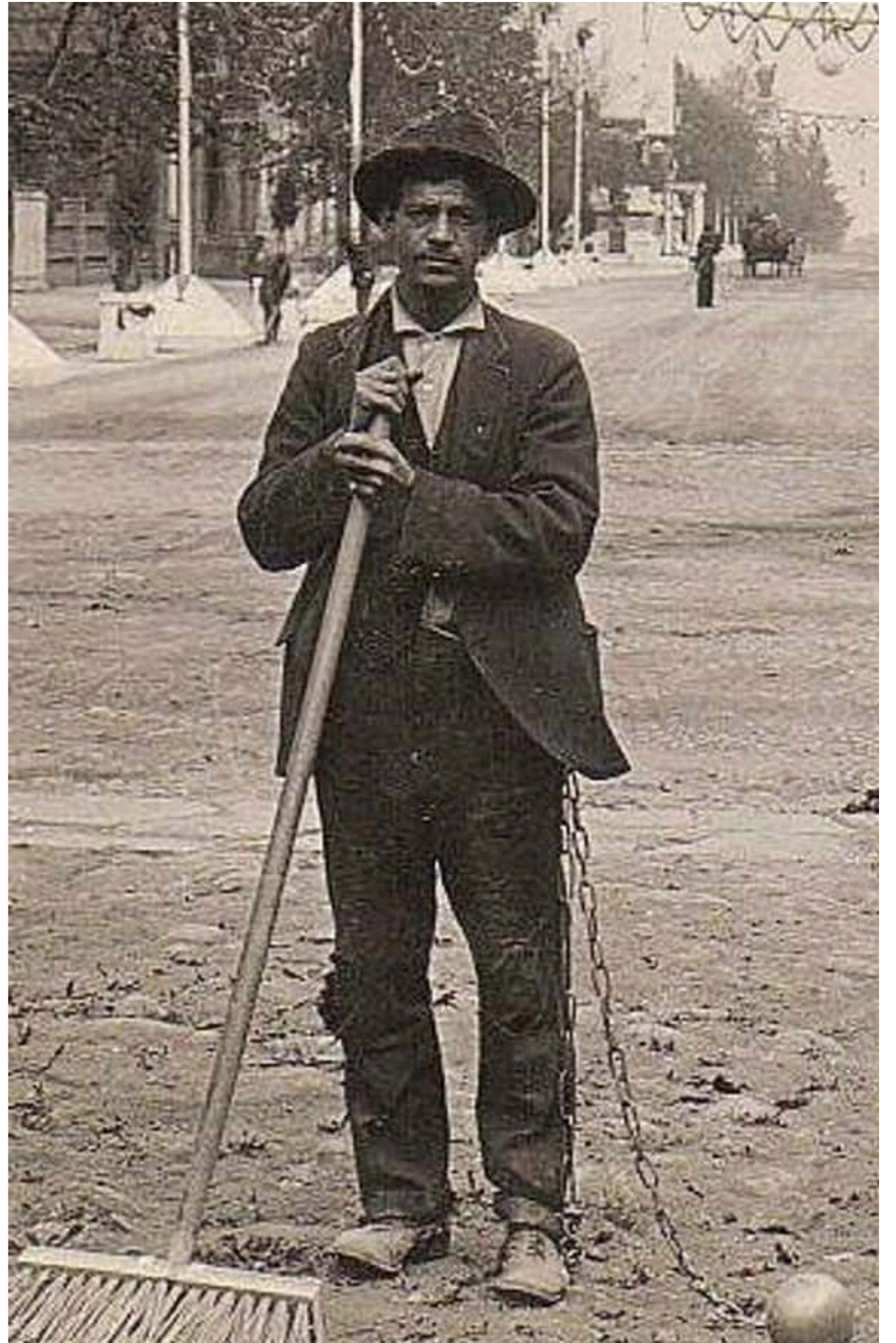
In de 21e eeuw werden in sommige faciliteiten felroze uniformen geïntroduceerd. De reden daarvoor is enerzijds zichtbaarheid, anderzijds is het dragen van felroze kleding bedoeld als ontmoediging, vooral voor mannelijke gevangenen die niet van roze houden.

Finland

Gevangenen krijgen bij aankomst in de gevangenis gevangenisuniformen; zij mogen in plaats daarvan hun eigen kleding dragen, op voorwaarde dat de gevangene de kleding zelf onderhoudt. Gevangenen kunnen door de gevangenis worden beperkt in het dragen van hun eigen kleding op basis van het gevangenisbevel of de arbeidsveiligheid. Finse gevangenisuniformen dateren uit 1998 en worden gewassen in een centrale wasserette in Hämeenlinna. Ze zijn rood en grijs.

Andere landen

In Zuid-Korea zijn gevangenisuniformen ook verplicht, vaak in kaki kleurenschema.

Een stoel is een zitmeubel met een rugleuning en soms armsteunen voor één persoon. Bij een kruk ontbreekt deze rugleuning. Een zetel is een fauteuil of een deftig woord voor stoel. De begrippen kunnen ook overdrachtelijk worden gebruikt, zoals: 'Hij heeft een zetel in de Kamer' en 'Heilige Stoel'.

In zijn eenvoudigste vorm bestaat een stoel uit één of meer poten, een plateau om op te zitten, en een rugleuning voor een steun in de rug (en bij een stoel met 1 of twee poten dwarsstukken of een plateau onderaan). Soms zijn er armleggers waarop de armen of ellebogen kunnen rusten.

geen poot om op te staan
vroeger mocht ik ook nooit vroeger
een seconde van tafel gaan
aangenaam zonder naam

spijkers als ribben
dat viel zwaar ten laste
voelde elke belediging adem benemen
alsof we lucht wegen

“goal”
tegen mezelf
ik steek wat zand in je broek
dan proef ik griekse zon

aan het kraantje
de eerste laatste in de rij
kale band slaat los
een borduur te hoog gegrepen

In een huis aan de rand van de stad, waar de muren getuigen waren van verloren dromen en gebroken beloften, woonde een jongeman zonder naam. Hij voelde zich vaak alsof hij geen poot had om op te staan, alsof het leven hem voortdurend tegenwerkte zonder reden.

“Vroeger mocht ik ook nooit vroeger,” dacht hij, terwijl hij terugdacht aan zijn jeugd, een tijd waarin hij zich altijd gevangen voelde, een seconde weg van tafel gaan was een zonde. Hij glimlachte ironisch bij de herinnering aan die dagen, een tijd die hem gevormd had tot wie hij was.

Zijn leven leek gevuld met spijkers als ribben, elk een last die hij met zich meedroeg. Elke belediging voelde als een klap in zijn gezicht, elke afwijzing deed zijn adem stokken, alsof hij lucht woog en niet genoeg was.

“Goal,” mompelde hij tegen zichzelf, een zin die hij vaak herhaalde als een mantra. Het was een manier om zichzelf aan te moedigen, om te blijven vechten, zelfs als het leven hem tegenwerkte. Hij wist dat hij alleen zichzelf kon overwinnen, alleen zijn eigen doelen kon bereiken.

Hij stak symbolisch wat zand in zijn broek, een herinnering aan de warme Griekse zon die hij ooit had geproefd. Het was een moment van hoop, een herinnering aan betere tijden, een glimp van een leven dat hij ooit had gekend.

Bij het kraantje, waar hij dagelijks zijn dorst lestte, voelde hij zich vaak als de eerste laatste in de rij. Het leven leek hem altijd een stap voor te zijn, altijd een stap te hoog gegrepen. Maar hij bleef vechten, blijvend proberen, wetende dat zelfs de kleinste overwinning de moeite waard was.

Met elke nieuwe dag, elk nieuw obstakel dat zich voor hem bevond, wist hij dat hij sterker werd. Hij was misschien zonder naam, maar hij was niet zonder hoop. En terwijl hij zijn weg door het leven vervolgde, bleef hij vastberaden om zijn eigen pad te volgen, ondanks de tegenslagen die hij onderweg tegenkwam. Want zelfs als het leven hem geen poot gaf om op te staan, wist hij dat hij altijd zijn eigen weg kon banen, altijd zijn eigen doelen kon bereiken, altijd zijn eigen “goal” kon scoren.

Gezel

Gezel jaren

In een bepaalde traditie zijn de gezeljaren (Wanderjahre) een tijd van reizen gedurende meerdere jaren na het voltooien van de leertijd als ambachtsman. De traditie gaat terug tot de middeleeuwen en leeft nog steeds in Frankrijk, Scandinavië en de Duitstalige landen. Normaal gesproken is drie jaar en één dag de minimale periode van gezel. Ambachten omvatten dakbedekking, metaalbewerking, houtsnijwerk, timmerwerk en schrijnwerk, en zelfs het maken van modeartikelen en het maken van muziekinstrumenten/orgelbouw.

In de middeleeuwen en de renaissance, toen het gildesysteem nog de beroepen in de beeldende kunst beheerste, werd de Wanderjahre ingenomen door schilders, metselaars-architecten en goudsmiden, en was het van groot belang voor de overdracht van artistieke stijl in heel Europa. De ontwikkeling van laatmoderne naties en hun grenzen binnen Europa had tot de 19e eeuw niet veel effect.

In de middeleeuwen was de leerling een aantal jaren gebonden aan zijn meester. Hij woonde bij de meester als lid van het huishouden en ontving de meeste of al zijn vergoedingen in de vorm van voedsel en onderdak; in Duitsland moest een leerling normaal gesproken een vergoeding (Duits: Lehrgeld) betalen voor zijn stage. Na de jaren van leertijd (Lehrjahre) werd de leerling ontheven van zijn verplichtingen (deze absolutie stond bekend als een Freisprechung). De gilden lieten echter niet toe dat een jonge vakman zonder ervaring tot meester werd gepromoveerd; ze konden er alleen voor kiezen om in dienst te worden genomen, maar velen kozen ervoor om rond te zwerven.

Totdat ambachtlieden meesters werden, werden ze alleen per dag betaald (het Franse woord journée verwijst naar de tijdsperiode van een dag). In delen van Europa, zoals in het latere middeleeuwse Duitsland, werd het doorbrengen van tijd als gezel (Geselle), waarbij hij van de ene stad naar de andere trok om ervaring op te doen in verschillende werkplaatsen, een belangrijk onderdeel van de opleiding van een aspirant-meester. Timmerlieden in Duitsland hebben de traditie van reizende gezellen tot op de dag van vandaag behouden, hoewel slechts een kleine minderheid deze nog steeds beoefent

De gezellen zijn op straat gemakkelijk te herkennen aan hun kleding. De zwarte hoed van de timmerman heeft een brede rand; sommige beroepen gebruiken een zwarte kachelpijphoed of een steekhoed. De timmerlieden dragen zwarte wijde broeken en een vest en dragen de Stenz, een traditionele gekrulde wandelstok. Omdat sindsdien veel beroepen zijn overgegaan op het uniform van de timmerman, geloven veel mensen in Duitsland dat alleen timmerlieden op reis gaan, wat niet waar is; aangezien het uniform van de timmerman het meest bekend is en goed wordt ontvangen, wordt de reis eenvoudigweg vergemakkelijkt.

Het uniform wordt gecompleteerd met een gouden oorbel en gouden armbanden - die in moeilijke tijden verkocht konden worden en in de middeleeuwen gebruikt konden worden om de doodgraver te betalen als een zwerver tijdens zijn reis zou omkomen. De gezel droeg zijn bezittingen in een leren rugzak, de Felleisen genaamd, maar sommige middeleeuwse stadjes, waarvan Charlottenburg waarschijnlijk de eerste was en daar in het bijzonder de tijdelijke huizen voor huisgezellen, verboden deze (vanwege de vlooien erin), zodat de meeste mensen De gezel begon gebruik te maken van een grove doek, Charlottenburger genaamd (afgekort tot “Charlie”) om hun bezittingen in te pakken.

STACK

Filter, voorwerp van materiaal dat kleine deeltjes vloeistof of gassen doorlaat maar grotere deeltjes tegenhoudt.

maliënkolder

De maliënkolder is een beschermend vest (kolder) dat door soldaten werd gedragen als pantser, vooral als bescherming tegen snijwonden van messen en zwaarden. Deze gevechtskleding is in het 1e millennium v.Chr. uitgevonden, maar waar en wanneer precies is niet bekend. Mogelijk werd de uitvinding onafhankelijk van elkaar gedaan in zowel Europa als Oost-Azië. Het oudst gevonden voorbeeld komt uit een Keltisch vorstengraf uit de 4e eeuw v.Chr., en werd ontdekt bij Ciumești (Satu Mare) in Roemenië. De maliënkolder werd door de Romeinen overgenomen in hun wapenrusting.

Een maliënkolder bestaat uit maliën (metalen ringetjes), die zijn dicht gebogen, geklonken of gesmeed. Ze konden van staal draad gemaakt zijn of uit plaatstaal gestanst. In Europa werd vooral gebruikgemaakt van een patroon waarbij steeds vier ringetjes in één ring haken. Door de losse opbouw is hij flexibel en luchtdoorlatend, terwijl hij door het materiaal beschermt tegen messen, zwaarden, lansen, speren en, in mindere mate, tegen pijlen. De kracht van de inslag van steekwapens wordt door het vest verdeeld over een groter oppervlak, mits de ringetjes niet openspringen. Bij slecht gebogen ringen kon dit gemakkelijk gebeuren.

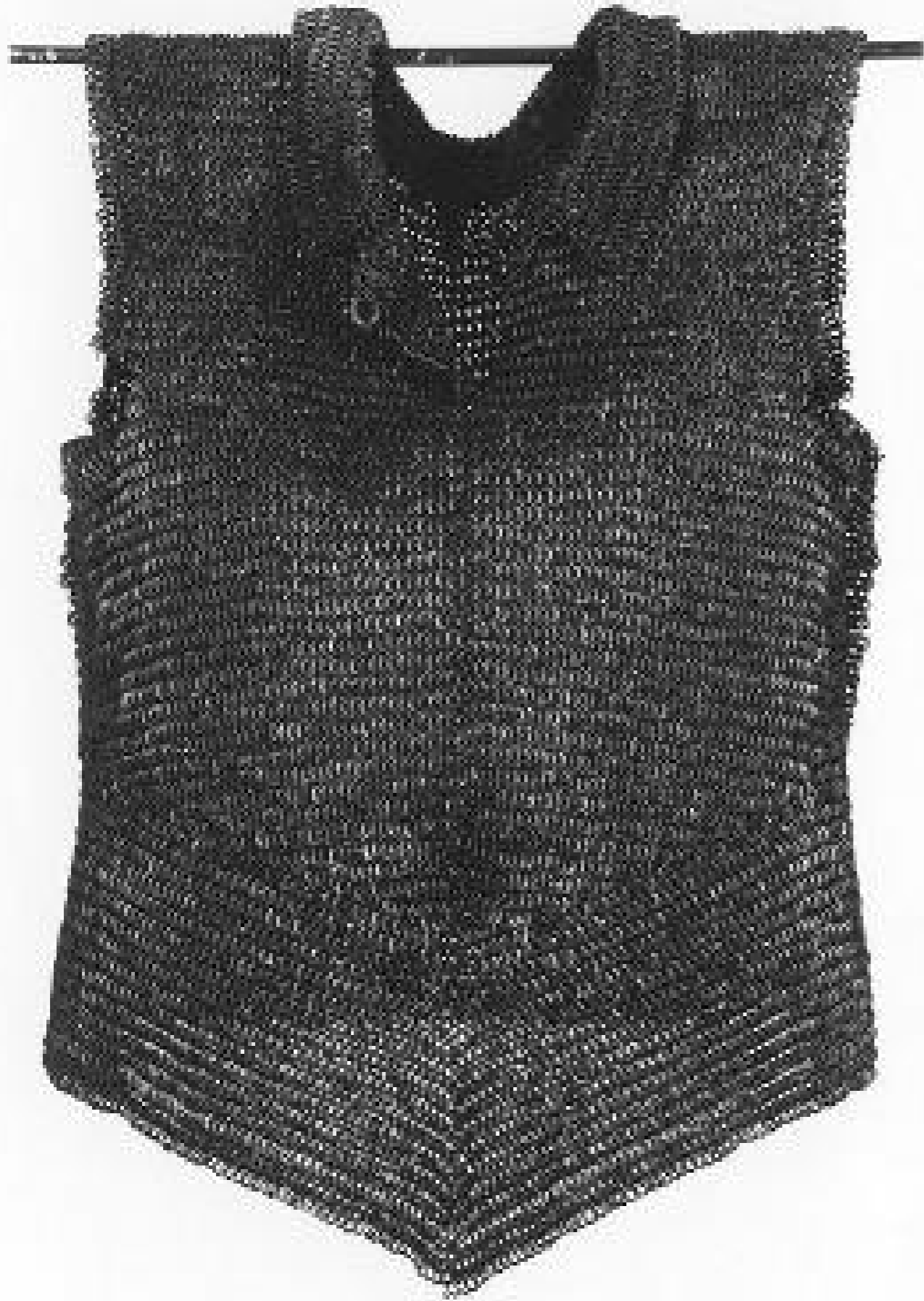
De maliënkolder biedt weinig bescherming tegen slagwapens. Er overheen werd in de strijd vaak een harnas of een dikke leren jas gedragen, eronder droeg men nog een wambuis of doublet.

De halsberg is een kleed van metalen ringetjes tot onder de knieën, met kap. Een variant ervan was een hemd tot op de heupen, met korte mouwen en een broek met voetstukken eraan.

Tegenwoordig worden voor slagvaardigen en andere mensen die beroepshalve veel met messen werken, handschoenen vervaardigd uit roestvast staal die op een vergelijkbare manier zijn opgebouwd als een maliënkolder. Hierbij worden de ringen echter niet dichtgeklonken zoals in de middeleeuwen, maar worden ze dichtgelast. Ook wordt bij de training van politiehonden door het “slachtoffer” soms een maliënkolder gedragen onder de beschermende kleding, en bestaan er zelfs speciale maliënkolders die duikers beschermen tegen haaienbeten. Maliënkolders naar middeleeuwse snit worden vaak gebruikt bij LARP. Een belangrijk verschil tussen deze en historische maliënkolders is dat de tijdsintensieve stap van het dichtklinken van elk ringetje tegenwoordig bijna altijd over wordt geslagen. Daarnaast wordt om gewicht te besparen vaak gebruikgemaakt van aluminium.

Een geheel andere toepassing van de techniek die gebruikt wordt om maliënkolders te maken, is het creëren van sieraden. Hierbij worden relatief kleine metalen ringetjes gebruikt, die dikwijls gemaakt zijn van goud, zilver of titaan. Soms worden de metalen gecombineerd met kralen of bedeltjes. Een bekend historisch maliënpatroon is “koningsketting”; ook wel “Byzantijns” genoemd, omdat het al in de tijd van het Byzantijnse Rijk werd gebruikt. Naast historische patronen zijn in de afgelopen decennia honderden nieuwe patronen bedacht. In sommige subculturen zijn maliënsieraden vervaardigd in roestvast staal of aluminium populair; bijvoorbeeld bij goths, en metalheads van het viking metal genre.

Een keukengerei dat speciaal is ontworpen om kleine porties ham vast te houden en te snijden.

Berenjacht

Berenjacht is het jagen op beren. Er wordt al sinds de prehistorie op beren gejaagd vanwege hun vlees en vacht. Naast dat ze een bron van voedsel zijn, zijn ze in de moderne tijd favoriet bij jagers op groot wild vanwege hun omvang en wreedheid. De berenjacht heeft een uitgebreide geschiedenis in heel Europa en Noord-Amerika, en de jachtpraktijken varieerden op basis van de locatie en het type beer.

Beren zijn grote zoogdieren in de orde Carnivora. Hoewel er slechts acht levende soorten beren zijn, zijn ze wijd-verspreid en komen ze voor in een grote verscheidenheid aan habitats op het noordelijk halfrond en gedeeltelijk op het zuidelijk halfrond. De IUCN noemt zes berensoorten als kwetsbaar of bedreigd, en zelfs ‘minst zorgwekkende’ soorten zoals de bruine beer lopen in bepaalde landen het risico te worden uitgeroeid. De stroperij en de illegale internationale handel in bedreigde bevolkingsgroepen gaan door. In het geval van de Amerikaanse zwarte beer wordt de jacht echter door sommige autoriteiten aangemoedigd om eerdere managementproblemen te verbeteren. Historisch gezien hebben de hoger dan verwachte reproductiecijfers in 2016 en 2023 in sommige gebieden geleid tot overbevolking en bezorgdheid over de openbare veiligheid. Bepaalde populaties zwarte beren lopen nog steeds het risico van uitroeiing.

De vacht van een beer bestaat uit twee soorten haar: de ondervacht en de buitenste beschermharen. De ondervacht, die zacht en dicht is, dient voornamelijk als isolator. De buitenste beschermharen zijn veel dikker, langer en grover, en hoewel ze ook isoleren, dienen ze in de eerste plaats om het lichaam te beschermen tegen vuil, puin en insecten, en om water af te stoten.

Het bont van zwarte beren werd in het Amerikaanse Westen als waardevoller beschouwd dan dat van grizzlyberen. Berenbont wordt gebruikt om berenhuiden te vervaardigen, dit zijn hoge bontmutsen die worden gedragen als onderdeel van het volledige gala-uniform van verschillende militaire eenheden. De Inuit van Groenland gebruiken ijsberenbont voor kleding in gebieden waar rendieren (kariboes) en zeehonden schaars zijn. De huid van ijsberen is stug en volumineus, waardoor het lastig is er comfortabele winterkleding van te maken.

In het Europa van de late middeleeuwen was het eten van berenvlees een aristocratische activiteit. In Tirol en Piemonte moesten de dorpsgemeenschappen jaarlijks een vast aantal berenpoten inleveren bij de plaatselijke heer. Noord-Amerika Traditioneel jaagden Kodiak Natives (Alutiiqs) op beren voor voedsel, kleding en gereedschap. Pijlen en speren waren verplichte jachtinstrumenten. Berenkoppen werden meestal in het veld achtergelaten als teken van respect voor de geest van de beer. Er werd gedurende de 19e eeuw commercieel op kodiakberen gejaagd, waarbij de prijs die voor een berenhuid werd betaald vergelijkbaar was met die voor een bever- of rivierotterhuid (ongeveer \$ 10). In 1702 werden berenvachten als gelijkwaardig beschouwd aan die van Amerikaanse bevers. In 1743 werden 16.512 bont naar de Franse haven Rochelle gestuurd, terwijl 8.340 in 1763 vanaf de oostkust van de Verenigde Staten werden geëxporteerd. In de 19e eeuw, toen de kolonisten steeds meer naar het westen trokken op zoek naar meer land voor de veehouderij, werd er steeds vaker op beren gejaagd als bedreiging voor het vee. In 1818 werd in Ohio een ‘uitroeiingsoorlog’ tegen wolven en beren uitgeroepen. Berenhuiden werden in de jaren 1860 gewoonlijk voor 2 tot 20 dollar verkocht.

Grizzlyberenjacht in Noord-Californië in 1882 Tussen 1850 en 1920 werden de grizzlyberen geëlimineerd uit 95% van hun oorspronkelijke verspreidingsgebied, waarbij de uitroeiing het eerst plaatsvond op de Great Plains en later in afgelegen bergachtige gebieden. Het ongereguleerd doden van beren ging op de meeste plaatsen door tot in de jaren vijftig en resulteerde in een verdere afname van 52% in hun verspreidingsgebied tussen 1920 en 1970. De grizzlybeer slaagde erin deze laatste jachtperiode alleen te overleven in afgelegen wildernisgebieden groter dan 26.000 km2 (10.000 mi2). . Over het geheel genomen werden de grizzlyberen gedurende een periode van 100 jaar geëlimineerd uit 98% van hun oorspronkelijke verspreidingsgebied in de aangrenzende Verenigde Staten.

Vóór de Anglo-Amerikaanse kolonisatie in 1820 waren de zwarte beren wijd verspreid in alle grote ecoregio's in Texas. De aanvoer van zowel vlees als vet duurde ongeveer een eeuw nadat de eerste Anglo-Amerikaanse kolonisten arriveerden. Nadat hun waarde voor vet en voedsel was afgenomen, werden de zwarte beren echter nog

gebracht tot verspreide overblijfselpopulaties of in veel gebieden volledig geëlimineerd, grotendeels als gevolg van willekeurige en ongereguleerde jacht tegen de tijd dat het eerste georganiseerde onderzoek naar zoogdieren plaatsvond van 1890 tot 1904. Aangenomen wordt dat de laatste inheemse zwarte beer uit Oost-Texas in de jaren vijftig is gedood.

Beren zijn moeilijk te jagen, omdat ze over het algemeen in dichte bossen of dicht struikgewas leven. Ze zijn echter gemakkelijk te vangen.[19] Waar er vaak op ze wordt gejaagd, worden beren puur nachtdieren. Zodra een algemeen gebied is geïdentificeerd, begint een berenjacht meestal met het zoeken naar klauwsporen op bomen. Scores bij berenjachten zijn gebaseerd op de breedte en lengte van de schedel. Vuurwapens

Berenjacht in Dalarna, Zweden, begin 20e eeuw. Jagers die vuurwapens dragen, geven doorgaans de voorkeur aan kalibers die groot genoeg zijn om zoveel mogelijk weefsel- en botschade toe te brengen, aangezien grizzlyberen en bruine beren over het algemeen een aantal directe schoten op de ledematen of romp kunnen weerstaan zonder hun aanval te staken. Beren hebben het vermogen om hun hartslag dramatisch te verlagen tijdens hun winterslaap en zullen dit gemakkelijk doen als ze gewond raken, als verdedigingsmechanisme tegen bloedverlies. Jagers die het dier opzettelijk achtervolgen, kunnen een groter kaliber gebruiken dan ze zouden doen voor de herten, elanden en kariboes die gewoonlijk samen in hetzelfde gebied wonen. Als ze van plan zijn de huid te behouden en een snelle en humane moord te garanderen, geven ze er misschien de voorkeur aan een grote kogel te gebruiken die de schouder van de beer zal breken en door de vitale organen zal gaan, waarbij idealiter een uitgangswond achterblijft die groot genoeg is om een bloedspoor achter te laten. helpen bij het lokaliseren van het neergestorte dier. Het is niet ongevoon om te zien hoe beren worden opgejaagd vanuit helikopters of in de lucht.

Draag speer

Hoofd artikel: Berenspeer

De berenspeer was een middeleeuws type speer dat werd gebruikt bij de jacht op beren en andere grote dieren. De geslepen kop van een berenspeer was vergroot en had meestal de vorm van een laurierblad. Direct onder de kop bevond zich een kort dwarsstuk dat hielp bij het bevestigen van de speer in het lichaam van een dier. Vaak werd het op de achterste punt tegen de grond geplaatst, waardoor het gemakkelijker werd om het gewicht van een aanvallend beest te dragen.

Uitdagen

Niet te verwarren met berengevechten.

Vaak worden beren aangetrokken door het gebruik van aas, zoals een rottend karkas, bijproducten uit de bakkerij, snoep of zelfs gelei. Een jager zal dan vanaf een stand naar een of meer aas kijken, gewapend met een geweer, boog of jachtgeweer. Veel staten in de VS hebben hun jachtregels gewijzigd en het lokken als vorm van berenjacht verboden.

strikken

In het Russische Verre Oosten wordt een lasso-achtige touwlus over een pad gehangen waarvan bekend is dat ze vaak voorkomen; het uiteinde is vastgebonden aan een boom. De beer gaat door het touw terwijl hij voorbij loopt en de lasso wordt strakker om zijn lichaam terwijl hij blijft bewegen. Uiteindelijk raakt de beer zo verstrikt in het touw dat hij niet meer kan bewegen. Na een paar dagen arriveert de jager om het geïmmobiliseerde dier af te maken.

roepen

Het is mogelijk om beren aan te trekken door te roepen, waarbij het geluid van een gewonde prooi wordt nagebootst. Beren lijken een zeer korte aandachtsspanne te hebben en als ze reageren op een oproep en het geluid stopt, zal de beer over het algemeen het geluid niet meer volgen. Twee bellers zijn vaak beter dan één als ze een beer bellen, omdat ze langere tijd continu kunnen bellen. Beer kan een oproep tot op een afstand van anderhalve kilometer horen en zal vaak de tijd nemen om te reageren.

Jachthonden

Een middeleeuwse berenjacht met honden

In zijn boek *Hunting the Grisly and Other Sketches* schreef Theodore Roosevelt dat hoewel kleine terriërs tegen beren konden worden gebruikt, ze meestal alleen werkten tegen beren die nog nooit eerder de ervaring hadden gehad dat er op werd gejaagd. De terriërs zouden de beer irriteren en afleiden met hun gekef terwijl de jager onopgemerkt rondkroop. Zodra de beer de jager echter opmerkte, negeerde hij de honden onmiddellijk en trok zich terug. Hij vermeldde echter wel grote halfbloedhonden die soms in de Alleghanies van West Virginia werden gebruikt en die niet alleen waren getraind om een beer te bijten, maar ook om de grizzlybeer tijdens het rennen bij het spronggewricht vast te pakken. Een troep van zulke honden, getraind om recht op de kop af te stormen en zich vast te houden als een bankschroef, hoewel ze niet in staat zijn de beer te doden, zouden hem lang genoeg op zijn plaats houden zodat de jager hem zou kunnen afmaken.

Beren waren echter een gevaarlijke prooi voor de honden, en het verlies van roedels was niet ongewoon. Hoewel een groot aantal honden zieke of zeer jonge beren kon doden, lukte dat niet met gezonde volwassenen.

Deze grote honden kunnen zulke vijanden alleen overwinnen door zich in één lichaam te haasten en allemaal samen te worstelen; als ze achterover blijven hangen, uitvallen en happen, zal een poema of beer ze een voor een vernietigen. Met een prooi die zo groot en twijfelachtig was als de griezelige, kon geen enkel aantal honden, hoe groot en woest ook, hem overwinnen, tenzij ze allemaal in een massa op hem af stormden, waarbij de eersten in de aanval bij het hoofd of de keel grepen. Als de honden zich terugtrokken, of als er maar een paar waren, of als ze zich niet om de kop grepen, zouden ze zonder enige moeite worden vernietigd. Het is moord als je slechts een of twee honden van dichtbij naar een griezelig dier gooit.

—Op jacht naar de griezelige en andere schetsen, hoofdstuk III: Oude Ephraim de griezelige beer

Tegenwoordig is het gebruikelijker dat jagers honden gebruiken om een beer op te sporen. De hond rijdt vaak achter in een vrachtwagen om een geur op te vangen en begint te blaffen als er een spoor is. Honden zullen dan het spoor volgen dat de weg wijst voor de jagers. Moderne berenjagers gebruiken honden van gemengd ras tot boomberehonden. Berenhonden die in Michigan worden gebruikt om Amerikaanse zwarte beren op te sporen en in de boom te plaatsen, zijn doorgaans gekruiste honden, vaak met GPS-volghalsbanden op een of meer honden om de roedel in het dichte bos te helpen lokaliseren.

Gif

In het expansietijdperk van het Amerikaanse Westen werd gif meestal alleen toegepast door eigenaren van vee of schapen die verliezen hadden geleden door beren, hoewel dit zelden in de praktijk werd gebracht, aangezien beren moeilijker te vergifigen waren dan de meeste andere carnivoren, zoals wolven.

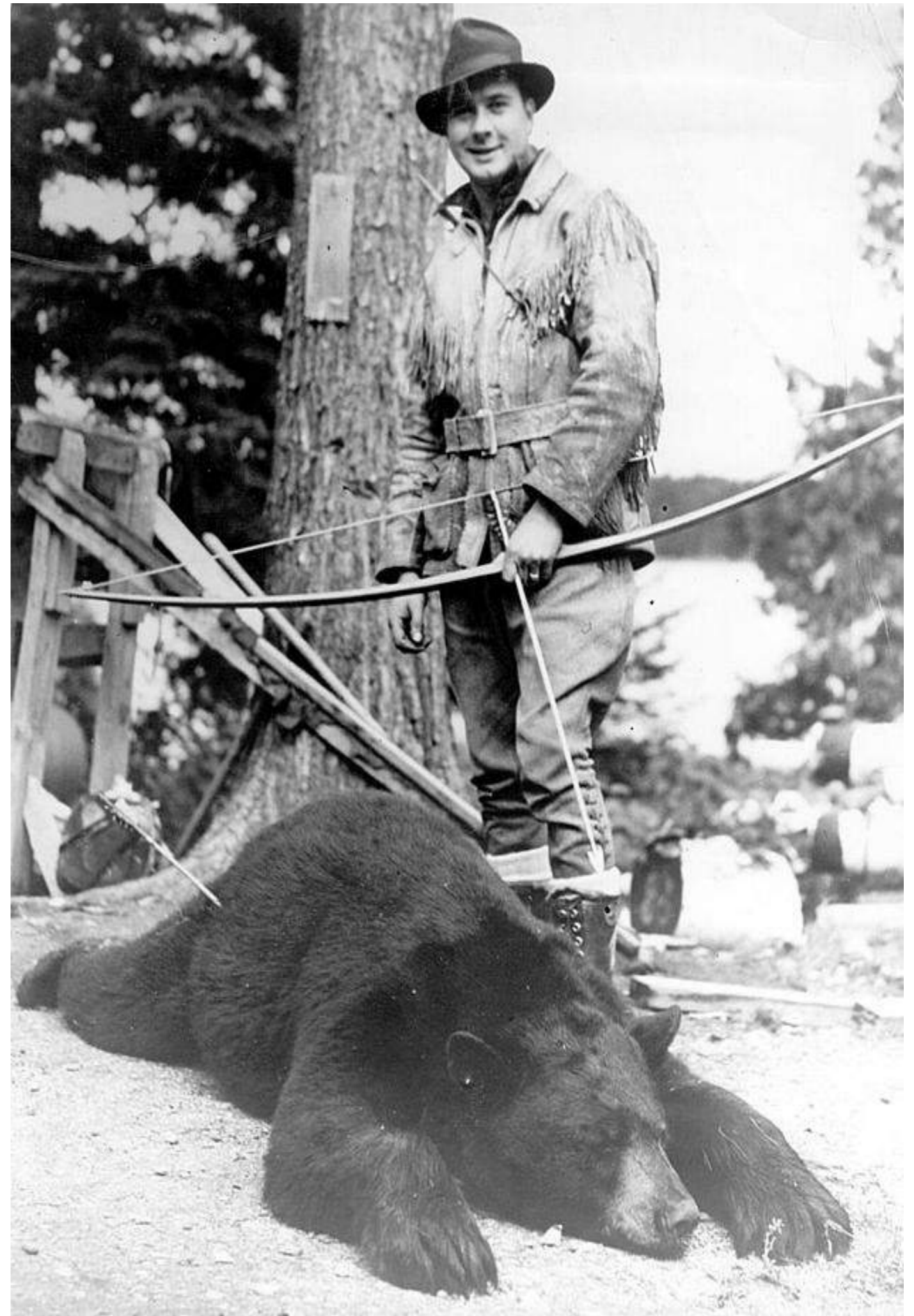

gettyimages®

Credit: Stuart Lutz/Gado

1064691712

Droogfilter (overgebleven water na vacuüm pompen verwijderen uit systeem en capillaire buis beschermen) en Capillaire buis (volume verkleinen en voor drukverschil zorgen) van een frigo.

een onbekende kleinigheid
vol tegen mijn deur
het is echt machtig wat daar gezwegen werd
wat daar alert vergeten werd

een smerigheid
vult zich met fatsoen
alsof die vriendschap door bloemen was
een bloeiende gelegenheid

aan elke kant komt een einde
rond twee uur in de donkerigheid
verdwenen uit de schijnwerper van de lantaarnpaal
tast ik voortdurend in waanzin

In een klein, vervallen huis aan de rand van de stad woonde iemand die gewend was aan het onverwachte. Op een koude, mistige avond hoorde hij een geluid bij de deur. Het was een onbekende kleinigheid, vol tegen zijn deur gebotst. Hij opende voorzichtig en vond een klein pakketje, verlaten en mysterieus. Het voelde machtig in zijn handen, alsof het gewicht van iets onuitgesproken zijn vingers vulde.

Het was echt machtig wat daar gezwegen werd, dacht hij, terwijl hij het pakketje naar binnen bracht. Wat daar alert vergeten werd, bleef een raadsel, maar het voelde belangrijk aan, alsof het een geheim bewaarde dat hij moest ontdekken.

Bij het openen van het pakketje, vond hij een mengelmoes van voorwerpen en notities, sommige oud en vergeeld, andere nieuw en helder. Een smerigheid vulde zich met fatsoen, en hij kon niet anders dan denken dat dit een bizarre symfonie van het verleden en het heden was. Het leek alsof deze verzameling vriendschap door bloemen vertegenwoordigde, een bloeiende gelegenheid die ergens onderweg verloren was gegaan.

Elke ontdekking bracht nieuwe vragen. Aan elke kant kwam een einde, een fragment van een verhaal dat nooit volledig verteld was. Rond twee uur 's nachts, in de donkerigheid van zijn kamer, voelde hij de zwaarte van de onbekende kleinigheden die zijn gedachten vulden. Verdwenen uit de schijnwerper van de lantaarnpaal buiten, voelde hij zich gevangen in een wereld van schaduwen en half-begrip.

Tastend in de waanzin, probeerde hij de betekenis van alles te begrijpen. De notities spraken over verloren liefdes, geheime ontmoetingen, en vriendschappen die in stilte bloeiden en vervaagden. Het was alsof hij door een labyrint van andermans herinneringen dwaalde, op zoek naar een uitgang die misschien niet bestond.

Hij staarde naar de voorwerpen, voelde de texturen, rook de geuren van vervlogen tijden. Elk detail leek een fragment van een groter geheel, een puzzel die hij wanhopig probeerde samen te stellen. Maar hoe meer hij ontdekte, hoe meer hij beseftte dat sommige geheimen beter onopgelost blijven.

In die stille, eenzame uren beseftte hij dat de macht van de onbekende kleinigheden niet lag in de antwoorden die ze boden, maar in de vragen die ze opriepen. Het was in de ruimte tussen begrip en mysterie dat hij zichzelf vond, tastend naar betekenis in de waanzin van het onbekende. En zo, terwijl de nacht voortduurde, omarmde hij de duisternis en de geheimen die ze met zich meebracht, wetende dat sommige verhalen nooit volledig verteld hoeven te worden om hun waarde te behouden.

INUIT

Traditionele Inuit-kleding is een complex systeem van kleding voor koud weer, van oudsher gemaakt van dierenhuiden en bont, gedragen door Inuit, een groep cultureel verwante inheemse volkeren die de arctische gebieden van Canada, Groenland en de Verenigde Staten bewonen. De basisoutfit bestond uit een parka, broek, wanten, binnenschoenen en buitenlaarzen. De meest voorkomende bronnen van huiden waren kariboes, zeehonden en zeevogels, hoewel andere dieren werden gebruikt indien beschikbaar. De productie van warme, duurzame kleding was een essentiële overlevingsvaardigheid die van vrouwen op meisjes werd doorgegeven, en die jaren kon duren om onder de knie te krijgen. Het voorbereiden van kleding was een intensief, wekenlang proces dat plaatsvond in een jaarlijkse cyclus na vastgestelde jachtseizoenen. De creatie en het gebruik van huidenkleding was sterk verweven met de religieuze overtuigingen van de Inuit.

Ondanks de brede geografische spreiding van Inuit over het Noordpoolgebied, waren deze kledingstukken historisch gezien consistent qua ontwerp en materiaal vanwege de gemeenschappelijke behoefte aan bescherming tegen het extreme weer en het beperkte aanbod aan materialen die geschikt waren voor het doel. Het uiterlijk van individuele kledingstukken varieerde afhankelijk van de geslachtsrollen en seizoensbehoeften, evenals de specifieke kledinggewoonten van elke stam of groep. De Inuit versierden hun kleding met franjes, hangers en inzetstukken van contrasterende kleuren, en adopteerden later technieken zoals kralenwerk toen de handel nieuwe materialen beschikbaar maakte.

Het Inuit-kledingsysteem vertoont sterke overeenkomsten met de huidkledingsystemen van andere circumpolaire volkeren, zoals de inheemse volkeren van Alaska, Siberië en het Russische Verre Oosten. Archeologisch bewijs geeft aan dat de geschiedenis van circumpolaire kleding in Siberië al in 22.000 vGT kan zijn begonnen, en in het noorden van Canada en Groenland al in 2500 vGT. Nadat Europeanen eind 16e eeuw het Noord-Amerikaanse Noordpoolgebied begonnen te verkennen, op zoek naar de Noordwestelijke Passage, begonnen de Inuit voor het gemak Europese kleding te adopteren. Rond dezelfde tijd begonnen Europeanen onderzoek te doen naar Inuit-kleding, waaronder het creëren van visuele afbeeldingen, academisch schrijven, onderzoek naar de effectiviteit en museumcollecties.

In de moderne tijd leidden veranderingen in de Inuit-levensstijl tot een verlies van traditionele vaardigheden en een verminderde vraag naar volledige outfits van huidkleding. Sinds de jaren negentig hebben inspanningen van Inuit-organisaties om historische culturele vaardigheden nieuw leven in te blazen en deze te combineren met moderne kledingtechnieken geleid tot een heropleving van traditionele Inuit-kleding, vooral voor speciale gelegenheden, en de ontwikkeling van hedendaagse Inuit-mode als een eigen stijl binnen de grotere inheemse Amerikaanse modebeweging.

De meest eenvoudige versie van de traditionele Inuit-outfit bestond uit een parka met capuchon, broeken, wanten, binnenschoenen en buitenlaarzen, allemaal gemaakt van dierenhuid en bont. Deze kledingstukken waren ondanks hun isolerende eigenschappen redelijk licht: een complete outfit woog niet meer dan ongeveer 3 à 4,5 kg (6,6 à 9,9 lb), afhankelijk van het aantal lagen en de maat van de drager. Er kunnen extra lagen worden toegevoegd als dat nodig is voor het weer of de activiteit, die doorgaans gepaard gaat met de wisseling van de seizoenen.

Hoewel het basisoutfitframework grotendeels hetzelfde was onder de Inuit-groepen (evenals bij andere inheemse Arctische volkeren, waaronder de inwoners van Alaska en die van Siberië en het Russische Verre Oosten), zorgde hun brede geografische spreiding voor een grote verscheidenheid aan stijlen voor basiskleding. kledingstukken, vaak specifiek voor de plaats van herkomst. Alleen al op de parka waren de onderscheidende kenmerken aanzienlijk, zoals beschreven door Inuit-kledingexpert Betty Kobayashi Issenman in haar uitgebreide onderzoek naar Inuit-kleding *Sinews of Survival*: “een capuchon of het ontbreken daarvan, en kapvorm; breedte en configuratie van schouders; aanwezigheid van flappen voor en achter, en hun vorm; bij dameskleding de maat en vorm van het babyzakje; lengte en omtrek van de onderrand; en franjes, kragen en decoratieve inzetstukken.

Groeps- of familiale affiniteit werd aangegeven door esthetische kenmerken zoals variaties in de patronen gemaakt door verschillende kleuren bont, de snit van het kledingstuk en de lengte van het bont. In sommige gevallen kan de styling van een kledingstuk biografische details aangeven, zoals de leeftijd van het individu, de burgerlijke staat en de specifieke verwantengroep. De woordenschat voor het beschrijven van individuele kledingstukken in de Inuit-talen is dienovereenkomstig uitgebreid, wat Issenman opmerkte in *Sinews of Survival*

Kledingstukken voor het bovenlichaam

De traditionele Inuit-cultuur verdeelde de arbeid naar geslacht, en mannen en vrouwen droegen kleding die was afgestemd op hun verschillende rollen. De buitenste laag die mannen droegen werd de *qulittaq* genoemd, en de binnenste laag werd de *atigi* genoemd. Deze kledingstukken hadden geen opening aan de voorkant en werden aangetrokken door ze over het hoofd te trekken. Herenparka's hadden meestal recht gesneden onderzomen met splitten en losse schouders om de mobiliteit tijdens de jacht te vergroten. Dankzij de losse schouders kon een jager zijn armen uit de mouwen en in de jas tegen het lichaam trekken voor warmte zonder de jas uit te trekken. De nauwsluitende *capuchon* bood bescherming aan het hoofd zonder het zicht te belemmeren. De zoom van de buitenjas zou aan de achterkant lang blijven, zodat de jager op de achterflap kon zitten en geïsoleerd kon blijven van de besneeuwde grond terwijl hij naar een ijsgat keek tijdens de zeehondenjacht, of terwijl hij wachtte op een onverwachte storm. Een traditionele parka had geen zakken; artikelen werden in zakken of buidels vervoerd. Sommige parka's hadden schakelaars genaamd *amak*at-servik waaraan een buidel kon worden gehangen.

Parka's voor dames heten *amauti* en hebben grote buidels, *amaut* genaamd, voor het vervoeren van baby's. Textielwetenschapper Dorothy Burnham beschreef de constructie van de *amaut* als een ‘technisch hoogstandje’. Er bestaan talloze regionale variaties op de *amauti*, maar de zoom wordt doorgaans langer gelaten en in ronde, schortachtige flappen gesneden, die in de volksmond *kiniq* worden genoemd. voorkant en *akuq* achterin. Het kind rust tegen de blote rug van de moeder in de buidel, waardoor intiem huid-op-huidcontact ontstaat. Een riem, een *qaksun-gauti* genaamd, wordt aan de buitenkant van de *amauti* om het middel van de moeder vastgemaakt en ondersteunt het kind zonder het tegen te houden. In rust zit het kind meestal rechtop met gebogen benen, hoewel opstaan in de *amauti* mogelijk is. Het kledingstuk is geschikt voor het kind dat naar voren wordt verplaatst om borstvoeding te geven of urine en ontlasting te verwijderen, en kan worden omgedraaid zodat het kind met zijn gezicht naar de moeder kan zitten om te spelen. In het verleden werd de *amaut* kleiner en smaller gemaakt voor weduwen of vrouwen die de vruchtbare leeftijd hadden bereikt en geen kinderen meer hoefden te dragen.

In het westelijke Noordpoolgebied, vooral onder de Inuvialuit en de Copper Inuit, bestaat er een andere stijl damesparka, de ‘Mother Hubbard’, een bewerking van de Europese Mother Hubbard-jurk. De Inuit-versie is een katoenen jurk van volledige lengte met lange mouwen, een zoom met ruches en een capuchon met bontafwerking. Een isolatielaag – wollen duffeldoek of dierenbont – wordt aan de binnenkant genaaid voor warmte, waardoor het als winterkleding kan functioneren. Hoewel de Mother Hubbard-parka pas eind 19e eeuw op de markt kwam, overschaduwde deze grotendeels de historische kledingstijlen tot het punt waarop hij nu wordt gezien als het traditionele dameskledingstuk in die gebieden.

De moderne overjas met capuchon, in het Engels algemeen bekend als een parka of anorak, stamt af van het Inuit-kledingstuk. De termen parka en anorak werden in het Engels overgenomen als leenwoorden uit respectievelijk Aleut en Groenlands.

Broeken en leggings

Jongensbroek gemaakt van ringelrob, Nationaal Museum van Denemarken, verzameld 1989, Zowel mannen als vrouwen droegen een broek genaamd qarliik. Tijdens de winter droegen mannen doorgaans twee bontbroeken om warmte te bieden tijdens lange jachttochten. Qarliik was middelhoog en werd losjes vastgehouden door een trekkoord. De vorm en lengte waren afhankelijk van het gebruikte materiaal; kariboebroeken hadden een klokvorm om de warme lucht op te vangen die uit de laars opstijgt, en zeehonden- of ijsbeerbroeken hadden over het algemeen rechte pijpen. In sommige regio's, met name in het westelijke Noordpoolgebied, droegen mannen, vrouwen en kinderen soms atartaq, leggings met aangehechte voeten die op een slang leken, hoewel deze niet langer gebruikelijk zijn. In Oost-Groenland waren damesbroeken, of qartippaat, vrij kort, waardoor er een opening ontstond tussen de dijlaarzen en de onderkant van de broek.

De qarliik van vrouwen had over het algemeen dezelfde vorm als die van mannen, maar aangepast aan de behoeften van vrouwen. Vrouwen droegen over het algemeen minder lagen, omdat ze in de winter meestal niet voor langere tijd naar buiten gingen. Tijdens de menstruatie droegen vrouwen een oude broek, aangevuld met kleine stukjes huid, om hun dagelijkse outfit niet te bevuilen. In sommige gebieden droegen vrouwen historisch gezien een dij lange broek, bekend als qarlikallaak, met een legging genaamd qukturautiik in plaats van een lange broek. De Igluulingmiut van Foxe Basin en enkele Caribou Inuit droegen een stijl van wijde leggings of kousen die aan laarzen waren genaaid voor lange reizen. De brede leggings boden ruimte die gebruikt kon worden om voedsel op te warmen en kleine spullen op te bergen. Deze leggings werden veel opgemerkt door niet-Inuit die ze tegenkwamen, hoewel ze in de jaren veertig niet meer werden gemaakt vanwege gebrek aan materialen.

Schoenen

Drie lagen winterschoeisel: korte binnenpantoffel, binnenlaars (bont naar binnen), buitenlaars (bont naar buiten) Het schoeisel van de traditionele outfit kan maximaal vijf lagen sokken, laarzen en overlaarzen bevatten, afhankelijk van het weer en het terrein. Traditioneel werden deze kledingstukken bijna altijd gemaakt van kariboe- of zeehondenleer, hoewel laarzen tegenwoordig soms worden gemaakt van zware stoffen zoals canvas of denim. De traditionele eerste laag was een set kousen genaamd aliqsiik, waarvan de vacht naar binnen was gericht. De tweede was een paar korte sokken genaamd ilupirquk, en de derde was nog een stel kousen, genaamd pinirait; beiden hadden naar buiten gerichte vacht. De vierde laag waren de laarzen, genaamd kamiit of mukluks. Het meest onderscheidende kenmerk van kamiit zijn de zolen, die zijn gemaakt uit één stuk huid dat de zijkant van de voet omhult en aan het bovenwerk is vastgenaaid. Ze zijn loszittend zodat er meer lagen mogelijk zijn, en kunnen aan de bovenkant of aan de enkels worden vastgezet met een trekkoord of bandjes. Kamiit kan worden bedekt met de tuqtuqutiq, een soort korte overschoen met dikke zolen die voor extra isolatie zorgt. voeten. Deze overschoenen konden binnenshuis als pantoffels worden gedragen terwijl de kamiit aan het uitdrogen was. Historisch gezien wisselden mannen gewoonlijk tussen meerdere paar laarzen, zodat ze tussen gebruik door voldoende konden drogen, waardoor rot werd voorkomen en de levensduur van de laars werd verlengd.

Tijdens het natte seizoen van de zomer werden waterdichte laarzen gedragen in plaats van isolerende bontlaarzen. Deze waren meestal gemaakt van zeehondenleer waarvan het bont was verwijderd. Om grip te bieden op ijzige grond, konden laarszolen worden genaaid met plooiën, stroken onthaarde zeehondenleer of naar voren wijzend bont. De hoogte van de laars varieerde afhankelijk van de taak - laarzen van zeehondenleer konden dijhoog of borsthoog worden gemaakt als ze zouden worden gebruikt om in het water te waden, vergelijkbaar met moderne heuplaarzen of steltlopers. Laarzen die bedoeld waren voor gebruik in natte omstandigheden hadden soms een trekkoordsluiting aan de bovenkant om water buiten te houden. Tegenwoordig kunnen laarsbovenkanten van huid aan in massa geproduceerde rubberen laarsbodems worden genaaid om een laars te creëren die de warmte van huidkleding combineert met de waterdichtheid en grip van kunstmatige materialen.

De Inupiat-mensen in het noorden van Alaska vallen vooral op door hun opvallende 'zonnestraal'-kraag rond het gezicht, gemaakt van lange vacht van wolven, honden of veelvraten. Historisch gezien droegen sommige groepen, zoals de Kalaallit van Groenland en de Alutiiq-bevolking van het eiland Kodiak, afzonderlijke hoeden in plaats van capuchons, op een vergelijkbare manier als de kleding gedragen door de Yupik-volkeren in Siberië. Veel moderne Canadese Inuit dragen een pet onder hun capuchon voor meer isolatie in de winter. In de zomer, als het warmer is en de muggen in het seizoen zijn, wordt de capuchon niet gebruikt; in plaats daarvan is de pet gedrapeerd met een sjaal die de nek en het gezicht bedekt om bescherming tegen insecten te bieden.

Inuit-wanten worden pualuuk genoemd en worden meestal in een enkele laag gedragen. Indien nodig kunnen twee lagen worden gebruikt, maar dit vermindert de behendigheid. De meeste wanten zijn van kariboehuid, maar zeehondenleer wordt gebruikt voor werk in natte omstandigheden, terwijl beer de voorkeur heeft voor ijssledelopers, omdat deze niet afwerpt als deze vochtig is. Het oppervlak van de handpalm kan van huid zijn gemaakt waarvan de vacht is verwijderd om de grip te vergroten. Soms wordt er een koord aan de wanten vastgemaakt en over de schouders gedragen, zodat ze niet verloren gaan. Over het algemeen worden wanten gemaakt van drie stukken huid, maar traditioneel werden op sommige plekken slechts twee of zelfs één stukken huid gebruikt. Om de druk op de naden te minimaliseren, wikkelt de achterkant van de handschoen zich om naar de handpalm, en wordt de duim meestal met de handpalm in één doorlopend stuk gesneden.

Alaskan ilgaak of sneeuwbril. Gesneden hout en kariboegewei (onder)

Gordels, meestal eenvoudige stroken huid waarvan het haar was verwijderd, hadden meerdere functies. De qaks-un-gauti-gordel zette het kind vast in de amauti. Riemen die om de taille werden vastgebonden, konden worden gebruikt om parka's tegen de wind vast te zetten en om kleine voorwerpen vast te houden. In geval van nood kon het worden gebruikt voor reparaties ter plaatse van kapotte apparatuur. Sommige riemen waren versierd met kralen of knevels die in aantrekkelijke vormen waren gesneden.

Body position	Garment name	Inuktitut syllabics ^[a]	Description	Notes
Torso	<i>Qulittuq</i>	ᑭᑦᑦᑦᑦᑦᑦ	Closed hooded parka, fur facing out	Men's parka, outer layer
	<i>Atigi</i>	ᑭᑦᑦᑦᑦ	Closed hooded parka, fur facing in	Men's parka, inner layer
	<i>Amauti</i>	ᑭᑦᑦᑦᑦᑦ	Closed parka with pouch for infants	Women's parka
Hands	<i>Pualuuk</i>	ᑭᑦᑦᑦᑦ	Mitts	Unisex, double layered if necessary
Legs	<i>Qarliik</i>	ᑭᑦᑦᑦᑦ	Trousers	Double layered for men, single for women
	<i>Mirquliik</i>	ᑭᑦᑦᑦᑦᑦ	Stockings	Unisex, double layered
Feet	<i>Kamiit</i>	ᑭᑦᑦᑦ	Boots	Unisex, length dependent on function
	<i>Tuqtuqutiq</i>	ᑭᑦᑦᑦᑦᑦᑦᑦᑦ	Overshoes	Unisex, worn when needed

PRESTRUD IN WINTER DRESS.

BJAALAND IN WINTER DRESS.

Men in traditional clothing, possibly representing a specific ethnic group or profession.

Men's seal skin boots,
Labrador Inuit,
circa 1900

Women's caribou skin kamiks,
Baffinland Inuit

Women's seal skin kamiks,
Ungava Inuit

Women's caribou & seal skin kamiks,
Copper Inuit

Men's seal skin kamiks,
Iglulik Inuit

Women's seal skin kamiks,
Iglulingmiut Inuit

Een fietsslot is een slot dat moet voorkomen dat een fiets kan worden gebruikt zonder toestemming van de bezitter. Er bestaan twee vormen van fietssloten: een slot dat de fiets onbruikbaar maakt (maar dat niet voorkomt dat de gehele fiets wordt verplaatst) en een slot dat de fiets verankert aan een object in de omgeving. Een fietsslot is een slot dat moet voorkomen dat een fiets kan worden gebruikt zonder toestemming van de bezitter. Er bestaan twee vormen van fietssloten: een slot dat de fiets onbruikbaar maakt (maar dat niet voorkomt dat de gehele fiets wordt verplaatst) en een slot dat de fiets verankert aan een object in de omgeving.

Wielrenner

Het wielertui heeft vele transformaties ondergaan. Wat oorspronkelijk extreem zwaar en omvangrijk was, is in de loop der jaren geëvolueerd naar iets veel lichters, functioneler en kleurrijker.

De behoefte aan een wielertui ontstond eigenlijk in de 19e eeuw. Naarmate de populariteit van fietsen groeide, groeide ook de vraag naar fietskleding die geschikt was voor degenen die fietsen als sport begonnen te beoefenen. Fietsers die racen hadden een bepaald type kleding nodig dat gunstiger zou zijn voor raceomstandigheden. Begin 20e eeuw werden vrijwel alle wielertuien gemaakt van wol. Met lange mouwen en extreem zwaar was het dragen van een wielertui niet altijd de meest comfortabele ervaring. Wol bood echter wel enkele voordelen voor fietsers. Het was in staat vocht veel beter af te voeren dan katoen, en het had de neiging transpiratie vrij goed te absorberen.Hierdoor was het dragen van een wollen wielershirt ideaal voor de winter- en zomermaanden. Maar zodra het wielertui nat werd, werd het extreem zwaar en oncomfortabel om te dragen. Wol was ook niet zo goed in het doorlaten van lucht door de vezels, maar het was jarenlang de standaard, dus fietsers moesten grijnzen en het verdragen.

De meeste wollen truien waren effen, met bijna geen echt designelement. Sommige hadden een teamnaam of een lichtgekleurde streep om de renners van elkaar aan te duiden, maar verder waren veel van de eerste wielertuien nogal saai. Naarmate de tijd verstreek, werden sommige ontwerpers inventiever en gebruikten ze patchwork-ontwerpen met stalen van verschillende kleuren, of zelfs strepen, om een modernistische of avant-garde uitstraling te geven, waardoor kleurrijkere wielertuien ontstonden. Gekleurde truien gingen ook verschillende raceposities vertegenwoordigen, zoals de leider van het team die een gele trui droeg.

Begin jaren veertig ontwikkelde de Italiaanse kleermaker Armando Castelli een versie van het wielertui van zijde, als lichter alternatief voor wol. Castelli had een reputatie opgebouwd met het ontwerpen van fietskleding voor Gino Bartali. Maar het was eigenlijk Bartali's rivaal, Fausto Coppi, die Castelli benaderde over iets lichtgewichts, waardoor hij sneller zou kunnen racen. Toen het nieuws over dit nieuwe type zijden wielertui bekend werd, omarmden fietsers het vanwege de snellere rit – perfect voor racen; de lichtere stof maakte ook plaats voor toevoegingen, zoals kragen, zakken en ritsen, zonder de stof te verzwaren. Zijde was ook veel beter in het absorberen van verschillende kleurstoffen, wat kleurrijkere truien mogelijk maakte en het gaf bedrijven ook de mogelijkheid om hun logo's of gerelateerde advertenties op het wielertui af te drukken, waardoor de zichtbaarheid van het bedrijf werd vergroot.Legendarische wielrenners als Rio Van Looy, Louison Bobet, Jacques Anquetil, Bernar Hinault en Eddy Merckx droegen door de jaren heen allemaal de wielershirts en bijbehorende wielerkleding van Castelli. Pas tijdens de Tweede Wereldoorlog begonnen de stoffen voor fietskleding te veranderen, met de ontwikkeling van polyester, spandex en nylon. Deze drie stoffen hebben niet alleen de ontwikkeling van het wielertui bevorderd, maar ook andere sportkleding.

Eind jaren vijftig ontwikkelden DuPont-laboratoria lycra door elastiek te combineren met polyester. Lycra was een enorme stap voorwaarts voor fietskleding en andere atletische kleding, omdat het een grotere elasticiteit en duurzaamheid bood in vergelijking met andere stoffen uit die tijd. Lycra wordt sindsdien niet alleen gebruikt voor wielertuien, maar voor alle soorten stoffen, waaronder skibroeken, kousen, wetsuits, sokken en nog veel meer. Voor fietsers presenteerde lycra een aerodynamische stof die lichtgewicht was en vochtafvoerend was, en die ook een veel breder scala aan kleurenschema's voor wielertuien bood, met alles van stippen, strepen en een verscheidenheid aan andere ontwerpen en kleuren, om te helpen zorg ervoor dat ze opvallen en opgemerkt worden. Sommige ontwerpen waren behoorlijk interessant in termen van kleurgebruik, terwijl andere simpelweg lelijk waren met vreemde kleuren en overdreven waren met overvloedige productplaatsing. Stel je eens voor: alle patches op een Nascar-pak op een wielertui? Daar ga je.

Fluorescerende kleding heeft een enigszins toevallige geschiedenis gehad. In de jaren dertig maakte een jonge Bob Switzer een ernstige val en liep hij een ernstige schedelbreuk op, waardoor zijn oogzenuwen beschadigd raakten; hij herstelde in een verduisterde kamer, waardoor hij gedurende een periode van enkele maanden zijn gezichtsvermogen terugkreeg. Tijdens zijn herstel bewaarde Switzer een kleine verzameling fluorescerende mineralen in zijn kamer als een vorm van optische stimulatie. Nadat zijn gezichtsvermogen was hersteld, rommelden Bob en zijn broer Joe met fluorescerende kleuren om kleurstoffen en verven te ontwikkelen die in het donker zouden gloeien, terwijl ze overdag helder reflecteerden.

fluorescerende kleding

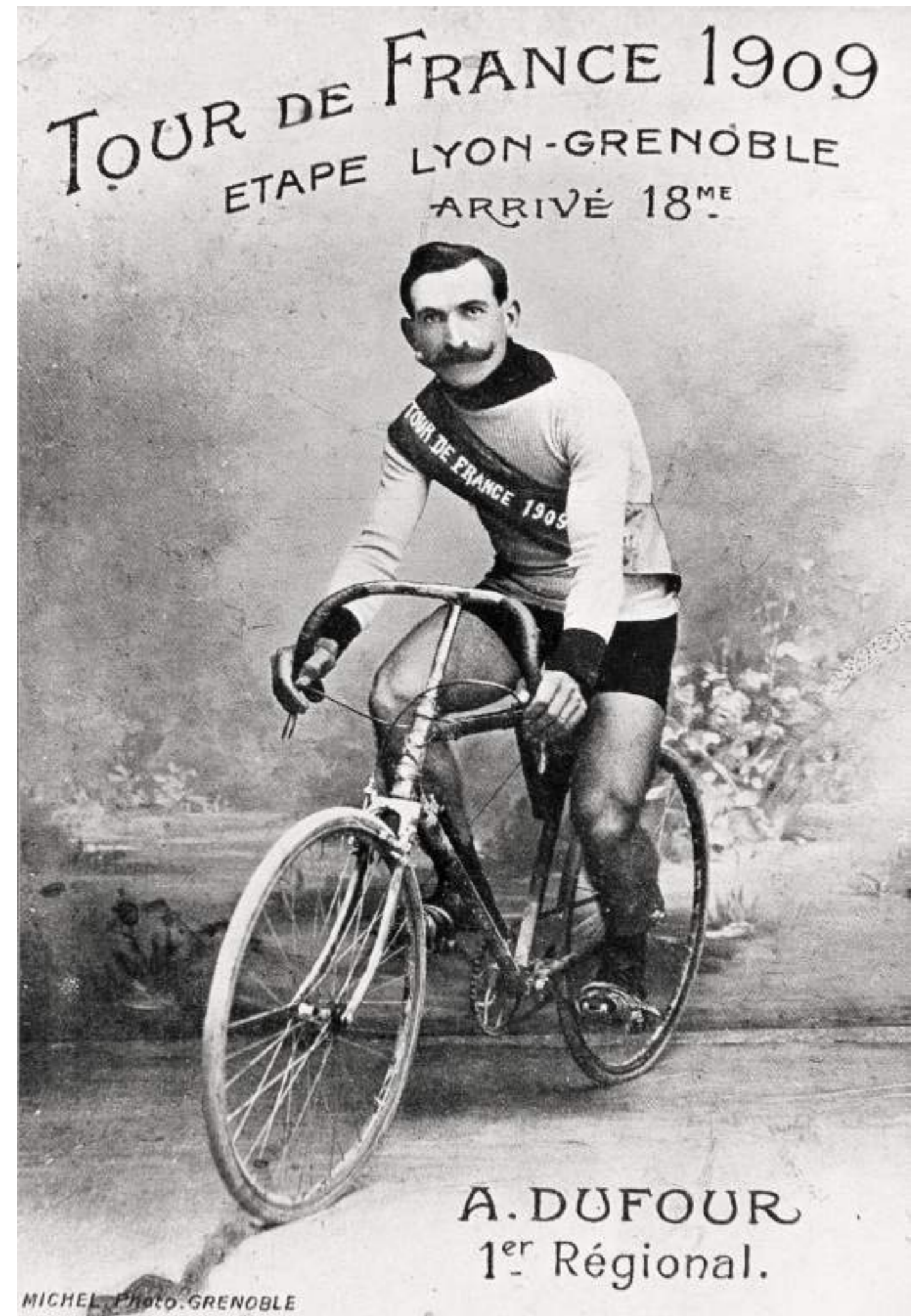
Ze ontdekten uiteindelijk dat een blacklight fluorescerende verbindingen zou bevorderen. De gebroeders Switzer richtten in 1946 op wat uiteindelijk de Day-Glo Color Corporation zou worden, waardoor ze fluorescerende verven konden produceren (daglicht-fluorescerende pigmenten genoemd), evenals een verscheidenheid aan kleurstoffen en andere producten die ooit zijn gebruikt om fluorescerende kleuren te genereren. sinds. Het was slechts een kwestie van tijd voordat fluorescerende kleding in beeld zou komen. Het eerste opmerkelijke gebruik van fluorescerende kleding was begin jaren zestig door Schotse spoorwegarbeiders. Aan het spoorwegpersoneel werden oranje 'vuurvliegjes'-jassen gegeven om hun zichtbaarheid te verbeteren. Na verloop van tijd begonnen steeds meer ingenieurs en spoorwegpersoneel deze te dragen, omdat deze nieuwe fluorescerende kleding ervoor zorgde dat ze bij normaal weer tot op een halve kilometer afstand zichtbaar waren. Fluorescerende kleding werd uiteindelijk populair bij fietsers, zodat ze gezien konden worden door tegemoetkomend verkeer. Ongeacht de kleurstoffen behouden fluorescerende kledingstukken nog steeds hun lichtgewicht veelzijdigheid en worden ze vaak gezien op wegen over de hele wereld.

Overigens speelden fluorescerende pigmenten ook een rol tijdens de Tweede Wereldoorlog. Amerikaanse gevechtsvliegtuigen hadden opblaasbare vloten aan boord die oorspronkelijk in een onopvallende kleur kaki waren uitgevoerd, wat erg moeilijk te herkennen was, vooral in de uitgestrekte Stille Oceaan. Het Amerikaanse leger voerde tests uit om de meest zichtbare kleur te bepalen vanaf een afstand van duizenden meters hoog. De winnaar was een uitzonderlijk fel oranje kleur, met het label 'International Orange.' Het ombouwen van deze reddingsvloten naar deze specifieke kleur zou de levens van veel Amerikaanse piloten redden. See Me Wear gebruikt fluorescerend International Orange in elk kledingstuk, voor ongeëvenaarde zichtbaarheid.

Hoewel fluorescerende kleding grote vooruitgang heeft geboekt bij het zichtbaar maken van wegpersoneel, politie en spoorwegpersoneel, is het ook waardevol voor fietsers omdat steeds meer mensen fietsen en met meer auto's op de weg concurreren. Het is bewezen dat het dragen van fluorescerende kleding ervoor zorgt dat fietsers op grotere afstand gezien kunnen worden. Maar naast fluorescerende kleding biedt een echt effectief wielertui contrast met de omgeving en sterke zichtbare patronen die de fietser helpen zichtbaar te blijven vanaf nog grotere afstanden. Afgeleide automobilisten zijn voor steeds meer fietsers een voortdurend probleem, en het verbeteren van de fietsveiligheid is iets waar alle fietsers zich mee bezig zouden moeten houden. Hoewel het niet alleen zo simpel is als wat je draagt, kan wat je draagt soms ook een zichtbaar verschil maken. Wij nodigen u uit om enkele voordelen van fietsen met hoge zichtbaarheid te lezen. Het lijkt geen twijfel dat wielertuien door de jaren heen drastisch zijn veranderd, vooral met de overstap van zware stoffen, zoals wol, naar lichtere stoffen, zoals lycra en polyester. En wielertuien zelf hebben door de jaren heen een rijk inzicht in de sport gegeven; zozeer zelfs dat Cycling magazine daadwerkelijk een geschiedenis van het wielrennen heeft samengesteld, verteld in 15 truien

Hoewel fluorescerende kleding grote vooruitgang heeft geboekt bij het zichtbaar maken van wegpersoneel, De afgelopen jaren is er ook sprake van een heropleving van wollen wielertuien, waarbij fietsers ervoor kiezen om truien van merinowol te dragen, vooral in de koelere wintermaanden. Er lijkt ook een heropleving te zijn van eenvoudigere ontwerpen, vergeleken met de luide en drukke ontwerpen van de afgelopen jaren.

Zoals bij alle producten beginnen er ook nieuwe trends aan de oppervlakte te komen, waarvan sommige misschien wat nuttiger zijn dan andere. Recente wielertuien maken nu gebruik van UPF-kleding om fietsers te helpen zichzelf te beschermen tegen zonnebrand. Andere recente trends zijn onder meer wielertuien gemaakt van bamboe en bio-keramische stoffen. Soms geven we echter allemaal de voorkeur aan een gewoon wielertui.

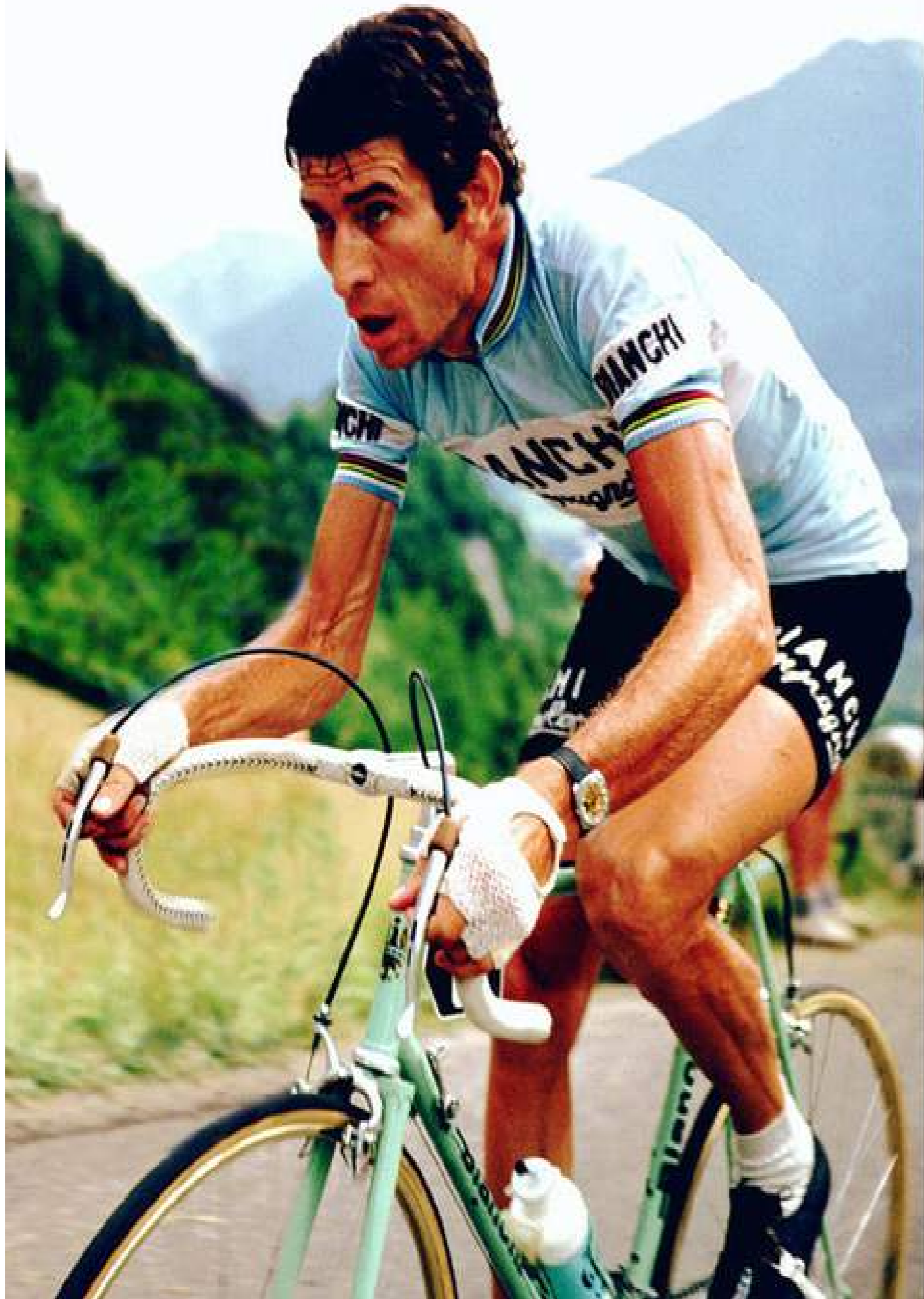

Een reflector

Een object dat straling reflecteert. Als het object de straling terugkaatst in de richting van de bron, wordt het een retroreflector genoemd. Voorbeelden van reflectoren zijn een spiegel, een radarreflector (en ook radarbaken); deze wordt onder andere gebruikt op boeien voor de scheepvaart, en een kattenog in of langs de weg. Daarnaast maken reflectoren onderdeel uit van bijvoorbeeld een spiegeltelescoop of Yagi-antenne. In spiegeltelescopen worden vaak en in schotelantennes altijd paraboolreflectoren gebruikt.

als je letters letten op de mijne
rode rondjes horizontaal verschijnen
lacht mijn kraai doorheen de schouw
elke muur luistert naar de dronken buurvrouw

er snel doorheen de mat kruipt
een verdiep hoger lager is
het ontsnapt, langs de kleinste naad gekropen
de inhoud verliep als momenten bedacht

daar hangt een geurtje aan
klonken we in de modderbloempjes
twee vrijen, willen
leg je in de kruiwagen tot ons weer moet

In een oud huis, met muren die de geheimen van vele generaties bewaarden, leefde iemand die altijd op zoek was naar betekenis in de kleinste details. "Als je letters letten op de mijne," dacht hij vaak, terwijl hij naar zijn aantekeningen stuurde, "zouden rode rondjes horizontaal verschijnen." Het was zijn manier om de patronen van het leven te zien, de verborgen boodschappen die anderen misschien zouden missen.

Op een koude winteravond lachte zijn kraai doorheen de schouw, een geluid dat weerkaatste door het hele huis. De muren leken te luisteren naar de dronken buurvrouw, wiens verhalen en liederen door de nacht galmden. Ze was een vaste aanwezigheid, iemand die haar eigen soort magie toevoegde aan de sfeer van het huis.

Een nacht, toen de maan helder scheen, kroop er iets snel doorheen de mat. Het leek alsof een schaduw een verdiep hoger of lager was gegaan, ontsnappend langs de kleinste naad gekropen. De inhoud van die nacht, de momenten die zich ontvouwd, verliepen als zorgvuldig bedachte scènes in een onzichtbaar toneelstuk.

"Daar hangt een geurtje aan," mompelde hij vaak tegen zichzelf, terwijl hij door de kamers dwaalde. De modderbloempjes buiten, in de vochtige tuin, hadden een specifieke geur die herinneringen oproepen. Hij dacht aan de momenten die hij had gedeeld met iemand speciaal, momenten die in het zachte licht van de ochtendzon waren vervlogen.

Ze hadden vaak in de modderbloempjes gezeten, twee vrijen, wilden ontsnappen aan de wereld om hen heen. "Leg je in de kruiwagen," hadden ze lachend gezegd, "tot ons weer moet." Het was een spel, een vlucht uit de werkelijkheid, een manier om hun eigen paradijs te creëren temidden van de chaos.

De tijd ging voorbij, en die momenten bleven hangen in de lucht, als de geur van de bloemen in de tuin. Hij wist dat de wereld om hem heen veranderde, maar in de veiligheid van het oude huis vond hij troost. Elke muur, elke kamer, elk geluid dat door de schoorsteen echode, vertelde een verhaal van liefde, verlies en hoop.

En terwijl de nacht voortduurde, schreef hij zijn gedachten op, hopen dat iemand ooit de verborgen boodschappen in zijn woorden zou begrijpen. De rode rondjes, de lach van de kraai, de verhalen van de buurvrouw, alles was een deel van het grotere geheel. Hij legde zijn pen neer, tevreden met de wetenschap dat de betekenis van zijn leven, hoe klein ook, altijd een plaats zou hebben tussen de muren van dat oude, vertrouwde huis.

MOTORPAK

Aan het begin van de 20e eeuw droegen stijlvolle ruiters traditioneel een tweedpak met een platte pet om rommelig haar te voorkomen. Lange laarzen waren ook iconisch onderdeel van het modieuze motoruniform. Rijlaarzen waren echter een kledingstuk dat rijke motorrijders deelden met het gewone volk en de gewone arbeider. Van heren werd sociaal verwacht dat ze er representatief uitzagen tijdens een ritje door het park, en het tweedpak was het standaarduniform om te flaneren op het prestigieuze platteland, meldt GQ.

Motorfietsen uit het begin van de 20e eeuw evolueerden en werden sneller en geavanceerder. Motorpolitie en militair personeel beschermden zichzelf door op paardensport geïnspireerde handschoenhandschoenen te dragen om de wind te weerstaan en de huid te beschermen. In de motorgarderobe van de functionarissen bevond zich ook de platte pet, waarvan bekend is dat deze door koeriers wordt gedragen.

Racekleding

Terwijl hij van het platteland naar het racecircuit verhuisde, werd Harley Davidson de inspiratie voor motorracekleding. Dikke truien gedragen door de sloopploeg van Harley Davidson en de wedstrijdtrui maakten statement in racebaanstijl. De wedstrijdtrui sloot nauw aan en was gemaakt van wol in een felle kleur. Het motormerk of de clubnaam borduurde de trui in vilten letters, vertelt GQ. Tegen 1910 verbeterden leren schedelkappen, rijbroeken en vliegtuigbrillen de bescherming en letselpreventie voor racemotorrijders, aldus Bennetts.

Het leren jack

In de jaren twintig kozen ruiters voor dikke overjassen van paardenhuid uit de Eerste Wereldoorlog. In 1928 ontwierp Irving Schott het eerste leren motorjack in New York City. Het zwarte leren jack werd de Perfecto genoemd, naar zijn favoriete sigaar. Stel je de aanbeden ‘Rebel Without a Cause’ James Dean voor, met een sigaret tussen zijn lippen, rijdend op zijn Triumph TR5 Trophy.

Hoofddeksels en helmen

Het dragen van hoofdbescherming werd een prioriteit voor motorrijders nadat T.E. Lawrence (“Lawrence of Arabia”) kwam om bij een motorongeluk in 1935. Britse expeditiechauffeurs uit de Tweede Wereldoorlog kregen het mandaat om valhelmen te dragen, die gemaakt waren van kurk of tin. In de jaren zestig werd de eerste met kurk gevoerde integraalhelm ontworpen door Roy Richter van Bell Auto Parts. In de loop der decennia heeft de motorintegraalhelm zich ontwikkeld tot de beste motorhelmen van vandaag, zoals de Shoei GT-Air Inertia integraalmotorhelm 2013 en Arai VX-Pro 3 Edge integraalhelm.

Van de klassieke Vince Camuto Washed Goat Leather Moto Jacket zoals die van Macy's, tot het veerkrachtige tweedelige leren pak, retro motorkleding liep door het modegamma. Rijkleding ging verder dan beschermende doeleinden en werd uiteindelijk cultureel. Marlon Brando in “The Wild One” inspireerde de modieuze, legendarische motorlook die werd gedefinieerd door het zwarte leren jack, de denim en de speciaal ontworpen laarzen. De rijders van vandaag gaan de weg op met gezichtsmaskers en motoruniformen, ontworpen met reflecterende patronen, hightech materialen en fluorescerende kleuren.

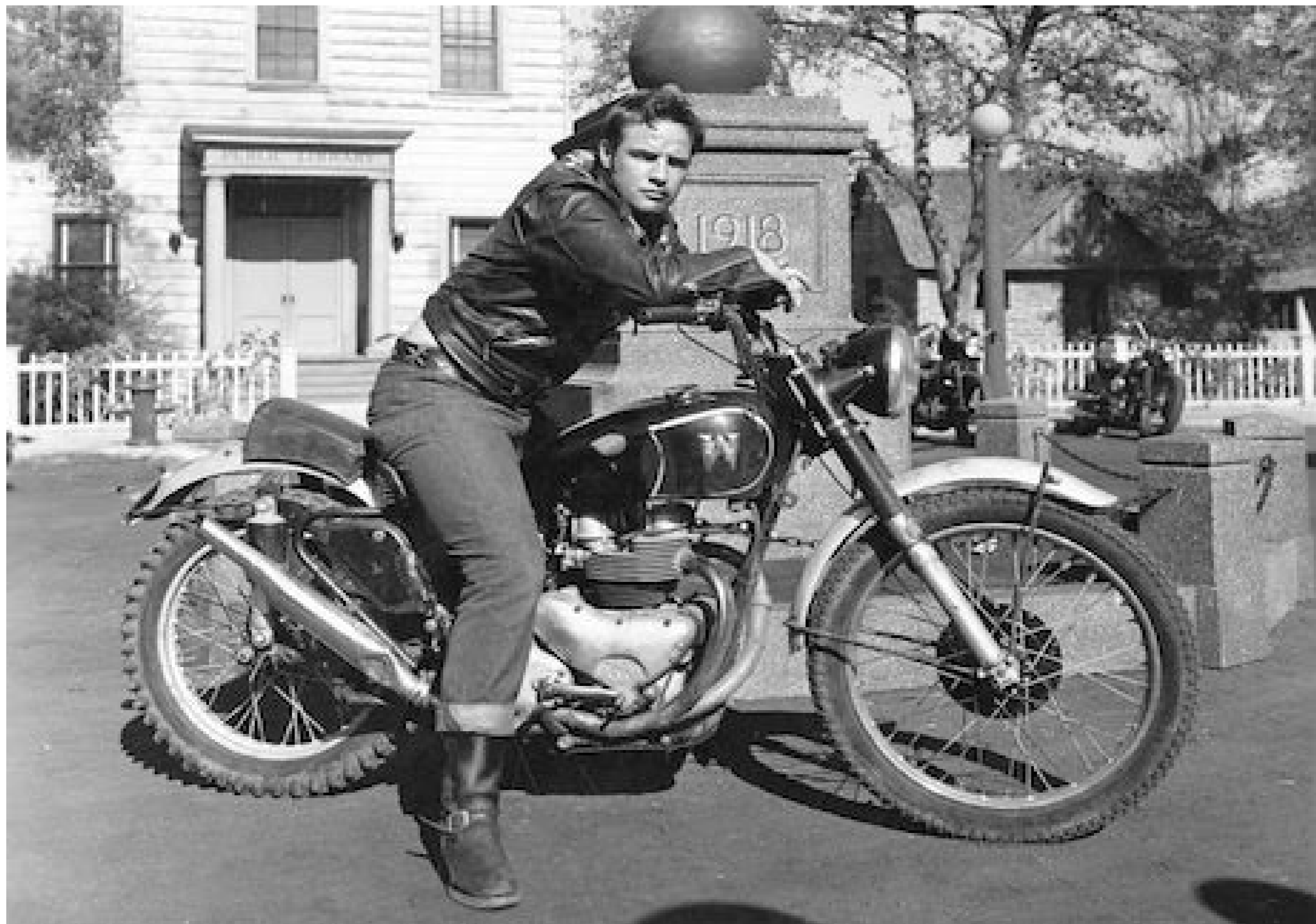
Dianese vindt de eerste rugbeschermer uit

In 1979 liet het team van ontwerpers van Dainese zich inspireren door de beschermende schaal van de kreeft. Ze begonnen met de productie van sterke maar lichtgewicht beschermende rugkleding gemaakt van in elkaar grijpende lagen plastic (die de rug van een kreeft weerspiegelden), versterkt door impactschuim. Maar dit soort uitrusting sprak de meeste rijders niet aan: mensen beschouwden het dragen van extra ‘pantser’ tijdens het rijden als een teken van zwakte.

Dainese eiste echter dat rijders die door zijn bedrijf werden gesponsord, zijn beschermende rugpantser droegen. Deze vereiste zou de manier veranderen waarop andere rijders het dragen van harnessen voorgoed veranderden toen de beroemde door Dainese gesponsorde rijder Freddie Spencer (ook bekend als Fast Freddie) zijn beschermende ruguitrusting droeg tijdens het Wereldkampioenschap motorrijden in Zuid-Afrika in 1985. Tijdens een van zijn oefensessies, Freddie's achterwiel explodeerde en hij vloog van zijn fiets. Hij kwam hard op zijn rug terecht op een asfaltrand, maar liep ongedeerd weg. Later werd ontdekt dat een paar van de plastic omhulsels op zijn rug waren gebarsten, maar dat zijn rug ongedeerd bleef.

Na het ongeval van Freddie in 1985 nam de ontwikkeling van beschermende bepantsering voor motorrijden dramatisch toe en werden nieuwe materialen zoals harde kunststoffen, aluminium van ruimtevaartkwaliteit en harde kunststoffen in beschermende uitrusting gebruikt. Materialen als TPU (thermoplastisch polyurethaan), D30 (een rubberachtig plastic dat verstijft bij impact) en Poron (een niet-Newtons impactschuim dat lichtgewicht maar duurzaam was) werden halverwege de jaren negentig gepatenteerd en gebruikt door grote merken als Alpinestars en KLIM. Jaren 2000.

Tegenwoordig worden impactschuim, Kevlar en andere aramiden (hittebestendige, sterke vezels) en talloze andere stoffen en materialen voortdurend ontdekt en geïnnoveerd om de meest lichtgewicht en veiligste motoruitrusting te bieden die je maar kunt bedenken. Als de innovatie van de afgelopen veertig jaar een indicatie is voor de toekomst van motorkleding, is het moeilijk voor te stellen wat er in de komende veertig jaar mogelijk zal zijn.

Een spiegel is een voorwerp dat licht weerkaatst zonder verstrooiing. Het oppervlak van de spiegel moet daarom dusdanig glad zijn dat de weerkaatsing plaatsvindt volgens de wet "hoek van inval = hoek van terugkaatsing".

Gealuminiseerd pak

Hand- en lichaamsbescherming op hoge temperatuur

Stanco's Hi-Temp handschoenen, wanten en beschermende kleding zijn ontworpen voor maximale bescherming in de meest ongunstige werkomstandigheden.

Staalfabrieken, gieterijen en gieterijen, om er maar een paar te noemen, hebben sollicitaties waarbij hand- en lichaamsbescherming vereist is bij temperaturen boven de 2000°F. In deze lijn zijn speciale aramidestoffen, dikke voeringen en volledige patronen in verschillende uitvoeringen verkrijgbaar. Alle stijlen zijn volledig genaaid met zwaar Kevlar®-garen.

Hoeveel warmte is er nodig?

Dit is een veelgestelde vraag als het gaat om hand- en lichaamsbeschermingsstoffen. De werkomgeving en het beoogde gebruikgebied moeten worden gecontroleerd op het gewicht van de voorwerpen die worden gehanteerd, de contacttemperatuur en de duur van de blootstelling. Raadpleeg onze klantenservice of uw fabrieksvertegenwoordiger. De onderstaande informatie dient uitsluitend als richtlijn te worden gebruikt.

Wat voor soort warmte is het?

Het is belangrijk om de soorten hitte te begrijpen om de juiste handschoenen en kleding voor bescherming te selecteren.

Stralend: gegenereerd door een warmtebron. Een voorbeeld is een open haard of de zon. De getroffen materialen absorberen de warmtestralen (in de zon is het warmer dan in de schaduw).

Omgeving: De omringende atmosferische temperatuur in een bepaalde omgeving. Voorbeeld: 72°F bij u thuis; 32°F op de golfbaan in juli; 1.800°F in een vlamvend gebouw.

Geleidend: Direct contact met hete oppervlakken. Voorbeeld: het aanraken van een heet stuk metaal bij 800°F of het leunen tegen een warmtebehandelingsoven bij 1000°F.

Een bakvorm, bij vormen uit metaal meestal bakblik genoemd, is een voorgevormd model om taart, cake, tulband of brood in te bakken.

Er bestaan langwerpige vormen voor bijvoorbeeld brood en cake en ronde vormen voor taarten en tulbanden. Ook meervoudige vormen worden gebruikt voor grotere hoeveelheden van meestal dezelfde vorm, zoals bij muffins. Bij stevige degen wordt geen bakvorm gebruikt, maar worden de baksels direct op een bakplaat gelegd. Om daarentegen vloeibaar beslag over een grote oppervlakte te bakken, worden opstaande randen als vorm aangeboden om op de bakplaat te zetten.

bakte er niets van
soms stal ik
waar tussen het stro, zo
pakte er iets van

achter het station
mijn stalen ros geroest
donker in mijn nek
reikten mijn haren

wil mijn eigen kledinglijn
in het zwart als de pracht van prachtigheid
waar de buit zich in het bos bracht
de vos in het hol van de duivel

In een klein dorpje, verscholen tussen uitgestrekte velden en dichte bossen, leefde een jongeman zonder naam. Hij had een leven vol mislukkingen en verloren dromen. "Bakte er niets van," dacht hij vaak bitter bij zichzelf. Zijn dagen bestonden uit een eindeloze herhaling van pogingen en mislukkingen.

Soms, wanneer de wanhoop te groot werd, stal hij kleine dingen. Hij voelde zich aangetrokken tot de schaduwrijke plekjes tussen het stro op de boerderij, waar niemand hem kon zien. Daar pakte hij iets van waarde, iets kleins dat zijn hart even kon verheffen.

Achter het verlaten station stond zijn stalen ros, een fiets die allang geroest was. Het was een symbool van zijn vastgelopen dromen. Terwijl hij zich bukte om de ketting weer op de tandwielen te krijgen, voelde hij de kou in zijn nek. Zijn haren, lang en wild, reikten over zijn schouders en voelden zwaar aan.

Maar hij had een droom, een vonkje van hoop dat hij koesterde. Hij wilde zijn eigen kledinglijn beginnen. In zijn gedachten zag hij prachtige zwarte kledingstukken, zwart als de nacht, zwart als de pracht van prachtigheid. Het was zijn manier om de schoonheid in de duisternis te vinden, om iets te creëren dat zijn innerlijke wereld weerspiegelde.

Op een dag, toen de duisternis van de nacht alles bedekte, besloot hij om de buit die hij verzameld had, naar het bos te brengen. Hij voelde zich net als een vos in het hol van de duivel, sluipend door de schaduwen, altijd op zijn hoede. Het bos was zijn toevluchtsoord, de plek waar hij zich veilig voelde, ver weg van de oordelen van anderen.

Daar, tussen de bomen, zette hij zijn eerste stappen naar het realiseren van zijn droom. Hij werkte hard, zijn handen vakkundig bezig met stof en draad, zijn gedachten gefocust op de creatie van iets moois. De duisternis om hem heen werd een bondgenoot, een canvas waarop hij zijn visie kon projecteren.

Langzaam maar zeker begon zijn kledinglijn vorm te krijgen. Elk stuk dat hij maakte, was een weerspiegeling van zijn eigen strijd en triomfen. De zwarte stoffen waren als een schild, beschermend en krachtig. Zijn ontwerpen begonnen de aandacht te trekken van de dorpelingen, die gefascineerd waren door de unieke schoonheid die hij creëerde.

Zijn verleden van mislukkingen en diefstal begon te vervagen als een verre herinnering. Hij was niet langer de jongeman die nergens in slaagde; hij was een kunstenaar, een creator, iemand die zijn eigen pad had gevonden in de duisternis.

En zo, met zijn roestige fiets achter zich latend, stapte hij uit de schaduwen en omarmde de toekomst die hij voor zichzelf had gecreëerd. Hij wist dat de weg nog lang en uitdagend zou zijn, maar hij voelde de kracht in zichzelf om door te gaan. Zijn droom leefde, en met elke steek en elke naad, weefde hij zijn eigen verhaal van kracht, veerkracht en schoonheid.

Kok

Het traditionele koksuniform (of het wit van de chef-kok) omvat een toque blanche (“witte hoed”), een wit jasje met dubbele rij knopen, een broek in een zwart-wit pied-de-poule-patroon, [nodig citaat] en een schort. Het is een gebruikelijk beroepsuniform in de westerse wereld. De knopen van de chef-kok hebben ook een betekenis: terwijl gekwalificeerde koks zwarte knopen dragen, dragen studenten witte knopen. Vroeger waren de keukenbrigades enorm, maar tegenwoordig moeten chef-koks in verschillende delen van de keuken werkzaam zijn, waardoor het nauwelijks meer mogelijk is om de leiding te hebben over slechts één sectie.

De toque is een koksmuts die dateert uit de 16e eeuw.[1] Verschillende hoogtes kunnen de rangorde binnen een keuken aangeven[1] en het aantal vouwen kan ook de expertise van een chef-kok aanduiden, waarbij elke plooi een techniek vertegenwoordigt die hij beheerst. De koksmuts (een Arabisch woord voor ‘hoed’) gaat verder dan het uit het gezicht of het eten houden van haar. De hoed is niet alleen een hulpmiddel, maar een symbool van professionaliteit en status. Er zijn veel verschillende geruchten over de oorsprong van de toque, en je kunt hier een deel van de dynamische geschiedenis lezen. De hoed zelf is lang, rond, wit, gesteven en geplooid. Wit werd gekozen als onderdeel van het traditionele chef-kokuniform om professionaliteit en netheid te symboliseren.

De hoed wordt ook vaak gebruikt om de vaardigheid en rang van de chef-kok te symboliseren. De oorsprong van de plooiën kwam voort uit het idee dat een plooi werd toegevoegd als een techniek onder de knie was. Als een chef-kok 100 plooiën had, zou hij 100 verschillende recepten kennen. Het is nu heel traditioneel om 100 plooiën te hebben, maar de symboliek blijft bestaan. De chef-koks met de hoogste rang hebben ook de hoogste hoeden. In keukens kunnen ook verschillende hoedstijlen worden gebruikt om rollen te definiëren.

In meer traditionele restaurants, vooral traditionele Franse restaurants, is de witte koksjas standaard en wordt deze beschouwd als onderdeel van een traditioneel uniform en als praktisch kokskledingstuk. De dikke katoenen doek beschermt tegen de hitte van fornuizen en ovens en beschermt tegen spatten van kokende vloeistoffen.[3] Het jack met dubbele rij knopen wordt gebruikt om de borst- en maagstreek van de drager te beschermen tegen brandwonden door opspattende vloeistoffen. Dit kan ook worden omgekeerd om vlekken te verbergen.[3] Geknoopte stoffen knopen werden gebruikt om veelvuldig wassen en contact met hete voorwerpen te overleven. Wit is bedoeld om reinheid aan te duiden en wordt over het algemeen gedragen door goed zichtbare chef-koks. Steeds vaker worden ook andere kleuren, zoals zwart, populair.

Het lange, brede koksschort heeft vele functies. Het wordt voornamelijk gedragen voor veiligheidsdoeleinden. Het schort zal de grootste impact opvangen als er hete vloeistof over een pot morst terwijl de chef-kok deze draagt, en kan snel worden verwijderd om hem uit de buurt van de onderkleding en de benen te houden. Schorten die lang zijn en het grootste deel van de voorkant van het lichaam bedekken, zijn erg handig in restaurants en commerciële keukens. Normaal gesproken worden dit schorten[4] genoemd, die verkrijgbaar zijn met verstelbare nekbanden, alleen vanwege commercieel gebruik als uniform. Traditioneel was het doel van het schort ook om de kleding van de drager te beschermen tegen voedselvlekken en geuren. Het wordt ook gebruikt als handig doekje waarmee je rommelige handen kunt afvegen of gewassen handen kunt drogen, hoewel dit nu als onhygiënisch zou worden beschouwd.[5] Soms bevat een schort zakken, waardoor een chef-kok gemakkelijk het gereedschap van zijn vak kan dragen. Een traditionele koksjas is een jasje met dubbele rij knopen, gemaakt van een dikke, witte katoenen stof. Zowel Careme als Escoffier waren van mening dat het witte jasje essentieel was, omdat er geen betere manier was om te laten zien dat voedsel werd bereid in een onberispelijke en veilige omgeving. Wit is ook een optimale kleur, omdat het de warmte kan afbuigen, wat een chef-kok in een stomende keuken helpt. Het ontwerp van de koksbuis zelf is zorgvuldig geselecteerd.

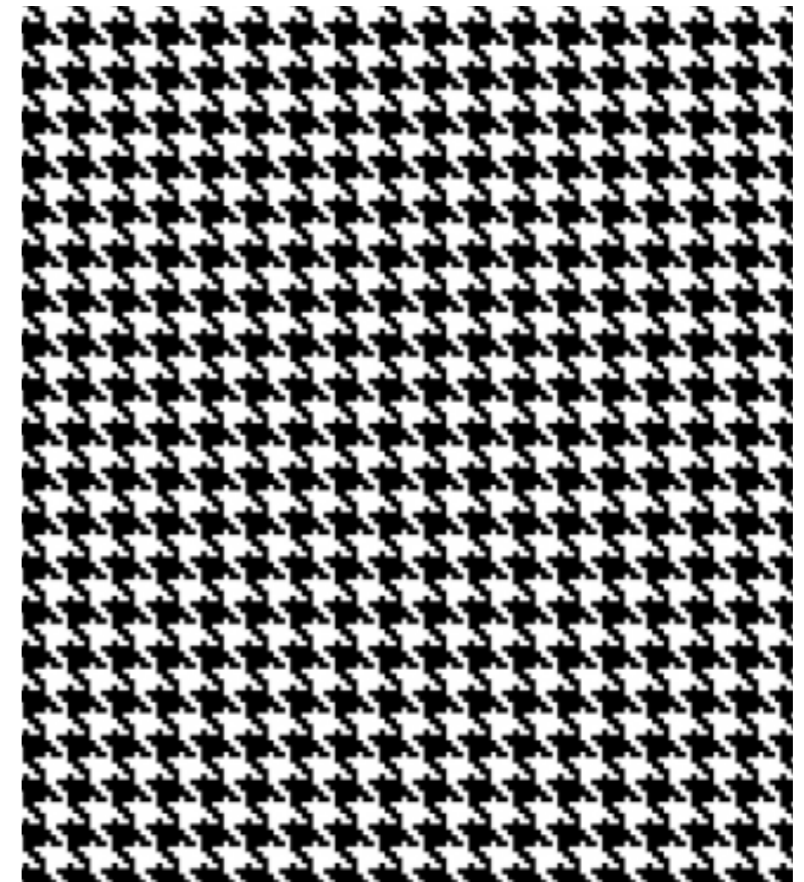
Het zware katoenen materiaal beschermt de chef-kok tegen intense hitte in de keuken en blijft tegelijkertijd ademend en absorberend. De lange mouwen helpen de armen te beschermen tegen eventuele brandwonden en snijwonden. De Franse geknoopte knopen breken niet af of vallen er niet af zoals plastic knopen, waardoor elke kans op besmetting wordt voorkomen. De knoppen kunnen ook snel loskomen in geval van een noodsi-

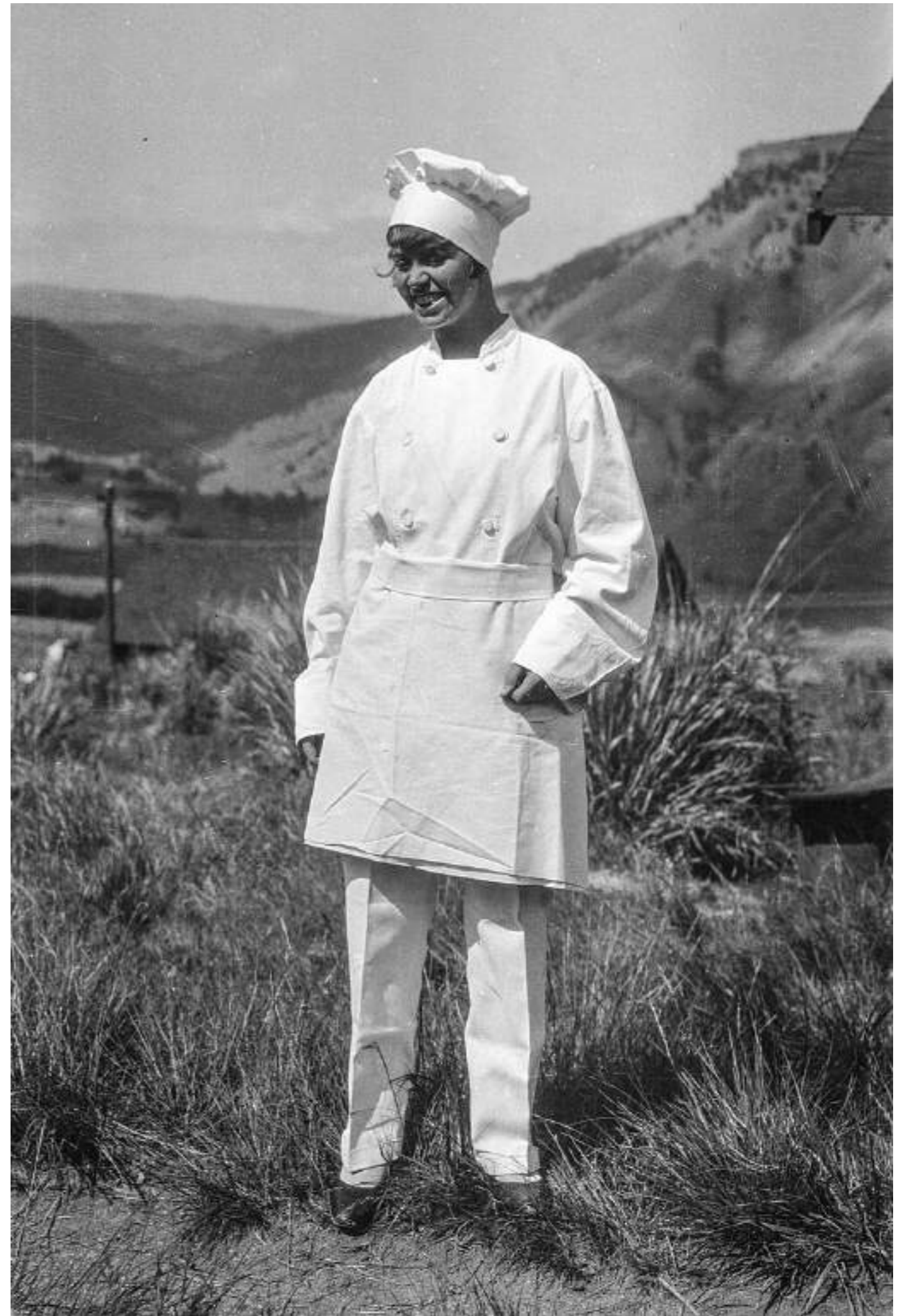
Kokskleding blijft een standaard in de voedingsmiddelenindustrie. De traditie van het dragen van dit soort kleding gaat terug tot het midden van de 19e eeuw. Marie-Antoine Carême, een populaire Franse chef-kok, wordt gecrediteerd voor de ontwikkeling van het huidige chef-uniform. De toques waren al gebruikt, maar hij zocht een uniform ter ere van de chef-kok. Voor de koksjas werd wit gekozen om reinheid aan te duiden. Later bracht de Franse meesterkok Georges Auguste Escoffier de traditionele koksjas naar Londen, waar hij de restaurants van het Savoy Hotel en vervolgens het Carlton Hotel leidde.

Het begin van het chef-kokuniform

De Franse chef-kok Marie-Antoine Careme wordt gecrediteerd voor het uiterlijk van het moderne chef-kokuniform, samen met vele andere culinaire innovaties. Hij wilde een vorm van kleding creëren die de culinaire kunsten zou professionaliseren, passend bij zijn ‘hoge kunst’ Franse keuken, genaamd grande cuisine. In 1822 bracht Marie-Antoine Careme “Le Maitre d’Hotel Francais” uit, een van zijn vele kookboeken vol recepten, menuplannen, Franse culinaire geschiedenis, keukenorganisatie en meer. De twee chef-koks op de tekening zijn afgebeeld met een toque, een broek, een jasje met dubbele rij knopen en een schort. Dit zou de inspiratie worden voor de beroemde Franse chef-kok Georges Auguste Escoffier, die de Brigade de Cuisine oprichtte, oftewel de benoemde posities in het professionele keukenpersoneel dat we tegenwoordig in klassieke restaurants zien. Escoffier werd geïnspireerd door het werk van Careme en standaardiseerde deze stijl van uniform in zijn keukens in heel Frankrijk, waardoor de culinaire wereld voor altijd transformeerde.

Escoffier veranderde de broek van Careme’s originele schetsontwerp naar een zwart-wit pied-de-poule-patroon dat destijds populair was. Dat specifieke patroon werd gekozen om eventuele lekkages of vlekken te helpen maskeren. Het traditionele lange witte schort was vooral bedoeld voor veiligheidsdoeleinden als extra beschermingslaag tegen eventuele lekkages. Het is ook zo ontworpen dat het in geval van nood gemakkelijk kan worden verwijderd. Het is duidelijk dat deze look is veranderd. Chef-koks hebben tegenwoordig de hoge hoeden en geruite broeken ingeruild voor meer praktische en moderne stijlen. Hoewel chef-koks tegenwoordig een verscheidenheid aan kleuren en stijlen dragen, heeft de geschiedenis van het uniform nog steeds veel invloed, waardoor chef-koks van vele generaties met elkaar worden verbonden.

Een hoefijzer is een metalen bescherming voor de hoeven van een hoefdier (meestal een paard of ezel, maar ook ossenijzers werden gebruikt). Het is een vlak stuk ijzer met gaten, waar een hoefsmid spijkers doorheen slaat (hoefnagels genoemd), om het ijzer onder de hoef te bevestigen.

Mudmen

De "Mudmen" van de Asaro-stam in Papoea-Nieuw-Guinea, ook bekend als de Holosa, zijn degenen die een traditioneel kostuum dragen rond maskers gemaakt van modder. Ze wonen in de buurt van het dorp Goroka in de oostelijke hooglanden van Papoea-Nieuw-Guinea.

Er zijn verschillende mondelinge geschiedenissen over de oorsprong van de Asaro Mudmen, waarbij antropoloog Todd Otto opmerkt dat "er evenveel versies van [de scheppingslegende] zijn als er bronnen zijn." Volgens één verslag werd de Asaro-stam verslagen door een vijandelijke stam en zochten ze hun toevlucht in de Asaro-rivier. Daar kwamen ze een man tegen die hen de mogelijkheid gaf om met hun ogen te doden. Ze wachtten tot de schemering om te ontsnappen, maar een van hen werd gevangengenomen. Toen het gevangengenomen lid uit de met modder bedekte modderige oevers tevoorschijn kwam, hield de vijand hem voor een geest en vluchtte in angst, aangezien veel stammen in Papoea-Nieuw-Guinea bang zijn voor geesten. In de overtuiging dat ze een bovennatuurlijke kracht hadden ontmoet, vluchtten de vijandelijke stamleden terug naar hun dorp en voerden een speciale ceremonie uit om de geesten af te weren. De mudmen konden hun gezichten niet verbergen omdat men geloofde dat de modder uit de Asaro-rivier giftig was. In plaats daarvan maakten ze maskers van verwarmde kiezelstenen en water uit de waterval.

Asaro mudman met masker, in Kabiufa.

Een andere versie suggereert dat de traditie ontstond toen een bruiloftsgast geen traditioneel bruidskostuum kon vinden. De maskers hebben opvallende ontwerpen, waaronder langwerpige of zeer korte oren die tot aan de kin reiken of naar boven wijzen, langwerpige wenkbrauwen die zijn verbonden met de oren, hoorns en zijwaarts georiënteerde monden.

Volgens onderzoek dat in september 1996 werd uitgevoerd door de Deense antropoloog Ton Otto van de Universiteit van Aarhus, is de Mudmen-traditie ongetwijfeld een uitvinding van het Asaro-volk. De huidige uitgebreide vorm van de Mudmen-traditie, die is voortgekomen uit een culturele beurs uit 1957, is waarschijnlijk beïnvloed door externe factoren zoals touroperators, schrijvers en overheidsinstanties.

Ventilatie of luchtverversing is het vervangen van de lucht in een ruimte, die om wat voor reden dan ook vervuild of verontreinigd is, door zuivere lucht. Het vervangen van de lucht kan op natuurlijke manier of mechanisch gebeuren of zoals hieronder genoemd, ongecontroleerde en gecontroleerde ventilatie.

Piraat

Piraten hebben de reputatie opgebouwd dat ze tijdens de Gouden Eeuw van de piraterij (1690-1730) opvallende en onderscheidende kleding en accessoires droegen, ook al is het merendeel van wat we denken dat ze droegen in werkelijkheid afkomstig uit fictieve werken zoals de roman Treasure Island uit 1883 van Robert Louis Stevenson. . Piraten waren in de eerste plaats zeelieden en daarom droegen ze de kleding die typerend was voor alle zeelieden uit die periode. Het is echter waar dat sommige piraten, vooral de kapiteins, zich kleedden om indruk te maken, en kleurrijke zijden of gevederde hoeden waren een manier om succes te tonen aan zowel de slachtoffers als de bemanning. Kleding weerspiegelde ook het harde werk dat zeilen en piraterij vereisten, zoals het slepen van zware lijnen en het tillen van vracht. Overhemden werden vaak opengelaten bij de nek, maar waren verder strak, omdat een opbollend overhemd gevaarlijk kon zijn bij het beklimmen van tuigage en het werken in krappe ruimtes. Bovendien werden overhemden nooit losgemaakt, omdat piraten geen ondergoed droegen om de omvang onder hun broeken te verminderen.

De bemanning liep over het algemeen blootsvoets en af en toe werden er sjaals op het hoofd gedragen om hun hoofd en gezicht tegen de zon te beschermen, terwijl brede ondersteunende riemen de rug hielpen beschermen. Onder de riem werd een sjerp gedragen om het zweet te absorberen. Broeken waren over het algemeen wijd, wat betekende dat ze gemakkelijk konden worden opgerold tijdens het schoonvegen van het dek, het beklimmen van tuigage of het waden aan de wal.

Een jassen van een piratenbemanning.

Jassen werden misschien gedragen voor de warmte, maar waren op dezelfde manier korter gemaakt om te voorkomen dat ze verstrikt raakten in het tuigage. Deze jassen waren gemaakt van zware blauwe of grijze stof en stonden bekend als ‘fearnoughts’, omdat ze werden gedragen door zeelieden die in hoge masten klommen om de zeilen te reven (daar is de naam ‘reeferjack’ van afgeleid). Knopen voor jassen en andere kleding waren meestal gemaakt van tin, messing, hoorn, bot of schijven bedekt met stof.

Een jassen van een piratenbemanning.

Materialen & Kleuren

Er is geen bewijs dat piraten ooit kleding droegen die bijzonder anders was dan de kleding die andere zeelieden uit de 17e en 18e eeuw droegen toen ze op een zeilschip werkten. Het leven op zee was een zware carrière en kleding moest zowel slijtvast als praktisch zijn. Kapiteins en bemanningsleden gingen vaak voor extravagante kleding als ze aan wal waren, maar de dagelijkse kleding van piratenbemanningen was doorgaans die van andere zeelieden op buitgemaakte schepen.

Een jassen van een piratenbemanning.

De historici A. Konstam en D. Rickman geven de volgende samenvatting van veelgebruikte materialen voor zeemanskleding tijdens de Gouden Eeuw van Piraterij:

Qua kleuren overheersten blauw, bruin, donkergroen, wit en grijs. De meeste kleding was effen, maar er waren ook strepen en geruite patronen, en een vleugje helderdere kleuren zoals scharlaken en geel konden aan je uiterlijk worden toegevoegd met zijden sjaals en korte sjerpen. Jassen, jacks en overhemden Veel piratenkapiteins droegen een lange jas, meestal een jas die van een rijke gevangene werd afgenomen of aan wal werd gekocht. Kapiteins konden zich dergelijke spullen veroorloven, aangezien hun aandeel in de buit het dubbele was van dat van een gewoon bemanningslid. De mode op het land in die tijd zorgde ervoor dat vermogende mannen jassen droegen met een buitengewone reeks knopen over de hele lengte van de voorkant en brede manchetten die aan de achterkant werden dichtgeknoopt. Bartholomew Roberts (ook bekend als ‘Black Bart’ Roberts, ca. 1682-1722) was zo beroemd om zijn scharlakenrode zijden jas en bijpassend damasten vest dat de Fransen – zijn voornaamste vijand – hem le jolie rouge (“het mooie rode”) noemden. Roberts was waarschijnlijk de meest succesvolle van alle piraten uit de Gouden Eeuw, en hij liet dit feit zien door een grote gouden ketting te dragen met een met diamanten ingelegd kruis. Roberts zorgde niet alleen voor zichzelf op de garderobeafdeling, maar zorgde er ook voor dat zijn bemanning nooit te aftands werd. Zijn scheepsartikelen, die alle bemanningsleden van Roberts moesten ondertekenen bij hun toetreding, bepaalden dat elke man van elk ingenomen schip een “wissel van mantels” ontving. flodderige broeken hadden het voordeel dat ze gemakkelijk opgerold konden worden bij het zwabberen van de dekken, het beklimmen van tuigage of het waden aan de wal.

Broek

Alle soorten zeelieden stonden bekend om het dragen van wijde broeken, vaak met wijde broeken, aangezien hierdoor gemakkelijk al het materiaal van een stuk materiaal zoals serge werd gebruikt. Wijde broeken hadden het voordeel dat ze gemakkelijk konden worden opgerold tijdens het dweilen van de dekken, het beklimmen van tuigage of het waden aan de wal. Er waren twee beruchte vrouwelijke piraten: Anne Bonny en Mary Read (overleden 1721), en beiden droegen de broeken en overhemden die typerend zijn voor mannelijke zeelieden tijdens de strijd. Als alternatief werd een korte, golvende broek gedragen, bekend als ‘petticoatrijbroek’, die op de knie kon worden vastgebonden. Leren zakken werden vaak op broeken gestikt. In koudere streken of seizoenen werden wollen kousen van verschillende lengtes gedragen.

Een jassen van een piratenbemanning.

Hoofddekse

In tegenstelling tot bijna alle afbeeldingen in alle media, is het niet bekend dat piratenkapiteins tricorne-hoeden droegen, hoewel het mogelijk is dat de meer gentrified exemplaren dat wel deden, zoals de voormalige kaper Kapitein Kidd (ca. 1645-1701) en de voormalige plantage-eigenaar Stede. Bonnet (overleden 1718). Tricorne-hoeden waren zeker in de mode voor landrotten, maar de grote puntige voorrand zou het zicht hebben belemmerd als het altijd nodig was om onder slingerend want door te duiken, blokken en rondhouten aan te pakken op een schip dat zich een weg over de zee baande. Een hoed met drie brede punten zou ook een grote verleiding zijn geweest om een matige wind over de horizon te laten waaien. Bartholomew Roberts droeg beroemd een hoed met veren, terwijl het bekend was dat Blackbeard (ook bekend als Edward Teach, overleden 1718) verlichte lonten onder zijn hoed droeg wanneer hij ten strijde trok.

Een jassen van een piratenbemanning.

Als onderdeel van de poging om respectabeler en succesvoller over te komen, droegen sommige kapiteins de pruiken die in de 17e en 18e eeuw in de mode waren onder de rijke adel. Pruiken uit die periode waren duur om te maken en dus hoe langer ze waren, hoe rijker de pruik verscheen (vandaar de nog steeds gebruikte term ‘grote pruik’). Bekend om hun flair en extravagantie, zou een meer gentriceerde piratenkapitein zijn witte of zwarte pruik kunnen versieren met gekleurde linten die aan de uiteinden zijn vastgebonden. Voor zover wij weten droeg Zwartbaard geen pruik, maar hij droeg wel zwarte linten die in zijn grote zwarte baard waren vastgebonden.

Een jassen van een piratenbemanning.

In veel illustraties en films verschijnen piraten met kleurrijke bandana's, maar er is zeer weinig bewijs dat ze ooit zijn gedragen. Het woord bandana komt van het Hindi woord bandhnu, dat verwijst naar een methode voor het verven van stoffen. Gewone zeelieden droegen soms een sjaal die om het hoofd was gebonden, waarbij de kroon zichtbaar bleef en als zweetband fungeerde. In dat geval werd de knoop meestal aan de voorkant vastgebonden en niet aan de achterkant van het hoofd.

Een jassen van een piratenbemanning.

Alle soorten zeelieden droegen zeker hoeden, maar deze waren meestal gereserveerd voor koud weer en waren nauwsluitende petten van wol of leer die bij harde wind niet afwaaiden. Bij nat weer kan een hoed van canvas worden gedragen die met teer is behandeld om hem waterdicht te maken. Een cape van hetzelfde materiaal kan ook tijdens stormen worden gedragen. Kleding voor nat en koud weer (‘sloppes’) werd waarschijnlijk bewaard als gemeenschappelijke scheepsvoorraad en uitgedeeld aan iedereen die op dat moment bovendeks de wacht had. Bij warmer weer was de meest populaire hoed om de zon buiten te houden - althans volgens sommige hedendaagse beschrijvingen - een lichte ronde hoed met een zeer smalle, ronde rand. Accessoires

Piraten staan bekend om hun gouden oorbellen en ooglapjes, die tijdens de Gouden Eeuw van de piraterij geen van beide gebruikelijk waren voor zeelieden. Hoewel sommigen hebben beweerd dat zeelieden misschien een oorbel hebben gedragen als een manier om een beetje goud opzij te houden voor toekomstig gebruik, zoals voor begraving als ze toevallig aan de wal zouden sterven (anders werden ze kosteloos op zee begraven), in werkelijkheid , werd het dragen van oorbellen als verwijfd beschouwd (Elizabethaanse hovelingen schijnen de enige mannen te zijn geweest die zulke kleinigheden durfden te beoefenen, en ze werden vaak belachelijk gemaakt omdat ze dat deden). Mogelijk droegen sommige piraten ooglapjes, aangezien verwondingen op een zeilschip niet ongebruikelijk waren als touwen en uitrusting gevaarlijk rond konden slingeren. Een andere oorzaak van gezichtsverlies aan één oog was dat sommige zeelieden vaak naar de zon moesten staren via een vizierstok, een instrument dat voor navigatie werd gebruikt. In de gewelddadige wereld van de piraterij was het tonen van je littekens echter een manier voor zeelieden om te laten zien dat ze een lange ervaring op zee hadden, vandaar misschien het gebrek aan ooglapjes in de historische gegevens. Accessoires

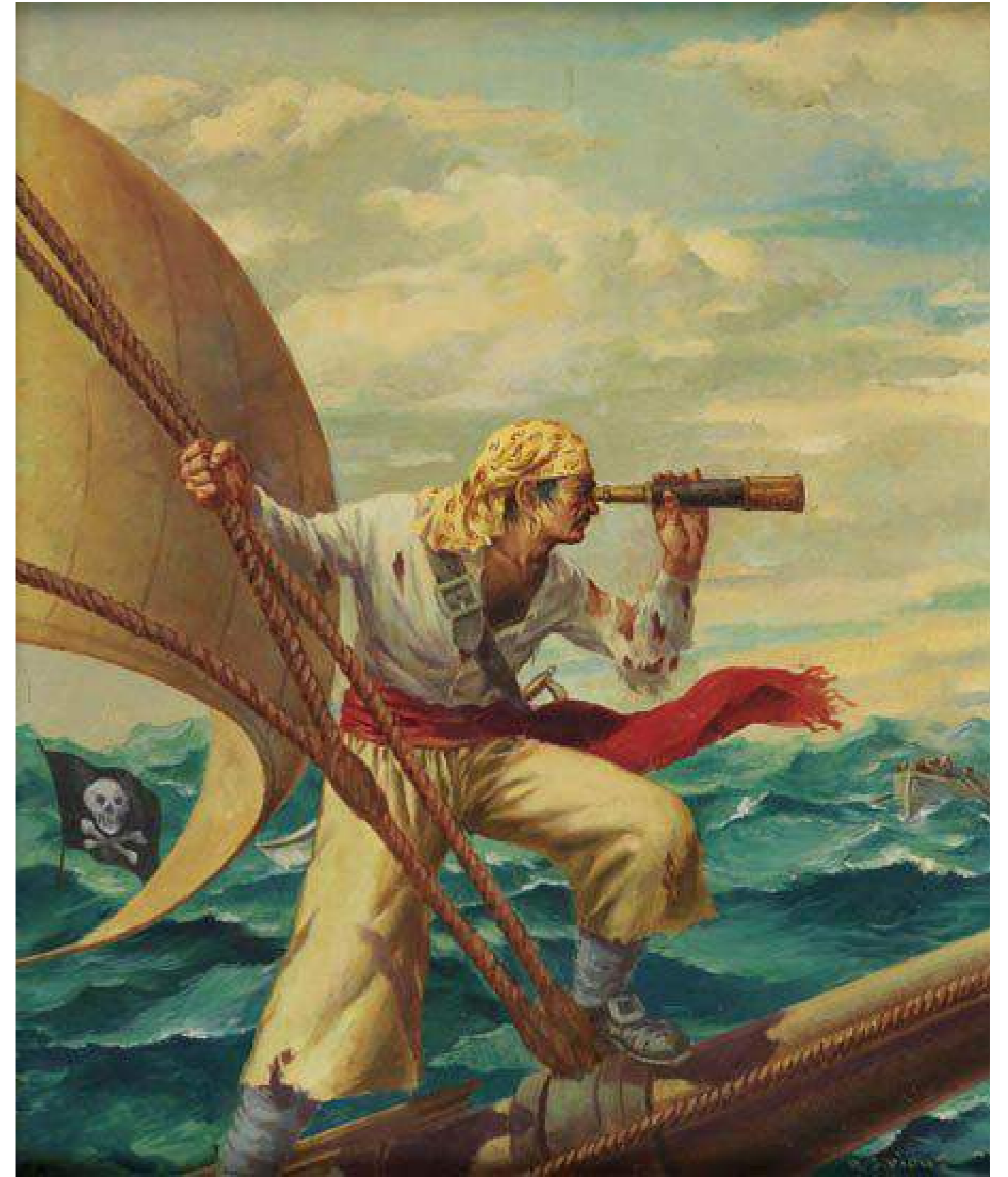
Piraten staan bekend om hun gouden oorbellen en ooglapjes, die tijdens de Gouden Eeuw van de piraterij geen van beide gebruikelijk waren voor zeelieden. Hoewel sommigen hebben beweerd dat zeelieden misschien een oorbel hebben gedragen als een manier om een beetje goud opzij te houden voor toekomstig gebruik, zoals voor begraving als ze toevallig aan de wal zouden sterven (anders werden ze kosteloos op zee begraven), in werkelijkheid , werd het dragen van oorbellen als verwijfd beschouwd (Elizabethaanse hovelingen schijnen de enige mannen te zijn geweest die zulke kleinigheden durfden te beoefenen, en ze werden vaak belachelijk gemaakt omdat ze dat deden). Mogelijk droegen sommige piraten ooglapjes, aangezien verwondingen op een zeilschip niet ongebruikelijk waren als touwen en uitrusting gevaarlijk rond konden slingeren. Een andere oorzaak van gezichtsverlies aan één oog was dat sommige zeelieden vaak naar de zon moesten staren via een vizierstok, een instrument dat voor navigatie werd gebruikt. In de gewelddadige wereld van de piraterij was het tonen van je littekens echter een manier voor zeelieden om te laten zien dat ze een lange ervaring op zee hadden, vandaar misschien het gebrek aan ooglapjes in de historische gegevens.

Een accessoire dat veel piraten droegen was iets dat over de borst werd gebonden om dingen vast te houden. Een zijden sjerp kon over één schouder worden gedragen, wat handig was om pistolen in te houden. Kleine stukjes touw (sleutelkoorden) werden aan de sjerp vastgebonden om ze kleiner te houden. voorwerpen niet verloren gaan, zoals een zakmes. Pistolen konden ook met een koord aan de vleugel worden vastgemaakt, zodat ze, eenmaal afgevuurd, snel konden vallen, maar niet verloren konden gaan terwijl men zijn toevlucht nam tot zijn zwaard of hartsvanger. Ten slotte droegen matrozen bij kouder weer gebreide handschoenen of wanten en leren schoenen met ronde tenen, vastgebonden met een kleine gesp of sluitingen (veters).

Verkleed voor Shore

Hoewel kleding voor dagelijkse taken op zee misschien wat saai was, verkleedden piraten zich wel als ze aan land gingen, bijvoorbeeld naar de piratenparadijzen. Meer extravagante kleding kon gemakkelijk worden verkregen van rijke passagiers aan boord van buitgemaakte schepen. Zeker, er zijn verslagen van gewone piratenzeelieden die buitengewone kleding droegen tijdens hun allerlaatste publieke uitje: hun executie. Van piraten die op het punt staan te worden opgehangen, wordt vermeld dat ze mooie fluwelen jassen en jacks, een rijbroek van tafzijde, vrolijk gekleurde zijden overhemden, kousen met linten, schoenen met fraaie gespen en vilten tricorne-hoeden dragen. Stel je deze flamboyante opsmuk eens voor met een pistool of twee ergens weggestopt en een hartsvanger op de heup, en je hebt het perfecte beeld van een piraat die op pad is en klaar is om de stad rood te schilderen. Nog ziekelijker zijn er gegevens dat gewone zeelieden tijdens hun executies buitengewone kleding droegen. Van piraten die op het punt staan de galg te beklimmen of hun hoofd op het blok te leggen, wordt vermeld dat ze mooie fluwelen jassen en jasjes, tafzijderijbroeken, felgekleurde zijden overhemden, kousen met linten, schoenen met gespen en vilten tricorne-hoeden droegen.

Hoewel veel van de verhalen rond het beeld van een piraat alles behalve een mythe zijn, valt niet te ontkennen dat ze wisten hoe ze moesten verblinden en verrukken met hun kleding. Stel je een kapitein voor in hun opsmuk, met een pistool in de hand en een hartsvanger op de heup, en je hebt het perfecte beeld van een angst-aanjagende, zoute, plunderende piraat.

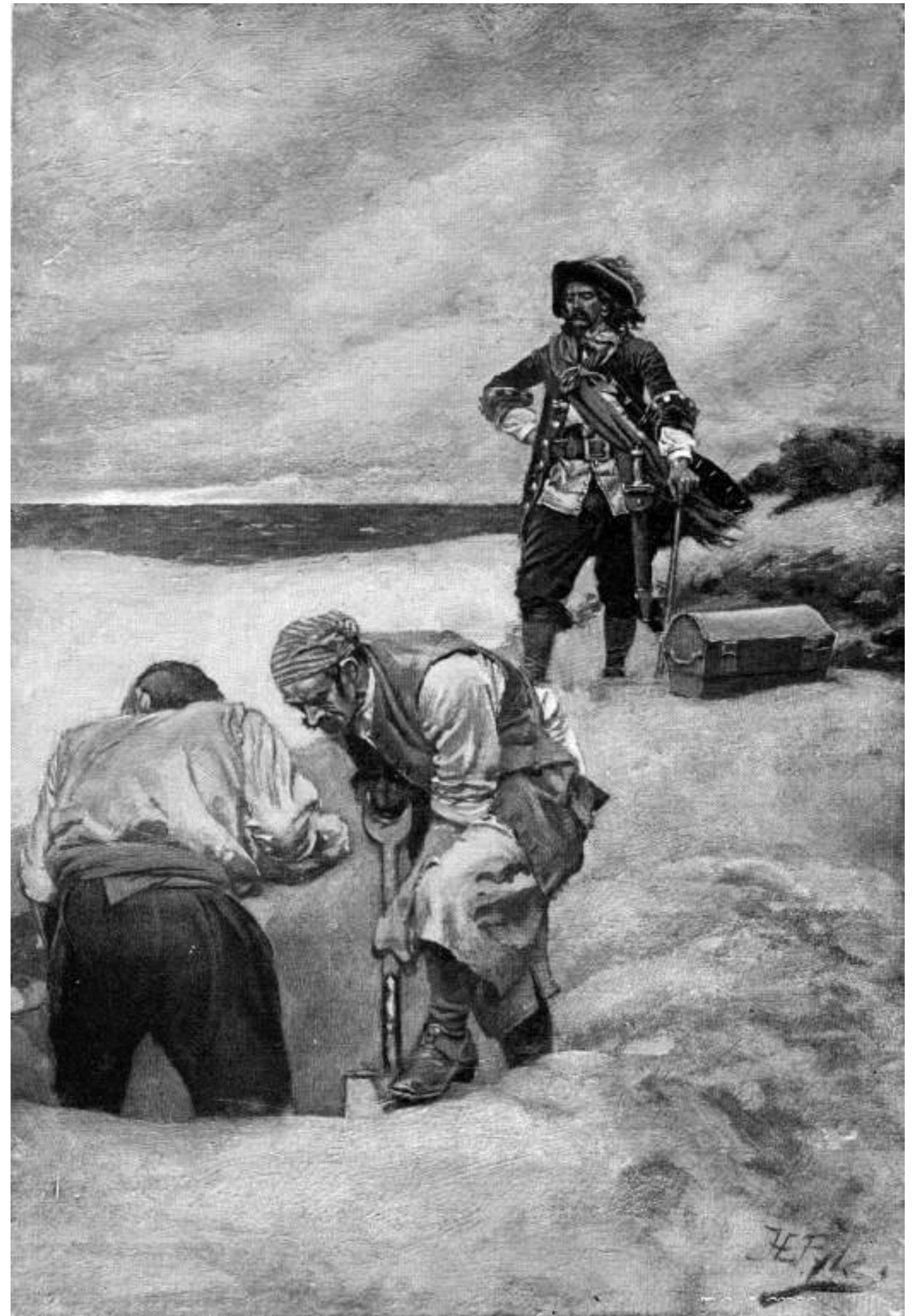

"HIS TOWN BRANT AND NO MINTAGE"

Kogelvanger van metaal in trechter model voor kaartjes van 14 x 14 cm. Voor luchtbuksen met een kracht tot maximaal 7,5 Joule. Men kan de kogelvanger opgehangen of monteren op een vierkant paaltje. Geleverd zonder schietkaarten.

de week telt zes
zeven elders gebleven
dat is wanneer de radio ruist
omdat “drie eieren zijn teveel”

een kriek onder tafel
kauwgom bekleeft mijn gordel
Tussen twee bomen
links en rechts erbuiten

stille vogels veel gezegd
wanneer de was tipt
regenwater raakt
in zwart betrek vergaat

In een klein dorpje, waar de tijd leek stil te staan, leefde een man zonder naam. Zijn leven volgde een ritme dat alleen hij begreep. Voor hem telde de week zes dagen; de zevende leek elders gebleven, een dag die alleen bestond in een andere wereld, een wereld buiten zijn bereik.

Het was op die mysterieuze zevende dag dat de radio begon te ruisen. Hij luisterde aandachtig naar de verwarrende berichten. “Drie eieren zijn teveel,” kraakte de stem door de statische ruis heen. Hij glimlachte om de absurditeit ervan, maar toch bleef de zin hangen in zijn gedachten.

Onder de eettafel vond hij een kriek, een klein symbool van vergankelijkheid. De kauwgom aan zijn gordel herinnerde hem aan kleverige situaties die zich soms in het leven voordoen, vastzittend zonder duidelijke weg vooruit.

Hij stond vaak tussen twee bomen in zijn tuin, de plek waar hij rust vond. Links en rechts stonden de bomen als wachters over zijn gedachten, maar buiten hun bescherming voelde hij zich verloren. Tussen deze bomen voelde hij zich het meest thuis, een toevluchtsoord in zijn eigen wereld.

De vogels waren stil, maar hun zwijgen zei veel meer dan woorden konden uitdrukken. Hij keek naar de lucht en zag hoe de regenwaterdruppels de was op de lijn aanraakten, een dans van natuur en dagelijks leven. In de stilte hoorde hij de verhalen van de vogels, verhalen van plaatsen ver weg en tijden die allang voorbij waren.

De lucht betrok en werd zwart, een weerspiegeling van zijn innerlijke wereld. De regen begon te vallen, en met elke druppel voelde hij de zwaarte van zijn gedachten. In deze duisternis verging alles wat was, maar in de vergankelijkheid vond hij ook een vorm van schoonheid.

Hij stond daar, tussen de twee bomen, en liet de regen over zich heen spoelen. Elke druppel was een herinnering, een moment van introspectie. Hij wist dat de week zes dagen telde, maar op deze zevende dag, de dag die elders verbleef, vond hij de tijd om na te denken, om te voelen, om te zijn.

De radio bleef ruisen, en de woorden “drie eieren zijn teveel” bleven echoën in zijn gedachten. Maar voor hem betekenden deze woorden iets diepers, iets persoonlijks. Hij beseftte dat het leven, net als een week, niet altijd perfect in zijn geheel was. Het waren de kleine, onvolmaakte momenten die de echte waarde vormden.

Met die gedachte liep hij terug naar zijn huis, een plek van rust in een wereld vol chaos. Hij wist dat de volgende zes dagen hem weer zouden opslokken in hun vertrouwde ritme, maar voor nu, op deze zevende dag, vond hij vrede in de eenvoud van het moment.

ghilliekostuum

Een ghilliekostuum, ook wel bekend als een yowie-pak of camouflagetent, is een soort camouflagekleding die is ontworpen om op zwaar gebladerte te lijken. Meestal is het een net- of stoffen kledingstuk bedekt met losse stroken jute, stof of touw, soms gemaakt om eruit te zien als bladeren en twijgen, en eventueel aangevuld met stukjes gebladerte uit de omgeving. ze zijn geweldig totdat iemand het gazon maait. Een ghilliekostuum is een soort camouflagekleding die is ontworpen om op de achtergrondomgeving te lijken, zoals gebladerte, sneeuw of zand. Meestal is het een net- of stoffen kledingstuk bedekt met losse stroken jute (jute), stof of touw, soms gemaakt om op bladeren en twijgen te lijken, en eventueel aangevuld met stukjes gebladerte uit de omgeving.

Militair personeel, politie, jagers en natuurfotografen kunnen een ghilliekostuum dragen om op te gaan in hun omgeving en om zichzelf te verbergen voor vijanden of doelen. Het pak geeft de omtrek van de drager een driedimensionale breuk, in plaats van een lineaire. Als het pak op de juiste manier is vervaardigd, beweegt het in de wind op dezelfde manier als het omringende gebladerte. Sommige ghilliepakken zijn gemaakt van licht en ademend materiaal waardoor iemand er een shirt onder kan dragen.

Sluipschutters, jagers en natuurfotografen kunnen een ghilliekostuum dragen om op te gaan in hun omgeving en zich te verbergen voor vijanden of doelen. Het pak geeft de omtrek van de drager een driedimensionale breuk, in plaats van een lineaire. Als het pak op de juiste manier is vervaardigd, beweegt het in de wind op dezelfde manier als het omringende gebladerte.

De naam is afgeleid van gille, het Schots-Gaelisch voor ‘dienaar’ of ‘jongen’. In het Engels werd deze term vooral gebruikt om te verwijzen naar degenen die hielpen bij de jacht op herten, het stalken van herten of vliegvisexpedities in de Schotse Hooglanden.

Het ghilliekostuum is door Schotse jachtopzieners ontwikkeld als draagbaar jachtluik. Lovat Scouts, een Schots Hooglandregiment gevormd door het Britse leger tijdens de Tweede Boerenoorlog, is de eerste bekende militaire eenheid die ghilliekostuums gebruikt. In 1916 werd Lovat Scouts de eerste sluipschuttereenheid van het Britse leger.

De outfits van de scherpschutter van het Australische leger krijgen de bijnaam "yowies", genoemd naar hun gelijkenis met de Yowie, een mythische mensachtige vergelijkbaar met de Yeti en Bigfoot die naar verluidt in de Australische wildernis leeft.

Hoewel zeer effectief, zijn conventionele ghilliepakken (gemaakt van stof of 3D-bladpakken) onpraktisch voor veel situaties waarin camouflage nuttig is. Ze zijn meestal erg zwaar en heet. Zelfs in gematigde klimaten kan de temperatuur in het ghilliepak oplopen tot meer dan 50 °C (122 °F). De jute is ook brandbaar, tenzij behandeld met brandvertrager, waardoor de drager een verhoogd risico loopt door ontstekingsbronnen zoals rookgranaten of witte fosfor. Bovendien zijn conventionele ghilliepakken en 3D-bladpakken gemaakt van stof, zodat ze water vasthouden en het gewicht dramatisch toeneemt. Conventionele ghilliepakken zijn niet ontworpen om te camoufleren in het IR-spectrum, dus ze zijn goed waarneembaar met nachtkijkers. Stroken van stof, vooral van grof materiaal zoals jute, blijven gemakkelijk haken aan doornen, twijgen en prikkeldraad.

Om de veiligheid te vergroten heeft het US Army Soldier Systems Center een inherent brandwerend, zelfdovend materiaal ontwikkeld ter vervanging van jute of jute. Dit materiaal werd eind 2007 in de praktijk getest op de Sniper School in Fort Benning en is sinds juni 2008 standaard.

Ghilliepakken hebben ook nadelen in koude omgevingen, omdat ze doorweekt kunnen raken en het risico op onderkoeling bestaat.

Het Ghillie-pak is een soort camouflagekleding die is ontworpen om militaire sluipschutters te helpen opgaan in hun omgeving. Het is echter populair geworden onder jagers, paintballliefhebbers en zelfs stunt- en actieacteurs die verborgen moeten blijven tijdens het uitvoeren van stunts en actiescènes. In dit artikel onderzoeken we de geschiedenis en het gebruik van het Ghillie-pak en bieden we een gids voor stunt- en actieacteurs om hun eigen pak te maken. Laten we beginnen...

The Ghillie Suit: een geschiedenis, gebruik en gids voor stunt- en actieacteurs

Het Ghillie-pak is een soort camouflagekleding die is ontworpen om militaire sluipschutters te helpen opgaan in hun omgeving. Het is echter populair geworden onder jagers, paintballliefhebbers en zelfs stunt- en actieacteurs die verborgen moeten blijven tijdens het uitvoeren van stunts en actiescènes. In dit artikel zullen we de geschiedenis en het gebruik van het Ghillie-pak verkennen en een gids bieden voor stunt- en actieacteurs om hun eigen pak te maken.

Geschiedenis van het ghilliekostuum

Het ghilliekostuum heeft een lange geschiedenis die teruggaat tot Schotse jachtopzieners die soortgelijke kleding gebruikten om op te gaan in de natuurlijke omgeving tijdens de jacht op wild. Het woord "Ghillie" komt van het Schots-Gaelische woord "gille", wat "dienaar" of "jongen" betekent en verwijst naar een jachtopziener of buitenbediende die dergelijke kleding zou dragen. In de loop van de tijd evolueerde het Ghillie-pak naar een meer uitgebreide vorm van camouflage die tijdens de Eerste Wereldoorlog door militaire sluipschutters werd gebruikt.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd het Ghillie-pak nog geavanceerder, door de toevoeging van materialen zoals jute en jutetouw om een realistischer uiterlijk te creëren. Tegenwoordig worden ghilliekostuums gebruikt door militaire sluipschutters, jagers, paintballliefhebbers en stunt- en actieacteurs die verborgen moeten blijven terwijl ze hun rol vervullen.

Gebruik van het ghilliekostuum

Het primaire gebruik van het Ghillie-pak is om individuen te helpen opgaan in hun omgeving, waardoor ze moeilijker te herkennen zijn. Dit is vooral belangrijk voor militaire sluipschutters die verborgen moeten blijven terwijl ze vijandelijke posities verkennen of doelen uitschakelen. Bovendien gebruiken jagers en paintballliefhebbers ghilliepakken om hen te helpen opgaan in hun omgeving, waardoor het gemakkelijker wordt hun prooi te besluipen en neer te halen.

Voor stunt- en actieacteurs kunnen ghilliepakken worden gebruikt om een extra laag realisme aan hun uitvoeringen toe te voegen. Of ze nu de rol spelen van een sluipschutter, een jager of een militair, een ghilliekostuum kan hen helpen er goed uit te zien en verborgen te blijven voor het zicht van het publiek.

Zo maak je je eigen ghilliekostuum

Als je een stunt- en actieacteur bent en je eigen ghilliekostuum wilt maken, zijn er verschillende materialen die je kunt gebruiken om het gewenste effect te bereiken. Hier zijn de stappen om je eigen Ghillie-pak te maken:

Stap 1: Kies een basis

De eerste stap bij het maken van een ghilliekostuum is het kiezen van een basismateriaal. Dit kan van alles zijn, van een lichtgewicht mesh-shirt tot een heavy-duty jack, afhankelijk van je behoeften. Enkele populaire opties zijn BDU-jassen (Battle Dress Uniform), hoodies of zelfs wetsuits in militaire stijl.

Stap 2: Kies een camouflagepatroon

Als je eenmaal een basismateriaal hebt, moet je een camouflagepatroon kiezen waarmee je opgaat in je omgeving. Er zijn veel verschillende camouflagepatronen om uit te kiezen, waaronder bos, woestijn en stad. Kies degene die het beste past bij uw beoogde omgeving.

Stap 3: Kies uw camouflagemateriaal

De volgende stap is het kiezen van je camouflagemateriaal. De meest gebruikte materialen zijn jute, jutetouw en natuurlijk blad. Je kunt ook synthetische materialen gebruiken, zoals synthetische jute of nepbladeren, om een realistischer effect te bereiken.

Stap 4: Bevestig uw camouflagemateriaal

De laatste stap is om je camouflagemateriaal aan je basis te bevestigen. Dit kan worden gedaan door het materiaal op de basis te binden of te naaien, of door een heet lijmpistool te gebruiken om het materiaal direct te bevestigen

Kijk twee keer. Leer een keer. Adaptieve camouflage is mogelijk het krachtigste wapen.

Hoewel het gebruik van Ghillie-pakken terug te voeren is op Schotse jachtopzieners, was het feitelijk het Schotse leger dat het pak in zijn moderne vorm introduceerde. Tijdens de Eerste Wereldoorlog kregen Schotse sluipschutters de taak om de vijandelijke linies te infiltreren en doelen vanaf een afstand uit te schakelen. Ze realiseerden zich al snel dat hun standaarduniformen en -uitrusting in het veld niet voldoende camouflage boden, en ze begonnen te experimenteren met verschillende soorten kleding en materialen.

Eén van de oplossingen die ze bedachten was het Ghillie-pak, dat bestond uit een basislaag van kleding bedekt met stroken jute- of jutetouw. Het loszittende materiaal zorgde ervoor dat de drager zich vrijer kon bewegen, terwijl de stroken materiaal de omtrek van de drager doorbraken en hem hielpen op te gaan in zijn omgeving. De Schotse sluipschutters ontdekten dat het ghilliepak zeer effectief was, en het werd al snel een standaarduitrusting voor sluipschutters in veel legers over de hele wereld.

Hoewel er geen definitief bewijs is dat het Schotse leger dat wel was

V·T·E		Camouflage		[hide]
Methods	Camouflage · Countershading · Active camouflage · Counter-illumination · Disruptive coloration (Coincident disruptive coloration · Disruptive eye mask) · Distractive markings · Motion camouflage · Multi-scale camouflage · Multi-spectral camouflage · Self-decoration · Snow camouflage · Urban camouflage			
In nature	As evidence for natural selection · Crypsis · Decorator crab · Flower mantis · Mimicry (Batesian · Müllerian · Aggressive) · Underwater camouflage			
People	Early	Edward Bagnall Poulton (<i>The Colours of Animals</i>) · Abbott Handerson Thayer (<i>Concealing-Coloration in the Animal Kingdom</i>)		
	Camoufleurs	Mary Taylor Brush · Lucien-Victor Guirand de Scévola · John Graham Kerr · Norman Wilkinson · Everett Warner · Leon Underwood · Johann Georg Otto Schick · Hugh Cott (<i>Adaptive Coloration in Animals</i>) · Geoffrey Barkas · Timothy O'Neill		
	Researchers	Roy Behrens · Tim Caro · Innes Cuthill · Thomas N. Sherratt · Martin Stevens		
Military	Topics	Military camouflage · Aircraft camouflage · Dazzle camouflage · Middle East Command Camouflage Directorate · Ship camouflage · USN WWII camouflage measures		
	Patterns	Up to WWII	German WWII	Splittertarnmuster (1931) · Platanenmuster (1937) · Rauchtarnmuster (1939) · Palmenmuster (c 1941) · Sumpfmuster (1943) · Erbsenmuster (1944) · Leibernmuster (1945)
			Other	Camouflage tree (1915) · Lozenge (1917 aircraft) · Telo mimetico (1929 tent) · Denison smock (1941) · Frog Skin (1942) · Ghillie suit
		Post-war	Lizard (1947) · Strichtarn (1960) · KLMK (1968)	
	Late 20th century	Jigsaw (1958) · Tiger stripe (1962) · Rhodesian Brushstroke (1965) · ERDL (1967) · Disruptive Pattern Material (1969) · wz. 68 Moro (1969) · Six-Color Desert Pattern (Chocolate Chip) (1981) · U.S. "M81" Woodland (1981) · Australian Disruptive Pattern (1982) · TAZ 83 (1983) · Dubok (1984) · M84 (1984) · Type 87 (China) (1987) · wz. 89 Puma (1989) · Camouflage Daguet (1989) · M90 (1990) · Desert Night Camouflage (1990) · Flecktarn (1990) · Tropentarn (1990) · Desert Camouflage Pattern (1990) · Camouflage Central-Europe (1991) · Soldier 2000 (1993) · TAZ 90 (1993) · wz. 93 Pantera (1993) · CADPAT (1997) · M98 (1998) · Flora (1998)		
	21st century	MARPAT (2001) (Marine Corps Combat Utility Uniform (2002)) · MultiCam (2002) · Tactical Assault Camouflage (2004) · Universal Camouflage Pattern (2004) · ESTDCU (2006) · M05 (2007) · Airman Battle Uniform (2007) · Type 07 (2007) · EMR (2008) · Multi-Terrain Pattern (2010) · Australian Multicam (2014) · HunCam (2015) · Operational Camouflage Pattern (2015) · Netherlands Fractal Pattern (2019) · Xingkong (2019)		
Technology	Deployed	Berberys-R · Nakidka		
	Prototypes	Diffused lighting camouflage (1941) · Yehudi lights (1943) · Adaptiv (2011)		
Related	<i>Dazzled and Deceived</i> · Stealth technology (Cloaking device · Invisibility)			

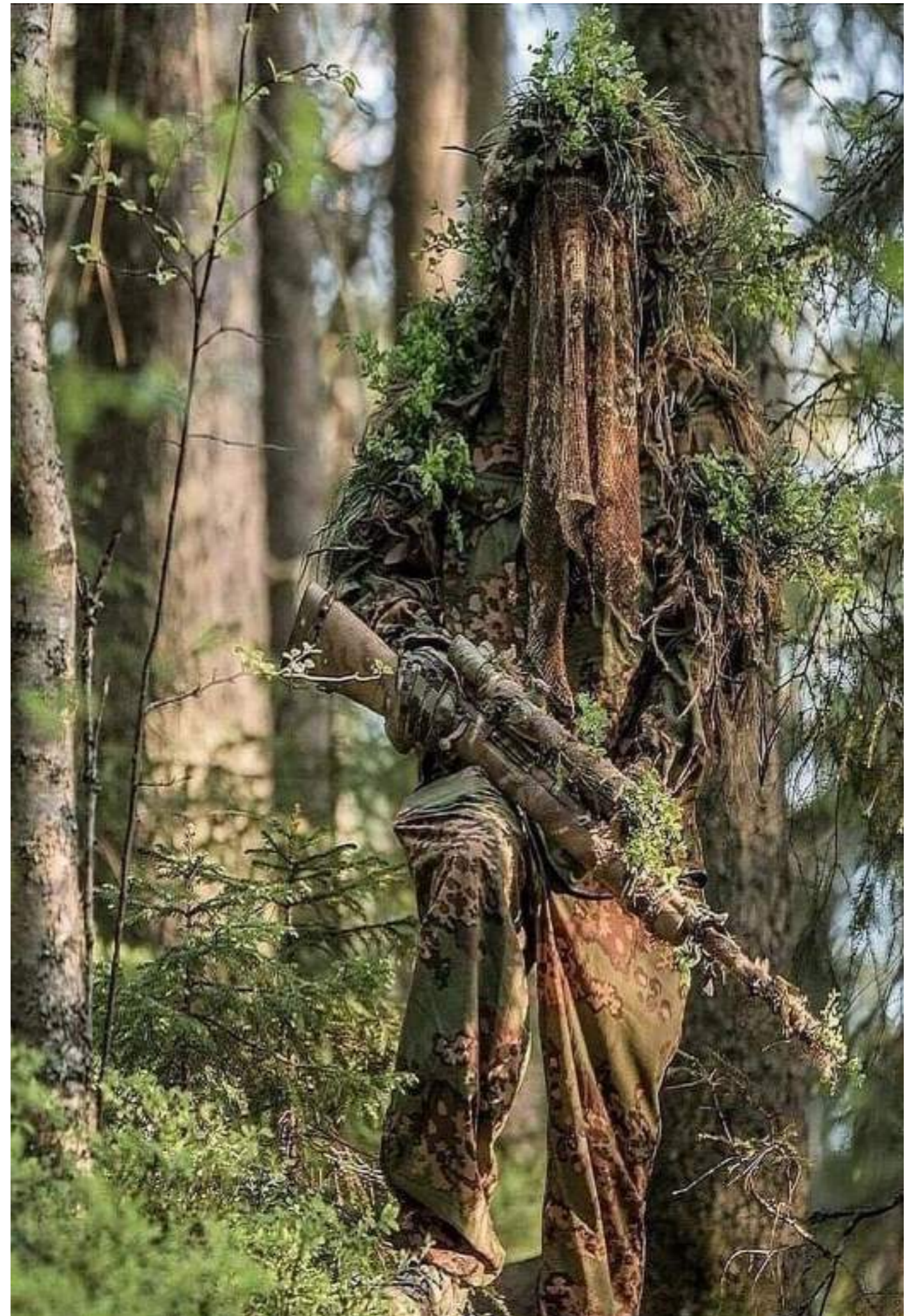

BRITISH SNIPERS, 1915-16

1: 2nd Lt., 2nd Bn DLI, sporting rifle; 1915

2: Irish Guards, SMLE with Lattley optical sights; 1915

3: Camouflage robe & SMLE with off-set telescopic sight; 1916

BRITISH SNIPERS, 1915-16
1: 2nd Lt., 2nd Bn DLI, sporting rifle; 1915
2: Irish Guards, SMLE with Lattey optical sights; 1915
3: Camouflage robe & SMLE with off-set telescopic sight; 1916

Een asbak is een artikel waarin rokers de as van hun sigaret of sigaar kunnen deponeren, en hun restant van de opgerookte sigaret (de peuk) in kunnen uitdrukken.

Schoorsteenveger

Schoorsteenveger is een noodzakelijk en eervol beroep met een geschiedenis die teruggaat tot het Engelandvan de 16e eeuw, hoewel open haarden dateren uit de vroege Romeinse tijd. Het verhaal van schoorsteenvegers omvat het eerste geregistreerde geval van een industriële kanker en de geboorte van een bekende uitdrukking: ‘een vuur onder iemand aansteken’.

In de begindagen van schoorsteenvegers was het een smerige en moeilijke klus voor de rijken die in grote landgoederen en kastelen woonden, zoals Leeds Castle in Kent, Engeland. Toen sloeg de trend van het installeren van schoorstenen aan. Terwijl het aanvankelijk alleen de heersende klasse was die van een open haard en schoorsteen genoot, begon de arbeidersklasse al snel te vragen om open haarden in elke kamer van hun huis.

Vegers werkten gewoonlijk van huis tot huis langs dichte stadsstraten, en soms trokken ze van dak naar dak om roethoudende schoorstenen schoon te maken.

Er werden veranderingen aangebracht in de 17e eeuw toen Engeland een haardbelasting begon te heffen die gedeeltelijk gebaseerd was op het aantal schoorstenen dat het huis had. Om de hoge belasting te vermijden, begonnen bouwers de rookkanalen van nieuwe haarden aan te sluiten op de bestaande schoorsteen. Hierdoor ontstonden complexe doolhoven van smalle, pikzwarte tunnels in huizen.

Een andere verandering was dat steenkool in open haarden werd gebruikt in plaats van hout. Bij het verbranden van steenkool bleven grote hoeveelheden kleverige roetafzettingen achter die regelmatig moesten worden schoongemaakt; anders zou de rook de huizen vullen met giftige dampen.

Het was met de toename van het steenkoolverbruik dat regelmatige bezoeken van schoorsteenvegers noodzakelijk werden voor kinderschoorsteenvegers, en het beroep groeide snel. Schoorsteenvegers werden geassocieerd met het herstellen van frisse lucht in huizen en de schoorsteenvegers zelf werden een symbool van een goede haard en een goede gezondheid.

Ironisch genoeg werd de gezondheid van degenen die het meest verantwoordelijk waren voor schone schoorstenen aan deze taak opgeofferd. Tragisch genoeg waren kleine kinderen het belangrijkste ‘werktuig’ dat werd gebruikt om de smerige, vaak doolhofachtige schoorstenen schoon te maken, en zij waren degenen die in wezen verslaafd waren aan het werk.

Berooide ouders verkochten hun kinderen aan een schoorsteenmeester, of er werden arme weesjongens voor het vak uitgekozen. In ruil voor voedsel, een huis en water moesten de kinderen onder nachtmerrieachtige omstandigheden werken. Ze werkten van zonsopgang tot stof en er wordt gezegd dat hun enige vrije dag het hele jaar door Mayday was, waarop ze dansten in de straten van Engeland.

De voornaamste taak van de kleine kinderen was in schoorstenen klimmen om de steenkoolafzettingen uit de schoorsteenmantel te schrapen. Als een kind bang was om verder te klimmen, stak de meester soms een vuurtje aan om hem te motiveren aan de slag te gaan; dat is waar de uitdrukking “een vuur onder iemand aansteken” ontstond.

Er waren veel gevaren voor de kinderen, schoorsteenvegers, die meestal tussen de 5 en 11 jaar oud waren. Hun zich ontwikkelende botten raakten vervormd vanwege de vreemde posities waarin hun lichamen zich voortdurend bevonden terwijl ze door schoorstenen omhoog schoten. Ze hadden last van het inademen van roet, wat gedeeltelijk verantwoordelijk was voor het feit dat de meeste kinderschoorsteenvegers niet ouder werden dan de middelbare leeftijd. De eerste geregistreerde industriële kanker werd geleden door schoorsteenvegers van mannelijke adolescenten. Het was een pijnlijke en dodelijke kanker. Sommige kinderen raakten bekneld en stierven door verstikking in schoorstenen.

Van tijd tot tijd werden pogingen ondernomen om een einde te maken aan de wrede behandeling van de kinderschoorsteenvegers.

Een Engelse dichter genaamd William Blake schreef een gedicht genaamd ‘The Chimney Sweeper’, dat hielp het wrede leven van de kinderen onder de aandacht te brengen. “The Water-Babies, A Fairy Tale for a Land Baby”, een klassieker geschreven door dominee Charles Kingsley, hielp ook de zaak.

In 1864 keurde het Engelse parlement uiteindelijk de ‘Act for the Regulation of Chimney Sweepers’ goed, die het illegaal maakte om een kind door de schoorsteen te sturen.

Joseph Glass wordt door velen gecrediteerd voor de uitvinding van 18e-eeuwse apparatuur die is ontworpen om schoorstenen te reinigen. Stokken en borstels die hij uitvond, werden gebruikt om open haarden schoon te houden, en veel moderne gereedschappen zijn grotendeels hetzelfde. Open haarden raakten in de jaren zestig als verwarmingsbron een beetje op de achtergrond, toen het gebruik van elektriciteit en gas begon. Toen de prijzen voor fossiele brandstoffen in de jaren zeventig begonnen te stijgen, werden open haarden opnieuw populair. De huidige professionele schoorsteenvegers zitten niet onder het roet, maar zijn opgeleid in de wetenschap van schoorstenen en open haarden, evenals in de bouwvoorschriften. Hedendaagse schoorsteentechnici zijn opgeleid om elk soort ventilatiesysteem te onderhouden, van schoorstenen en rookkanalen tot houtkachels en pelletkachels.

Een bom is een voorwerp dat bedoeld is om te exploderen. Meestal bestaat een bom uit een houder, gevuld met explosief materiaal, ontworpen om vernietigend te werken als de bom afgaat. De explosie van een bom moet op gang gebracht worden, dit kan gebeuren met behulp van een klok (tijdbom) of met een afstandsbediening. Een vliegtuigbom, die van een vliegtuig wordt afgeworpen, ontploft door een hoogtesensor, door radar of door contact met de bodem.

wanneer woorden inslaan
gaat de bal wel eens rollen
aan zee zie ik veel mensen met een plastic zakje
ik raap lege krabben terwijl anderen aandringen

het komt van ver
lijkt niet van vandaag, noch van hier
blijkt je toe
spring in moeders armen gekruist

een streep betreft
de schoonheid van de fout
onbestaande gebreken
belemmering van de waardigheid

alles is gevolgd door de momenten die brachten
alles waar we nu over praten ligt plat
één trap blijft overeind bekijken
met twee benen sta ik nog steeds in die gracht daar-
achter

Aan de kust van een kleine stad, waar de golven ritmisch tegen de rotsen sloegen, wandelde een jonge vrouw. Haar gedachten waren een wirwar van gevoelens en herinneringen, en elke stap die ze zette, leek haar dichter bij iets te brengen dat ze niet helemaal kon begrijpen. De wind blies door haar haren, en ze voelde de zoute lucht op haar huid.

"Wanneer woorden inslaan, gaat de bal wel eens rollen," dacht ze terwijl ze naar de horizon staarde. Ze zag veel mensen met plastic zakjes, afval verzamelend dat door de zee was aangespoeld. Zelf raapte ze lege krabbenschelpen op, kleine relikwieën van een wereld die altijd in beweging was. Terwijl ze zich bukte om een schelp op te pakken, drongen anderen aan om haast te maken, hun stemmen verdrongen door het geluid van de golven.

"Het komt van ver," mijmerde ze. "Lijkt niet van vandaag, noch van hier." De zee had een manier om verhalen mee te brengen van verre oorden, en terwijl ze de horizon in zich opnam, voelde ze alsof de tijd zelf naar haar blikte, haar uitnodigend om in de armen van herinneringen te springen.

Een donkere wolk trok over de hemel, een streep die de schoonheid van de fout benadrukte. Ze dacht aan onbestaande gebreken, aan de kleine imperfecties die haar altijd hadden belemmerd in het vinden van haar waardigheid. Ze voelde een zucht ontsnappen terwijl ze zichzelf probeerde te vergeven voor de fouten die ze had gemaakt.

"Alles is gevolgd door de momenten die brachten," fluisterde ze. Elke gebeurtenis, elke beslissing had haar hierheen geleid. De momenten die ze had doorleefd, lagen nu plat en vormden de basis van haar huidige zelf. Terwijl ze naar een oude trap in de verte keek, voelde ze de symboliek ervan. Eén trap bleef overeind, een pad naar iets nieuws, iets onbekends.

Ze stond daar, met haar voeten nog steeds in de gracht van het verleden, maar haar blik gericht op de toekomst. Met twee benen stond ze stevig, vastberaden om verder te gaan, om de weg naar boven te vinden, ondanks de diepten waaruit ze moest opklimmen. Ze wist dat het moeilijk zou zijn, maar ze voelde de kracht in zichzelf om die eerste stap te zetten.

Ze draaide zich om en begon langzaam de trap op te klimmen. Elke stap voelde als een overwinning, een bevestiging van haar veerkracht. En terwijl ze omhoog klom, voelde ze het gewicht van het verleden van haar schouders glijden, vervangen door een lichte, hoopvolle verwachting.

Aan de top van de trap bleef ze even stilstaan, haar ogen gesloten, genietend van het gevoel van vrijheid. Toen ze haar ogen weer opende, zag ze de wereld in een nieuw licht. De grijze luchten leken minder dreigend, de golven minder wild. Ze was klaar voor wat de toekomst ook mocht brengen, klaar om te vechten voor haar eigen waardigheid en geluk.

Met een glimlach op haar gezicht zette ze haar reis voort, vastberaden om elk moment ten volle te leven en de schoonheid te vinden in elke fout die ze tegenkwam.

EOD

Een bompak, Explosieven Opruimingsdienst (EOD) pak of een explosiepak is een zwaar kogelvrije vest ontworpen om de druk te weerstaan die wordt gegenereerd door een bom en eventuele fragmenten die de bom kan produceren. Het wordt meestal gedragen door getraind personeel dat probeert bommen op te ruimen. In tegenstelling tot ballistische kogelvrije vesten, die zich meestal richten op het beschermen van de romp en het hoofd, moet een bompak alle delen van het lichaam beschermen, aangezien de gevaren die een bomexplosie met zich meebrengt het hele lichaam treffen.

Delen van het bompak overlappen elkaar voor maximale bescherming. Het pak beschermt op verschillende manieren. Het buigt projectielen af of stopt ze die uit een ontploft apparaat kunnen komen. Het stopt ook of vermindert aanzienlijk de druk van de explosiegolf die wordt overgebracht naar de persoon in het pak. De meeste bompakken, zoals het Advanced Bomb Suit, gebruiken lagen Kevlar, schuim en plastic om deze functies te vervullen.

Om de bescherming te maximaliseren, worden bompakken geleverd met een paar verwisselbare handschoenen en polsbeschermbevestigingen. Dit geeft de handen van de drager de mobiliteit en bescherming die nodig is voor de taak en voorkomt kruisbesmetting van gevonden bewijsmateriaal (bijvoorbeeld vingerafdrukken). EOD-technici dragen bompakken tijdens verkennings-, ‘veilig maken’- of verstoringsprocedures voor potentiële of bevestigde explosieve dreigingen. Dergelijke pakken moeten een enorme mate van bescherming bieden tegen fragmentatie, overdruk van explosies en thermische en tertiaire effecten mocht het dreigingsapparaat ontploffen. Tegelijkertijd kan het pak hun mobiliteit of situationeel bewustzijn aanzienlijk belemmeren. Moderne EOD-eenheden vonden hun oorsprong in de Tweede Wereldoorlog, toen de Duitse Luftwaffe het aantal bommen dat op Britse bodem werd afgeworpen aanzienlijk verhoogde. Naarmate het aantal burger-slachtoffers toenam als gevolg van de vertraagde explosie van bommen, die vaak enkele meters in de grond waren doorgedrongen nadat ze uit vliegtuigen waren gevallen, werden mannen getraind om de niet-geëxplodeerde apparaten onschadelijk te maken en werden groepen ingezet om te proberen die taak bij te houden. Toen het ontwerp van de zekering veranderde, stierven veel van deze vroege UXD-soldaten (unexploded device) totdat er meer succesvolle middelen werden ontwikkeld om een nieuw ontwerp te verslaan.

Toen de Verenigde Staten hun waarschijnlijke betrokkenheid bij de Tweede Wereldoorlog inzagen, vroegen ze de Britten om hulp bij het opleiden van een civiele EOD-troepenmacht die niet-geëxplodeerde bommen in stedelijke gebieden onschadelijk kon maken. Dankzij deze opleiding waren de menselijke kosten voor het leren kennen van de verscheidenheid aan lonten en het verslaan ervan voor de VS lager. Nadat duidelijk werd dat EOD-taken het beste door het leger konden worden afgehandeld, probeerden de VS verschillende manieren om EOD-personeel te organiseren, waarbij zowel gespecialiseerde training als diverse inzet mogelijk zou zijn. Op foto's van vroege missies om niet-geëxplodeerde bommen onschadelijk te maken, dragen de mannen geen beschermende uitrusting. Sterker nog, ze hebben vaak geen shirt aan en kunnen niet omgaan met de hitte die wordt gegenereerd door het handwerk van het graven rond de apparaten voordat ze onschadelijk kunnen worden gemaakt. Kortom, de persoon die de bom onschadelijk maakte, slaagde erin - of stierf.

De eerste EOD-pakken bestonden uit materiaal van het Kevlar-type en/of pantserplaten van metaal of vezelversterkt plastic. Hun doel was om de drager te beschermen tegen penetrerende verwondingen door fragmenten van een exploderend apparaat. Halverwege de jaren negentig bleek uit onderzoek dat deze materialen op zichzelf niet effectief waren tegen de explosiegolf zelf, die explosielongen en andere potentieel dodelijke inwendige verwondingen kan veroorzaken. Moderne EOD-pakken hebben lagen Kevlar, beplating en schuim om bescherming te bieden tegen zowel fragmenten als de explosiegolf zelf.

De bedreigingen die uitgaan van een geïmproviseerd explosief apparaat, algemeen bekend als een IED, kunnen ook chemische of biologische agentia omvatten. Dit heeft sinds 1999 geleid tot aanzienlijke vooruitgang in het ontwerp van pakken en helmen voor het opruimen van bommen. Een modern bompak kan bijvoorbeeld zowel conventionele ontploffingsdreigingen als chemische/biologische middelen aanpakken door een tegen chemicaliën beschermend ondergoed en een helm op te nemen die compatibel is met een zelfstandig ademhalingsapparaat (SCBA).

In 2006 steunde het Amerikaanse National Institute of Justice een programma om een nationale teststandaard voor EOD-pakken te ontwikkelen, zodat de bescherming die een bepaald pak biedt op een standaardmanier kan worden beschreven. Het doel was om een manier te hebben om de prestaties van verschillende ontwerpen met elkaar en met verwachte bedreigingen te vergelijken, vergelijkbaar met de NIJ-normen die op grote schaal worden gebruikt voor het testen en vergelijken van kogelvrije vesten of materialen die worden gebruikt om ballistische bedreigingen te stoppen.

om de druk te weerstaan die wordt gegenereerd door een bom en eventuele fragmenten die de bom kan produceren. Het wordt meestal gedragen door getraind personeel dat probeert bommen op te ruimen. In tegenstelling tot ballistische kogelvrije vesten, die zich meestal richten op het beschermen van de romp en het hoofd, moet een bompak alle delen van het lichaam beschermen, aangezien de gevaren die een bomexplosie met zich meebrengt het hele lichaam treffen.

Delen van het bompak overlappen elkaar voor maximale bescherming. Het pak beschermt op verschillende manieren. Het buigt projectielen af of stopt ze die uit een ontploft apparaat kunnen komen. Het stopt ook of vermindert aanzienlijk de druk van de explosiegolf die wordt overgebracht naar de persoon in het pak. De meeste bompakken, zoals het Advanced Bomb Suit, gebruiken lagen Kevlar, schuim en plastic om deze functies te vervullen.

Om de bescherming te maximaliseren, worden bompakken geleverd met een paar verwisselbare handschoenen en polsbeschermbevestigingen. Dit geeft de handen van de drager de mobiliteit en bescherming die nodig is voor de taak en voorkomt kruisbesmetting van gevonden bewijsmateriaal (bijvoorbeeld vingerafdrukken).

EOD-technici dragen bompakken tijdens verkennings-, ‘veilig maken’- of verstoringsprocedures voor potentiële of bevestigde explosieve dreigingen. Dergelijke pakken moeten een enorme mate van bescherming bieden tegen fragmentatie, overdruk van explosies en thermische en tertiaire effecten mocht het dreigingsapparaat ontploffen. Tegelijkertijd kan het pak hun mobiliteit of situationeel bewustzijn aanzienlijk belemmeren.

Moderne EOD-eenheden vonden hun oorsprong in de Tweede Wereldoorlog, toen de Duitse Luftwaffe het aantal bommen dat op Britse bodem werd afgeworpen aanzienlijk verhoogde. Naarmate het aantal burger-slachtoffers toenam als gevolg van de vertraagde explosie van bommen, die vaak enkele meters in de grond waren doorgedrongen nadat ze uit vliegtuigen waren gevallen, werden mannen getraind om de niet-geëxplodeerde apparaten onschadelijk te maken en werden groepen ingezet om te proberen die taak bij te houden. Toen het ontwerp van de zekering veranderde, stierven veel van deze vroege UXD-soldaten (unexploded device) totdat er meer succesvolle middelen werden ontwikkeld om een nieuw ontwerp te verslaan.

Toen de Verenigde Staten hun waarschijnlijke betrokkenheid bij de Tweede Wereldoorlog inzagen, vroegen ze de Britten om hulp bij het opleiden van een civiele EOD-troepenmacht die niet-geëxplodeerde bommen in stedelijke gebieden onschadelijk kon maken. Dankzij deze opleiding waren de menselijke kosten voor het leren kennen van de verscheidenheid aan lonten en het verslaan ervan voor de VS lager. Nadat duidelijk werd dat EOD-taken het beste door het leger konden worden afgehandeld, probeerden de VS verschillende manieren om EOD-personeel te organiseren, waarbij zowel gespecialiseerde training als diverse inzet mogelijk zou zijn. Op foto's van vroege missies om niet-geëxplodeerde bommen onschadelijk te maken, dragen de mannen geen beschermende uitrusting. Sterker nog, ze hebben vaak geen shirt aan en kunnen niet omgaan met de hitte die wordt gegenereerd door het handwerk van het graven rond de apparaten voordat ze onschadelijk kunnen worden gemaakt. Kortom, de persoon die de bom onschadelijk maakte, slaagde erin - of stierf.

Demonstratie van een bomopruimingswagen in Tokio en een man in een bompak die naar binnen gaat, 2016. Ontwikkelaars moeten aan meer dan alleen bescherming denken, aangezien een persoon aan een stressvolle taak moet werken die ook fijne motoriek vereist terwijl hij een bompak draagt. Andere factoren waarmee rekening moet worden gehouden, zijn onder meer

- het dempen van de wervelkolom en het hoofd voor het geval de drager omvalt door een explosie
- thermische hittebescherming
- bewegingsvrijheid om efficiënt te werken
- maximale gewichtsbepalingen
- snelle verwijdering, zoals voor medische spoedbehandeling
- defogger-prestaties om te voorkomen dat het helmvizier vertroebelt

De stukken van een bompak overlappen met andere stukken voor maximale bescherming vanaf de voorkant en minimale bescherming voor de achterkant en zijkanten tegen een explosief. Het pak beschermt op verschillende manieren. Het buigt projectielen af of stopt ze die uit een ontploft apparaat kunnen komen. De tweede manier waarop het beschermt, is door te voorkomen dat de explosiegolf wordt overgedragen en de drager verwondt. Meestal zijn Kevlar, schuim en plastic gelaagd en bedekt met brandvertragende materialen om deze dingen te bereiken. Het is belangrijk dat de vezels rekgevoelig zijn, of stijver worden als ze worden geraakt door een voorwerp dat met hoge snelheid beweegt, aldus een ballistisch ingenieur die werkt voor de fabrikant van bommenpakken HighCom Security.

Tot halverwege de jaren negentig bestonden EOD-pakken uit Kevlar en/of pantserplaten om projectielen tegen te houden. Veel bescherming tegen de explosiegolf zelf boden de pakken echter niet. Het meest bekende letsel als gevolg van de explosiegolf wordt 'blastlong' genoemd. De longen (en andere inwendige organen) kunnen door de explosiegolf gewond raken en bloeden, zelfs als er geen sprake is van doordringend letsel; Dergelijke inwendige verwondingen kunnen fataal zijn. Halverwege de jaren negentig bleek uit onderzoek in Groot-Brittannië dat textiel en harde pantsering op zichzelf de longen niet beschermen tegen explosieletsel.[8] Er werd vastgesteld dat een laag met een hoge akoestische impedantie met een achterkant van een zachtere laag met een lage akoestische impedantie (zoals schuim met een lage dichtheid) zou beschermen tegen explosieletsel. Er werd echter ook aangetoond dat het belangrijk is om de frequentie-inhoud van de toegepaste explosiegolf te begrijpen en experimenteel te testen hoe deze

Een langwerpig stuk gereedschap van metaal, veelal van staal (of deels van staal), dat tot doel heeft materiaal te verwijderen.

alsof het dat nog niet was
steek maar tussen mijn voorste tanden
ik eet grijs
alles was grauw in zak en as

het zegt niets
rode kerts muts
mijn vader zal samenwonen
vogels op de draad geschikt

toppen van de den
eigenlijk einden
bevrijdend voor die begluurde oranje
er blijft een hoopje, kan je?

In een afgelegen stadje, waar de lucht altijd leek te hangen met een grijze sluier, leefde een jongen. Het was alsof de kleur uit zijn wereld was verdwenen; alles was grauw en kleurloos. Zelfs de mensen om hem heen leken gehuld in een somberheid die hij diep vanbinnen voelde.

"Alsof het dat nog niet was," mompelde hij vaak bij zichzelf terwijl hij door de straten slenterde. Hij beet op zijn onderlip, zijn gedachten duister en verward. "Steek maar tussen mijn voorste tanden," dacht hij bitter, "ik eet grijs."

Zijn dagen waren gevuld met een eenzaamheid die alles doordrong. Alles om hem heen leek grauw in zak en as. Zijn moeder was al jaren geleden overleden, en zijn vader, verdoofd door verdriet, had zich teruggetrokken uit het leven. Kerstmis naderde, maar zelfs de rode kerstmutsen in de etalages konden geen glimlach op zijn gezicht toveren. "Het zegt niets," dacht hij terwijl hij naar de versieringen keek.

Op een dag hoorde hij dat zijn vader besloten had opnieuw te gaan samenwonen. Een nieuwe partner, een nieuwe start. Het nieuws raakte hem harder dan hij verwachtte. Hij voelde zich verraden, alsof zijn vader het verdriet en de herinneringen aan zijn moeder had verruild voor een nieuw leven. Hij rende het huis uit, weg van de vreemden die zijn huis binnenkwamen.

Hij vond zichzelf onder de toppen van de dennenbomen in het nabijgelegen bos. De bomen stonden hoog en recht, maar hij zag alleen de einden, het einde van zijn oude leven, het einde van zijn gezin zoals hij dat kende. "Eigenlijk einden," fluisterde hij tegen zichzelf, "bevrijdend voor die begluurde oranje." Hij dacht aan de herfstbladeren, nu vervangen door koude, kale takken.

In zijn eenzaamheid voelde hij een traan over zijn wang rollen. Hij wist dat hij iets moest vinden om hem te helpen deze overgang te overleven. Terwijl hij daar zat, hoorde hij een zacht gefluit boven hem. Hij keek op en zag vogels, netjes geschikt op de draad, hun liedjes een klein sprankje hoop in de grijze lucht.

Langzaam stond hij op. Hij veegde zijn tranen weg en keek om zich heen. Er bleef een hoopje hoop in zijn hart. "Kan je het?" vroeg hij zichzelf. "Kan je verdergaan?" Hij wist dat het antwoord ja moest zijn. Hij zou een manier vinden om door te gaan, om zijn leven weer kleur te geven, zelfs als dat betekende dat hij de grijze dagen moest doorstaan.

Hij keerde terug naar huis. Hij nam een diepe ademhaling en besloot om zijn vader een kans te geven, om de nieuwe mensen in zijn leven te leren kennen. Hij wist dat het moeilijk zou zijn, maar ergens diep vanbinnen voelde hij dat hij de kracht had om het te proberen.

Met elke stap die hij zette, voelde hij een klein beetje van het grauw verdwijnen. Misschien, dacht hij, misschien zou er ooit weer kleur in zijn wereld komen. En met die hoop in zijn hart, liep hij het huis binnen, klaar om de toekomst te omarmen.

Gandy-danser

Een jargonterm die wordt gebruikt voor vroege spoorwegarbeiders in de Verenigde Staten, formeler aangeduid als sectiehanden, die spoorlijnen aanlegden en onderhielden in de jaren voordat het werk door machines werd gedaan. De Britse equivalenten van de term gandy-danser zijn navy (van navigator), oorspronkelijk bouwers van kanalen of binnenvaart, voor bouwers van spoorlijnen, en plaatlegger voor werknemers die worden ingezet om het spoor te inspecteren en te onderhouden. In het zuidwesten van de Verenigde Staten en Mexico waren Mexicaanse en Mexicaans-Amerikaanse baanwerkers in de volksmond traqueros.

In de Verenigde Staten bestonden de bemanningen van de eerste secties vaak uit recente immigranten en etnische minderheden die streden om vast werk ondanks slechte lonen en arbeidsomstandigheden, en zware fysieke arbeid. De Chinezen, Mexicaanse Amerikanen en indianen in het westen van de Verenigde Staten, de Ieren in het middenwesten van de Verenigde Staten, Afro-Amerikanen in het zuiden van de Verenigde Staten en Oost-Europeanen en Italianen in het noordoosten van de Verenigde Staten werkten allemaal als gandy-dansers.

Er zijn verschillende theorieën over de afleiding van de term, maar de meeste verwijzen naar de ‘dansende’ bewegingen van de arbeiders met behulp van een speciaal vervaardigde ‘voering’-balk van 1,5 meter lang, die later een ‘gandy’ werd genoemd. een hendel om de sporen op één lijn te houden.

De term heeft een onzekere oorsprong. Een meerderheid van de vroege noordelijke spoorwegarbeiders was Iers, dus een Ierse of Gaelic afleiding voor de Engelse term lijkt mogelijk.

Anderen hebben gesuggereerd dat de term gandy-danser werd bedacht om de bewegingen van de arbeiders zelf te beschrijven, dat wil zeggen, de constante ‘dansende’ beweging van de baanwerkers terwijl ze tegelijk tegen hun gereedschap aan sprongen om de rails een duwtje te geven, vaak getimed door een gezang; terwijl ze rails droegen; of, speculatief, terwijl ze als ganzen waggelden terwijl ze over de spoorbielzen renden.

Maar de meeste onderzoekers hebben een “Gandy Shovel Company” of, afwisselend, “Gandy Manufacturing Company” of “Gandy Tool Company” geïdentificeerd, die naar verluidt in Chicago heeft bestaan, als de bron van de gereedschappen waaraan gandy-dansers hun naam ontleenden. Sommige bronnen vermelden zelfs de goederen die door het bedrijf zijn vervaardigd, d.w.z. “aanstampers, klauwstangen, pikhouwelen en schoppen.” Maar anderen hebben het bestaan van een dergelijk bedrijf in twijfel getrokken. De Chicago Historical Society is zo vaak om informatie over het bedrijf gevraagd dat ze hebben gezegd: ‘Het is net een legende’, maar ze hebben nooit een Gandy-bedrijf in hun oude archieven kunnen vinden.

Hoewel spoorlijnen op hun plaats werden gehouden door houten dwarsliggers (dwarsliggers buiten de VS en Canada) en de massa van het verbrijzelde gesteente (ballast) eronder, veroorzaakt elke passage van een trein rond een bocht, door centripetale kracht en trillingen, een kleine verschuiving in de sporen, waardoor werkploegen periodiek de baan opnieuw moeten uitlijnen. Als dergelijke verschuivingen zich zouden kunnen opstapelen, zouden ze uiteindelijk een ontsporing kunnen veroorzaken.

Voor elke slag tilde een arbeider zijn voeringstang (gandy) op en duwde deze in de ballast om een steunpunt te creëren, en wierp zichzelf vervolgens naar voren met behulp van de stang om zijn volledige gewicht te controleren (waardoor het “huh” -geluid werd opgenomen in de onderstaande tekst) zodat de staaf de rail naar de binnenkant zou duwen

Als onderhoudspersoneel gebruikten gandy-dansers naast voeringbalken ook speciale voorhamers, spijkermauls genaamd, om spijkers, schoppen of ballastvorken aan te drijven om spoorballast te verplaatsen, grote klemmen genaamd “raildogs” om rails te dragen, en ballast-sabotagestaven of pikhouwelen om spoorballast te verplaatsen. pas de ballast aan. Hetzelfde grondpersoneel voerde ook de andere aspecten van het spooronderhoud uit, zoals het verwijderen van onkruid, het lossen van bielzen en spoorstaven en het vervangen van versleten spoorstaven en verrotte biels. Het werk was buitengewoon moeilijk en de lonen waren laag, maar het

was destijds een van de weinige banen die beschikbaar waren voor zwarte mannen uit het zuiden en nieuw aangekomen immigranten. Zwarte mannen die aan de spoorlijn werkten, stonden onder hun leeftijdsgenoten in hoog aanzien. Er is een blueslied dat zegt: “Als je trouwt, trouw dan met een spoorwegman, elke dag zondag, een dollar in je hand.”

De term 'overall' beschreef ooit vele soorten kleding, waaronder onderkleding en bovenkleding. Uiteindelijk werd de term beperkt tot een overall, of tuinbroek, afhankelijk van waar je vandaan komt, en beschrijft een kledingstuk met een slabbetje aan een broek. Dit zijn de overalls waar je vandaag de dag het meest aan denkt.

Biboveralls bestaan uit twee hoofdonderdelen: de broek, traditioneel loszittende broeken, en het slabbetje, een rompbedekking die aan het broekgedeelte is bevestigd.

Door de geschiedenis heen heeft het slabbetje van overalls verschillende wijzigingen ondergaan. Oorspronkelijk was het slabbetje ontworpen als verlengstuk van het beenstuk, ook wel doorlopende slab genoemd. Deze stijl was prominent aanwezig vanaf het midden van de jaren tachtig tot en met de twintigste eeuw. Aan het eind van de 19e eeuw werd het slabbetje opnieuw ontworpen als een apart stuk stof dat aan het broekgedeelte van de overall werd bevestigd, ook wel een apart slabbetje genoemd.

30 jaar lang werden zowel doorlopende als losse slabbetjes vervaardigd als populaire stijlen. Na 1916 werden er nog maar zelden doorlopende slabbetjes gemaakt, en sindsdien is het aparte slabbetje de overheersende stijl geweest, behalve bij kinderoveralls, die zowel doorlopende als aparte slabbetjes hebben.

Wanneer duurzaamheid en mode samenkomen

Overalls werden oorspronkelijk gemaakt van denim of zwaar canvas voor duurzaamheid en functionaliteit, of van waterafstotende of waterdichte stoffen voor het vissen. Omdat ze decennialang als strikte werkkleding werden beschouwd, waren duurzaamheid en comfort de belangrijkste overwegingen bij het ontwerpen van overalls.

Tot aan de Eerste Wereldoorlog werden overalls vooral door mannen gedragen of als speelpakje voor kinderen. Maar toen vrouwen eenmaal moesten toetreden tot de beroepsbevolking om de oorlogsinspanningen te ondersteunen, werden hun dagelijkse kledingstukken te gevaarlijk geacht voor fabriekswerk, en er ontstond een stortvloed aan patenten om de werkkleding te creëren die vrouwen nodig hadden.

Na elke wereldoorlog ontstonden er steeds meer modieuze overalls voor vrouwen. Het praktische ontwerp van de overalls werd aangepast met hartvormige halslijnen, taillebandjes, sierlijke zakken en wijd uitlopende pijpen, details die meer geschikt zijn voor mode dan voor functionaliteit. De meer modegerichte overalls gebruikten lichtgewicht katoen in plaats van denim of canvas, die beide nog steeds werden gedegradeerd als werkkledingstoffen. De afbakening van werkkleding en mode-overalls gaat tot op de dag van vandaag door. Je kunt nog steeds duurzame werkoveralls kopen van eendencanvas of zwaar denim, maar je vindt ook modieuze overalls in stoffen variërend van linnen tot lichtgewicht denim.

BLUE BUCKLE OVER ALLS

**"Strong
for
Work"**

YOU get a brand new idea of economy and service in overalls and work coats when you put Blue Buckles on your daily work-equipment. Sturdy, unexcelled quality is built in every detail.

Know the superiority of Blue Buckles' reinforced back band. It can't split. Tack-stitching on pockets and seams, oversize at strain points—just a few of Blue Buckles' extra wear features. And realize that into these garments goes honest, skillful workmanship by our expert Union employees on a 44-hour week!

Blue Buckles' quality supremacy is absolutely safeguarded! Prove yourself that they are the greatest overall value you ever put your money into.

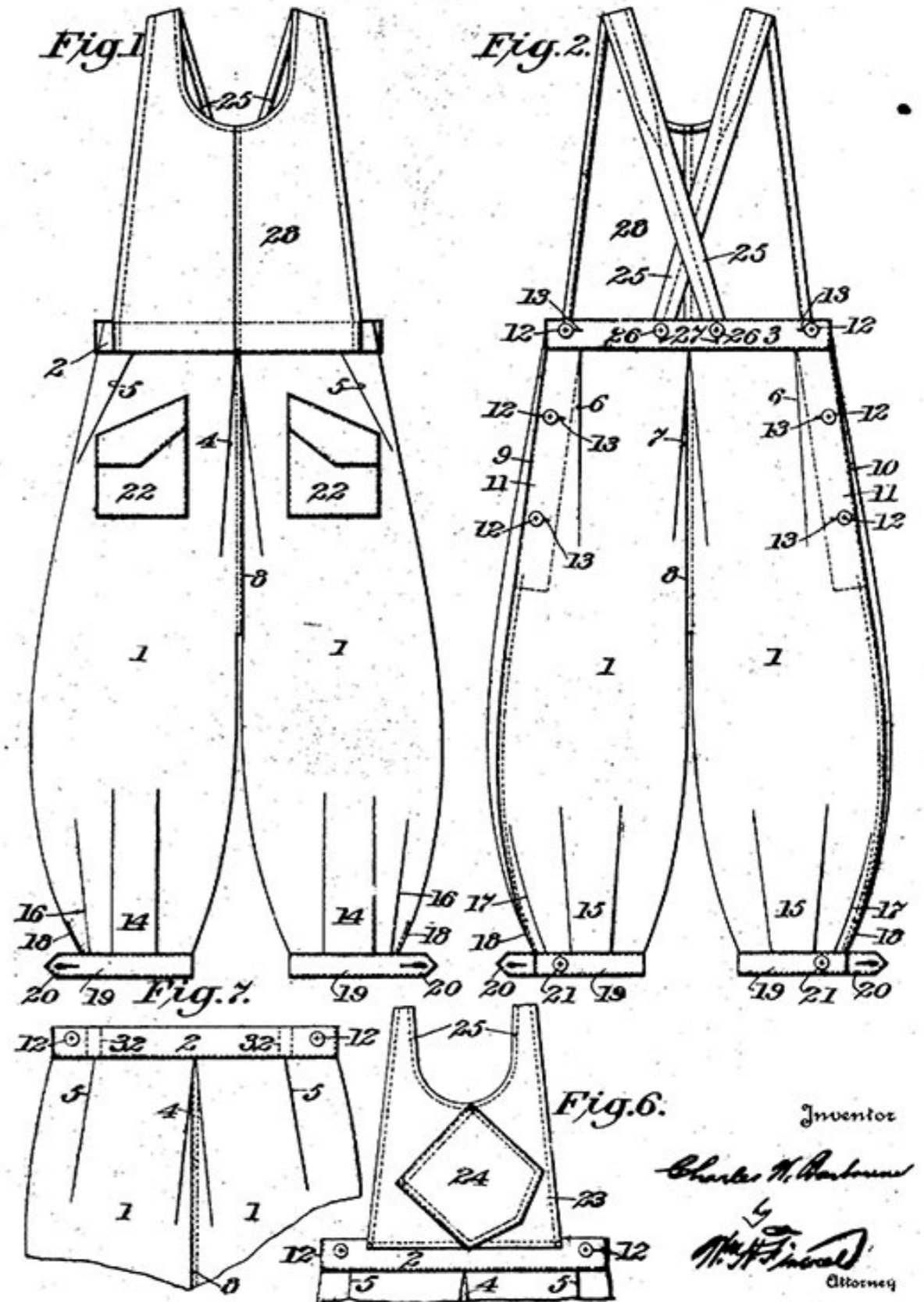
Jobbers OverAll Company, Inc., Lynchburg, Va.
Largest manufacturers of overalls in the world

1,208,715.

C. W. BARTRUM.
OVERALLS FOR WOMEN.
APPLICATION FILED AUG. 12, 1916.

Patented Dec. 12, 1916.
2 SHEETS—SHEET 1.

Inventor
Charles W. Bartrum
By
Attorney

YOU'LL find out what roomy
oversize, quality materials, and
extra-wear features really mean
just as soon as you get into Blue
Buckle Overalls and Coats. The
cut of every piece of wear-quality
denim, the placing of every stitch
and riveted button is planned so
that you get the utmost in service
and comfort out of every Blue
Buckle garment.

Hundreds of skilled Union work-
ers, the largest overall factory in
the world, rigid inspection of raw
materials and finished garments
are some of the reasons for unex-
celled Blue Buckle quality—the
*greatest overall value ever put
on the market.*

Jobbers OverAll Company, Inc.
Lynchburg, Va.

Largest manufacturers of overalls in the world

**“Strong
for
Work”**

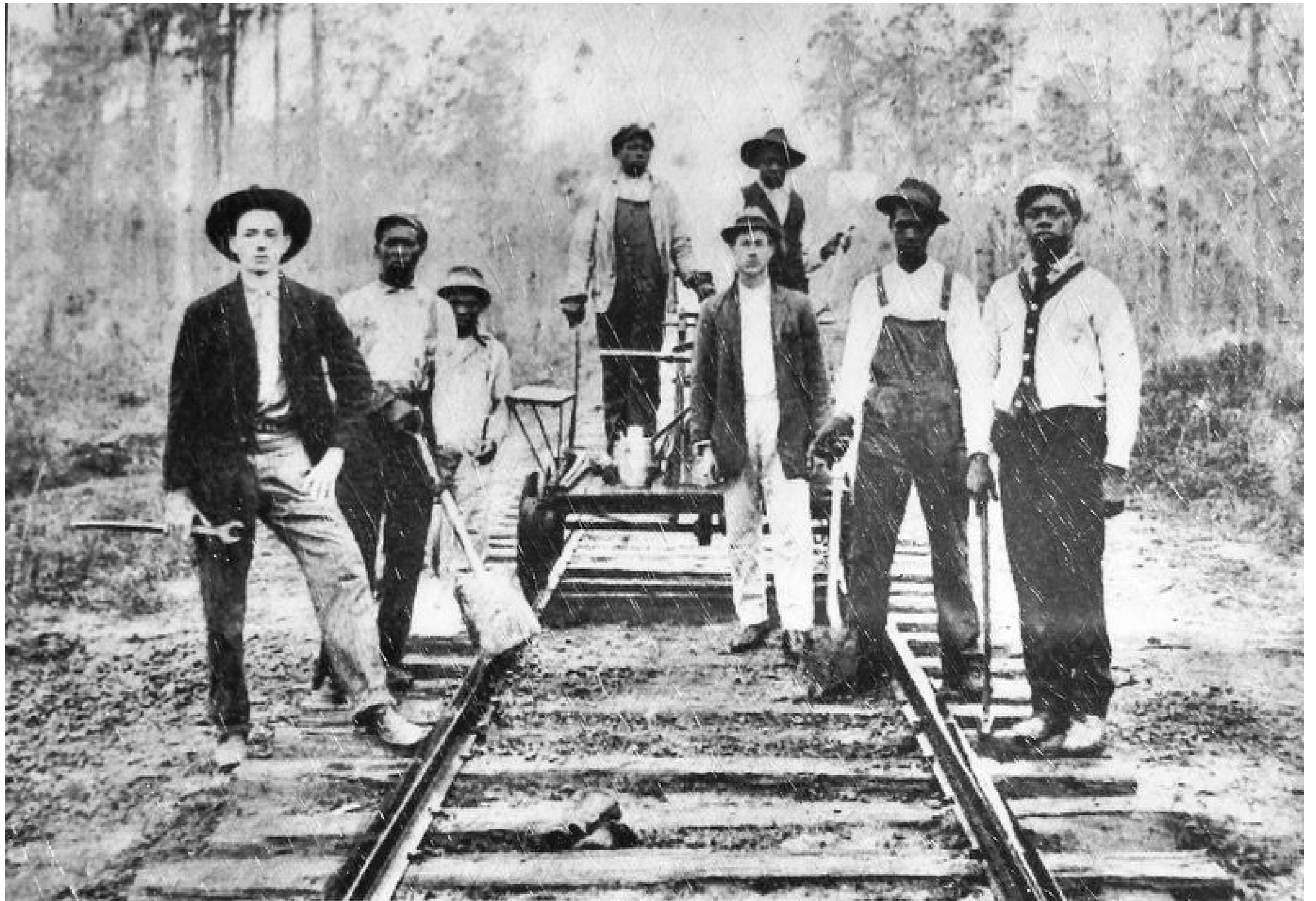
Blue Buckle Union Made Overalls

Property of White River Valley Museum

Doordat mollen schade kunnen toebrengen aan grasvelden en tuinen zoeken mensen naar manieren om mollen te verjagen of desnoods te doden. Een veel gebruikt middel is het plaatsen van mollenklemmen in de molengang. Gebroken glas, pennen met een elektrische spanning, gifgas en andere middelen zijn bedacht, met wisselend succes. Een diervriendelijker bestrijdingsmiddel is het ingraven van potten of flessen in molshopen. De wind blaast langs de opening van het glas, waardoor een laag fluitend geluid ontstaat. De mol heeft gevoelige oren, en vindt dit geluid buitengewoon vervelend. Er zal dan ook snel een andere woonplaats worden gezocht.

het kan me een hoop schelen
gevoelens woelen onderhuids
ik heb vast wel grond onder de voeten
voeten onder de grond vast

omgedraaid gele lucht
ik vindt dat marginaal banaal
alledaags normaal
voor alles behalve mijn gesnik

zo blijkt uit onderzoek
dat groen niet rood is
soms iemand zijn vlucht mist
de hond vergist en tegen de plint pist

je kan dan denken sleuren
of sleuren bedenken
steek gewoon die vijf uit
grijp er één begrijp er twee

In een klein dorpje, verscholen tussen groene heuvels en kabbelende beekjes, leefde een man genaamd Thomas. Thomas was een denker, een dromer, iemand die zich liet meeslepen door de mysterieën van het leven. Zijn dagen vulden zich met het observeren van de wereld om hem heen, zijn gedachten vaak woelend onder de oppervlakte van zijn rustige verschijning.

Thomas wandelde vaak door de velden, zijn voeten stevig op de grond. Maar soms voelde hij zich alsof zijn voeten vastzaten onder de grond, alsof hij gevangen was in de aarde zelf. Zijn wereld kon soms op zijn kop staan, de lucht leek dan vreemd geel te kleuren, en alles wat normaal was, werd plotseling vreemd en banaal.

Op een dag, terwijl hij door het dorp liep, hoorde hij zijn buurvrouw Anna luid snikken. Ze zat op haar veranda, tranen stroomden over haar wangen. Thomas voelde een golf van medeleven en ging naast haar zitten. "Het kan me een hoop schelen," zei hij zacht, en hij legde een hand op haar schouder. "Wat is er aan de hand?"

Anna keek op en zuchtte diep. "Alles lijkt zo alledaags en normaal, behalve mijn verdriet. Het voelt alsof niets echt betekenis heeft, behalve dit gevoel van verlies."

Thomas knikte begrijpend. "Zo blijkt uit onderzoek," begon hij, op een poging om haar op te vrolijken met een glimlach, "dat groen niet rood is, dat iemand soms zijn vlucht mist, en dat zelfs de hond zich vergist en tegen de plint pist. Het leven is vol van zulke alledaagse verwarringen."

Anna glimlachte zwakjes door haar tranen heen. "Wat probeer je te zeggen, Thomas?"

"Je kunt kiezen hoe je deze dingen bekijkt," antwoordde Thomas. "Je kunt denken aan sleuren, of sleuren bedenken. Maar soms moet je gewoon handelen. Steek gewoon die vijf vingers uit, grijp er één vast, begrijp er twee. Het leven is te kort om te blijven hangen in verdriet en verwarring. Er is altijd iets om vast te grijpen, iets om je aan vast te houden."

Anna knikte langzaam, haar tranen begonnen op te drogen. "Bedankt, Thomas. Dat betekent veel voor me."

Vanaf die dag begonnen Thomas en Anna elkaar vaker te zien. Ze wandelden samen door de velden, praatten over hun gedachten en gevoelens, en vonden troost in elkaars gezelschap. Thomas leerde dat zelfs de meest alledaagse en normale dingen betekenis kunnen hebben als je bereid bent ze te zien. En Anna ontdekte dat ze altijd iets kon vinden om zich aan vast te houden, zelfs in de meest verwarrende tijden.

Samen ontdekten ze dat het leven, met al zijn ups en downs, vol was van kleine momenten van begrip en troost. En zo bleven ze wandelen, hun voeten stevig op de grond, maar hun harten licht en vrij, klaar om elke nieuwe dag te omarmen.

Jager

Aan het begin van de 19e eeuw weerspiegelde de herenmode de behoefte aan bewegingsvrijheid, vooral bij het bestijgen van een paard, de populairste manier van reizen. Er was weinig verandering aan dit model bij het ontwerpen van jachtkleding voor heren; het belangrijkste kenmerk was dat het verschillende lichaamsbewegingen mogelijk maakte. Overhemden waren langer en lossier om de armpositie tijdens het fotograferen mogelijk te maken, en rijbroeken - een passende rijbroek - boden voldoende ruimte in de dijën als ze in het zadel zaten.

Helaas voor vrouwen was comfort geen factor bij sportief modeontwerp. Vóór 1860 waren vrouwen die geïnteresseerd waren in vrijetijdsactiviteiten beperkt tot hun dagelijkse kleding, die bestond uit korsetten, lange rokken die vuil en puin konden opvegen, en lagen onderrokken. Vrouwen, die geen herenkleding wilden dragen en bij gebrek aan opties van damesontwerpers, zochten kleermakers die acceptabele rij- en schietkleding konden maken. Latere verbeteringen aan kledingstukken waren onder meer knopen en riemen die werden gebruikt om de zoomlijnen omhoog te brengen tijdens het wandelen of jagen, die in het openbaar werden neergelaten om het decorum te behouden. In tegenstelling tot alledaagse kleding die zich richtte op de smaak van de drager, was sportmode meer gericht op functionaliteit en duurzaamheid. Katoen- en tweedstoffen werden geselecteerd vanwege hun weerstand tegen haken en ogen van doornstruiken en takken tijdens het rijden. Het gebruik van wol zorgde ook voor extra bescherming en warmte tegen wind en regen. Jassen en rijbroeken verkrijgbaar in de kleuren lichtgroen, bruin en bruin hielpen paardenhaar en stof te camoufleren. Zowel heren- als damesmode voegden een band van zware stof of leer aan de zoom toe om de drager tegen modder te beschermen; het extra gewicht hielp ook om het kledingstuk op zijn plaats te houden.

Het Norfolk-jack was met zijn stolpplooien en grote opgestikte zakken het populairste model onder schietliefhebbers. De Norfolk, een jasje met riem gemaakt van tweed of Shetlandwol, kon strakker worden gemaakt bij de taille en polsen om te beschermen tegen harde wind. De jas maakte een grote bewegingsvrijheid mogelijk tijdens het schieten, en de extra grote zakken werden gebruikt om patronen en andere jachtaccessoires te vervoeren. Bovendien zorgden de gevulteleerde achterkant en de gebogen voornaden van de jas ervoor dat water wegliep tijdens het monteren. De jassen waren zo populair dat er nauwsluitende, op maat gemaakte versies werden gemaakt die vrouwen ook in het veld konden dragen. De look werd compleet gemaakt met een hoed; een tweed platte pet of hertenstalker was vaak populair.

Jagen, en in het bijzonder de vossenjacht, was een tijdverdrijf dat geassocieerd werd met de hogere klasse. De kosten voor de aanschaf en het onderhoud van een goed jachtpaard en de middelen om zich goed te kleden voor de jacht waren luxeartikelen die alleen de zeer rijken konden betalen. Vroege jachten varieerden in hun insignes en kleurkeuzes; sommige populaire opties waren donkerblauw, groen en bruin. Jachtroze, scharlakenrode wollen jassen met fluwelen biezen, nu het meest herkenbare kenmerk van de vossenjacht, werden pas in de jaren 1850 de standaard.

Het is onduidelijk hoe roze de naam werd die aan dit kledingstuk werd gekoppeld. Sommigen geloofden dat het verwees naar de kleur van Britse uniformen na een militaire campagne: de rode jassen vervaagden tot rozebruin. Anderen beweerden dat de geklede jas vernoemd was naar de Engelse kleermaker Thomas Pinque (roze). Pinks waren gereserveerd voor de meester van de vossenhonden, de jager, de whippers-in en voormalige meesters, waardoor pinks het op één na meest begeerde ding op de jacht was, na de vos. Als teken van waardering konden leden van de jacht roze of “kleuren” toekennen aan renners die actief waren in de organisatie en hielpen bij veel jachten, degenen die meerdere jaren ervaring hadden of blijk gaven van onwrikbare loyaliteit aan de club. Voor de leden van de jacht die geen kleuren kregen, was de kleding vergelijkbaar met kleding die gewoonlijk tijdens het rijden werd gedragen, maar aangepast voor comfort en gemak. Van mannen werd verwacht dat ze een hackingjack, een vest, een lichtgekleurde rijbroek, hoge laarzen, een plastron en een bolhoed of hoge hoed droegen.

Nogmaals, comfort was geen overweging bij de damesrijmode. Tot de jaren dertig werd van vrouwen verwacht dat ze op een zijzadel reden terwijl ze tijdens de jacht een rijgewoonte beoefenden. Een driedelig ensemble bestaande uit een getailleerd jasje, een lange rok en een rijbroek. Dankzij de rijgewoonte konden vrouwen deelnemen aan de paardrijnsport terwijl ze toch hun bescheidenheid en deugd behielden. Zowel het zijzadel als de rijgewoonte beperkten echter het bewegingsbereik van de berijder. Het was bekend dat de te lange rok verstrikt raakte in de teugels of op het zadel, en bij een val letsel en soms zelfs de dood kon veroorzaken. In de jaren 1890 werden ‘veiligheidsrokken’ geïntroduceerd om dit soort verwondingen te voorkomen. De rok had een schort aan de voorkant met druksluitingen aan de achterkant die bij een val los zouden breken, waardoor de rijbroek van de ruiters zichtbaar zou worden, waardoor haar waardigheid werd aangetast, maar haar bescheidenheid behouden bleef. Toen de beperkingen op het gebied van de damesmode in de jaren twintig afnam, kozen steeds meer vrouwen ervoor om schrijlings te rijden terwijl ze een sportbroek of rijbroek droegen met hun op maat gemaakte hacking-jacks en bolhoeden.

Col. Brock.

Mr. Christall.

Mr. Dumas down

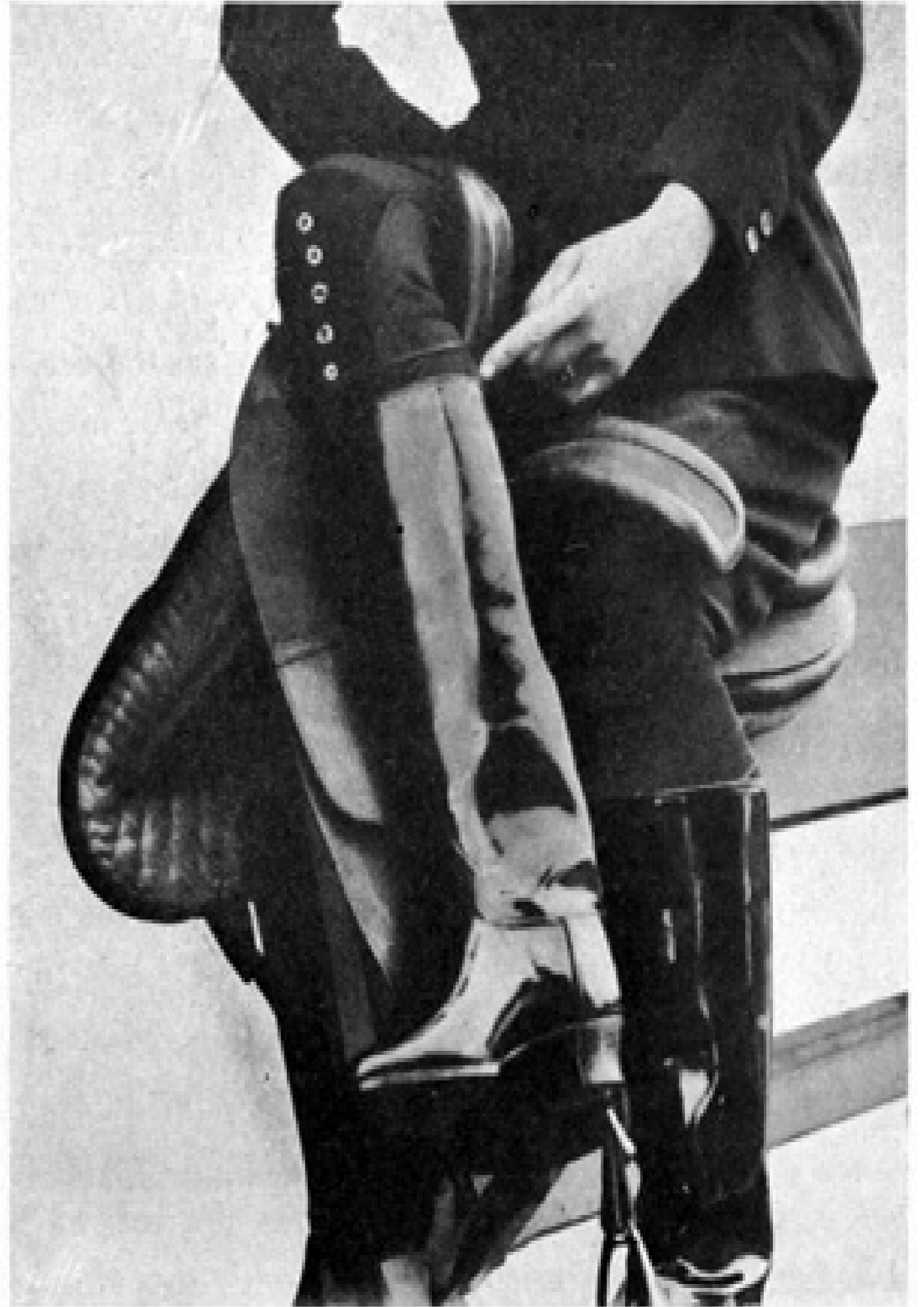
Glen Dess. 1904. Shooting for Astor Challenge cups

Campagna romana - Caccia alla volpe

Fot. Menasci

1743

Allerlei soorten behuizingen en beschuttingen zoals bunkers, hutjes, caravans en huizen waren de aanleiding voor het maken van een nomadische sculptuur. Deze publicatie neemt je mee in een persoonlijk archief van de maker. Drieënveertig objecten staan geclassificeerd in een systeem volgens de stockage die binnen diens atelier gehanteerd wordt. Het idee van isolement in een persoonlijke verzameling staat centraal. De mens zondert zichzelf af, verzamelt, bewaart, beschermt en neemt opnieuw afscheid. Het is een voorstelling van een persoon die zelf niet in beeld komt. Diens objecten worden gebundeld, verplaatst en tentoongesteld.

Sculptuur en mode zijn de hoofdpijlers van het werk dat in dit atelier wordt gemaakt. Ze spelen constant in op elkaar. Ook in deze publicatie wordt er bij elk object teruggekoppeld naar mode en silhouetten. Elk object wordt afgebeeld en beschreven aan de hand van de definitie van wat het is. Ze grijpen terug naar emoties en momenten die op hun beurt in dichtvorm worden beschreven.